

РОБЪРТ ЛЪДЛЪМ РЪКОПИСЪТ НА ЧАНСЪЛЪР

Превод от английски: Людмила Колечкова, 1984

chitanka.info

ПРОЛОГ

3 юни 1968 година

Тъмнокосият мъж гледаше вторачено стената пред себе си. Столът, на който седеше, както и останалите мебели в стаята, бе приятен на вид, но неудобен. Ранният американски колониален стил и спартанската подредба бяха сякаш нарочно подбрани, за да могат посетителите да оценят в неприветливата обстановка грандиозния си шанс да се срещнат с човека, пред чийто кабинет се намираха.

Мъжът приближаваше тридесетте, лицето му бе ъгловато, чертите остри и изсечени, сякаш издялани от скулптор, много по-грижлив към детайлите, отколкото към образа като цяло. Това лице издаваше вътрешен сблъсък, то бе поразително и същевременно тревожно. Очите покоряваха — дълбоки, ясносини, открити и питащи. В момента те наподобяваха очите на синеоко зверче — бързо се стрелкаха във всички посоки, проникателни, недоверчиви.

Младият мъж се казваше Питър Чансълър. Изразът му беше суров и също така неподвижен, както позата в стола. В очите му бе стаен гняв.

Още един човек имаше в стаята пред кабинета — секретарка на средна възраст, с тънки, безцветни устни, винаги напрегнато стиснати, и с посивели коси, вдигнати на кок, наподобяващ избелял сламен шлем. Тя бдеше като страж от преторианска гвардия, като зло куче над спокойствието на човека зад дъбовата врата.

Чансълър погледна часовника си и секретарката го стрелна неодобрително с поглед. Всяка проява на нетърпение тук бе неуместна — достъпът до кабинета се смяташе за събитие, което оправдава всичко.

Беше шест без четвърт; останалите кабинети бяха вече безлюдни. Малкото студентско градче на университета „Парк Форест“ в северозападните щати, оживено и приповдигнато от приближаващия край на учебната година, се готвеше за още една пролетна вечер.

„Парк Форест“ се стремеше да избегне вълненията, обхванали повечето университети, да остане безметежен пристан сред бушуващия океан на недоволство — откъснат, богат, спокоен, общо взето, без безредици, но и без блясък.

Говореше се, че тъкмо това спокойствие бе довело човека зад дъбовата врата в „Парк Форест“. Той търсеше недостъпно уединение, дори забрава, което, разбира се, не бе осъществимо. Мънро Сейнт-Клеър бе служил като помощник-държавен секретар при Рузвелт и Труман, извънреден посланик при Айзенхауер, Кенеди и Джонсън. Той бе обикалял света с открити пълномощия и осланяйки се на своя собствен опит, бе отстоявал идеите на своите президенти по тревожните точки на планетата. Решението му да прекара пролетния семестър като гост-професор в „Парк Форест“, докато събира материал за бъдещите си мемоари, смая попечителите на този богат, но малък университет. Те преглътнаха изненадата си и осигуриха на Сейнт-Клеър уединение и спокойствие, каквито не би намерил в Кеймбридж, Ню-Хейвън или Бъркли.

Така твърдяха слуховете.

За да пропъди собствените си мисли, Питър Чансълър се опита да си припомни забележителните събития в биографията на Сейнт-Клеър. Но не успя! Напоследък събитията в неговото лично настояще бяха направо отчайващи. Двадесет и четири месеца безвъзвратно загубени, потънали в академично забвение. Цели две години от живота му!

Докторската му дисертация бе отхвърлена от научния съвет на „Парк Форест“ с осем срещу един глас. Единственият глас „за“ бе на научния му ръководител, който поради тази причина не можа да повлияе на останалите. Чансълър бе упрекнат в повърхностност, лекомислено незачитане на исторически факти, безсистемно проучване на материята и накрая — в безотговорно вмъкване на белетристични моменти на мястото на неоспорими данни. Повече шансове нямаше. Беше се провалил. Решението не можеше да се обжалва — поражението бе окончателно.

От състояние на приповдигнатост той потъна в дълбока депресия. Преди шест седмици списание „Форин сървис джърнъл“, издавано от университета в Джорджтаун^[1], прие да публикува четиринадесет откъса от дисертацията му. Общо около тридесетина

страници. Издействува го научният му ръководител, който изпрати екземпляр до своите колеги в Джорджтаун. Те прецениха работата му като интересна и същевременно опасна. „Форин сървис джърнъл“ бе на нивото на списание „Форин афеърз“ и се четеше от най-авторитетна публика. Трябваше да се очаква някакъв резултат; може би щяха да му предложат нещо.

Но редакторите поставиха едно условие: поради естеството на темата докторската защита трябваше да предшества публикацията. Иначе не бяха съгласни.

Сега, разбира се, при това положение за публикация и дума не можеше да става.

Дисертацията му бе на тема: „Източниците на световни конфликти“. Конфликтът бе Втората световна война, източниците — сблъсъците между личности и сили през трагичния период от 1926 до 1938 година. Безполезно бе да обяснява на историческата секция към научния съвет, че работата му представлява творческа интерпретация, а не официален исторически документ. Освен това Чансълър беше допуснал основна грешка: бе си позволил да припише въображаем диалог на исторически личности.

Волност, напълно неприемлива за академичните дебери на „Парк Форест“.

Но Чансълър знаеше, че за комисията съществува още по-сериозен недостатък. Работата му бе написана страстно и гневно, а в една докторска дисертация няма място за чувства.

Твърдението, че финансовите магнати пасивно са стояли настрана, докато група фанатизирани психопати кроели съдбата на Германия след падането на Ваймарската република, бе нелепо. Не само нелепо, но напълно лъжливо. В същност многонационалните корпорации едва смогвали да захранват вълчия апетит на нацистката глутница. И колкото по-могъща ставала глутницата, толкова по-хищнически се разпалвали апетитите на пазара.

Целите и методите на германските нацисти били изоставени на заден план в интерес на икономическото развитие. Изоставени! Нищо подобно! С тях се съобразяваха, в крайна сметка дори ги бяха приели успоредно със стремглаво растящите приходи. Финансовите магнати издадоха на икономиката на болната нацистка Германия свидетелство за прекрасно здравословно състояние. А сред колосите на световния

капитал, които тъпчеха гушата на орела на Вермахта, имаше и немалко уважавани индустриалци от Америка.

В това се състоеше проблемът. Чансълър не можеше да назове открито тези корпорации, защото нямаше неопровержими доказателства, а онези, които му бяха дали информация и го бяха насочили към съответни източници, не желаеха да се разкрият имената им. Това бяха все наплашени, уморени стари хора, които живееха от пенсии, отпуснати от правителството или от разни компании. Каквото било — било. То си оставаше в миналото. Те не поемаха риска да загубят благоволенията на своите покровители. Ако Чансълър направеше публично достойствие своите разговори с тях, те щяха да го опровергават. Всичко бе толкова просто.

И все пак не беше толкова просто. То се бе случило. Истината не се знаеше и Питър много искаше да я разкаже. Вярно е, че не желаеше да разсипе старините на тия хора, обикновени изпълнители на една политика, която сами не са разбирали, политика, замисляна от толкова високостоящи в йерархическата стълбица, че те често ги знаеха само по имена. Но и не биваше да се бяга от неписаната история.

Затова Чансълър прибегна до единствената възможност: той промени имената на финансовите магнати, но по такъв начин, че да не остави място за догадки и съмнения относно самоличността им. Всеки, който чете вестник, веднага би се досетил за кого става дума.

Това се оказа непростимата му грешка. Той повдигаше провокационни въпроси, чиято правдоподобност малцина биха желали да признаят. Когато корпорациите и фондациите отпуснаха средства, те гледаха благосклонно на университета в Парк Форест, чието студентско тяло не представляваше опасност. Трябваше ли тогава да се рискува този благоприятен статут, заради докторската дисертация на един-единствен кандидат?

Господи! Две изгубени години! Съществуваха и други възможности, разбира се. Можеше да се прехвърли в друг университет и там да предложи работата си. Но какво щеше да излезе от това? Струваше ли си? Да се сблъска с още един отказ? Това усещане се таеше в сянката на съмненията му. Питър бе честен пред себе си. Знаеше, че дисертацията му не е уникална или съвършена. Той просто анализираше един период от недалечното минало, който го изпълваше с възмущение заради множеството общи черти с настоящето. Нищо не

се бе променило. Лъжите, с които си бяха служили преди четиридесет години, се използваша и днес. Но Питър не искаше да отвърне глава от всичко това; и нямаше да отстъпи. Щеше да разкрие истината. Все някак си щеше да намери начин.

Възмущението му обаче не можеше да замести компетентното научно изследване. Загрижеността му за живите източници едва ли би могла да замени обективното проучване. Макар и неохотно, Питър призна обосноваването на комисията. Работата му в академично отношение бе ни риба, ни рак. Той си служеше отчасти с факти, отчасти с фантазия.

Две пропаднали години!

Телефонът на секретарката не звънна, а леко забръмча. Този звук напомни на Чансълър за слуховете, че Мънро Сейнт-Клеър имал специална пряка телефонна връзка с Белия дом по всяко време на денонощието. Говореше се, че тази телефонна линия единствено нарушавала пълното уединение, което си бе наложил.

— Да, господин посланик — каза секретарката, — ще го поканя да влезе... Точно така. Ако имате нужда от мен, мога да остана. — Явно повече не бе нужна и на Питър му се стори, че това я наскърби. Стражът от преторианската гвардия бе освободен. — Канени сте на прием у декана в шест и половина — продължи тя. Последва кратка пауза. После тя отговори: — Да, сър, ще позвъня да предам вашите извинения. Лека нощ, мистър Сейнт-Клеър. — Секретарката погледна към Чансълър: — Може да влезете — каза тя, а в погледа ѝ се четеше въпрос.

— Благодаря. — Питър стана от неудобния стол с високата, права облегалка и добави: — И аз самият не знам защо съм тук.

В кабинета с дъбова ламперия и прозорци като на катедрала Мънро Сейнт-Клеър се надигна от старинната маса, която му служеше за бюро. „Колко е остарял, помисли си Чансълър, поемайки протегнатата към него ръка. — Много по-стар, отколкото изглежда отдалеч, когато се движи из студентското градче с твърда и сигурна крачка.“ Тук, в кабинета, високата му стройна фигура и главата с орловия профил и просветлели руси коси сякаш с усилие се държаха изправени. И все пак Сейнт-Клеър се крепеше, видимо не желаше да се предаде на слабостта и старостта. Очите му бяха големи, с

неопределен цвят и твърд упорит поглед, но не без хумор. Тънките му устни под добре поддържаните бели мустаци се разтегнаха в усмивка:

— Заповядайте, заповядайте, мистър Чансълър. Радвам се да ви видя отново.

— Мисля, че не сме се срещали досега!

— Не ме оставяйте да изпадам в неудобно положение! — Той се засмя и му посочи стол да седне.

— Не съм имал намерение да ви противореча, а просто... — Чансълър млъкна със съзнанието, че каквото и да каже, то ще прозвучи глупаво. Седна на посочения стол.

— А защо не? — запита Сейнт-Клеър. — На мен може да ми противоречат и това няма да е голяма работа в сравнение с работата, която отворихте на цял легион съвременни учени.

— Прощавайте, не ви разбрах?

— Става дума за вашата дисертация. Прочетох я.

— Поласкан съм.

— Направи ми дълбоко впечатление.

— Благодаря ви, сър. Останалите не са на същото мнение.

— Да, разбирам. Научих, че била отхвърлена от научния съвет.

— Да.

— Срамота, наистина. Толкова труд е вложен в нея. И не малко оригинални мисли.

Кой сте вие, Питър Чансълър? Даваме ли си сметка какво сте извършили? Отдавна забравени люде изровили старите спомени и шептят в ужас. Джорджтаун гъмжи от слухове. Сензационен документ пристигнал от посредствен университет в Средния Запад. Някакъв невзрачен дипломант ненадейно ни припомня неща, които никой не би желал да си спомни. Мистър Чансълър, „Инвър Брас“ няма да ви позволи да продължите!

Питър забеляза, че погледът на стария дипломат бе окуражителен, но същевременно чужд и неангажиран. Знаеше, че няма какво да загуби, ако бъде прям.

— Значи ли това, че бихте могли...

— О, не — рязко го прекъсна Сейнт-Клеър, като вдигна ръка. — Не, естествено. Не мога да поставя под въпрос подобно решение. Нямам това право. Допускам, че отказът им почива на някакви разумни

критерии. Не, не бих се намесил. Но бих искал да поговорим и да ви предложа някои безкористни съвети.

Чансълър се надвеси напред:

— Какво искате да ме попитате?

Сейнт-Клеър се отпусна в стола си.

— Първо за вас. Просто съм любопитен. Разговарях с научния ви ръководител, но това е информация от втора ръка. Баща ви е журналист, така ли?

— Беше — усмихна се Чансълър. — Ще се пенсионира през януари.

— Майка ви също пише, нали?

— Донякъде. Сътрудничи на списания, пише за женските страници на вестниците. Преди години пишеше и разкази.

— Това значи, че писаното слово не ви изпълва със страх.

— Какво имате пред вид?

— Синът на един автомонтър пристъпва към повреда в карбуратора по-уверено, отколкото синът на един балетмайстор. Общо казано, разбира се.

— Общо казано, приемам.

— Точно така. — Сейнт-Клеър кимна с глава.

— Искате да кажете, че моята дисертация представлява неизправен карбуратор?

Сейнт-Клеър се засмя.

— Нека не избързваме. Навярно сте се дипломирали по журналистика с намерението да работите в някой вестник?

— Да работя някъде в областта на информацията. Без да знам точно къде.

— Но ето че идвате в този университет, за да защитите дисертация по история. Значи, сте променили решението си?

— Не е така. Твърдо решение въобще не съм имал. — Питър отново се усмихна, този път с известно смущение. — Родителите ми ме имат за професионален студент. Не че са против, разбира се. До дипломирането си получавах стипендия. Служих във Виетнам и сега правителството плаща за ученето ми тук. Занимавам се и с преподавателска работа. Да ви призная честно, приближавам трийсетте, а още не съм решил твърдо с какво ще се занимавам. Но не мисля, че съм изключение в днешно време.

— Ако се съди по дипломната ви работа, проявявате склонност към научна дейност.

— Може и така да е било, но сега вече — не!

Сейнт-Клеър го погледна:

— Разкажете ми нещо за дисертацията си. Правите смайващи намеци и твърде обезпокоителни изводи. В същност вие обвинявате много от лидерите на Западния свят — както и техните институции, — че са затваряли очите си преди четиридесет години пред Хитлеровата заплаха и дори в нещо по-лошо: че пряко или косвено са финансирали Третия райх.

— Не от идеологически съображения, а за икономически изгоди.

— Сцила и Харибда?

— И така може да се каже. А в наше време това се повтаря...

— Въпреки становището на научния съвет — прекъсна го Сейнт-Клеър — трябва да сте се поровили доста из документите. Разполагате ли с много материали?

Какво ви накара да започнете? Ето това трябва да знаем, защото сме сигурни, че няма да ви позволим да продължите. Не сте ли оръдие в ръцете на хора, решили да потърсят отплата след толкова години? Или по-лошото — няма чиста случайност е причината за това безобразие? Ние можем да контролираме източниците. Можем да ги унищожим, можем да ги фалшифицираме. Но не сме в състояние да контролираме случайностите. Или безобразията, родени от случайности. Но все едно, вие няма да продължите, мистър Чансълър. Трябва да намерим начин да ви спрем.

Чансълър не отговори веднага. Въпросът на стария дипломат бе неочакван.

— Материали ли? Много повече, отколкото предполага комисията, и много по-малко, отколкото е нужно, за да се обосноват известни заключения. Това е най-честно казано.

— Честно е наистина. Ще ми посочите ли някои конкретни извори? Предлагате оскъдна библиография.

Изведнъж Питър се смути. Срещата, която започна като разговор, се превърна в разпит.

— Нима това е важно? Предлагам кратка библиография, защото това бе желанието на хората, с които разговарях.

— Обезателно трябва да се съобразите с желанието им. Не използвайте никакви имена. — Старият дипломат се усмихна. Беше изключително обаятелен.

На нас имена не са ни нужни. Те лесно могат да се разберат, стига веднаж да разкрием от кои области са източниците. Дори ще е по-добре да не търсим имена. Много по-добре. Шушуканията отново ще започнат. Съществуват и по-добри начини.

— Добре. Разговарях с хора, които са заемали отговорни постове в периода 1923–1939 година. Работили са в правителството — най-вече в Държавния департамент и в областта на индустрията и банките. Срегнах се с пет-шестима бивши висши офицери от Военната академия и разузнаването. Но никой, мистър Сейнт-Клеър, никой не ми позволи да цитирам името му.

— Те ли ви снабдиха с толкова материали?

— Голяма част научих от онова, което те не пожелаха да обсъждат с мен. Както и от откъслечни фрази, случайни бележки, които не винаги бяха... с логична връзка, но ми носеха информация. Повечето от тези хора са вече възрастни, всички или почти всички — пенсионери. Мисълта им се рее. Спомените им бяха разкъсани. Печална история... Те са... — Чансълър млъкна. Не знаеше как да продължи.

Вместо него продължи Сейнт-Клеър:

— С една дума, озлобени дребни чиновници и бюрократи, които живеят с мизерни пенсии. Подобни обстоятелства често раждат жлъчни, а не рядко и изопачени спомени.

— Не мисля, че сте справедлив. Всичко, което съм научил и написал, е истина. Затова, който прочете дисертацията ми, ще узнае кои са били тия корпорации и как са действували.

Сейнт-Клеър пропусна това изявление покрай ушите си, сякаш въобще не го чу.

— Как се добрахте до тези хора? Кое ви тласна към тях? Как си уредихте срещи с тях?

— Баща ми ме упъти към някои, а после покрай първите няколко души се свързах с останалите. Като верижна реакция — едните водеха към други.

— Баща ви ли казахте?

— В началото на петдесетте той е бил вашингтонски кореспондент на „Скрипс-Хауард“...

— Ясно — меко го прекъсна Сейнт-Клеър. — Така с негова помощ изготвихте един начален списък.

— Да. С имената на десетина души от държавни и други институции, които са имали отношения с довоенна Германия. А чрез тях се добрах до други, както вече казах. Естествено, изчел съм всичко, писано от историците Тревър-Роупър и Шайрър, и от германските апологети. Поне това е документирано.

— Вашият баща знаеше ли каква цел преследвате?

— Докторска дисертация. Това му стигаше. — Чансълър се усмихна. — Баща ми е почнал работа, след като изкарал само година и половина в колежа. Парите не му стигнали.

— Тогава нека се изразя по друг начин — той съзнава ли какво сте открили? Или какво мислите, че сте открили?

— Не напълно. Мислех си, че родителите ми ще прочетат дисертацията, след като я напиша. Сега не знам дали биха я прочели. Това ще бъде удар за тях. — Питър се усмихна накриво. — От вечния студент, станал на толкова години, не излезе нищо.

— Струва ми се, преди казахте „професионален“ студент? — поправи го дипломатът.

— Има ли някаква разлика?

— В подхода, струва ми се, има. — Сейнт-Клеър мълчаливо се наведе напред, големите му очи се вторачиха в Питър. — Бих искал да охарактеризирам с няколко думи положението така, както аз го виждам.

— Разбира се!

— В общи линии разполагате с материали за един напълно сериозен теоретичен анализ. Тълкуването на историята — от доктринери до ревизионисти — е нескончаема тема за спорове и изследвания. Приемате ли?

— Естествено.

— Да, разбира се. Иначе въобще не бихте се спрели на тази тема. — Докато говореше, Сейнт-Клеър гледаше през прозореца. — Едно непоследователно тълкуване на събитията обаче, особено на такъв период от недалечното минало, при това основано главно на написаното от други хора, едва ли е оправдано. Нали? Искам да кажа,

че историците отдавна да са се нахвърлили върху този материал, ако мислеха, че от него може да излезе нещо. Но тъй като случаят не е такъв, вие се разпростирате извън общоприетите източници, разпитвате група озлобени старци и неколцина недоволни бивши разузнавачи и правите определени изводи.

— Да, но...

— Да, но — прекъсна го Сейнт-Клеър, като се извърна от прозореца. — Както сам казахте, нерядко тези изводи почиват на „откъслечни фрази без логична връзка“. А авторите на тези фрази отказват да се споменат имената им. Пак според думите ви разследванията не обосновават многобройните ви заключения.

— Това не е така. Заключенията ми са напълно обосновани.

— Никой няма да приеме тези заключения. Никоя официална инстанция, била тя научна или юридическа. И според мен съвършено основателно.

— Ето тук грешите, мистър Сейнт-Клеър! Защото аз съм прав. И не се интересувам колко комисии ще го признаят. Налице са факти, точно над повърхността, но никой не желае да се говори за тях. Дори сега, след четиридесет години! Защото същите неща се повтарят в момента! Шепа корпорации трупат милиони, като хранят военните режими из целия свят, наричайки ги „наши приятели“ и „предна линия на отбраната ни“. Очите им са в печалбите и само това ги интересува... Както и да е, даже да не мога да защитя изводите си с нужната документация, аз няма да захвърля плода на двегодишния си усилен труд. Няма да спра дотук само защото според комисията работата ми е неприемлива от научна гледна точка. Извинете, но това именно е неприемливо.

Ето това трябваше да узнаем. Ще се примириш ли накрая с неуспехите си и ще се оттеглиш ли от пътя? Другите мислеха, че ще отстъпиш, но не и аз. Ти знаеш, че си прав, а това е прекалено голямо изкушение за младостта. Нашата задача сега е да те направим безсилен.

Сейнт-Клеър не сваляше очи от Питър.

— На погрешен път сте. От тези хора не търсете признание. Потърсете го другаде. Където достоверността и фактите не са от значение.

— Не ви разбирам.

— Дисертацията ви е пълна с великолепно сътворени белетристични моменти. Защо не насочите вниманието си към прозата?

— Какво?

— Към прозата. Напишете роман. Никой не се интересува дали един роман е изцяло измислица, или почива на историческа правдивост. Това просто не е от значение. — Сейнт-Клеър отново се наклони напред, без да сменя очи от Чансълър. — Опитайте в белетристиката. Може пак да не ви обърнат внимание, но поне ще имате шанс да се изкажете. Ала да продължавате сегашното си начинание, е напълно безсмислено. Ще пропиете още година, а може и повече. И за какво в крайна сметка? Затова напишете роман. Излейте недоволството си в него и после решавайте с какво ще се занимавате.

Питър не откъсваше изумения си поглед от дипломата. Беше смутен, мислите му се блъскаха нерешително, едва успя да повтори една-едничка дума:

— Роман?

— Да. Струва ми се, отново се връщаме към неизправния карбуратор, колкото и неприятна да е аналогията. — Сейнт-Клеър се намести в стола си. — Вие признахте, че писаното слово не ви плаши. Цял живот сте гледали как белият лист се изпълва с думи. Преработете дисертацията в друго направление, с друг подход към събитията, който не изисква придържане към научни норми.

Питър леко въздъхна: думите на Сейнт-Клеър го бяха накарали да онемее и да не може да си поеме дъх.

— Роман?! И през ум не ми е минавало!...

— Допускам, че тази мисъл ви е спохождала, макар и несъзнателно — прекъсна го дипломатът. — Все пак не сте се подвоумили да съчините действия и реакции в техен отговор там, където ви е било нужно. А господ е свидетел, че разполагате с материал за истински увлекателна история. Попресилена естествено, но не без качества за едно приятно четиво през неделните следобеди, когато човек се е изтегнал на дивана. Оправете карбуратора. Това е различен двигател. Не му трябва толкова гориво, но носи същото удовлетворение. А някой може и да прояви интерес към написаното. Но не към сегашната ви работа. Честно ви говоря, така е.

— Роман! Ама че работа!

Мънро Сейнт-Клеър се усмихна. Погледът му бе все така странно недосегаем и безразличен.

Следобедното слънце потъна зад хоризонта, дълги сенки се протегнаха по зелените морави. Сейнт-Клеър стоеше до прозореца, взрян в квадратните очертания на двора. Във ведростта на пейзажа имаше някакво предизвикателство: тя изглеждаше неуместна в един свят, изпълнен с толкова бурни противоречия.

Можеше да си тръгне от Парк Форест. Бе изпълнил задачата си, макар и не напълно, финалът бе приемлив за деня.

Приемлив... в рамките на измамата.

Погледна часовника си. Бе изминал час, откакто обърканият Чансълър напусна кабинета му. Дипломатът се приближи до бюрото си, седна и взе телефона. Набра 202, кода за района, и после още седем цифри. След миг по линията се чуха две изпуквания, последвани от продължително бръмчене. За непосветените този звук би означавал повреда в линията. Сейнт-Клеър набра още пет цифри. Последва превключване и се чу глас:

— Тук „Инвър Брас“. Включени сте за магнитофонен запис. — В гласа се долавяше твърдото бостонско „а“, но интонацията бе средноевропейска.

— Обажда се Браво. Свържете ме с Генезис.

— Генезис е в Англия. А там минава полунощ.

— Боя се, че ще трябва да го обезпокоим. Имате ли безопасна връзка?

— Да, ако все още е в посолството. Иначе трябва да звъня в Дорчъстър. За там гаранции нямам.

— Опитайте в посолството, моля.

Линията заглъхна, докато в централата на „Инвър Брас“ превключваха. След три минути се разнесе друг глас. Той звучеше ясно, без смущение, сякаш идеше долу от улицата, а не от четири хиляди мили разстояние. Гласът бе нисък, развълнуван, но в него се долавяше уважение. И нотка на страх.

— Генезис слуша. Току-що си тръгнах. Какво има?

— Всичко е наред.

— Слава богу.

— Дисертацията бе отхвърлена. Внуших на членовете на съвета, в лични разговори, разбира се, че това е абсолютна глупост и че ще станат за смях в университетските среди. Те са чувствителни на тази тема, както може да се очаква. И твърде посредствени.

— Радвам се. — Последва пауза от Лондон. — А той как реагира?

— Както предполагах. Прав е и го знае. Затова е като убит. Не възнамеряваше да се предаде и да спре дотук.

— А след срещата ви?

— Надявам се, че промени позицията си. Новата идея залегна дълбоко в съзнанието му. Ако стане нужда, ще му помогна косвено, ще го свържа с разни хора. Но може и да не се наложи. Той е човек с въображение и което е по-съществено — възмущението му е искрено.

— Убеден ли сте, че това е най-добрият вариант?

— Абсолютно. Иначе би продължил да събира материал и да се рови из отдавна забравени събития. Не бихме желали да представи дисертацията си в Кеймбридж или Бъркли, нали?

— Разбира се. И може би никой няма да прояви интерес към това, което ще напише, дори да го публикува. Вярвам, че за това бихме могли да се погрижим.

Сейнт-Клеър присви очи.

— Моят съвет е да не се бъркаме. Иначе ще се отчае още повече и ще се върне към старото. Нека събитията се развият естествено. Ако наистина я преработи в роман, ще се надяваме на малък тираж като за творба на аматьор. Той ще си каже всичко, което има за казване, и ще се получи посредствена проза, с обичайното въведение, че героите нямат нищо общо с живи или умрели личности. Всяка намеса ще събуди въпроси, което не е в наш интерес.

— Прав сте, напълно сте прав! — отвърна човекът от Лондон. — Както винаги, Браво.

— Благодаря и довиждане, Генезис. След няколко дни си тръгвам оттук.

— Къде ще отидете?

— Още не съм решил. Може би ще се върна във Върмонт. А може и да замина надалеч. Не ми харесва обстановката в страната.

— Ето още една причина, която налага да държим връзка — отговори гласът в Лондон.

— Може би. Но, от друга страна, годините вече ми тежат.

— Не бива да изчезвате. Знаете, нали?

— Да. Лека нощ, Генезис.

Сейнт-Клеър затвори телефона, без да дочака отговор на своето сбогуване. Просто не искаше да продължи разговора.

Обзе го някакво чувство на отвращение: не го спохождаше за първи път, а може би не и за последен. „Инвър Брас“ вземаше решения, които бяха не по силите на другите, закриляше хора и институции от морални обвинения за минали действия. Но ако това бе оправдано преди четиридесет години, сега тегнеше като анатема.

Наплашени хора бяха споделили шепнешком с други наплашени като тях, че Питър Чансълър трябва да бъде спрял. Не беше редно този невзрачен кандидат за докторска титла да повдига въпроси за неща от преди четиридесет години, които сега вече нямаха значение. Днес времената бяха други, обстоятелствата също.

И все пак съществуваха някои неизяснени неща. Отговорността не е ограничено понятие. В крайна сметка всички носеха отговорност. „Инвър Брас“ не бе изключение. Затова Питър Чансълър трябваше да получи възможност да излее възмущението си по такъв начин, че да не предизвика последствия. Или катастрофа.

Сейнт-Клеър се надигна от масата и хвърли поглед към документите върху нея. През последните седмици бе разчистил повечето от личните си вещи. Твърде малко от неговото присъствие бе останало сега в кабинета. Така трябваше да бъде.

Утре вече нямаше да е тук.

Той тръгна към вратата. Машинално посегна към ключа, за да изгаси, и чак сега осъзна, че въобще не е палил осветлението. Той бе стоял, бе се разхождал, бе седял и размишлявал в полумрака.

„Ню Йорк Таймс Бук Ривю“

10 май 1969 г., стр. 3

„«Райхстаг!» е едновременно потресаваща и проникателна, опасна и невероятна книга! Първият роман на Питър Чансълър се мъчи да ни убеди, че още в дните на своето зараждане нацистката партия е била финансирана изцяло от международен картел на индустриалци и банкери — главно американски, британски и френски, — и

то с очевидната, макар и негласна подкрепа на техните правителства. В хода на повествованието Чансълър ни принуждава да му повярваме. Книгата се чете на един дъх; героите завладяват с някаква сурова, неподправена сила, която прави техните слабости и достойнства толкова убедителни, че едно по-овладяно писане би разрушило тази непосредственост. Мистър Чансълър разказва гневно, прекалено мелодраматично, но като цяло книгата е превъзходно четиво. Накрая започваме да се питаме: да не би наистина всичко да е било точно така?...”

„Уошингтън Поуст Бук Уърлд“
22 април 1970 г., стр. 3

„Докато в миналогодишната си книга Чансълър разкри причината на Хитлеровия «блицкриг», сега той показва кое доведе до изстрелите през оня август в Сараево! Силите, които влязоха в конфликт през юлската криза на 1914 г., предшествувана от убийството на Франц-Фердинанд през юни от конспиратора Гаврило Принчип, мистър Чансълър разглежда поотделно, прегрупира ги и възпроизвежда действията им в много по-бърз каданс, показвайки, че никоя групировка не е безгрешна и помага за победата на злото. Главният герой — англичанин, проникнал в тайна сърбохърватска организация с мелодраматичното название «Единение в смъртта», разбива дълбоките пластове от измама, дълго насложавани от провокатори на германския райхстаг, на британския Форин Офис и френската Камара на депутатите. Марионетките са разобличени, а конците, които ги теглят, водят до промишлените интереси на споменатите страни.

Както и другаде, тук отново продължават онези съвпадения, за които почти не се споменава. Мистър Чансълър притежава дарбата да разработва конспирации от най-висш тип, което постига със завладяваща лекота и държи читателя в плен до последните редове на книгата. «Сараево!» ще пожъне по-голям успех от «Райхстаг!».

„Лос Анджелис Таймс Дейли Ривю ъф букс“

4 април 1971 г., стр. 20

„«Контраудар!» — това е най-добрата книга на Чансълър досега, макар че по неразгадаеми причини нейният сложно криволичещ сюжет е построен върху изумителна грешка още в проучването на фактите, което не би трябвало да очакваме от този автор. Става дума за тайните операции на Централното разузнавателно управление срещу чуждестранна сила, подбудител на терористични акции в едно студентско градче на Нова Англия. Мистър Чансълър трябва да знае, че в съгласие с хартата от 1947 година на ЦРУ се забраняват всякакви действия на територията на САЩ.

Независимо от това възражение «Контраудар!» е безспорен успех за автора. В предишните си книги Чансълър показва, че е способен да дърпа конците на сюжета с такава бързина, че читателят едва успява да прелисти страниците. Тук той внася неподозирана дълбочина в развитието на образите.

По мнението на специалисти пространните познания на Чансълър в областта на контрашпионажа са близки до истината. Независимо от допуснатата грешка.

Той прониква в съзнанието и предугажда действията на хора, въввлечени в ужасяваща история, която нескрито напомня расовите вълнения, довели до редица убийства в Бостън преди няколко години. Чансълър се оформя като първокласен белетрист, който владее материала си, познава в дълбочина събитията и предлага нови, потресаващи заключения.

Сюжетът е измамно прост: за изпълнението на задача е избран човек, видимо неподходящ за нея. Той получава солидна подготовка в ЦРУ, но по време на обучението му никой не прави опит да поправи един негов основен недостатък. Скоро разбираме, че този недостатък е нарочно търсен, за да предизвика гибелта му. Заговор в заговора.

И тук отново, както в предишните книги на Чансълър, ние си задаваме въпроса: дали не е истина

всичко това? Възможно ли е? Така ли е било в действителност?...“

Есен. Областта Бъкс приличаше на море в жълти, зелени и златисти багри. Чансълър се облегна на капака на сребристия си спортен автомобил и небрежно преметна ръка през рамото на жената до него. Лицето му бе понаедряло, изсечените му черти не контрастираха така, както преди, бяха омекотени, но все пак остри. Гледаше бялата къща в подножието на виещ се път, прорязан сред меко нагънатия релеф на полята. От двете страни пътят бе ограден от висока бяла ограда.

Момичето, хванало нежно ръката, с която Чансълър го прегръщаше през рамото, бе погълнато от същата гледка. То бе високо, кестенявите му коси меко се спускаха надолу и обрамчваха нейното изящно и същевременно странно волево лице. Казваше се Катрин Лоуъл.

— Точно както ми го описа — каза тя, като стисна здраво ръката му. — Красиво е. Великолепно.

— Или, казано с други думи — отвърна Чансълър и погледна към нея, — адски е приятно.

— Вече си купил къщата, нали? — погледна го тя. — Не само си проявил интерес, а си я купил?

Питър кимна.

— Имах и конкуренция. Един банкер от Филадельфия беше готов веднага да даде капаро. Трябваше да реша на място. Ако не ти харесва, сигурен съм, че той ще я купи от мен.

— Не ставай глупав, къщата е възхитителна!

— Не си я видяла отвътре!

— И това ми стига.

— Добре. И без това предпочитам да ти я покажа на връщане. Собствениците ще се изнесат до четвъртък. И дано, защото в петък сутринта чакам огромна пратка от Вашингтон. Ще пристигне направо тук.

— Копията ли?

— Дванадесет кашона от Правителствената печатна служба. Морган ще изпрати камион. Цялата история на Нюрнберг, според архивите на трибунала на Съюзниците. Можеш ли да се досетиш какво ще бъде заглавието на книгата?

Катрин се засмя.

— Просто си представям как Тони Морган крачи из кабинета си като гъвкава котка в сивия си костюм. Изведнъж прави скок към бюрото си и крясва така, че подплашва всички в сградата: „Измислих! Този път нещо по-различно! Ще я наречем «Нюрнберг!»». С удивителна накрая!“

Питър се разсмя заедно с нея.

— Недей да злословиш по адрес на моя свещен редактор!

— Никога! Ако не беше той, сега щяхме да се нанасяме в пететажен блок без асансьор, а не във ферма, строена за богат земевладелец.

— И за съпругата на богатия земевладелец.

— И за неговата съпруга. — Катрин стисна ръката му. — Като каза камион, се сетих, не трябваше ли вече да има фургони с багаж пред къщата?

Чансълър се усмихна някак си смутено.

— С изключение на някои изрично упоменати предмети, трябваше да я купя с цялата покъщнина. Собствениците се преместват да живеят по Карибското крайбрежие. Ако не ти харесва мебелировката, можеш да изхвърлиш всичко.

— Господи, на каква широка нога живееш!

— Нали сме богати! — добави Питър, но не като въпрос. — Без повече коментари, моля. Хайде, да тръгваме. Имаме още три часа по магистралата и още два след това. Скоро ще се стъмни.

Катрин се извърна към него, вдигна лице, устните ѝ почти го докоснаха.

— С всяка миля ще ставам все по-припряна. Ще получа тикове от нерви и докато пристигнем, ще пелтеча. Мислех, че ритуалният обред на представянето пред родителите е вече отживелица.

— Но не беше на същото мнение, когато ме представи на твоите родители, нали?

— О, небеса! Те бяха толкова развълнувани от присъствието ти, от това, дето са в една стая с теб, че ти можеше само да седиш и да

злорадствуваши.

— Което не направих. Твоите родители ми харесаха. Вярвам, че и ти ще харесаш моите.

— А те дали ще ме харесат? Това не може да се предскаже.

— Разбира се — каза Питър и я притегли към себе си. — Те ще те обикнат. Както те обичам аз. О, божичко, колко те обичам!

Оправдано е, Генезис. Този Питър Чансълър притежава всички материали на Правителствената печатна служба, свързани с Нюрнберг. Издателят е наредил отнасянето им на един адрес в Пенсилвания.

Това нас не ни засяга, Банър. Венис и Кристофър са на същото мнение. Няма да предприемем никакви действия. Такова е крайното решение.

Но това е грешка! Той отново се връща към германската тема!

Много време след допуснатите грешки. Не може да се направи връзка. Години преди Нюрнберг видяхме ясно това, което не бяхме разбрали в началото. Няма връзка с нас. С никой от нас, и вас включително.

Не бъдете толкова сигурни.

Сигурни сме.

Какво мисли Браво?

Браво не е тук. Не е известен и няма да бъде.

Защо?

Поради причини, които нямат нищо общо с вас. Те датират от преди няколко години. Преди да се присъедините към „Инвър Брах“.

Решението ви не е правилно, Генезис.

Излишно се тревожите. Никога не бихме ви повикали, ако безпокойството ви имаше основание, Банър. Вие сте изключителен човек. В това никога не сме се съмнявали.

И все пак опасно е.

Автомобилите по магистралата за Пенсилвания сякаш увеличиха скоростта си, когато небето притъмня съвсем. На места внезапно се спусна гъста мъгла и размаза светлините на бързопрелитащите насрещни фарове. Неочаквано плисна силен дъжд и заудря косо по стъклата. Чистачките не успяваха да се справят.

Някакво трескаво безпокойство бе обхванало всички шофьори. Чансълър го усети. Автомобилите профучаваха, плискайки струи вода, сякаш водачите предусещаха как буреносните облаци се събират в небето над Западна Пенсилвания и инстинктът им, роден от опит, ги караше да бързат за в къщи.

Гласът от авторадиото в „Континентала“ бе точен и категоричен.

„Управлението на пътищата призовава всички водачи да не се включват в движението в района Джеймстаун-Уорън. Тези, които в момента са на път, да спрат на близките крайпътни отбивки. Повтаряме: потвърждават се сведенията за надигаща се буря от езерото Ери, вятърът с ураганна сила...“

— Има отбивна на около четири мили оттук — каза ш Питър, като се взираше през стъклото. — Ще спрем. На двеста-триста метра от нея има и ресторант.

— Откъде знаеш?

— Току-що отминахме знака за Питсфийлд. Тон ми служи за указател: значи, съм на час от къщи.

Чансълър така и не разбра какво стана. Този въпрос щеше да го гложди до края на живота му. Стръмният хълм представляваше непроницаема стена от проливен дъжд, конто се изливаше мощно като из — ведро и блъскаше тежката кола като малка лодка в бурно море.

Внезапно отзад го заслепиха фарове, които проникнаха през задното стъкло и се отразиха в огледалото. Пред очите му заиграха бели петна, които замъглиха дори проливния дъжд. Виждаше само ослепителната ярка светлина.

Тогава онзи се изравни с него! Огромен товарен камион с ремарке го изпреварваше точно на тоя опасен наклон в поройната, свличаща се вода! Питър изкрещя на шофьора през затворения прозорец. Онзи не беше с всичкия си. Не виждаше ли какво прави? Не виждаше ли „Континентала“ в тая буря? Или беше ненормален?

Невероятното се случи. Огромният камион политна към него. Последва удар. Стоманеното шаси се вряза в „Континентала“. Чу се скърцане от триене на метал в метал. Този откачен го изтласкваше от пътя! Беше или пиян, или изплашен до безумие от бурята! През пелената на плющия дъжд Чансълър различи силуета му горе в кабината. Той въобще не виждаше „Континентала“! Нямаше представа какво върши!

Последва втори разрушителен удар и стъклата на „Континентала“ се изпотрошиха. Колелата му блокираха. Колата отскокна вдясно, към тъмната бездна, която се простираше отвъд банкета.

Капакът се вдигна в дъжда, после колата залитна над извивката на пътя и полетя стремглаво надолу.

Письците на Катрин се извисяваха над грохота от счупени стъкла и разбит метал, докато „Континенталът“ се преобръщаше надолу. Чуваше се стърженето на метал, сякаш всяка част се бореше да оцелее след последователните удари на автомобила в земята.

Питър се хвърли към писъка, към Катрин, но някаква остра метална част го прикова като стрела на място. Автомобилът се килна, превъртя и продължи да се плъзга стремително надолу.

После писъците спряха. Всичко свърши.

[1] Най-старият квартал на Вашингтон. — Б. р. ↑

1

Петата лимузина бавно се плъзна по тъмните, оградени от дървета улици на Джорджтаун и спря пред мраморното стълбище, което се издигаше сред скулптурни фигури и колони до портален вход. От този вход, както и от цялата къща лъхаше някакво спокойно достолепие; то се подчертаваше от приглушеното осветление иззад колоните, поддържащи централния балкон.

Предишните четири лимузини бяха пристигнали в интервал от три до шест минути; този ритъм бе предварително установен. Колите бяха наети от пет различни фирми от Арлингтън чак до Болтимор.

Ако някой случаен минувач по тихата уличка полюбопитствуваше да разкрие самоличността на единствения пътник в коя да е от лимузините, едва ли би успял. В документите за наемането на колата наемателят оставаше анонимен и дори шофьорът не можеше да го види. Непрозрачна стъклена преграда го разделяше от пътника и той нямаше право да напуска мястото си зад волана, когато пътникът сядаше или слизаше от колата. Шофьорите бяха грижливо подбирани.

Всичко бе като оркестрирано, уточнено до секундата. Две от лимузините бяха откарани на частни летища и оставени цял час заключени и празни на определено място на паркинга. След този час шофьорите се връщаха, знаейки, че техният пътник трябва да е вече в колата. Другите три лимузини бяха оставени по същия начин на три различни места: на гара Юниън във Вашингтон, пред търговския комплекс „Маклийн“ във Вирджиния и пред извънградския клуб „Шеви Чейс“ в Мериленд, клуб, в който съответният пътник не членуваше.

И накрая, ако някой минувач по тихата улица в Джорджтаун би опитал да се добере до слизащите от лимузините пътници, един светлокос мъж, скрит на балкона в края на мраморното стълбище, щеше да осуети намерението му. На врата на този човек висеше силно чувствителен транзисторен микрофон, по който можеше да дава

нареждания на останалите в къщата на непознат чужд език. В ръце държеше пушка със заглушител.

Петият пътник слезе от лимузината и тръгна по мраморните стъпала. Автомобилът плавно отмина. Той нямаше да се върне. Светлокосият тихо прошепна нещо в микрофона. Вратата под него се разтвори.

Заседателната зала се намираше на втория етаж. Стените бяха облицовани в тъмна ламперия, а осветлението — скрито. По средата на източната стена имаше старинна камина и макар да бе мека и приятна пролетна вечер, зад нейните металически решетки проблясваха огнени езици.

В средата на залата имаше голяма кръгла маса. Около нея бяха насядали шестима мъже на възраст между петдесет и пет и осемдесет години. Само двамина принадлежаха към първата възрастова група: единият бе с прошарени къдрави коси и черти на испанец, а другият бе скандинавски тип, с изумително бледа кожа и тъмни гладко вчесани коси над високо чело. Той седеше вляво от председателя в центъра на масата, който отдавна бе прехвърлил седемдесетте; ивица редки коси опасваше оплешивялото му теме, лицето му бе уморено, дори изхабено. Срещу него седеше строен мъж с аристократични черти, оредяваща бяла коса и безупречно поддържани бели мустаци. И той бе някъде над седемдесетте. Вдясно от него седеше грамаден негър с едра глава и лице, сякаш издялано от ганайски махагон, а до него — най-старият и най-болнавият на вид в залата, с шапчица върху голата глава.

Гласовете звучаха меко, речта им бе интелигентна, очите им гледаха твърдо и пронизателно. Във всеки от тях се долавяше съдържана жизненост, породена от изключителна власт.

Всеки бе известен с едно-единствено прозвище, което за останалите криеше особен смисъл. Помежду си други имена не употребяваха. Част от присъстващите носеха тези прозвища вече четиридесет години; в някои случаи името се предаваше от покоен предшественик на избрания негов заместник.

Никога не се събираха повече от шест човека. Председателят бе известен като Генезис — в същност той бе вторият с това име. Преди това го наричаха Парис, а сега това име носеше мъжът с испанските черти и прошарената къдрава коса.

Останалите бяха известни като Кристофър, Банър, Венис и Браво.

Това бяха хората от „Инвър Брас“.

Пред всекиго имаше еднаква папка с един-единствен лист. Освен името в горния ляв ъгъл останалият машинописен текст бе абсолютно неразбираем освен за шестимата мъже. Заговори Генезис:

— Най-важното е на всяка цена да се иземе и унищожи картотеката. По този въпрос разногласия не бива да има. Най-сетне успяхме да установим, че досиетата се съхраняват в шкаф, вграден в стоманената стена на тайно хранилище вляво зад бюрото.

— Вратата на хранилището се отваря чрез бутон, който се намира в средното чекмедже на бюрото — тихо добави Банър. — Шкафът се охранява с помощта на сложна електронна апаратура, като първият ѝ елемент може да се задействува от жилището му. Ако този първи елемент не заработи, останалите блокират. Ще трябва десет пръчки динамит, за да се разбие, приблизителното време за разрязване с ацетиленова горелка е около четири часа, но сигналните инсталации ще се задействуват още при запалването ѝ.

Венис, чието лице почти се сливаше с приглушената светлина в стаята, запита:

— Знае ли се местонахождението на ключа за този първи елемент?

— Да — отвърна Банър. — В спалнята. На лавицата над леглото.

— Кой потвърди истинността на сведението? — запита Парис, мъжът с испанските черти.

— Варак — отвърна Генезис от другия край на масата.

Неколцина от присъстващите кимнаха одобрително. Старият евреин вдясно от Банър се обърна към него:

— А откъде иде останалата информация?

— Данните за медицинското състояние на въпросното лице получихме от Ла Джола, Калифорния. Както знаете, Кристофър, той отказва да се преглежда в Бетезда. Последните кардиологични изследвания показват незначителна хипохлоремия — ниско съдържание на калий, което в никакъв случай не е опасно. Но това обстоятелство само по себе си благоприятства приемането на определена доза дигиталини, без риск от разкритие при аутопсия.

— Той е вече стар. — Това изявление направи Браво, самият той по-възрастен от лицето, за което ставаше дума. — Защо ще трябва да се прибегва до аутопсия?

— Неизбежно е, като се има пред вид кой е той — отвърна Парис, чиято интонация говореше за детство, прекарано в Кастилия. — Неизбежно е. А страната не би понесла последиците от още едно убийство. То ще развърже ръцете на множество опасни типове, ще бъде претекст; за беззакония, за редица злодеяния в името на любовта към отечеството.

— Предполагам — прекъсна го Генезис, — че ако същите тия опасни типове — съвсем недвусмислено имам пред вид хората от Пенсилвания Авеню номер 1600^[1] и въпросното лице постигнат споразумение, злодеянията ще бъдат нищожни в сравнение с това, от което се опасявате и което те могат да постигнат. Ключът е в неговата документация. Досиетата му са като прясна стръв за глутница гладни чакали. Попаднат ли в ръцете на хората от Пенсилвания Авеню номер 1600, те ще започнат да управляват чрез насилия и шантажи. Знаем какво става и в момента. Затова трябва да пристъпим към действие.

— Макар и неохотно, присъединявам се към Генезис — каза Браво. — Нашите сведения показват, че хората от Пенсилвания Авеню номер 1600 надминаха делата на предишните администрации. Постъпките им стават неконтролируеми. Едва ли има министерство или ведомство, което да не е обхванато от заразата. Разследванията на Данъчната комисия или на Комисията за наблюдение на разузнавателното управление на Министерството на отбраната бледнеят в сравнение със споменатата документация. Както по естеството, така и по броя на хората, които засягат. Не съм сигурен дали имаме друг избор.

Генезис се обърна към по-младия член на „Инвър Брас“ до себе си:

— Банър, ще обобщите ли?

— Да, разбира се. — Стройният петдесетгодишен мъж кимна, замълча и сложи ръце на масата пред себе си. — Има какво да се добави. Чели сте изложението. Умственото състояние на въпросното лице бързо се влошава. Един лекар се съмнява за атеросклероза, но няма начин да се потвърди диагнозата. Медицинските заключения от Ла Джола се съхраняват от самото лице. Той най-внимателно ги следи.

Що се отнася до психиатричната картина обаче, единодушието е пълно: маниакалната депресия се е развила до състояние на остра параноя. — Той спря, леко извърна глава към Генезис, без да пренебрегва никого от останалите: — Искрено казано, това ми стига, за да дам своя глас „за“.

— Чие е това заключение? — запита човекът с шапчицата, известен като Кристофър.

— На трима психиатри, които не се познават помежду си, ангажирани чрез посредник да представят самостоятелни заключения. Обобщението направи нашият човек. Диагнозата е остра параноя.

— А как са стигнали до диагнозата? — запита Венис, като се наклони напред, скръстил огромните си черни ръце.

— В продължение на трийсет дни скрити кинокамери с вариообективи и инфрачервени лъчи са го снимали във всички възможни ситуации. В ресторанти, в Презвитерианската църква, при влизане и излизане от частни или официални приеми и срещи. Двама специалисти разчитат думите му по движението на устните и текстовете напълно съвпадат. Разполагаме също с обширни, бих казал изчерпателни доклади от нашите хора в Бюрото. Няма разногласие с диагнозата. Той е луд.

— Какво става в Белия дом? — запита Браво, вторачил очи в по-младия събеседник.

— С всеки изминал ден напредват, доближават до целта. Вече са узрели за идеята да създадат официална вътрешна организация, чиято основна цел е да се добере до досиетата. Въпросното лице е предпазливо: познава добре всички, а тия от номер 1600 не са най-доброто. Но се възхищава от дързостта им, а и те умеят да го коткат. В същност тъкмо тази дума се споменава в докладите. Коткат го.

— Много точно казано — рече Венис. — Имат ли съществен напредък?

— Боя се, че да! Разполагаме с категорични сведения, че въпросното лице е предало някои досиета — или част от най-компрометиращата информация, която се съдържа в тях — в Овалния кабинет. Постигнали са споразумение както за политическо сътрудничество, така и за изборната кампания. Двама претенденти за президентския пост от опозиционната партия са склонни да оттеглят

кандидатурите си — единият по финансови съображения, другият — поради непостоянство в линията си.

— Моля по-конкретно — нареди Генезис.

— Става дума за груба грешка — в приказки или в действия, която го елиминира от предизборната кампания, но не застрашава сенаторския му пост. В случая обвинението е в неразумно поведение по време на първичните избори. Тези неща лесно се доказват.

— Но това е безобразие — яростно изсъска Парис.

— Всичко тръгва от въпросното лице — намеси се Браво. — Нека се върнем отново на аутопсията. Не може ли да се избегне?

— Може би не трябва. — Банър положи длани върху масата. — Докарахме един човек от Тексас, специалист по сърдечносъдови заболявания. Казано му е, че става дума за лице от известна фамилия по Източното крайбрежие на Мериленд, за полудял старец, способен да извърши невъобразими бели, при което органични или психиатрични симптоми не се наблюдават. Съществува някакъв химически дериват на дигиталина, който, комбиниран с интравенозна инжекция от въздух, не оставя никакви следи в организма.

— А кой следи за сигурността на тази теория? — недоверчиво запита Венис.

— Варак — отговори Генезис. — Той контролира изходните данни на целия проект.

Още веднъж всички кимнаха одобрително с глава.

— Имате ли допълнителни въпроси? — запита Генезис.

Мълчание.

— Тогава пристъпваме към гласуване — продължи Генезис, като измъкна изпод кафявия плик малко тефтерче. Откъсна шест листчета и раздаде пет на присъстващите. — Римско I означава „да“, II — обратното. Както и друг път равен брой гласове се смята за „не“.

Членовете на „Инвър Брас“ отбелязаха своето решение върху листчетата, сгънаха ги и ги предадоха на Генезис. Той внимателно ги разгърна.

— Гласуването е единодушно, господа. Проектът влиза в действие. — Той се обърна към Банър: — Моля ви, повикайте Варак.

Банър се упъти към вратата. Отвори я, кимна с глава към човека, който стоеше в преддверието, и се върна на мястото си.

Влезе Варак и затвори вратата зад себе си. Това бе човекът, който стоеше на пост върху балкона над мраморните стъпала. Бе оставил оръжието, но малкият микрофон още висеше на шията му и тънък проводник стигаше до лявото му ухо. Възрастта му трудно можеше да се определи, някъде между тридесет и пет и четиридесет и пет — възраст, която трудно личи на подвижни натури със стегнато мускулесто телосложение. Беше светъл, с късо подстригани коси, с широко лице, високо очертани скули и леко полегати очи. Говореше меко, с едва забележим бостънски акцент и европейска интонация.

— Решение има ли? — запита той.

— Да — отговори Генезис. — Положително.

— Нямаше друг избор — рече Варак.

— Имате ли изработен проект? — Браво се наклони напред, а очите му гледаха проницателно и безстрастно.

— Да, до три седмици трябва да стане. През нощта срещу първи май. Трупът ще бъде открит на сутринта.

— Тогава новината ще се научи на втори май. — Генезис огледа членовете на „Инвър Брас“. — Подгответе си алибита, в случай че стане нужда. Неколцина от нас трябва да бъдат в чужбина.

— Вие предполагате, че смъртта му ще бъде обявена по нормалния начин? — изрече Варак с извисена интонация, с която показваше, че е на противното мнение. — Не ви гарантирам това без наша намеса.

— Защо? — запита Венис.

— Защото в Белия дом ще изпаднат в паника. Ако трябва, тая сган ще постави трупа в лед и ще го скрие в гардероба на президента, само и само да спечели време да измъкне досиетата.

Образното изявление на Варак предизвика неохотни усмивки.

— Тогава ни дайте гаранции, мистър Варак — рече Генезис. — Ние трябва на всяка цена да получим досиетата.

— Добре. Това ли е всичко?

— Да.

— Благодаря ви — каза Генезис и кимна с глава. Варак бързо излезе. Генезис се изправи и взе единствения лист със закодирания машинописен текст. После се пресегна и събра шестте листчета от бележника, върху които отчетливо личеше римската цифра I. — Заседанието завърши, господа. Както обикновено, нека всеки сам се

погрижи за заминаването си оттук. Ако сте си водили някакви бележки, моля, постарайте се да ги унищожите!

Един след друг членовете на „Инвър Брас“ се приближиха към камината. Първият отдръпна решетката с машините, които висяха на стената, и хвърли внимателно изписаната страница в горящата жарова. Останалите го последваха.

Последни изпълниха този ритуал Генезис и Браво. Те стояха настрана от другите.

— Благодаря ви, че се завърнахте — меко заговори Генезис.

— Преди четири години ми казахте, че не бива да се оттеглям — отвърна Мънро Сейнт-Клеър. — Излязохте прав.

— Боя се, че има още нещо — продължи Генезис. — Не се чувствавам добре. Малко време ми остава...

— О, господи!...

— Недейте! Това е късмет за мен.

— Какво? Как?...

— Лекарите ми даваха два-три месеца. Още преди десет седмици. Аз настоявах да науча истината. Те излязоха невероятно точни. Чувствам го. Уверявам ви, друго такова чувство не познавам. То е нещо уникално и ми носи известно облекчение.

— Мъчно ми е. Съжалявам повече, отколкото мога да го изразя с думи. Венис знае ли? — Очите на Сейнт-Клеър се отместиха към снажния негр, който разговаряше спокойно в ъгъла с Банър и Парис.

— Не. Не желяех нищо да попречи или да повлияе на решението ни тази вечер. — Генезис хвърли листа в жълтите езици на камината, а после пусна и хартиената топка с шестте гласа на „Инвър Брас“.

— Просто не знам какво да кажа — съчувствено прошепна Сейнт-Клеър, като се взираше в необичайно смирените очи на Генезис.

— А аз знам — отвърна умиращият старец и се усмихна. — Вие отново сте сред нас. Вашите възможности далеч надхвърлят тези на Венис. Или на който и да е друг. Обещайте, че ще доведете делото докрай. В случай че мен вече ме няма.

Сейнт-Клеър погледна листа в ръката си. Задържа очи на името, изписано в горния ляв ъгъл.

— Веднаж той се опита да ви унищожи. И за малко не успя. Ще изпълня делото докрай. Обещавам.

— Не по този начин. — В гласа на Генезис прозвуча укор. — Не бива да има ненавист, отплата. Това не е в нашия стил и никога не бива да бъде.

— Има случаи, когато различните цели са съвместими. Дори моралните цели. Аз просто отбелязвам един факт. Този човек представлява истинска заплаха.

Мънро Сейнт-Клеър още веднаж погледна листа в ръката си. И името в горния ляв ъгъл:

Джон Едгар Хувър.

После смачка листа и го пусна в огъня.

[1] Пенсилвания Авеню № 1600 е адресът на Белия Дом. — Б. пр. ↑

2

Питър Чансълър лежеше на мокрия пясък и вълните нежно го плискаха. Гледаше право в небето, сивотата вече избледняваше, идеше утринната синева. Над плажа на Малибу бе пукнала зората.

Той заби лакти в пясъка и се надигна. Болеше го вратът, след малко щеше да почувствува същата болка и в слепоочията. Снощи се беше напил. Предната вечер също. Отвратително!

Погледът му разсеяно се плъзна към левия му крак. Тънкият белег, който се виеше от прасеца през коляното и се връзваше в бедрото му, приличаше на бяла зигзаговидна линия, заобиколена от загоряла плът. Цялото място все още бе чувствително при допир. Но сложната хирургическа операция се оказа успешна. Сега оздравяването вървеше почти нормално и болката се замени от скована безчувственост.

С лявото му рамо нещата стояха съвсем различно: болката почти не го напускаше, понякога само леко се притъпяваше. Лекарите бяха казали, че има множество разкъсани сухожилия и връзки, които трябва продължително време да се лекуват.

Вдигна несъзнателно дясната си ръка и напипа слабо издутата бразда, която се простираше от челото, през лявото ухо чак до основата на черепа. Сега косата скриваше голяма част от белега, фрактурата по челото личеше само отблизо. През последните седмици няколко жени го питаха за белега, който той би искал да забрави. Лекарите казваха, че главата му била срязана, сякаш остър нож се бе вдълбал в мек пъпеш. Само със сантиметър по-горе или по-долу ударът би бил фатален. Седмици наред той фанатично желаше да не бе оживявал. Знаеше, че това желание ще отmine. Но не искаше да умира: просто не знаеше дали би могъл да живее без Кати.

Времето щеше да излекува раните по тялото и в душата му. Не се съмняваше. Само се молеше това да стане по-скоро. Молеше се да си възвърне неспирната енергия, за да посвети сутрешните часове на

работа, да няма повече блъскаща болка в слепоочията и неясни мъчителни угризения за постъпките си от предната нощ.

Но дори и трезвен, угризенията не го напуснаха. Не се чувствуваше в естествената си среда; ордите на богаташи от Бевърли Хилс и Малибу го смуцаваха. Вслуша се в мъдрия съвет на своя литературен агент — че е благоприятно да постои в Лос Анджелис и Холивуд. Защо не? В Холивуд като съавтор на сценария за „Контраудар!“. А фактът, че той нищичко не разбираше от киносценарии, сякаш нямаше значение. Достопочтеният Джошуа Харис, единственият агент, когото познаваше, поясни, че този малък недостатък ще се компенсира с много пари.

Тази логика бе чужда на Питър. А и на неговия съавтор. Двамата се срещнаха три пъти, общо за четиридесет и пет минути, от които десет бяха посветени на „Контраудар!“. И, разбира се, нищо не се написа! Поне в негово присъствие.

Ето така попадна в Малибу, живееше във вила за сто хиляди долара на самия бряг, караше „Ягуар“ и препускаше между студията от Нюпорт Бийч до Санта Барбара.

Не беше нужно човек да се напие, за да изпита чувство за вина от подобна ситуация. Но това не важеше за синчето на мисис Чансълър: още от дете му внушаваха, че човек печели това, което взима, и е такъв, какъвто живот води.

От друга страна, мисълта за прехраната бе подтикнала Джошуа Харис да склучи и този договор. Питър не живееше в къщата си в Пенсилвания. Той едва съществуваше.

В трите месеца след излизането си от болницата не бе пипнал нищичко в книгата за Нюрнберг. Нищичко. И кога щеше да започне? Ще започне ли въобще?

Главата го цепеше. Очите му сълзяха от болка. Стомахът му се бунтуваше. Питър се изправи на крака и залитайки, тръгна към прибоя. Може би плуването щеше да му се отрази добре.

Гмурна се под водата, после се показа и погледна назад към вилата. Какво, по дяволите, търсеше на плажа? Снощи бе довел момиче със себе си. В това беше сигурен. Или почти сигурен.

Болезнено закуцука по пясъка към стъпалата на крайбрежната къща. Поспря до перилата, дишайки тежко, и вдигна очи към небето. Слънцето бе пробило и разгонваше мъглата. И днео ще бъде горещ и

влажнен ден. На около четвърт миля оттук забеляза двама души край водната ивица, които разхождаха кучетата си.

Не бе редно да го видят по мокри гащи на плажа. Някакви останки от чувство за благоприличие го накараха да се прибере.

Благоприличие и любопитство. И смътното чувство, че нещо неприятно се бе случило предната нощ. Чудеше се как ли изглежда момичето. Спомни си — русо. И как са успели да пристигнат от онова там място в Бевърли Хилс до Малибу? Неясен спомен за неприятен инцидент бе свързан с това момиче, но кое и как — не можеше да си спомни.

Хвана се здраво за перилата и се изтегли по стъпалата върху верандата от секвоя. Червена секвоя, бяла гипсова мазилка и тежки дървени греди — това представляваше крайбрежната вила. Архитектурен вариант на стил тюдор по крайбрежието на Малибу.

Стъклената врата вдясно бе леко отворена. Това бе вратата за спалнята. Върху масичката до вратата стоеше полупразна бутилка перно. Близкият шезлонг бе преобърнат. До него — чифт сандали, прилежно прибрани един до друг — каква несъвместима спретнатост!

Постепенно събитията взеха да се наместват в главата му. Той се бе целувал с русото момиче и в отвращение или в самозащита бе излязъл на терасата: седна сам и пи перно направо от бутилката.

Защо го направи? Откъде се появи това перно? По дяволите, какво значение имаше това случайно момиче? Не можеше да си спомни, затова се задържа за перилата и тръгна към прекатурнатия стол и откритата стъклена врата.

Няколко удавени мухи плуваха в перното, една жива колебливо кръжеше около гърлото на бутилката. Чансълър реши да вдигне поваления стол, но се отказа. Главата му се пръскаше от болка. Не само слепоочията, но и лъкатушещият като просека белег между челото и основата на черепа. Болката идеше на пристъпи, сякаш се направляваше от невидим лъч.

Предупредителен сигнал. Трябваше да се движи бавно.

Предпазливо влезе през вратата. В стаята цареше безпорядък. Разхвърляни по столовете дрехи, преобърнати пепелници, чието съдържание се стелеше по пода. Една счупена чаша пред нощната масичка. Телефонът изтръгнат от контакта.

Момичето лежеше на една страна в леглото. Русите му коси падаха по лицето, заровено във възглавницата.

Все още беше пиян. Разбра го, защото осъзна, че не иска да види това лице.

Пристъпи към леглото и спря. Пред краката му имаше парченца стъкло. Те обясняваха присъствието на сандалите навън. Какъв разсъдък е проявил да ги обуе! И телефонът. Припомни си как бе крещял в слушалката.

Жената се претърколи по гръб. Лицето ѝ бе хубаво, но безлично като на повечето калифорнийки. Дръзко, обгоряло от слънцето, чертите ѝ прекалено дребни и прекалено съразмерни, за да говорят за характер. Питър се приближи към леглото, свали мокрите си гащета. Почувствува песъчинките, полепнали по пръстите. Опря дясното си коляно върху леглото и като внимаваше да не свива левия си крак, се наклони към чаршафите.

Жената разтвори очи. Заговори с мек, спящ глас:

— По-добре ли си, миличък?

Болката в главата му стана непоносима — остри стрели пронизаха черепа му.

Чансълър си припомни всичко: приема, спора, пиянското пътуване от Бевърли Хилс, разярения телефонен разговор.

Аарон Шефийлд, продуцентът на игрални филми, собственикът на „Контраудар!“.

Шефийлд бе на този прием заедно с младата си жена. В същност Шефийлд го беше поканил. Нямахше защо да откаже, а причината да приеме беше основателна: дълго изплъзващият се съавтор на сценария бе домакин на приема.

Няма за какво да се тревожиш. Написал си бестселър, скъпи.

Но снощи стана нещо, което го разтревожи. Те искаха да му го съобщят в приятна обстановка. Малко е да се каже приятна. Нещо повече.

В Студиото на няколко пъти звънели с „доста сериозен“ тон от Вашингтон по повод филмирането на „Контраудар!“. Все изтъкваха, че в романа е допусната съществена грешка: ЦРУ не действа на вътрешна територия. Не участва в операции в границите на САЩ. Това категорично е забранено в хартата на ЦРУ от 1947 година. Затова Аарон Шефийлд се съгласил да променят в този аспект сценария.

Ролята на ЦРУ от романа на Чансълър в сценария щеше да се поеме от група недоволни, бивши агенти от разузнаването, които не действуват от името на правителството.

Какво толкова, по дяволите — бе казал Аарон Шефийлд. — Драматургически така дори е по-добре. Конфликтът е между два типа злосторници и във Вашингтон ще са доволни.

Но Чансълър побесня. Знаеше за какво става дума. Той бе разговарял наистина с недоволни, зле настроени служители на ЦРУ и се възмущаваше от това, което са ги карали да вършат. Възмущаваше се, защото искаха от тях незаконни неща, възмущаваше се, защото за тях нямаше друг избор. Един луд на име Джон Едгар Хувър бе разделил каналите на разузнаването между ФБР и ЦРУ. Хората на ЦРУ трябваше сами да събират информация от вътрешен характер, която ФБР отказваше да им даде. На кого биха могли да се оплачат? На Мичъл? На Никсън?

До голяма степен силата на „Контраудар!“ се дължеше на разкрития за специфичната дейност на ЦРУ. Ако това се премахне, книгата щеше да се опорочи. Питър упорито се противопоставяше, но колкото по-пламенно се гневеше, толкова повече пиеше.

Шефийлд ги бе докарал дотук. Питър и момичето седяха на задната седалка.

Двамата влязоха в къщата, а Шефийлд продължи. Момичето носеше две бутилки перно, подарък от Аарон.

На няколко пъти пронизващата болка в главата го изтръгваше от забравата и съзнанието му просветваше. Домъкна се до телефона, като обезумял изрови от бележника си номера на Шефийлд и започна разярено да набира цифрите.

Разкреця се в слушалката, изсипа всички ругатни, които му дойдоха наум, разбунтува се срещу възраженията му, обвини го, задето е допуснал да го обработят. Промени в „Контраудар!“ нямаше да разреши!

Той си припомни сега думите на Шефийлд по телефона:

— По-кратко, момчето ми. Какво толкова те засяга? Ти нямаш права над сценария. Ние просто постъпихме учтиво с теб. Я слез от небесата! И ти не си нищо повече от жалък, дребен женкар като всички нас!

Русокосата в леглото до Питър бе съпруга на Шефийлд.

Чансълър се обърна към нея. Празният ѝ поглед се бе прояснил, но оставаше мъртвешки безжизнен. От какво да му пука? Той се протегна към нея.

3

Човекът, известен в цялата държава, седеше сам на маса номер десет в ресторант „Мейфлауър“ на Кънектикът Авеню. Масата бе до прозореца и човекът поглеждаше навън разсеяно, но с някаква непреодолима враждебност към минавачите по улицата.

Той бе пристигнал точно в единадесет и тридесет и пет; щеше да привърши обяда си и да излезе точно в дванадесет и четиридесет. Спазваше този неписан ритуал от двадесет години насам. Неизменна бе продължителността на обета — час и пет минути, а не ресторантът. „Мейфлауър“ той посещаваше отскоро, след като затвори „Харви“ на няколко пресечки отгук.

Лицето с едри скули, разтеглени устни и изпъкнали очи бе станало безформено. Долната му челюст висеше отпусната; сбръчкана, осеяна с петна кожа се свличаше вместо клепач над малките цепки, някога представлявали очи, а щръкналите, оредели кичури коса свидетелствуваха за жесток нрав, което личеше и в агресивния му отблъскващ израз.

Вечният събеседник отсъствуваше. Разклатеното здраве и двата последователни удара му бяха попречили да демонстрира безупречната си елегантност. Мекото, пълничко лице, чуждо на всякаква мъжественост, от десетилетия бе цветът на този настръхнал бодлив кактус. Човекът погледна пред себе си, сякаш очакваше да види там своя другар, своето по-привлекателно алтер егo. Но на отсрещния стол нямаше никой и това като че ли събуди периодическия тремор на ръцете и честия тик на устните. Човекът потъна в своите самотни мисли, само очите му се стрелкаха напосоки, сякаш посрещаха действителни и въображаеми тревоги.

Сервитьорът, който обикновено го обслужваше, днес отсъствуваше. Човекът прие това като лична обида. И не пропусна да го изтъкне.

Фруктова салата с купол от настъргано прясно сирене бе приготвена за маса номер десет. Подадоха я от кухнята върху откритата полица от неръждаема стомана към щанда за сервитьорите. Светлокосият помощник-готвач, когото бяха наели временно, маркираше отделните подноси и преценяваше с опитно око външния им вид. Той стоеше пред фруктовата салата за десета маса с тефтер в ръка и гледаше в подносите пред нея.

Под тефтера държеше миниатюрни сребърни щипци, в чиито зъби бе захваната мека бяла капсула. Светлокосият се усмихна на смутения сервитьор, който влезе през кухненската врата; в същия миг мушна сребърните щипци в купола от меко сирене, издърпа ги и се отдалечи.

След секунди се върна към поръчката за десета маса, поклати глава и оправи настърганото сирене с вилица. Пъхнатата капсула съдържаше неголяма доза ЛСД. Капсулата щеше да се разтвори и наркотикът щеше да задействува седем-осем часа след поемането му от организма. Щеше да предизвика незначително стресово състояние, загуба на ориентация. Но това бе достатъчно. След смъртта в кръвта нямаше да останат никакви следи.

В стаята без прозорци седеше жена на средна възраст. Слушаше гласа, който идеше от говорителите в стената, после повтаряше думите в микрофона на записващото устройство. Нейната задача бе да имитира с възможно най-голямо съвършенство гласа от говорителя. Всеки протяжен тон, всеки нюанс, кратките идиосинкратични паузи след всяко леко съскащо „с“.

Гласът от говорителите бе на Хелън Ганди, дългогодишната лична секретарка на Джон Едгар Хувър.

В ъгъла на малкото студио имаше два куфара. Напълно готови за път. След четири часа жената с куфарите щеше да бъде на борда на трансатлантическия лайнер за Цюрих. Това бе първата отсечка от пътуването, което трябваше да я отведе по на юг, към Балеарските острови, към къщата на брега на Майорка. Но първата спирка бе Цюрих, откъдето — след като жената подписа документа — Държавната банка щеше да прехвърли сума по сметка в банката „Барклиз“, която от своя страна на два пъти щеше да преведе сумата в

своя клон в Палма де Майорка. Първото изплащане трябваше да стане веднага, второто — след осемнадесет месеца.

Жената бе наета от Варак. Той вярваше, че за всяка работа има професионално подходящ човек. Варак тайно бе използвал компютърните данни на Изчислителния център на Съвета за Национална сигурност, които му посочиха желаната кандидатура.

Жената беше вдовица, някогашна актриса в радиото. Тя и съпругът ѝ бяха попаднали в „червените списъци“ през безумната кампания от 1954 година^[1] и оттогава не можеха да се оправят. Онази лудост бе вдъхновявана и подкрепяна от Федералното бюро за разследване. Съпругът ѝ, когото всички признавали за голям талант, бил отстранен от работа за седем години. Сърцето му не издържало и се пръснало от мъка. Издъхнал до една спирка на метрото, на път за банката, в която работел като чиновник. Изминали бяха осемнайсет години, откакто жената бе принудена да се раздели с професията си. Болката от преживяното, оскърблението и самотата я бяха лишили от способността да се бори с конкуренцията в живота.

Тук конкуренция нямаше. Не ѝ обясниха защо изискват това от нея. Казаха ѝ само, че краткият разговор, който ще проведе по телефона, трябва да завърши с едно „да“ в другия край на линията.

Човека, с когото щеше да разговаря, тя ненавиждаше с цялото си същество. Той бе главният подбудител на някогашната лудост, осакатила целия ѝ живот.

Часът бе едва девет вечерта и телефонният фургон на Тринадесета улица в северозападната част на Вашингтон не представляваше необичайна гледка. Малката уличка нямаше изход, завършваше с импозантния вход на резиденцията на перуанския посланик и националният герб се открояваше върху каменните колони. Две трети от лявата страна на улицата се заемаха от тъмночервената тухлена стена на къщата, която обитаваше директорът на Федералното бюро за разследване. И в двете резиденции почти непрекъснато се работеше по усъвършенстването на комуникационните връзки.

От време на време специални фургони с множество антени по покрива патрулираха в района. Говореше се, че това патрулиране се извършва по нареждане на Джон Едгар Хувър, за да се предотврати

евентуален електронен шпионаж от страна на враждебни чужди правителства.

Перуанският посланик често се оплакваше в Държавния департамент. Беше неприятно наистина, но Държавният департамент не бе в състояние да помогне с нищо. Личният живот на Хувър представляваше продължение на неговото несмуцавано професионално царство.

А Перу и без това не беше кой знае какво.

Телефонният фургон продължи по уличката, направи обратен завой, върна се до Тринадесета улица, след петдесетина метра сви надясно и потъна в редицата от гаражи. Гаражният комплекс завършваше с каменна стена, която опираше в задния двор на дома от Тринадесета улица № 4936 — резиденцията на Хувър. Над гаражите и встрани имаше други къщи, чиито прозорци гледаха в имението на Хувър. Човекът в телефонния фургон знаеше, че нейде зад тия прозорци на денонощен пост стои агент на ФБР. Групите за денонощно наблюдение бяха секретни и се сменяха всяка седмица.

Шофьорът на камиона знаеше, че агентът зад някой от тия прозорци ще позвъни на специален номер в телефонната компания. Въпросът му ще бъде най-обикновен и ще прозвучи над странното жужене по линията: каква е причината да се изпрати ремонтен фургон в тоя късен час?

Телефонистката щеше да погледне в данните си и да съобщи истинската причина, изложена при нея. Спадане на напрежението в разпределителната кутия. Сигурно някоя любознателна катеричка е прогризала прогнилата изолация. Затова се появява жуженето по линията. Нима обажданият се не го чува?

Да, чува го.

Вече години наред, още от ранните си дни на служба в Съвета за Националната сигурност, Варак се бе научил да не дава твърде прости отговори на агентите от денонощното наблюдение. Елементарното обяснение ги смущаваше, а прекалено обстоятелствените отговори будеха подозрение. Трябваше да се търси златната среда.

Високочестотният радиотелефон във фургона из-бръмча: сигнал. Бдителният агент на ФБР бързаше да получи разяснение от телефонната компания. Шофьорът спря, отново зави и се върна към телефонния пост. Очертанията на резиденцията ясно се виждаха. Той

паркира и зачака, разтворил чертежи на предната седалка, сякаш ги изучаваше.

Понякога агентите обикаляха наоколо късно през нощта. Всички случайности трябваше да бъдат предвидени.

Сега телефонният фургон се намираше на осемдесет ярда северозападно от резиденцията. Шофьорът стана от мястото си, пропъзля в дъното на фургона и включи апаратурата. Трябваше да чака точно четиридесет и шест минути. През това време трябваше да се включи към енергийните канали, водещи към резиденцията на Хувър. Кабелите с високо напрежение захранваха алармената система, а тези с ниско напрежение — осветлението и радио — и телевизионните приемници. Особено важно бе да се определи откъде става захранването на алармената система, но не по-маловажно бе да се знае, че електроенергия тече към долните етажи в дясната страна от резиденцията. Значи, че се черпи електричество в стаята на прислугата. Това бе особено важно да се знае. Ани Фийлдс, личната икономка на Хувър от незапомнени времена, тази нощ бе в резиденцията.

Лимузината зави от Пенсилвания Авеню вдясно в Десета улица и бавно спря пред крайния западен вход на Федералното бюро за разследване. Лимузината бе свършено същата като онази, която всеки ден откарваше Хувър в кабинета му — дори имаше същата лека вдлъбнатина по хромираната броня; Хувър нарочно държеше тази неизправност да не се отстранява, за да напомня на шофьора му, Джеймс Крофорд, за проявената някога небрежност. Естествено, колата не бе същата; неговата се пазеше под денонощна охрана. Но в случая дори Крофорд не би могъл да открие разликата.

Шофьорът изрече нужните думи в микрофона върху контролното табло и огромните стоманени врати на входа се разтвориха. Нощният дежурен отдаде чест, когато лимузината премина през трите бетонни свода и влезе в неголямата автомобилна алея. Охраната на Втори отдел изскочна от южния вход, пресегна се към дръжката на дясната задна врата и я отвори.

Варак бързо излезе и благодари на учудения дежурен. Шофьорът и другият мъж на предната седалка също излязоха и поздравиха

учтиво, но сдържано.

— Къде е директорът? — завита дежурният по охраната. — Това е частната кола на мистър Хувър.

— Дошли сме по негова заповед — спокойно отговори Варак. — Наредил ни е незабавно да влезем в отдел „Вътрешна сигурност“. Те ще му позвънят — във ВС имат номера — по видеотелефона за незабавна връзка. Боя се, че случаят е спешен. Моля, побързайте.

Дежурният изгледа тримата добре облечени и интелигентни в речта си мъже. Безпокойството му се разсея — тези мъже знаеха свръхсекретните кодове на входните врати, които се променяха всяка нощ. Освен това имаха инструкции да се обадят на самия директор. И при това по телефона от таблото на отдел „Вътрешна сигурност“! Този телефонен номер *никога* не се използваше!

Дежурният кимна с глава, заведе мъжете до контролния пулт в коридора и се върна на своя пост пред входа. Зад обширното стоманено табло, осеяна с безброй проводници и малки екрани, седеше старшият агент, облечен почти като тях. Варак извади лична карта.

— Агенти Лонгуърт, Крепс и Солтър — каза той и постави картата си. — Вие сигурно сте Парк.

— Точно така — отвърна агентът, пое личната му карта, прегледа картите и на останалите. — Като че ли сме се срещали някъде, Лонгуърт?

— Да, преди десетина-дванайсет години. В Куантико.

Агентът хвърли бърз поглед на документите, остави ги на щанда и се опита, да си припомни:

— Аха, спомням си името. Ал Лонгуърт. Отдавна беше. — Той протегна ръка и се здрависа с Варак. — Къде бяхте през това време?

— В Ла Джола.

— Господи, какъв приятел имате!

— Затова съм тук! Това са най-добрите ми хора от Южна Калифорния. Той ми телефонира миналата нощ. — Варак леко се наклони напред. — Неприятни новини, Парк. Не са добре вещата — гласът му стигна почти до шепот. — Приближаваме се към „открита територия“.

Изражението на агента се промени моментално, остана като в шок.

За висшите офицери в Бюрото фразата „открита територия“ — значеше немислимото: „Директорът е болен. Сериозно, може би фатално болен.“

— О, боже! — смотолеви Парк.

— Иска да му се обадите по видеото.

— О, господи! — При създалите се обстоятелства явно това най-малко би искал да направи. — Какво иска? Какво трябва да му кажа, Лонгуърт?

— Трябва да се качим в кабинета му по негово нареждане. Кажете му, че сме пристигнали. Изслушайте неговите указания и пропуснете един от моите хора в релейната станция.

— В релейната? Защо?

— Попитайте него!

Парк изгледа продължително Варак и се пресегна към телефона.

На петнадесет пресечки в южна посока в приземната апаратна на телефонната компания един мъж бе седнал на табуретка пред пулт с преплитащи се проводници. Върху сакото му бе закачена пластмасова карта със снимката му, под която с големи букви беше изписано: ИНСПЕКТОР. За дясното му ухо бе прикрепен проводник, свързан с усилвател на пода. До усилвателя стоеше малък касетофон. Разни жици свързваха тази апаратура с пулта.

Малката крушка върху усилвателя светна. Това бе видеотелефонът от пулта на отдел „Вътрешна сигурност“ на ФБР. Погледът на мъжа бе прикован върху бутона на касетофона. Той слушаше с ухото на опитен професионалист. В един миг натисна копчето, лентата се завъртя и той я изключи. Почака няколко мига, отново натисна бутона и лентата отново са завъртя.

На петнадесет пресечки в северна посока Варак следеше разговора, който водеше Парк. Думите във всяка фраза бяха подбрани, изрязани и монтирани от няколко магнитофони записа. Както бе предварително замислено, гласът в другия край на жицата звучеше по-силно от нормално: това трябваше да бъде глас на човек, който не желае да признае болестта си, който се боря да изглежда нормално и в

старанието си прекалява и говори неестествено. Този глас не само съответствуваше на психологическото състояние на човека, но внушаваше още нещо. Премодулацията вдъхваше авторитетност, а авторитетността разсейваше всяко съмнение за измама.

— Да, какво има? — сърдитият глас ясно се чуваше.

— Мистър Хувър, тук е старши агент Парк от „Вътрешна сигурност“. Агентите Лонгуърт, Крепс и... — Парк се запъна, забравил третото име. По лицето му се изписа смущение.

— Солтър — прошепна Варак.

— ... Солтър, сър. Лонгуърт, Крепс и Солтър. Те са тук, наредиха да ви позвъня, за да потвърдите указанията. Казват, че трябва да ги пусна в кабинета ви, а един от тях в релейната.

— Тези хора — прекъсна го резкият глас — изпълняват личните ми разпореждания. Правете, каквото ви кажат. Длъжни сте да им окажете пълно съдействие и да не говорите нищо по въпроса. Разбрано?

— Да, сър.

— Как ви беше името?

— Старши агент Лестър Парк, сър!

Последва пауза. Варак усети как мускулите на стомаха му се свиха от напрежение и той задържа дъха си. Паузата бе прекалено дълга.

— Ще го запомня — най-накрая достигна отговорът. — Лека нощ, Парк. — Чу се прищракване по линията и връзката се прекъсна.

Варак си пое отново дъх. Подействува дори употребата на името, то бе изрязано и монтирано от разговор, в който Хувър се оплакваше от растящата престъпност в парка „Рок крийк“.

— Гласът му звучи ужасно, нали? — Парк постави слушалката и се пресегна за три нощни пропуска.

— Но има мъжествен дух — отвърна Варак. — Попита за името ви ли?

— Да! — рече агентът, като постави пропуските в автомата, който засичаше времето.

— Ако най-лошото се случи, може да получите и допълнително възнаграждение — прибави Варак, като извърна глава от двамата ви помощници.

— Какво? — вдигна очи агентът.

— Персонално дарение. Нищо официално.

— Не ви разбирам.

— И не трябва. Но вие чухте директора. Аз също го чух. Вслушвайте се в своя вътрешен глас, както се казва в книгите. Ще ми кажете, ако не разберете. Директорът ми бе най-добрият приятел...

— Ла Джола — каза Парк и изгледа Варак.

— Ла Джола — отвърна Варак.

Тази дума съдържа много по-богат смисъл от наименование на крайбрежен град в Калифорния. Години наред се носеха какви ли не слухове за грандиозните планове на оттеглилия се диктатор, дон с изглед към Тихия океан, тайно правителство, съхраняващо секретите на държавата.

Немладата жена е печалното лице следеше секундарната стрелка на стенния часовник в малкото студио. Оставаха още петдесет и пет секунди. Телефонът бе на масата, до магнитофона, който бе използвала, за да се упражнява. Цяла седмица безспир бе репетирала едни и същи думи, нужни за една-единствена роля, която щеше да трае по-малко от минута.

Репетиция. Представление.

Термини от почти забравен речник.

Тя не беше глупава. Необикновеният, светлокос мъж, който я бе наел, и обясни твърде малко, но достатъчно, за да проумее, че това, което се изискваше от нея, бе част от добро дело. Дело, за което мечтаеха толкова свестни хора, далеч по-свестни от човека, с когото тя щеше да разговаря по телефона след... четиридесет секунди.

Жената ви припомни някои моменти от живота си, докато наблюдаваше бавното придвижване на стрелката. Тогава казваха, че мъжът ѝ е талантлив, всички говореха така. Той щеше да стане звезда, истинско актьорско присъствие, а не безличен фотогеничен участник. Така мислеха всички.

И тъкмо тогава пристигнаха онези и казаха, че той е в списъците. В най-важните, в списъците на неблагонадеждните граждани. На онези, които бяха белязани с клеймото.

За подривна дейност.

И клеймото задействува със законна вила. Безмълвни млади мъже в тъмни костюми започнаха да го вледят по филмовите студии и продуцентските кабинети.

Федералното бюро за разследване.

После го затваряха и водеха продължителни разговора на четири очи.

Поддривна дейност. Тази фраза бе свързвана с човека, с когото щеше да разговаря сега по телефона.

Жената се пресегна към слушалката.

— Върша го за теб, скъпи — прошепна тя. Усетя готовност. Кръвта течеше нормално във вените. Обзе я спокойствие. Почувствува се самоуверена, професионално сигурна в себе си. Предстоеше най-голямата роля в живота ѝ.

Джон Едгар Хувър лежеше в леглото и се мъчеше да се съсредоточи върху телевизионния екран в дъното на стаята. Непрекъснато сменяше каналите с помощта на дистанционното управление. Но образът на екрана все му се струваше неясен. Отгоре на това го мъчеше усещането за странна сухота в гърлото. Усещане, непознато досега. Сякаш му бяха пробили дупка в шията, през която нахлуваше въздух в белите дробове. Не изпитваше болка, само това мъчително усещане, което бе някак си свързано с изкривения звук от телевизора.

Той ту се усилваше, ту заглъхваше, на пристъпи.

Необяснимо защо изпитваше глад. Досега не бе оглади я вал в тоя час. Бе привикнал стомаха си към строг режим.

Всичко го дразнеше, а раздразнението му преля, когато се разнесе звън по личния телефон. Само десетина души във Вашингтон знаеха номера му. Сега не му беше до важни разговори. Грабна слушалката и ядосано извика:

— Да? Какво има?

— Мистър Хувър, прощавайте, че ви безпокоя, но случаят е спешен.

— Мис Ганди? — Какво ставаше със слуха му? Гласът на Ганди сякаш плуваше във въздуха, ту се усилваше, ту изчезваше. — Какво има, мис Ганди?

— Президентът позвъни от Кемп Дейвид. Той тръгва за Белия дом и би искал да се срещнете с мистър Холдеман тази вечер.

— Довечера? Но защо?

— Каза да ви предам, че става дума за изключително важен въпрос, свързан с информация, набрана от ЦРУ през последните четиридесет и осем часа.

Джон Едгар Хувър не можа да сдържи гримасата, която изкриви лицето му. Централното разузнавателно управление будеше у него отвращение. Това бе банда доносници, оглавявани от ортодоксален либерал. Нямахше им доверие.

Той нямаше доверие и на сегашния господар на Белия дом. Но ако той наистина разполагаше със сведения, важни за Бюрото, и бе толкова наложително да ги изпраща посред нощ по човек — и то по този човек, — то нямаше смисъл да отклонява предложението.

Искаше му се сухотата в гърлото да изчезне. Дразнеше го. И още нещо го тревожеше.

— Мис Ганди, президентът има телефона ми. Защо не се обади лично?

— Разбрал, че вечеряте навън. Знаел, че не обичате да ви безпокоят в ресторанта. Аз трябва да координирам срещата.

Хувър присви очи иззад очилата и погледна часовника до леглото си. Още нямаше среднощ. Беше едва десет и петнайсет. Трябваше да предвиди. Бе излязъл от Толсън в осем, след като почувствува внезапна умора. Информацията на президента не бе съвсем точна, той не бе вечерял в ресторант, а беше с Клайд.

Наистина бе се почувствувал толкова изтощен, че си легна по-рано от обикновено.

— Ще се срещна с Холдеман тук. У дома.

— И аз така предположих, сър. Президентът реши, че може да пожелае да продиктувате някой меморандум или пък инструкции до различни инстанции. Затова предложих и аз да дойда с мистър Холдеман. Автомобил на Белия дом ще мине да ме вземе.

— Много разумно от ваша страна, мис Гайди. Сигурно са се добрали до интересни сведения.

— Президентът държи никош да не знае за срещата ви с мистър Холдеман. Каза, че би било твърде неприятно, ако се разчуе.

— Минете през страничния вход, мис Ганди. Вие имате ключ. Сигналната инсталация ще бъде изключена. Ще предупредя охраната.

— Чудесно, мистър Хувър.

Жената на средна възраст постави телефона пред записващото устройство и се отпусна в стола.

Бе успяла! Наистина бе успяла! Бе възпроизвела точния ритъм, всеки интонационен нюанс, неуловимите паузи, леко носовите окончания. До съвършенство!

Най-забележителното бе, че тя нито за миг не изпита несигурност. Сякаш страховете от цели двадесет години се бяха заличили от този единствен миг.

Трябваше да проведе още един разговор. Сега можеше да говори с каквто глас пожелае. Колкото по-обикновен, толкова по-добре. Тя набра номера.

— Белият дом — чу се в другия край на жицата.

— Тук ФБР, пиленце — каза актрисата е лек южняшки акцент. — Само информация за дневниците, нищо спешно. В девет часа тази вечер директорът получи съобщение от мистър Холдеман. Само за потвърждение. Това е всичко.

— О'кей, прието. Задушен ден беше днес.

— Но затова пък вечерта е прекрасна — отвърна актрисата. — Най-прекрасната вечер.

— На някой тази вечер ще му излезе късметът.

— А аз очаквам нещо още по-хубаво. Много по-хубаво. Лека нощ, Бял дом.

— Лека нощ, ФБР.

Жената се надигна от стола и се присегна към тефтера си.

— Победихме, скъпи — прошепна тя. Нейната последна роля бе най-сполучлива. Тя бе отмъстила. Сега вече бе свободна.

Шофьорът на телефонния фургон изучаваше картината на електрическото поле с напрегнато внимание. Сними се натоварването в долната лява и централната лява зона. Това означаваше, че е изключена алармената система в тази част от резиденцията — входът за автомобили, вратата в каменната стена и алеята, която водеше към задната част на къщата.

Всичко вървеше по график. Шофьорът погледна часовника си — беше време да се покатери по телефонния стълб. Провери останалата част от апаратурата си. Когато изключи шалтера, захранването в цялата резиденция ще прекъсне. Осветление, телевизори, радиоапарати ще загаснат и после отново ще заработят със смущения. Прекъсването ще трае двадесет секунди, не повече. Това време бе достатъчно, за да внесе моментното разсейване и объркване.

Но преди това трябваше да се свърши друго нещо. Ако един обичай, повтарян неизменно от години, се изпълни и днес, едно от препятствията щеше лесно да се отстрани. Той отново погледна часовника.

Време е.

Отвори задните врати на фургона и скокна на тротоара. Приблужи се енергично към стълба, откачи куката на безопасния колан, обви го около стълба, а другия край пристегна за кръста си. Скокна едновременно с двата си крака и стъпи в скобите.

Огледа се наоколо. Нямаше никой. Закачи спасителния колан нагоре по стълба и се закатери. За по-малко от половин минута бе на върха.

Блясъкът на уличната лампа бе твърде силен, твърде опасен: точно над главата му. Той плъзна ръка в джоба и извади малък въздушен пистолет, зареден с дребни оловни сачми. Огледа внимателно улицата и прозорците над гаражите. Насочи оръжието към светещата стъклена сфера и натисна спусъка.

Чу се лек пукот, после тихото статично разтоварване на електрическите жички. Светлината угасна.

Той безшумно зачака: не се чу никакъв звук. Вдигна в тъмнината капака на работната си чанта и измъкна метален цилиндър, дълъг осемнадесет инча. Това бе цевта на странна на вид пушка. От друга преграда извади тежка метална пръчка и я прикрепи към цевта, на чийто край имаше извита скоба. После от трета преграда на кожената чанта за инструменти извади дванадесетинчов инфрачервен телескоп, изработен с абсолютна точност да приляга към цевта, който при препасване се самозаклучваше. Накрая мъжът измъкна от джоба на якето си пусковото устройство. Монтира го към долния отвор на цевта и провери действието на заглушителя. Всичко бе наред, оставаше само да зареди оръжието.

Прегърна старомодната пушка с една ръка, а с другата извади от джоба си стоманена стрела, чийто широк край бе потопен във фосфоресцираща боя. Пъхна я в затвора и върна спусъка. Петлето бе на място, оръжието готово за стрелба.

Часовникът показваше десет и четиридесет и четири. След малко щеше да узнае дали дългогодишният обичай ще се спази тази вечер. На височина трийсет и пет стъпки от земята мъжът пристегна спасителния колан и се прилепи към стълба. Вдигна оръжието и притисна извитата скоба към рамото си.

Погледна през светещия зелен окуляр и прецизно нагласи на фокус задния вход на резиденцията. Въпреки мрака картината бе ясна: пресичащите се линии на прицела бяха фиксирани над стълбите на входа.

Човекът чакаше. Минутите бавно минаваха. Хвърли крадешком поглед към часовника си. Беше десет и петдесет и три. Нямаше да чака още дълго, трябваше да се върне във фургона и да пусне тока.

Ето на! От толкова години само тази нощ обичаят нямаше да се спази!

Но в тоя миг лампата над входа светна! Вратата се отвори. Човекът въздъхна с облекчение.

Огромно животно се появи във фокуса на окуляра. Това бе гигантският булдог на Хувър, едно от най-злите кучета, както казваха. Говореше се още, че на директора на ФБР му доставяло удоволствие да търси прилика между своето лице и това на кучето му.

Дългогодишният ритуал се изпълни. Всяка вечер между десет и четиридесет и пет и единадесет Хувър или Ани Фийлдс пускаха кучето да потича из затворения вътрешен двор на резиденцията, а нечистотиите му се събираха на сутринта.

Вратата се затвори, светлината на верандата остана. Мъжът на електрическия стълб не изпускаше животно от прицел. Сега пресечната точка на линиите попадеше точно върху гърлото на булдога. Мъжът натисна спусъка. Чу се леко металическо прищракване. През окуляра видя как очите на животно се разшириха от ужас, грамадните челюсти зинаха, но не издадоха звук.

Животното се строполи на земята, упоено с наркоза.

Безлична сива лимузина спря на стотина метра след автомобилната алея за дома на Тринадесета улица №4936. Висок мъж в тъмен костюм излезе от дясната врата и огледа улицата. Недалеч от резиденцията на перуанския посланик някаква жена разхождаше далматински дог. В обратната посока, може би на двеста метра разстояние, една двойка се приближаваше към осветен вход.

Иначе не се забелязваше нищо друго.

Мъжът погледна часовника си и усети издутината в джоба на пардесюто. Оставаше му точно половин минута, тридесет секунди, след което трябваше да чака още двадесет. Кимна с глава на шофьора и бързо zakрачи към автомобилната алея. Каучуковите му подметки стъпваха беззвучно по настилката. Свърна по затъмнената алея и без да забавя крачка, стигна до вратата в стената, извади малък въздушен пистолет и го прехвърли в лявата си ръка. Стрелата бе на място, но се надяваше да не става нужда от нея.

Отново погледна часовника си. Оставаха единадесет секунди; реши да ги увеличи с още три — за сигурност. Провери положението на ключа в дясната си ръка.

Ето *сега!*

Пъхна ключа в ключалката, превъртя го, отвори вратата и влезе в двора, като остави вратата открената. Грамадният булдог лежеше на тревата, челюстите зееха отпуснати, огромната му глава бе притисната в земята. Шофьорът на телефонния фургон бе свършил работата си както трябва. На излизане щеше да изтегли стрелата от гърлото му. До сутринта действието на наркотика ще премине. Той пусна пистолета обратно в джоба си.

Бързо тръгна към вратата на първия етаж, съзнанието му отброяваше секундите. Видя как светлините в цялата къща изгаснаха за миг. По негова преценка оставаха единадесет секунди, когато пъхна втория ключ.

Ключалката не поддаде! Заяде нещо отвътре. Той ожесточено взе да върти ключа...

Четири секунди... три...

Пръстите му — пръсти на хирург в хирургически ръкавици — деликатно и сръчно разместиха отказващите метални частици в металното отворстие, сякаш работеха със скалпел в човешка плът.

Две секунди... една...

Вратата се отвори!

Високият мъж пристъпи вътре, като остави и тази врата леко отворена. Застана в преддверието и се ослуша. Осветлението отново се стабилизира. Чуваше се говорът от телевизора в стаята на икономката в другото крило на къщата. Звучите от горния етаж бяха по-слаби, но доловими. Вървяха новините от емисията в единадесет часа. Докторът за миг си помисли какво ще съдържат новините утре вечер по същото време. Искаше му се да е във Вашингтон, за да чуе тази емисия.

Пристъпи към стълбището и се заизкачва нагоре. На последната площадка се спря пред вратата от дясната страна. Пред вратата на човека, когото очакваше да види от двадесет години.

Очакваше тази среща с омраза. С дълбока, неизличима омраза.

Внимателно превъртя топката и отвори вратата. Директорът бе позадрянал, огромната му глава бе клюмнала встрани, долната челюст увиснала над дебелия му шия. Пълните му женски ръце стискаха очила, които суетата рядко му позволяваше да носи публично.

Докторът се приближи към телевизора и завъртя копчето, така че звукът изпълни цялата стая. После пристъпи към леглото и загледа човека, когото ненавиждаше от толкова дълги години.

Главата на директора се килна надолу, после бързо се вдигна. Лицето му се разкриви в гримаса.

— Какво става?

— Сложете си очилата — рече докторът, надвиквай-ки се с грохота от телевизора.

— Какво е това? Мис Ганди?... Кой сте вие? Вие не сте... — Целият треперещ, Хувър надяна очилата си.

— Вгледайте се внимателно. Минали са двама и две години.

Изпъкналите очи, потънали в торбички от увиснала плът, се напрегнаха иззад лещите. При гледката, която се разкри пред тях, директорът започна тежко да диша.

— Вие! Как?...

— Двама и две години — продължи докторът механично, но достатъчно високо, за да бъде чул въпреки воя на сирени и музиката от екрана. Той плъзна ръка в джоба си и извади спринцовка. — Сега живея под друго име и имам практика в Париж, моите пациенти са подочули някои неща, но не им обръщат внимание. *Le medicin américain* минава за един от най-добрите в болницата...

Изведнъж директорът протегна ръка към нощното шкафче. Докторът се хвърли напред и притисна меката му китка към леглото. Хувър започна да крещи. Докторът го удари с лакът през устата и прекъсна писъка. Повдигна голата му, трепереща ръка. После изтегли със зъби гумения предпазител на иглата. Заби спринцовката в меката плът на оголената подмишница.

— Това е заради жена ми и сина ми. Заради онова, което ми сграби.

Шофьорът на сивия автомобил се извърна на мястото си, приковал поглед в прозорците на втория етаж. Светлините угаснаха за пет секунди, после светнаха отново.

Неизвестният доктор бе свършил работата си. Бе намерил ключа на сигналната инсталация над леглото и бе я изключил. Нямахше време за губене. Шофьорът приближи микрофона от радиопредавателя, натисна бутона и заговори.

— Първата фаза е завършена — отсечено произнесе той с подчертан английски акцент.

Кабинетът бе дълъг почти четиридесет стъпки. Обширното махагоново бюро леко се извисяваше в единия си край, точно срещу редицата ниски и твърди кожени кресла, така че седящите в тях посетители трябваше да повдигат глава, за да видят човека на бюрото. Цяла поредица от знамена покриваше стената зад бюрото. Знамето на Федералното бюро за разследване и националният флаг заемаха централно място.

Варак застана неподвижно пред бюрото, вперил очи в двата телефона. Слушалката на единия бе вдигната от вилката и откритата линия бе свързана с телефон в мазето на сградата, с човека в апаратната, откъдето се контролираха всички алармени инсталации. Другият телефон не бе пипан: това бе външна линия, която не минаваше през телефонната централа. Върху кръглата пластинка в средата на шайбата не бе изписан никакъв номер.

Средното чекмедже на бюрото бе отворено. До него стоеше вторият човек, светлинният кръг от настолната лампа осветяваше

дясната му ръка, обърната с дланта нагоре в отвореното пространство на чекмеджето. Пръстите му докоснаха малък ключ, монтиран върху долната част на бюрото. Телефонът иззвъня. Варак го вдигна още при първия звън. Изрече една-единствена дума:

— Кабинетът.

— Първата фаза е завършена — прозвуча отговорът в линията.

Варак кимна. Човекът срещу него натисна с пръст невидимия ключ.

В бетонираното помещение четири етажа по-долу третият наблюдаваше панел от тъмни квадрати, вграден в стената. Той чу свистенето от отворената телефонна слушалка върху стоманената маса пред него.

Внезапен силен звън разкъса тишината на помещението. Ярко засвятка червена сигнална лампа в средата на панела. Мъжът натисна квадрата под горящата лампа.

Настъпи тишина.

Униформеният дежурен от охраната нахлу от коридора с обезумял поглед.

— Правим проверка — отвърна човекът до панела и спокойно премести телефона. — Вече ви предупредих.

— Божичко! — прогърмя дежурният и пое дълбоко дъх. — Вие, нощните пеперуди, ще ме докарате до сърдечен удар.

— Дано не се стига дотам — усмихнато отговори мъжът.

Варак гледаше как Солтър отвори вратите на шкафа, скрит зад знамената, и запали вътре осветлението. Слушалките на двата телефона бяха поставени върху вилките им. Оставаше още един телефонен разговор. На Варак с Браво.

Не с Генезис. Генезис бе починал.

Водачът сега бе Браво. Трябваше да му се съобщи, че задачата е изпълнена.

На няколко крачки пред редицата от знамена имаше две плетени метални кошници на колела. Те представляваха позната гледка по коридорите на ФБР, в тях се пренасяха планини от документи от едно

помещение в друго. След няколко минути стотиците, а може би хилядите досиета щяха да бъдат натъпкани в двете кошници и изнесени покрай старши агента Парк до чакащата отпред лимузина. Личната картотека на Джон Едгар Хувър щеше да бъде хвърлена в езиците на огъня.

Така разрастващият се Четвърти райх ще бъде ликвидиран.

— Варак! *Бързо!*

Викът долетя от шкафа зад флаговете. Варак се хвърли натам.

Стоманеният сейф бе отворен, ключалките зееха. Четирите чекмеджета бяха извадени.

Двете чекмеджета отляво бяха претъпкани. Папките дори стърчаха навън. Досиетата от „А“ до „Л“ стояха недокоснати.

Двете чекмеджета вдясно бяха празни. Металните преградки лежаха нападали една върху друга, помежду им нямаше нищо.

Досиетата от „М“ до „Z“ липсваха. Половината от мръсотията, която Хувър съхраняваше в своя сейф, бе изчезнала.

[1] Имат се предвид гоненията на прогресивни творци и обществени дейци, обявени за „червени“. — Б. р. ↑

4

Чансълър лежеше под парещото слънце и четеше „Лос Анджелес Таймс“. Заглавията звучаха невероятно, това събитие бе невъзможно в действителност, то сякаш бе плод на нечия фантазия.

Най-сетне той бе умрял. Джон Едгар Хувър бе умрял по най-безличен начин в леглото си, както умират милиони стари хора. Незабележимо, без драматизъм. Просто сърцето му отказало да върви редом с годините. Но с тази смърт цялата страна въздъхна с облекчение. Това се чувствуваше дори от съобщението за неговата кончина.

Изявленията на Конгреса и на администрацията, както можеше да се очаква, бяха лицемерни и пропити с раболепни хвалби, но дори зад старателно подобрите думи прозираха крокодилски сълзи. Облекчението беше повсеместно.

Чансълър сгъна вестника и го пхна в пясъка, за да го запази. Не му се четеше повече.

А по-точно казано, още по-малко му се пишеше. О, господи! Кога ще се появи желание за писане? Кога ще настъпи този час?

А смешното бе, че Питър забогатя. Джошуа Харис му позвъни преди половин час да му съобщи, че нова сума е постъпила от студиото.

Питър печелеше доста пари, без да върши абсолютно нищо. След епизода със съпругата на Шефийлд той не си направи труда да отиде в студиото или да се обади на кой да е от продукцията на „Контраудар!“.

Не се тревожи. Ти си автор на бестселър, скъпи.

Така да бъде.

Вдигна ръка и погледна часовника си. Беше почти осем и половина, утрото в Малибу настъпваше бързо. Въздухът бе влажен, слънцето ослепително, пясъкът вече доста горещ. Той се надигна бавно. Ще влезе в хладната стая с климатична инсталация и ще пийне нещо.

Защо не? Каква бе оная приказка? *Никога не пия преди пет следобед! Слава богу, в някои части на света вече бе пет часа следобед!*

Дали не минаваше пет — само че сутринта — там, на Източното крайбрежие? Не, той винаги объркваше часовете. Обратното, там бе едва единадесет и половина.

Небето бе покрито с облаци, въздухът тежък и подтискащ. Упоритият и мокрец дъждец застрашаваше да прерасне в порой. Тълпите на площада пред Капитолия стояха спокойно. Приглушените лозунги на участниците в антивоенната демонстрация отвъд оградения район се извисяваха над шума на тълпата и заплашваха, както и дъждът, да прераснат в гръмко скандиране.

Тук-там се появиха чадъри: черни окръжности, опънати върху стоманени ребра, се разтвориха над безжизнени физиономии. Очите бяха мътни, изпълнени с омраза, лицата — безизразни. Денят бе напрегнат, гневен. Усещаше се някакъв скрит страх, може би наследство от човека, чиито тленни останки се пренасяха в огромната катафалка. Тя закъсняваше вече с двадесет и пет минути. Накрая се появи откъм страничната оградена с дървета улица и спря на бетонната настилка на площада.

На Стефан Варак му се стори, че тълпите се дръпнаха крачка назад, макар никой да не пречеше на пътя на катафалката. „Още едно доказателство за наследения страх“, помисли си той.

Военни стояха в редица от двете страни по стъпалата към ротондата; униформите им тъмнееха от дъжда, очите им гледаха немигащо напред. Беше единайсет и двадесет и пет. Тленните останки на Джон Едгар Хувър щяха да бъдат изложени за последна почит през целия ден и цялата нощ. Подобна чест досега не бе отдавана на никой държавен ръководител в историята на страната.

А може би народът желаше да увери и себе си, и света, че този човек наистина е мъртъв — този човек, извисил се като исполин над тресавището от корупция, каквото представляваше ФБР преди него, и съумял да го превърне в действена и силна организация, която взе да се разпада през последните години, но все още вярваше в своята

непоклатимост. „Ех, да би могъл да се спре, преди да го обземе безумието!“ мислеше си Варак.

Осем войници се отделиха от стройните редици и се отправиха към катафалката — по четирима от всяка страна. Тежките ѝ врати се разтвориха, показа се ковчегът, обвит в национален флаг, протегналите се ръце поеха стоманените халки и го изтеглиха от катафалката. В усилващия се дъжд под лъкатушните звуци на бавен марш войниците понесоха ковчега по стъпалата.

Започна мъчителното изкачване по тридесет и петте стъпала към входа на ротондата. Безжизнените погледи бяха вторачени право напред, в нищото; лицата бяха прогизнали от пот и дъжд, вените, набъбнали до пръсване, се показваха под маншетите на униформите, яките чернееха от потоците пот, които се стичаха по изпънатите до скъсване вратове.

Тълпата сякаш бе престанала да диша, докато ковчегът не стигна до най-горната площадка. Войниците спряха и застанаха мирно; после отново продължиха и понесоха своя товар през бронзовите двери на църквата.

Варак се обърна към оператора до себе си. И двамата стояха на леко повдигната платформа. Металните инициали под плътните лещи на камерата бяха на телевизионна компания от Сиатъл. Тя принадлежеше към сдружение на Западното крайбрежие, което нямаше тук свой екип тази сутрин.

— Хващаш ли всичко? — запита Варак на френски.

— Всяка група, всеки ред, всяко лице, което минава пред обектива — отвърна французинът.

— А лошата светлина и дъждът няма ли да създадат проблеми?

— Не и за тази филмова лента. Страхотна е.

— Добре. Отивам горе.

Варак, с пропуск и снимка от Съвета за Национална сигурност върху ревера, си проби път сред тълпите към входа и мина покрай охраната. Заговори с униформения дежурен:

— Стълбищата откъм „Документация“ още ли са затворени?

— Не зная, сър. — Очите на дежурния се спряха върху инструкциите пред него. — Тук нищо не се казва.

— По дяволите, а трябва! — каза Варак. — Отбележете, моля ви.

Варак се отдалечи. Не съществуваше никаква причина за затварянето на това стълбище, но с бележката си Варак си осигури авторитет пред дежурния. Ако неговите комуникационни съоръжения излязат от строя, а той има нужда от телефон, нямаше да губи излишно време да се представя. Щеше да спести ценни мигове: дежурният вече го беше запомнил.

Варак се изкачи нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж, и застана зад тълпата, която изпълваше входа към ротондата. Запотен конгресмен се мъчеше да се провере напред. Беше пиян и на два пъти се препъна. По-млад мъж, видимо сътрудник, се приближи до него, стисна го здраво за лакътя и го изтегли встрани. Конгресменът се опита да се закрепил, клатушкайки се несигурно, и опря гръб в стената.

Варак гледаше потното му, смутено лице и си припомни, че тъкмо този конгресмен публично бе обвинил ФБР, заедно подслушват телефона му. Това раздразни директора. Внезапно оплакванията на конгресмена секнаха. Доказателствата, които той бе обещал, не се изнесоха и случаят се потули.

„Едно от липсващите досиета е неговото“, помисли си Варак, като тръгна по коридора към някаква врата. Кимна на дежурния от охраната, който внимателно се взря в пропуска му и отвори вратата. Оттук започваха виещите се тесни стъпала, които водеха към купола на ротондата.

След три минути Варак коленичи до втория оператор на 160 стъпки над пода на черквата. Тук имаше площадка, от години затворена за посетители. Тихото бръмчене на камерата почти не се чуваше. Тя бе обвита в тройна шумоизолационна обвивка; телескопичният обектив бе завинтен и затегнат с подсилени скоби. Невъзможно беше отдолу да се забележат камерата или операторът.

Долу войниците бяха положили ковчега върху подиум. Зад опънатите въжета без особено достойнство се тълпяха водещите фигури на държавата, съперничейки помежду си за тържествен показ. Почетната стража с представители от всички родове войски зае местата си. Отдалече, нейде в дъното на дългия коридор, два пъти се разнесе телефонен звън. Варак инстинктивно плъзна ръка в джоба си и измъкна радиостанция — връзката му с останалите. Поднесе я към ухото си, натисна бутона и се заслуша. Не чу нищо и отново пое спокойно дъх.

Из ротондата се разнесе глас. Едуард Елсън, капеланът на Сената и свещеник на Презвитерианската църква произнасяше своята встъпителна молитва. След него Уорън Бъргър взе да сипе хвалебствени слова. Думите, които достигаха до Варак, го накараха да стисне зъби.

„... човек с дискретно мъжество, той не би пожертвувал принципите заради обществено признание... човек, който служеше на родината си и спечели възхищението на всички, които вярват в узаконена свобода...“

„Чи принципи? Какво значи «узаконена свобода»?“, се питаше Варак, докато наблюдаваше какво става долу. Сега нямаше време за тези мисли. Той прошепна на оператора:

— Всичко наред ли е?

— Да, ако не получа парализа.

— Протягай се от време на време, но не се изправяй. Ще те освобождавам по половин час на всеки четири часа. Отивай в стаята зад втората площадка. Там ще оставя храна.

— И през нощта ли?

— За това ти плащам. Искам да заснемеш всяко лице, което влиза през бронзовите врати. Всяко лице.

Заедно с кънтящия басов глас, който изпълваше купола, долитаха и други звуци. Далеч навън, в дъжда, отвъд ограденото пространство, антивоенните демонстранти скандираха за мъртвите. Но не за покойника в ротондата, а за хилядите жертви на другия край на света. Литургийна драма с хаплива ирония се разиграваше навън.

— Искам да заснемеш всяко лице — повтори Варак.

Пръските от фонтаните се сипеха като каскада в кръглия басейн на градината пред Презвитерианската църква. Зад фонтана бялата мраморна кула се издигаше със сдържано величие. Вдясно двулентовата автомобилна алея минаваше под каменен свод с врати, които водеха към църквата. Това приличаше на будка за събиране на пътен данък, а не на миропомазан достъп до божия храм.

Варак бе разставил камерите, а двамата изтощени оператори се бяха натъпкали с кафе и амфетамин^[1]. След няколко часа всичко щеше да свърши, двамата щяха да станат значително по-богати, отколкото преди няколко дни, и щяха да се върнат по домовете си нейде из Европа.

Лимузините започнаха да пристигат в девет и четиридесет и пет. Погребалната церемония бе оповестена за единадесет. Сега операторът от ротондата снимаше навън, а французинът бе коленичил, но не се молеше, а снимаше върху издигнатото стъпало вляво зад олтара. Той и камерата се скриваха от тежки завеси. Официалният на вид пропуск върху гърдите му носеше печата на Министерството на архивите.

Никой не му зададе никакъв въпрос. Никой не знаеше какво значи неговото присъствие.

Опечалените излизаха от колите и тръгваха към църквата. Камерите работеха. Мрачните траурни акорди на органа изпълниха църквата. Военен хор от двадесет и пет души в черни одежди, обточени със златни галони, като сомнамбули заеха места зад олтара.

Службата започна. Заредиха се безконечни речи от хора, които го обичаха, и от такива, които го ненавиждаха. Молитви и псалми, слова и рецитации. „Прекалено хладно, прекалено сдържано“, мислеше си Варак. Не че го интересуваше: за него важното бе камерите да се въртят.

И тогава чу познатия, престорено набожен глас на президента на Съединените щати, особения му тембър още по-преднамерено изработен за случая. Звучеше като задъхан, глух ек.

„Тенденцията към прекомерна толерантност, тенденция, която застрашително подкопава устоите на нашата национална традиция на верни на закона граждани, сега е преодоляна. Американският народ е вече уморен от незачитане на закона. Америка иска да се върне към законността като начин на живот...“

Варак се обърна и излезе от черквата.

Имаше по-важна работа. Прекоси подравнената морава, мина край лехите от пролетни цветя към застланата с плочи пътека, която водеше за фонтана. Седна на един камък и усети водните пръски по лицето си. Извади от джоба си пътна карта и започна да я изучава.

Работата щеше да привърши на Конгресното гробище. Трябваше да пристигнат преди кортежа и да скрият на подходящо място камерите. Искаше да заснемат последните мигове, когато ковчегът на Джон Едгар Хувър ще бъде спуснат в гроба и тленните му останки ще се поемат от прегръдките на земята.

Но не и духът му. Духът му щеше да витае, докато не се намерят изчезналите досиета.

Папките от „М“ до „Z“. Приблизително 3000 досиета. Три хиляди досиета щяха да въздействуват на правителството, да променят законите и настроенията на страната.

Кой ги притежаваше сега? Кой е той?

Който и да е, той бе заснет във филма. Поне така трябваше. Друг извод не можеше да има. Човек, чужд на Вашингтон, не можеше да се промъкне през сложната система за сигурност и да ги открадне.

Някъде в десетките хиляди метри лента бе запечатано едно лице. И едно име заедно с това лице. „Аз ще откроя и лицето, и името му“, гневно си мислеше Барак. Това бе неговата задача.

Място за провал нямаше.

[1] Лекарствено средство за стимулиране на централната нервна система. — Б. р. ↑

Филмовата лента течеше през прожекционния апарат и върху стената един след друг се появяваха увеличени образи. Варак потърка уморените си очи: бе изгледал всички ленти най-малко петдесет пъти през последните три месеца.

От „М“ до „Z“. Четиринадесет букви. Най-вероятно е името на въпросното лице да започва с една от тези букви. Човекът, откраднал досиетата, не би пропуснал да се увери дали неговото лично досие не е между тях. Но кой бе той? Математическите вероятности изглеждаха безкрайни, при положение че кодираните имена също трябваше да се вземат пред вид. Човек, чието име започва с „К“ или с „Г“ — например Клайдист или Грей, — може да бъде известен на ФБР като Нелсън или Старк. В интерес на истината Нелсън и Старк бяха точно Клайдист и Грей.

Приземният етаж на дома в Джорджтаун бе превърнат в студио, в съседство с кабинет и всекидневна стая. Помещението бе затрупано от филми, снимки, кашони с лични дела, медицински картони, правителствени досиета, интервюта, телефонни сметки, разплащателни документи. А нямаше сътрудници, които да подбират и съгласуват материалите. Само един човек можеше да има достъп до тях. И един в повече би повишил на квадрат, дори на куб, възможността за разкритие.

Преди всичко търсеният не можеше да бъде външен човек. Той трябваше да бъде приятел, приближен, сътрудник. Иначе бе немислимо да се справи: пред външния човек се издигаха непреодолими прегради. Той не би могъл да задействува апаратурата, не би могъл да открие скритите бутони, не би могъл да обезоръжи алармената система, разположена в изолирани и денонощно охранявани помещения.

Но кой бе този приятел? Този сътрудник? Вече тринадесет седмици се трупаха безчислени материали, досиета, филми и фотографии, които не водеха доникъде. Всяко необичайно лице с име

от „М“ до „Z“, всеки необичаен факт — в досие, в изказване или в кредитни документи — бяха подложени на най-детайлно проучване. И пак нищо.

Варак влезе в малкия кабинет без външно осветление. Сякаш не бе виждал слънце, не бе глътвал чист въздух. Погледна към корковото табло на стената: настолната лампа бе наклонена над фотоувеличение на последното завещание на Хувър.

Тоталната сума на собствеността му бе написана с едър почерк в горния десен ъгъл. Тя възлизаше на 551 500 долара.

Тук влизаха недвижимият имот на Тридесета улица, банкови сметки, акции, бонове, възнаграждения за Граждански заслуги на стойност 326 500 долара. Семейна къща в Джорджтаун, оценена на 100 000, и 125 000 долара от сделки с петрол, газ и минерали в Тексас и Луизиана. Общо: 551 500 долара.

Основният наследник, благодетелствуван от завещанието, бе приятелят му от петдесет години насам и втори по ранг във ФБР Клайд Толсън. Хувър му завещаваше почти всичко; след неговата смърт наследството трябваше да се подели между Мъжките клубове и фондацията „Деймън Ръниън“. Това бе глуха диря.

По-дребни суми от 2000, 3000 и 5000 долара се завещаваха съответно на шофьора му Джеймс Крофорд; на икономката Ани Фийлдс и на доверената секретарка Хелън Ганди. Тримата души, посветили живота си в служба на този човек, получаваха ситните бонбончета. Това говореше за още една негова непривлекателна страна, но пак бе глуха диря.

А освен тях имаше и други, въобще неспоменати — осмината живи от „сплотената“ Хувърова фамилия. Четири племеннички и четири племенници, единият от които бе прекарал десет години във ФБР. Повечето присъствуваха на погребението.

От тях никой не бе споменат в завещанието. Това също бе глуха диря, зад нея вероятно се криеха гняв и проклетия, но тя положително не водеше към досиетата.

Стига вече с последното завещание на Джон Едгар Хувър, исполин и мит! Край на всичко!

По дяволите!

Варак влезе във всекидневната. Тя бе същевременно и приемна, и спалня, и трапезария, и килия! В същност Браво му бе дал повече,

отколкото се нуждаеше. Дипломатът му бе дал специални инструкции, в случай че се помине. „Инвър Брас“ трябваше да се закриля на всяка цена.

Странно наистина, но той никога не мислеше за Браво като за Мънро Сейнт-Клеър. Никога не свързваше някого от тях с истинското му име. Браво бе просто Браво.

Телефонът извънтя. Директната линия.

— Мистър Варак! — Беше Браво.

— Да, сър?

— Боя се, че започна. В града съм. Не излизайте. Ще дойда, щом успея.

Сейнт-Клеър се отпусна в коженото кресло и няколко пъти пое дълбоко дъх. Винаги така подхождаше към сложни ситуации: със спокойствие.

— През последните двадесет и четири часа — две озадачаващи оставки — започна той. — На генерал-лейтенант Брус Макандрю от Пентагона и на Пол Брумли от Управлението на Общите служби. Познавате ли ги?

— Познавам Макандрю. Брумли не.

— Какво мислите за генерала?

— Имам добро мнение за него. Често изразява възгледи в разрез с мисленето на хората около него.

— Точно така. Той е човек влиятелен и уважаван. Но съвършено внезапно, точно когато е на върха на кариерата си, подава оставка.

— Какво ви кара да мислите, че техните оставки имат нещо общо с изчезналите досиета?

— Това, че оставката на Брумли е свързана с неговото досие. Току-що се срещнах с него. Пол Брумли е един шейсет и пет годишен чиновник от Управлението на Общите служби. Гледа много сериозно на работата си.

— Знам го — намеси се Варак. — Или поне съм чувал за него. Преди година и нещо той даде показания пред Следствената комисия в Сената за преразходите. Изказа се особено критично за финансовите неразбории в Пентагона.

— За което бе свирепо наказан. Понижиха го да отговаря за контрола на кафенетата в Конгреса или нещо от подобна значимост. Но ръководителите на УОС преди месец допуснаха грешка. В служебна

докладна изразяват недоволство от работата му, с което спират всякаква възможност за повишението му. Той завежда срещу тях дело, като се позовава на предишните си показания за преразходите в Пентагона... Делото сега е прекратено. Оставката му е била приета незабавно.

— А каза ли ви защо?

— Да. Всичко започнало от едно телефонно обаждане. — Браво притвори очи и замълча. — Брумли има дъщеря. Тридесет и няколко годишна, омъжена, живее някъде в Милуоки. Това е вторият ѝ брак, явно сполучлив. Първият ѝ брак бил нещо съвсем различно. Била едва на седемнадесет-осемнадесет години, мъжът ѝ на двадесет. И двамата били наркомани, живеели по улиците. Тя се продавала, за да заплати за наркотиците. Брумли не я бил виждал цели три години, докато един ден някакъв човек пристигнал при него и му съобщил, че дъщеря му е арестувана за убийството на собствения си съпруг.

На Варак не бе нужно да чуе останалото. Свидетелство за временно умопомрачение се представя от адвокатите на момичето. Следват няколко години на възстановяване и психическо лечение. Завежда се дело по престъплението, пълно с отвратителни подробности. Жената на Брумли отвежда дъщеря си при своите родители в Уисконсин. Постепенно момичето се нормализира. Възвръща разсъдъка си, среща един инженер, служител в концерн в Средния Запад, омъжва се и започва да му ражда деца.

А сега, след десет години, нечий глас по телефона заплашва, че миналото може да изплува на повърхността. Шумно, публично. То не само ще разруши живота на дъщерята, но ще лепне петно върху цялата фамилия. Разбира се, ако Пол Брумли не се откаже от заведеното дело и не напусне управлението.

— Сегашният ѝ съпруг знае ли? — запита Варак, като се наклони напред.

— В общи линии, да. Но не всички подробности. Разбира се, не става дума само за него. Те могат да се преселят някъде, да почнат всичко отначало, но е безполезно — пак ще ги открият.

— Така е — съгласи се Варак. — Брумли описа ли гласа по телефона?

— Да. Бил шепот...

— За по-силно въздействие — тихо подметна Варак. — Винаги действуваше успешно.

— Или за прикритие. Той не може да каже дали гласът е женски или мъжки.

— Ясно. Забелязал ли е нещо необикновено в изказа, в артикулацията?

— Не. Брумли внимателно се е вслушвал. Той е ревизор, необичайното веднага привлича вниманието му. Сторило му се е, че гласът звучал някак механично.

— Да не е било запис?

— Не. Гласът водел разговора. Невъзможно да е бил предварително записан.

— А той защо ви потърси? — Варак се облегна назад. Браво помълча. Когато заговори, гласът му прозвуча тъжно, сякаш по непонятна причина смяташе себе си за виновен.

— След изявленията на Брумли срещу Пентагона пожелах да се срещна с него. С този чиновник от средна ръка, осмелил се да се опълчи срещу Пентагона. Поканих го на вечеря.

— Тук?

— Не, разбира се. Срещнахме се в малко ресторантче в Мериленд. — Браво млъкна.

— Все още не сте ми казали защо се е обърнал към вас?

— Така му бях казал. Нито за миг не бях повярвал, че ще го оставят на мира, задето се меси в работите на Пентагона. Посъветвах го да ми се обади, ако последват репресии.

— Кое ви кара да сте сигурен, че гласът, който е позвънил на Брумли, държи досиетата на Хувър? Проблемите на дъщеря му са от съдебен характер, тя има съдебно дело.

— Съдя по един негов израз. Гласът е казал, че притежава всичкото „сурово месо“ за Брумли и семейството му. Знаете ли значението на „сурово месо“?

— Да — отвърна Варак с нескрито отвращение. Това бе един от любимите изрази на Хувър. — Но все пак има нещо необяснимо. Името на Брумли започва с „Б“.

— Макар че аз, естествено, не споменах нищо за досиетата, Брумли ми обясни, че в Пентагона и във ФБР той е известен под кодовото наименование „Пепелянка“.

— Закодиран е като вражески агент, така ли?

— Точно така.

— А какво ще кажете за Макандрю? Имаме ли сведения за него?

— Струва ми се, да. Той ни интересува от доста години. Бе един от малцината военни, които настояваха за граждански контрол върху армията. Честно да си призная, един ден той би могъл да стане кандидат за „Инвър Брас“. Проучвахме го, преди вие да пристигнете. Но имаше непълноти в служебното му досие. Сведенията говорят, че данните за въпросния период — осем месеца от 1950 година, са отнесени в Г-2 — Военното разузнаване, отдел П. А.

— „Психиатрични анализи“ — промълви Варак. — На неговото ниво така обикновено се постъпва с изменници.

— Да. Това наистина ни удиви. Потърсихме ги в Г-2, Военното разузнаване, но се оказа, че и оттам са изнесени. Оставена бе само бележка: „Изпратени по куриер във ФБР. Отдел «Вътрешна сигурност».“ За останалото се досещате.

— Естествено — отвърна Варак. — Добрали сте се до папката му във ФБР, но и там нищо. Проверили сте във „Вътрешна сигурност“. Също нищо. „Сурово месо“.

— Така е. Всеки документ, всяка бележка, всяко съобщение, отнасящо се до сигурността, минаваше през бюрото на Хувър. И както знаем, думата „сигурност“ допускаше всеобхватни тълкувания. Сексуални връзки, пьянски навици, семейни и родови тайни, най-интимни подробности от личния живот — за Хувър всичко изглеждаше важно. Той трупаеше в досиетата всякаква информация, както Крез е трупал злато. Трима президенти искаха да го свалят. Никой не успя.

Варак се наклони отново напред:

— Въпросът е: какво се съдържа в служебното досие на Макандрю? Сега вече какво ни спира да го попитаме?

— Ние?

— Можем да го инсценираме.

— Чрез посредник?

— Да. Чрез „сляпа връзка“, както се нарича. Без допир до нас.

— Естествено. Но какво от това? Да предположим, че разкрием някакъв недостатък в характера, някакви сексуални или други отклонения, какво от това? Макандрю вече няма да има достъп до важни сведения, както при предишните обстоятелства.

— Все пак ще получим повече информация. Някъде данните сами ще подсказат слабостта на веригата. Ще се получи пробив.

— На това разчитате, така ли?

— Да. Неминуемо ще стане. Макар че този, който е задигнал досиетата, има първокласен ум, пробив все пак ще се получи.

Двамата замълчаха. Варак очакваше потвърждение, а Браво бе потънал в мисли.

— Тази верига няма лесно да се пропука — заговори Сейнт-Клеър. — Вие сте най-добрият специалист, а от три месеца не сте мръднали нито крачка напред. Казвате „първокласен ум“. Но дори не знаем дали имаме работа е ум или умове. С един или с мнозина.

— Ако е един — съгласи се Варак, — не сме сигурни дали е мъж.

— Който и да е той, първите му действия вече са налице.

— Тогава позволете ми да пусна някого по следите на Макандрю.

— Почакайте... — Браво скръсти ръце под брадичката си. — Посредник? Сляпа връзка?

— Да. Непроследима.

— Почакайте. Не съм го асимилирал. Помогнете ми! Това е по същество ваша идея.

Варак погледна Сейнт-Клеър. Дипломатът продължи:

— Правилно ли схващам, че тази „сляпа връзка“ в случай на разпит или наблюдение, според вашата терминология, е човек, който ще разкрие нужните за вас сведения, без вие да се намесвате пряко в случая?

— Точно това имам предвид. Но „сляпата връзка“ има свои собствени причини да се добере до същата информация. Тънкостта е да измъкнеш от него тази информация, без той да усети, че ти е нужна на теб!

— Тогава тази сляпа връзка трябва да се подбира с изключително внимание — заключи той.

— Не е задължително. Въпросът е да се открие човек със същите интереси — отвърна Варак. — Ето това е трудно.

— Тогава бихме могли да прибегнем до услугите на някои детективски агенции. Искам да кажа, имаме правото да обърнем внимание на властите или на някой вестник върху факта, че досиетата на Хувър са живи след неговата смърт.

— Разбира се. Но така само ще накараме човека, който притежава досиетата, да се окопае още по-дълбоко в земята.

Браво се изправи и закри безцелно из стаята.

— Във вестниците почти нищо не се споменава за тези досиета. Странно, тъй като тяхното съществуване не бе тайна. Сякаш никой не желае да отвори дума за тях.

— Далеч от печата, далеч от мисълта, далеч от опасността — рече Варак.

— Да, така е. Цял Вашингтон мълчи. Дори средствата за масова информация. Никой не знае дали не фигурира в досиетата. Затова мълчат. А когато хората не смеят да проговорят, злото започва да тържествува. Прав беше Бърк. Ето, вече сме свидетели на началото.

— Но, от друга страна — намеси се разузнавачът, — нарушаването на мълчанието не винаги е верният отговор.

— Зависи кой ще наруши мълчанието. — Браво престана да се разхожда. — Кажете ми, при едно най-щателно, най-професионално, микроскопично издирване може ли да се попадне по следите на някои от посветените в смъртта на Хувър?

— Невъзможно! — гласеше непоколебимият отговор.

— А те къде са? Всеки един от тях?

— Двата телефона са в Австралия, в Кимбърли Буш, никога няма да се върнат. Имат да излежават присъди за убийство по време на служба във флота. Човекът, който използва името Солтър, е в Тел Авив. За него няма по-важно нещо от Светата земя или светата война. Ние го охраняваме с информация за палестинските терористи. Той живее само за своята кауза и ние му помагаме. Актрисата е в Майорка. Изплати някакъв свой дълг и повече нищо не иска. Англичанинът, който шофираше автомобила и бе свързка в първата фаза, лети с „Ми-6“. Знае, че разполагам със сведения за измяната му и че го чака екзекуция. А докторът от Париж най-малко може да ни тревожи. Всеки имаше свой личен мотив и никой не може да ги разкрие. И вече са далеко... на хиляди мили оттук.

Сейнт-Клеър изгледа Варак.

— Пропуснахте един. Какво стана с човека от апаратната? Който използва името Крепс?

Варак издържа на погледа му.

— Очистих го. Сам взех решение и друг път ще го сторя отново.

Сейнт-Клеър кимна.

— Казвате, значи, че всички участници и всички факти са неоткриваеми. Значи, смъртта на Хувър не може да се отдаде на други освен на естествени причини.

— Съвсем вярно. Естествена смърт.

— Тогава, ако прибегнем до сляпа връзка, малко вероятно е човекът да разкрие истината. Убийството на Хувър ще е въвн от всякакво съмнение.

— Напълно.

Браво започна да се разхожда отново.

— Никога не съм ви питал, защо не направиха аутопсия?

— По нареждане на Белия дом, предадено доста поверително.

— На Белия дом?

— Те имат своя причина. Аз им я подхвърлих.

Сейнт-Клеър не зададе повече въпроси. Той знаеше, че Варак добре познава структурата на Белия дом и може да изработи стратегия, съвършено безукорна в професионално отношение.

— Вън от всякакво съмнение — повтори Браво. — Това е от жизнена важност!

— За кого?

— За „сляпата връзка“, човек, който не е ограничаван от факти. Човек, който се интересува само от концепцията. От теория, която не бива да доказва на всяка стъпка. Такъв човек може да вдигне тревога, дори да провокира притежателите на досиетата да се разкрият.

— Не ви разбирам. Без достоверни факти за сляпата връзка няма да има уловка. Как ще се надява да научи нещо? Какво можем ние да научим?

— Сигурно доста неща. Ключовата дума е факт. — Сейнт-Клеър беше вперил очи в стената над Варак. „Странно“, помисли си той. Толкова време не се бе сещал за Питър Чансълър. Когато срещнеше името му във вестници или книги, то винаги извикваше забавния спомен за един смутен, несигурен в думите си абсолвент. Така бе преди шест години. Сега Чансълър владееше словото. И то твърде добре.

— Боя се, че не ви разбирам — рече Варак.

Браво сведе очи.

— Чували ли сте за писателя Питър Чансълър?

— „Контраудар!“? — запита Варак. — Чел съм я. Той подплаши доста хора в Лангли.

— Все пак това бе художествена измислица.

— Но твърде близка до истината. Този Чансълър погрешно използва термини, неточно описва събития, но в основни линии нещата са така, както ги разказва.

— Защото не е бил ограничаван от фактите. Чансълър пристъпва към една концепция, избира си някаква изходна ситуация, подбира определени факти и ги подрежда да се нагодят към действителността така, както той си я представя. Не е обвързан от причина и следствие. Той сам ги създава. Казвате, че наплашил доста хора в Лангли в дълбочина. Представете си, ако се разчуче, че Чансълър събира материал за книга върху последните дни от живота на Хувър!

— И досиетата му — добави Варак и придърпа напред креслото си. — Използвайте го за сляпа връзка. Кажете му, че досиетата са изчезнали. Когато започне да се рови, кучетата ще се разляят по него и там ще ги причакаме.

— Тогава вървете в Ню Йорк. Проучете всичко за Чансълър. За близките му, за начина му на живот, за методите му на работа. Всичко, което върши в момента. Чансълър има афинитет към конспирацията като тема. Ще го програмираме с историята на някакъв заговор, на която той не би могъл да устои.

6

— Мистър Питър Чансълър? — запита телефонистката.

Питър извади ръка изпод завивката и се опита да съсредоточи поглед върху часовника. Беше почти десет часът, сутрешният бриз издуваше завесите през отворените врати на верандата.

— Да?

— Междуградски от Ню Йорк. Мистър Антъни Морган ви търси. Момент да ви свържа.

— Да, моля. — Чу се прищракване и бръмчене по линията. После престана.

— Ало, мистър Чансълър?

Питър би познал този глас откъдето и да се обадеше; това бе гласът на секретарката на неговия издател. Дори да е имала лични неприятности през деня, никой не би могъл да се досети.

— Здравейте, Ради. Как сте? — Чансълър се надяваше тя да е по-добре от него.

— Чудесно. А как е в Калифорния?

— Ясно, влажно, слънчево, зелено. Което си изберете.

Момичето се засмя. Приятен, смях.

— Не ви събудих, нали? Вие винаги ставате рано.

— Не, Ради, бях на брега — безпричинно слъга той.

— Почакайте. Свързвам ви с мистър Морган. — Последваха две прищраквания.

— Здравей, Питър!

— Здравсти, Тони! Как си?

— Господи, не мисли за мен! Ти как си? Мери каза, че си ме търсил снощи. Жалко, че не бях в къщи.

— Извини ме. Бях пиян — припомни си Чансълър.

— Това не ми каза, каза само, че си бил направо бесен.

— Бях. И все още съм. Но бях и пиян. Извини ме пред Мери.

— Не е нужно. Но от думите ти и тя се ядосала. Посрещна ме на вратата с лекция, че трябва да защитавам авторите си. Кажи сега,

какво става с „Контраудар!“?

Питър намести глава върху възглавницата и се прокашля. Помъчи се да не издава огорчението си.

— Вчера следобед в четири и половина един човек от Студията ми донесе завършения първи проект за сценария. А аз не знаех, че сме започнали.

— Е, и?

— Всичко е обърнато наопаки. Обратното на това, което аз съм написал.

Морган замълча, после продума благо:

— Накърнено честолюбие, Питър.

— Божичко, не! Ти добре знаеш! Не казвам, че е лошо написано. Напротив — много добре! Ефектно! Ако беше слабо, щях да съм доволен! Но въпросът е, че всичко е лъжа!

— Джош ми каза, че променили името на управлението...

— Всичко са променили! — прекъсна го Чансълър, примигвайки от болка в очите, щом кръвта взе да се качва в главата му. — Всички от правителството са изкарани едва ли не ангели! Никаква нечиста мисъл не се мярка в главите им! А комбинаторите ги наричат просто... „онези“! Извратени проводници на насилия и революции и опазил ме бог... всички с „лек европейски акцент“. Целият замисъл на романа е изкривен. Защо тогава им трябваше да го откупват?

— Какво казва Джош?

— Смътно си спомням, но май му позвъних посред нощ по мое време. Трябва да е било около три сутринта в Ню Йорк.

— Стой си в къщи. Ще говоря с Джош. Един от нас ще ти позвъни отново.

— Добре. — Питър тъкмо се готвеше отново да се извини на жена му, когато осъзна, че Морган още не е свършил. Това мълчание означаваше, че още не му е казал всичко.

— Питър?

— Кажи.

— Да предположим, че Джош може да уреди нещата. С договора ти в Студията.

— Нищо няма да постигне — отново го прекъсна Чансълър. — Те не ме искат. Не съм им нужен.

— Но на тях им трябва името ти. За него са платили.

— Но няма да го получат. Ако направят по този начин филма. Казвам ти, обратното на онова, което съм написал.

— Това толкова ли е важно за тебе?

— Като литература — не. Но като мой личен възглед върху нещата — да. Изглежда, друг това не го интересува.

— Просто питам. Мислех, че си готов да почнеш книгата за Нюрнберг.

— Не съм още, Тони. — Питър се загледа в тавана. — Скоро, но сега още не съм. Пак ще поговорим.

Затвори телефона, като забрави за извинението. Вече мислеше за въпроса на Тони и за собствения си отговор.

Само да премине болката! И тази скованост! Сега и двете не бяха така остри, но все още го мъчеха. Почувствуваше ли болката или сковаността, споменът веднага се връщаше. Разбитото стъкло, ослепителните фарове, стържещият метал. Писъците. И омразата му към оня човек в кабината на камиона, който изчезна във виелицата. Оставяйки след себе си една мъртва жена и един почти мъртъв мъж.

Чансълър прехвърли краката си през ръба на леглото и стъпи на пода. Изправи се гол и потърси с очи банските си. Беше закъснял за сутрешното плуване. Утрото бе станало ден. Почувствува вина, сякаш бе нарушил важен ритуал. Дори по-страшно — осъзна, че този ритуал бе заменил работата му.

Забеляза плувките си върху един стол и се запъти натам. Телефонът звънна отново. Той обърна посоката и вдигна слушалката.

— Тук е Джошуа, Питър. Цял час разговарях с Аарон Шефийлд.

— И той се наложи. Между другото, извинявай за вчера.

— За тази сутрин — коригира го агентът му, но любезно. — Не се притеснявай. Ти беше вън от кожата си.

— Бях пиан.

— Това също. Да се върнем на Шефийлд.

— Трябва. Надявам се, получил си представа за това, което ти говорих снощи?

— Сигурен съм, че всеки по плажа на Малибу може да повтори някои от изреченията ти дума по дума.

— Какви са претенциите му? Аз няма да отстъпя.

— Юридически за него е все едно. Нямах доказателства. Нямах одобрен сценарий.

— Разбирам това. Но няма да мълча. Ще дам интервюта. Ще пожелая да махнат името ми. Ще опитам по съдебен път да ги заставя да променят наименованието на филма. Сигурен съм, че за това може да се заведе дело.

— Не си струва.

— Джош, те промениха цялостния смисъл!

— Съдът ще види какви пари си взел и това няма да ги изненада.

Чансълър отново примигна от болка и разтърка очи. Въздъхна горчиво:

— Казваш, че това няма да ги изненада. Какви времена настанаха! Тогава какво мога да предприема?

— Искаш да ти го кажа направо?

— Когато започнеш така, нищо добро не чакам.

— Но може и добро да излезе.

— Сега вече знам, че е ужасно. Казвай.

— Шефийлд иска да избегне разправиите, Студията също. Не им се ще да даваш интервюта, да говориш по телевизията. Знаят какво можеш да направиш и искат да си спестят неприятностите.

— Ясно. Достигаме до същността на въпроса. Гигантски касови приходи. Тяхната основна гордост, тяхното самочувствие.

Харис замълча. После продължи с мек тон:

— Питър, този ваш спор няма да засегне с нищо касовите приходи. Нищо чудно дори да ги повиши.

— Тогава какво ги вълнува?

— Просто искат да избягнат разправиите.

— Те живеят в непрекъснати разправии тук. Не вярвам това да е причината.

— Готови са да ни изплатят цялата сметка по договора, да свалят името ти от сценария, щом като искаш, но не да променят заглавието, разбира се... и ти предлагат премия, равна на половината приходи от продажбата на романа ти.

— Господи... — Питър се смая. Сумата, за която говореше Джошуа Харис, възлизаше на четвърт милион долара. — Но за какво?

— За да се оттеглиш и да не вдигаш шум около адаптацията.

Питър се загледа в диплеците се завеси пред остъклените врати. Имаше нещо нелогично, нещо жестоко порочно.

— Слушаш ли ме?

— Почакай малко. Казваш, че един спор ще увеличи приходите. А Шефийлд е готов да плати толкова пари, за да избегне скандала. Тогава ще бъде в загуба. Не виждам смисъла.

— Не мога да разшифровам действията му. Аз говорих само за парите. Може би не ще да си пари ръцете с разправии.

— Не е така. Аз познавам Шефийлд, повярвай ми. Знам по какви начини действа. И пръстите му бъркат в огъня, но не се парят. — Изведнъж сякаш Чансълър прозря. — Шефийлд работи с партньор, Джош. Не става дума за Студията! Този партньор е правителството. Вашингтон! Те са тези, които не искат разправии. И позволи ми да цитирам един добър писател, какъвто аз никога няма да стана: „Те не търпят светлината на деня!“ Дявол да го вземе, ето това е!

— И на мен ми мина тази мисъл — призна Харис.

— Кажи на Шефийлд да си прибере мангизите! Те не ме интересуват.

Харис помълча.

— Чуй сега останалото. Шефийлд е събрал сведения из целия Лос Анджелес и околностите. Картината не е приятна. Описват те като отчаян алкохолик и обществено опасен тип!

— Браво на Шефийлд! Скандалите вдигат приходите! Тогава ще продадем два пъти повече книги!

— Той твърди, че има и други сведения — продължи Харис. — Твърди, че има клетвени показания на жени, които те обвиняват в насилия и физическа разправа. Има дори снимки — снимки, направени в полицията, за пораженията, които си им нанесъл. Сред тях е някаква хлапачка от Бевърли Хилс, няма още четиринадесет години. Имал приятели, които ще се закълнат, че са намирали в теб наркотици, когато си падал в несвяст по домовете им. Казва, че дори си нападнал жена му, на което не би желал да даде публична гласност, но ако се наложи, щял да го направи. Казва, че седмици наред те следял човек.

— Измислици, Джош, това са безумни брътвежи! Няма нищо вярно!

— Въпросът може да се окаже сложен. Вероятно има няколко зрънца истина. Не говоря за изнасилванията, за физическите побои или за наркотиците. Това лесно може да се скалъпи. Но вярно е, че пиеш, не отговаряш на позвъняванията, има и жени. Знам жената на

Шефийлд. Не я изключвам от играта, макар да съм сигурен, че не ти си причината.

Чансълър скокна от леглото. Виеше му се свят, болката пулсираше в слепоочията му.

— Просто не знам какво да кажа! Не вярвам на ушите си!

— Аз знам какво да кажа; знам и какво да мисля — рече Джошуа Харис. — Те играят по свои правила, за които никога не съм чувал.

Варак се изтегна на плюшения диван и разтвори чантата си върху масичката. Извади две папки, постави ги пред себе си и отместа чантата встрани. Сутрешното слънце волно струеше през прозорците с изглед към южната страна на Сентрал Парк, изпълвайки елегантния хотелски апартамент със снопчета жълтеникавобяла светлина.

В отсрещния край на стаята Мънро Сейнт-Клеър си наля чаша кафе от каната върху сребърния поднос и седна срещу разузнавача.

— Наистина ли не ви се пие кафе? — попита Браво.

— Не, благодаря. Изпил съм няколко от сутринта. Между другото, радвам се, че прилетяхте тук. Това спестява време.

— Всеки ден е ценен за нас — отвърна Сейнт-Клеър. — Всеки час, в който досиетата липсват, за нас е загуба. Какво научихте?

— Почти всичко, което ни е нужно. Основните ми източници бяха издателят на Чансълър, Антъни Морган, и неговият литературен агент, Джошуа Харис.

— Те с готовност ли ви оказаха съдействие?

— Не бе трудно. Успях да ги убедя, че това е обикновено проучване от съображения за сигурност.

— Сигурност за какво?

Варак отдели един лист от папката вляво:

— Преди катастрофата Чансълър е получил от Правителствената печатна служба всички копия от документите за трибунала в Нюрнберг. Пише книга за процеса. Според него Нюрнбергският процес гъмжи от тайни юридически заговори. Смята, че стотици нацисти са били оправдани, оставени свободно да емигрират по целия свят, пренасяйки със себе си огромни парични суми.

— Той не е прав. Имаше и такива случаи, но те бяха изключения от общото правило — каза Браво.

— Независимо от това все още някои от тези копия се пазят като секретни. Разбира се, секретните не са попаднали у него, но той не знае. Подхвърлих им това и обясних, че правя обикновена проверка. Нищо сериозно. Освен това се представих за поклонник на Чансълър. Беше ми приятно да разговарям с хора, които го познават.

— Написал ли е книгата за Нюрнберг?

— Още не я е започвал.

— Чудно защо?!

Варак бързо прегледа друг лист от бележките си и заговори:

— Чансълър едва е оживял след автомобилна катастрофа миналата есен. Жената с него е била убита. Според медицинското заключение още десетина минути вътрешен кръвоизлив и патогенна токсемия биха го погубили. Прекарал е пет месеца в болница. Кърпили са го парче по парче: възможно е възстановяване до осемдесет и пет-деветдесет процента. Това е физическата страна на въпроса. — Варак замълча и обърна листа.

— Коя е била жената? — тихо попита Браво.

Варак насочи вниманието си към папката вдясно.

— Казвала се е Катрин Лоуъл, живеели са заедно близо година и се готвели да се оженят. Отивали при родителите му в Северозападна Пенсилвания. Смъртта ѝ била жесток удар за Чансълър. Изпаднал в продължителна депресия. Все още не се е отърсил напълно от нея, според думите на неговия издател и на литературния му агент.

— Морган и Харис — добави Браво за собствено осветление.

— Да. Те са положили много усилия за възстановяването му: първо от физическите травми, а после от депресията. И двамата признават, че доста често през последните месеци са мислели, че Чансълър е свършен като писател.

— Съвсем основателно опасение. Той нищичко не е написал.

— Предполагат, че сега ще почне да работи. Намирал се в Калифорния за съавторство върху сценария на „Контраудар!“, макар че не очакват от него кой знае какво. Няма никакъв опит във филмите.

— Тогава защо са го наели?

— За да използват популярността на името му, според Харис. И за да може същата Студия да има предимство пред други за останалите му книги. Поне по този начин Харис е подготвил договора.

— Което означава, че иска някъде да го включи, след като Чансълър нищо не пише.

— Според Харис, къщата му в Пенсилвания и спомените му пречат. Спъват възстановяването му. Затова го праща в Калифорния. — Варак обърна няколко страници. — Ето. Това са думите на Харис: искал неговият клиент „да изживее нормалните гаргантюански удоволствия на един временен жител на Малибу“.

— Презадоволеността оказва ли положителен ефект? — запита с усмивка Браво.

— Чувствувал се напредък. Не голям, но все пак. — Варак вдигна очи от бележките си. — Нещо, което ние не можем да позволим.

— Какво имате пред вид?

— Чансълър ще бъде несравнимо по-ценен за нас в разклатено психическо състояние. — Разузнавачът посочи папките пред себе си. — Останалите сведения говорят за един твърде нормален човек преди катастрофата.

82

Всичката си страст и злоба изливал в писането. Не ги е проявявал в личния си живот. Ако възвърне тази своя нормалност, той естествено ще стане предпазлив и ще се оттегли в неудобен за нас момент. На мен ми трябва да е нестабилен, да е в състояние на тревожност.

Сейнт-Клеър отпи от кафето си, без да вземе отношение.

— Продължавайте, моля. Какъв е начинът му на живот?

— Нищо особено. Има апартамент на Седемдесет и първа Източна улица. Става рано, обикновено преди изгрев, и работи. Не ползува пишеща машина: пише на жълти листове, преснима на ксерокс страниците и ползува машинописните услуги в Гринич Вилидж. — Варак отново вдигна очи. — Това може да се окаже преимущество за нас. Можем да пресечем пътя на ръкописите му и да си извадим копия.

— Ами ако работи в Пенсилвания и ги изпраща по човек?

— Тогава ще трябва да влезем в машинописните бюра на Гринич Вилидж.

— Разбира се. Продължавайте.

— Съвсем малко са значимите неща. Има свои предпочитани ресторанти, където го познават. Кара ски, играе тенис — вероятно нито

едното не би могъл да практикува в бъдеще. Приятелите му, освен Морган и Харис, са писатели и журналисти, и което е странно, неколцина адвокати от Ню Йорк и Вашингтон. Това е всичко. — Варак затвори папката отдясно. — Сега бих искал да изложа своето мнение.

— Моля?

— От казаното дотук, струва ми се, знам как бихме могли да програмираме Чансълър, но се нуждаем от известна подкрепа. Ще си послужи с прикритието на Лонгуърт: то е непоклатимо. Лонгуърт е на Хавайските острови, там се крие. Ние външно си приличаме — дори по белега на лицето, а неговото досие във ФБР може да се провери. И все пак ни трябва още една стръв, от която Чансълър да не може да се откъсне.

— Моля ви да изясните.

Варак помълча, после уверено изрече:

— Имаме престъпление, но нямаме конспирация. Никого не можем да идентифицираме. Той ще трябва да следва собствените си хипотези. Нямаме какво да му предложим. И ако имахме собствена хипотеза, въобще не бихме го използвали.

— Какво предлагате? — запита Сейнт-Клеър, забелязвайки колебание в очите на Варак.

— Искам да включа в играта още един член на „Инвър Брас“. Единственият друг човек освен вас с вашето обществено положение. Венис. Съдията Даниъл Съдърланд. Би ми се искало да препратя Чансълър при него.

Дипломатът известно време помълча.

— Искате да придадете допълнителна тежест на това, което ще кажете на Чансълър? Да получи непоклатимо потвърждение?

— Точно така. Да се подплати нашата версия за липсващите досиета. Това само ми е нужно. Думите на Съдърланд ще бъдат стръвта, която Чансълър трябва да ухапе.

— Опасно е — заговори тихо Браво. — Никой член на „Инвър Брас“ не бива открито да участва в каквито и да е планове.

— Но времето го изисква. Вас ви изключих заради предишните ви срещи с Чансълър.

— Разбирам. Всяко съвпадение би възбудило въпроси. Ще разговарям с Венис... А сега да се върнем към нещо, което споменахте

преди. Психологическото състояние на Чансълър. Ако съм ви разбрал правилно...

— Разбрали сте ме — кротко го прекъсна Варак. — Не бива да му позволяваме да се възстанови. Не бива да му позволяваме да функционира на предишното си рационално ниво. Той трябва да привлече внимание върху себе си, върху своите разкрития. Ако е нестабилен, той се превръща в заплахата. Щом тази заплахата стане достатъчно тревожна, този — или тези — с досиетата ще се види принуден да се отърве от него. И когато го направи — ние ще сме насреща.

Браво се наклони напред, по лицето му се изписа внезапна загриженост:

— Струва ми се, това излиза извън приетите граници?

— Не съм останал е впечатлението, че сме очертавали някакви граници!

— Те са вътрешни граници. Съществува предел, до който можем да използваме Питър Чансълър. Това означава, че нямаме право да излагаме живота му на риск.

— За мен това е логическото продължение на плана ни. Направо казано, планът ни е безсмислен без този фактор. Струва ми се, че ние с готовност бихме заменили живота на Чансълър за изчезналите досиета. Не мислите ли?

Сейнт-Клеър не отговори.

Чансълър застана пред остъклените врати с изглед към брега и отново надникна между завесите. Светлокосият все още бе там. Стоеше вече повече от час, разхождаше се безцелно под горещото следобедно слънце, обувките му затъваха в топлия пясък, ризата му бе разкопчана на врата, самото — праметнато през рамо.

Той крачеше напред-назад по късата плажна ивица на петдесетина метра от къщата, в пространството между верандата от червена секвоя и океана, и от време на време поглеждаше към къщата на Питър. Беше среден на ръст, може би малко под сто и осемдесет сантиметра, мускулест. Раменете му бяха широки и яки и ризата му се опъваше върху тях.

Чансълър го забеляза към обяд. Човекът стоеше неподвижно върху пясъка и гледаше към верандата. Гледаше — Питър бе убеден — право в него. Присъствието на този човек започна не само да го смущава, то взе да го дразни. Първата му мисъл бе, че Аарон Шефийлд е пуснал по следите му копой. Толкова пари бяха заложени в „Контраудар!“. Още повече пари бяха предложени при условия, които будеха тревожни въпроси.

Питър не обичаше да вървят по петите му. Особено копой като този. Той дръпна завесите встрани, отвори вратата и излезе на верандата. Мъжът престана да крачи и отново спря неподвижно на пясъка.

Загледаха се вторачено очи в очи и съмненията на Питър се разсеяха. Човекът бе дошъл за него, той чакаше него. Раздразнението му прерасна в гняв. Слезе по стъпалата и се запъти към брега. Човекът остана на място, без да пристъпи напред.

„Да вървиш по дяволите!“, помисли си Чансълър. На този частен плаж в Малибу идваха твърде малко хора. Ако някой ги гледаше, щеше да се изненада от необичайната гледка — една куцукаща фигура с памучни панталони, гола до кръста пристъпваше към напълно облечения човек, застанал неподвижно на пясъка. Наистина имаше

нещо странно. Светлокосият непознат криеше нещо любопитно. Беше приятен на вид, с чисти черти, дори благородни. И в същото време излъчваше нещо смуцаващо. Когато наближи достатъчно, Чансълър отгатна какво е: очите на непознатия се стрелкаха неспокойно. Това не бяха очи на покорен преследвач, нает от разтревожен директор на студия.

— Навън е доста горещо — прямо поде Питър. — Непрекъснато си задавам въпроса, защо се разхождате в тази жега? И то без да снемате очи от моята къща.

— От къщата, която държите под наем, мистър Чансълър.

— Тогава, моля ви, обяснете — отвърна Питър, — след като видимо знаете както името ми, така и условията, при които живея тук. Сигурно не защото тези, които са ви наели, плащат моя наем?

— Не.

— Едно на нула за мен. И аз така помислих. Сега избирайте — или ще задоволите любопитството ми, или ще повикам полицията.

— Искам дори да отидете и по-далеч. Имате връзки във Вашингтон. Искам да се свържете с някои от вашите хора и да поискате сведения за мен от картотеките на Федералното бюро за разследване.

— *Къде?* — Питър беше смаян. Човекът изрече тези думи кротко, но в тях се долавяше някаква настойчивост.

— Вече не работя там — бързо добави непознатият. — Не съм дошъл по служба. Но името ми фигурира в картотеките на ФБР. Проверете.

Чансълър гледаше непознатия с тревога.

— Но защо трябва да го правя?

— Аз съм чел книгите ви.

— Но става дума за вас, не за мен. Няма смисъл.

— Има. Затова си направих толкова труд, за да ви открия. — Човекът се поколеба, не знаеше как да продължи.

— Говорете.

— Във всяка от вашите книги показвате, че определени събития може да не са станали така, както ги представят. Преди по-малко от година се случи нещо, което попада тъкмо в тази категория.

— Какво е то?

— Един човек почина. Много влиятелен човек. Оповестиха, че е умрял от естествена смърт. Това не е вярно. Той бе убит.

Питър изгледа непознатия.

— Тогава обърнете се към полицията.

— Не мога. Ако направите някои справки за мен, ще разберете защо не мога.

— Но аз съм писател. Пиша романи. Защо се обърнахте към мен?

— Казах ви. Чел съм книгите ви. Струва ми се, че тази история може да се разкаже единствено в книга. Както вие ги пишете.

— Романи. — Това не бе въпрос.

— Да.

— Белетристика. — Това също бе констатация.

— Да.

— Но вие казвате, че във вашия случай става дума за факт, не за измислица. Загатвате, че е факт.

— Вярвам, че е така. Но не съм сигурен, че мога да го докажа.

— И не можете да се обърнете към полицията.

— Не мога.

— Тогава обърнете се към някой вестник. Намерете някой съвестен репортьор. Има толкова добри репортьори.

— Никой вестник не би се заел с този въпрос. Повярвайте ми!

— А защо, по дяволите, мислите, че аз мога?

— Можете, след като направите справки за мен. Казвам се Алан Лонгуърт. Двадесет години бях специален агент на ФБР. Оттеглих се преди пет месеца. Работех в района на Сан Диего и още по на север. Сега живея на един от хавайските острови. На Мауи.

— Лонгуърт? Алан Лонгуърт? Това име трябва ли да ми говори нещо?

— Едва ли. Но направете своите проверки. Моля ви!

— Да предположим, че ги направя. После?

— Ще дойда отново утре сутринта. Ако желаете да продължим разговора, добре. Ако не — ще замина. — Светлокосият отново се подвоуми, говореше спокойно, но настойчивостта не напускаше погледа му. — Много път изминах, за да ви открия. Подложих се на неразумни рискове. Наруших клетва, което може да ми струва живота. Искам от вас още нещо. Да ми дадете честна дума.

— А ако не пожелаея?

— Не ме проучвайте. Не правете нищо. Забравете, че съм идвал. Забравете, че сме говорили.

— Но вие все пак сте тук. Ние разговаряхме. Вече е твърде късно за условия.

Лонгуърт замълча.

— Никога ли не ви е било страх? — запита той. — Не, предполагам, че не. Поне не по този начин. Странно, а пишете за страха. Човек би предположил, че го познавате.

— Вие също нямате вид на човек, който лесно се плаши.

— Така е. Досието ми във ФБР ще го потвърди.

— Какво е условието ви?

— Поискайте сведения за мен. Проверете каквото ви е нужно, кажете каквото искате. Само не споменавайте, че сме се срещали и не издавайте какво ви казах.

— Това е лудост. Какво според вас трябва да кажа?

— Сигурен съм, можете да измислите нещо. Писател сте.

— Но това не означава непременно, че съм ловък лъжец.

— Вие пътувате много. Кажете, че сте чули за мен на Хавайските острови. Моля ви.

Питър пристъпваше от крак на крак върху горещия пясък. Здравият разум му подсказваше да се махне от този човек. Имаше нещо опасно в това овладяно, напрегнато лице, в тези прекалено неспокойни очи. Но инстинктът му не позволи на здравия разум да надделее.

— А кой е човекът, който е починал? Който според вас е бил убит?

— Няма да ви кажа сега. Утре, ако решите да продължим разговора.

— Защо не сега?

— Вие сте известен писател. Предполагам, че доста хора идват при взе и ви разказват разни нелепи истории. Сигурно бързо ги отпращате, както и трябва. Не искам да отпрадите и мен. Искам да се убедите, че аз имам разумни основания.

Питър го слушаше. Лонгуърт говореше истината. През последните три години — от книгата „Райхстаг!“ насам — какви ли не хора го придърпваха по ъглите на приеми или се присламчваха към него в ресторанти, за да споделят най-чудати случки, които според тях

били от неговата сфера. Светът бе пълен с конспирации. И с потенциални конспиратори.

— Правилно — подхвърли Чансълър. — Казвате се Алан Лонгуърт. Работили сте двайсет години като специален агент. Уволнили сте се преди пет месеца и сега живеете на един от Хавайските острови.

— На Мауи.

— Това ще бъде отбелязано в досието ви.

При споменаването на думата „досие“, Лонгуърт отстъпи назад.

— Да. В досието ми.

— Но тогава всеки би могъл да научи съдържанието на определено досие. Кажете още нещо, някои особени характеристики, които да ви идентифицират.

— Чудех се дали ще се сетите!

— В своите книги аз се мъча да бъда убедителен. Просто логика на последователността. Без празнини. Искате да ме убедите. Затова запълнете празнините.

Лонгуърт прехвърли сакото си върху лявото рамо и с дясната ръка разкопча ризата си. Разтвори я. През гърдите и надолу под колана се спускаше грозен лъкатушен белег.

— Едва ли някой от вашите белези може да се сравни с това.

Тези думи накараха Питър да кипне от яд. Нямаше смисъл да продължават този разговор. Ако наистина непознатият бе Лонгуърт, както се представяше, той достатъчно се бе потрудил да се подготви с нужните факти. Несъмнено бе изровил и доста подробности за живота на Питър Чансълър.

— Утре по кое време ще дойдете?

— Когато ви е удобно!

— Аз ставам рано.

— Тогава ще дойда рано.

— В осем часа.

— Добре, в осем. — Лонгуърт се извърна и си тръгна по пясъка.

Питър остана на място и дълго гледа след него, усещайки, че болката в крака го е напуснала. Цял ден го тормозеше, а сега я нямаше. Ще позвъни на Джошуа Харис в Ню Йорк. Там бе около четири и половина. Все още имаше време. Техен общ приятел във Вашингтон, адвокат, би могъл да набави желаните сведения за Алан Лонгуърт.

Джош дори веднъж се бе пошегувал, че адвокатът трябва да получи процент от „Контраудар!“, толкова бе помогнал в проучванията на Чансълър.

Питър се изкачи на верандата и забеляза, че бърза. Бе го обзела необикновена тръпка на задоволство, необяснимо защо.

Преди по-малко от година се случи нещо... Един човек почина. Много влиятелен човек. Оповестиха, че е умрял от естествена смърт. Това не е вярно. Той бе убит...

Питър се спусна по верандата към остъклените врати и се хвърли към телефона.

Утринното небе бе навъсено и гневно. Над океана тегнеха мрачни облаци. Скоро щеше да завали. Чансълър се бе облякъл като за дъжд: стоеше облечен вече час, с мушамено яке над зеленикавите панталони. Беше седем и четиридесет и пет — десет и четиридесет и пет в Ню Йорк. Джошуа бе обещал да звъне до седем и половина. Защо се бавеше? Лонгуърт щеше да пристигне в осем.

Питър си наля още едно кафе, петото от сутринта. Телефонът иззвъня.

— На странна находка си попаднал, Питър — чу се Харис от Ню Йорк.

— Защо мислиш така?

— Според нашия приятел във Вашингтон този Алан Лонгуърт направил нещо, което никой не е очаквал. Напуснал в най-неудачно време.

— Навършил ли е бил двайсетте си години служба?

— Съвсем скоро преди това.

— Но това е достатъчно за пенсия, нали?

— Естествено. Ако я допълниш с друга заплата. Той не го прави, но не е там работата.

— А какво тогава?

— Лонгуърт има изключителни заслуги. Най-важното, че бил избран от самия Хувър за повишение в кариерата. Лично Хувър е прикрепил към досието му собственоръчно написана благоприятна препоръка. Естествено е да се помисли, че при това положение не би трябвало да се уволнява.

— От друга страна, с това досие би могъл да си намери страшно добра работа навън. Така правят мнозина от хората на ФБР. Може би работи някъде, но ФБР не знаят.

— Малко вероятно. Те поддържат най-подробни досиета за бившите си сътрудници. Но тогава защо живее в Мауи? Там няма поле за дейност. Засега не е отбелязана нова месторабота. Просто не работи.

Питър погледна навън. От тъмното небе закапаха дребни капки.

— А останалите данни съвпадат ли?

— Да — отвърна Харис. — Служил е в Сан Диего. Явно бил е личната връзка на Хувър с Ла Джола.

— Ла Джола? Това какво значи?

— Любимото убежище на Хувър. Лонгуърт е отговарял за всички комуникации.

— А белегът?

— Описан е в особени белези, но без някакво обяснение и тук стигаме до най-необяснимата част от досието му. Медицинските сведения за двата последни годишни прегледа липсват. Това е необичайно.

— Доста е неизпитана — помисли на глас Питър. — Цялата история.

— Така е — подкрепи го Джошуа.

— Кога се е пенсионирал?

— През март. На втори март.

Чансълър застина, поразен от датата. През последните няколко години датите бяха придобили особено значение за него. Бе свикнал да търси в тях съответствия и несъответствия. Добре, какво имаше сега? Защо го глождеше тази дата?

През кухненския прозорец зърна Алан Лонгуърт, който крачеше по плажа в дъжда към неговата къща. Необяснимо защо тази гледка извика в съзнанието му друга картина. Спомни си как той самият лежеше върху пясъка в ярък слънчев ден. До него имаше вестник.

Втори май. На втори май бе починал Джон Едгар Хувър.

Един човек почина. Много влиятелен човек. Оповестиха, че е умрял от естествена смърт. Това не е вярно. Той бе убит.

— Господи боже — тихо изрече Чансълър в телефонната слушалка.

Двамата тръгнаха покрай брега под ромона на дъжда. Лонгуърт не желаше да разговарят в къщата, нито в затворено помещение, където би могло да има електронна подслушвателна апаратура. В това отношение имаше твърде богат опит.

— Проверихте ли ме? — запита светлокосият.

— Разбира се, добре знаете — отвърна Питър. — Току-що затворих телефона.

— Доволен ли сте?

— Че сте този, за който се представяте — да. Че имате добро досие, че способностите ви са лично забелязани от Хувър и че сте се оттеглили преди пет месеца — всичко това е така.

— Не съм споменал за никакви лични препоръки от Хувър.

— Но те са в досието ви.

— Естествено. Работех пряко за него.

— Служили сте в Сан Диего, както споменахте. Били сте негова свръзка с Ла Джола.

Лонгуърт се усмихна мрачно.

— Прекарвах повече време във Вашингтон, отколкото в Сан Диего. Или в Ла Джола. Но това не фигурира в досието ми.

— Защо не?

— Защото директорът не искаше да се знае.

— И все пак, защо не?

— Казах ви. Работех лично за него.

— В какво отношение?

— С досиетата. С неговите лични досиета. Бях свръзка. Ла Джола значи много повече, не е само наименование на селце на тихоокеанското крайбрежие.

— Твърде зашифровано за мен.

Светлокосият спря.

— Повече не мога да ви кажа. Ако научите още нещо, то ще е от друг източник.

— Вие сте прекалено самонадеян. Кое ви кара да мислите, че ще тръгна да се интересувам?

— Вие не може да си обясните защо съм се пенсионирал: И никой не го проумява. Няма смисъл. Имам минимална пенсия без

допълнителни доходи. Ако бях останал във ФБР, можех да стана помощник или дори заместник-директор.

Лонгуърт тръгна отново. Питър крачеше редом с него, без никаква болка в крака си.

— Е, добре, защо напуснахте Бюрото? Защо не почнахте някъде работа?

— Истината е, че не съм се пенсионирал. Бях прехвърлен на друг правителствен пост и ми бяха дадени известни гаранции. Сега работя — това няма да намерите в никое досие — в Държавния департамент, задграничен отдел, Тихоокеански операции. На шест хиляди мили от Вашингтон. Ако бях останал във Вашингтон, щяха да ме очистят.

— Добре, поспрете! — прекъсна го Чансълър. — Разбрах вече накъде биете и ми писна от тия глупости. Искате да ми внушите, че Джон Едгар Хувър е бил убит. Той е „влиятелният“ човек, за когото говорехте.

— Направили сте връзката — отвърна агентът.

— Съвсем логичен извод, но не мога да повярвам нито за миг. Звучи нелепо.

— Не съм ви казал, че мога да го докажа.

— Не се надявам. Това е немислимо. Той бе стар човек с дългогодишно сърдечно заболяване.

— Може би да. А може би не. Не познавам човек, който досега да е видял медицинско заключение за здравословното му състояние. Изпращаха му ги лично в оригинал, копията бяха забранени. Той имаше начини да контролира съблюдаването на тези изисквания. Не се разреши аутопсия на трупа му.

— Той бе над седемдесет. — Питър поклати глава с отвращение. — Имате дяволско въображение.

— А романите ви не са ли същото? Не започвате ли от една концепция? От една идея?

— Приемам. Но концепциите, които развивам, трябва да бъдат поне вероятни. Трябва да съществува достоверност в основни линии или поне така да изглежда.

— Ако под достоверност разбирате факти, мога да ви предложа няколко.

— Кажете.

— Първият съм аз. През март миналата година с мен влезе във връзка група от няколко души, които не мога да назова, но които са достатъчно влиятелни, за да движат най-важните колела в Държавния департамент. Те организираха преместването ми, за което Хувър никога не би дал съгласие. Дори не знам как го направиха. Безпокоеше ги информацията, която Хувър бе натрупал. Досиета на няколко хиляди граждани.

— Същите тези хора ли ви осигуриха известни гаранции? За направените услуги не желаете да разкриете нищо повече?

— Да. Без да съм сигурен, мисля, че познавам един от тях. Бих ви го съобщил. — Лонгуърт спря. Както и предния ден прояви известна колебливост. Но настойчивостта в очите му се възвърна.

— Продължавайте — нетърпеливо го подкани Чансълър.

— Давате ли ми честната си дума, че никога няма да споменавате името ми пред него?

— Да, по дяволите! Право да ви кажа, имам чувството, че след няколко минути ще си кажем „сбогом“ и повече въобще няма да се сетя за вас.

— Чували ли сте някога за Даниъл Съдърланд?

По лицето на Питър се изписа удивление. Даниъл Съдърланд бе титан, във фигуративния и буквалния смисъл на думата. Прочут негър, чиито изумителни постижения съвпадаха с гигантския му ръст. Човек, проправил си сам пътя от бедняшките плантации на Алабама до най-високите кръгове на държавната юридическа система. Два пъти отхвърля предложенията на президента за Върховния съд, предпочитайки по-активното поприще на съдия.

— Съдията?

— Да.

— Разбира се. Всеки го познава. Защо мислите, че той е един от хората, установили с вас контакт?

— Видях името му в списък на Държавния департамент за разпрацането на документи. Не се полагаше да го видя, но го видях. Вървете при него. Попитайте го, имало ли е хора, които са проявявали интерес към последните две години от живота на Хувър.

Изкушението бе неустойимо. За Съдърланд се говореха легенди. Сега вече Питър гледаше на Алан Лонгуърт много по-сериозно, отколкото преди няколко секунди.

— Може и да го направя. Какви са другите факти?

— В същност само този има тежест. Останалите са незначителни. Освен може би още едно име. Генерал Макандрю. Брус Макандрю.

— Кой е той?

— До неотдавна заемаше висок пост в Пентагона. Всичко му вървеше. Можеше да стане с лека ръка председател на Комитета на началник-щабове. Изведнъж, без някаква видима причина, заряза всичко. Униформата, кариерата, всичко.

— Също като вас — подхвърли Чансълър. — Но може би в различен мащаб.

— Съвсем не като мен — отвърна Лонгуърт. — Имам някакви сведения за него. Връщам се към предишната си служба. Нещо е станало с него преди двайсет и една-две години. Явно никой не знае какво или, ако знаят, не казват, но е нещо достатъчно сериозно, щом като данните за случилото се са изтеглени от служебното му досие. Осем месеца от 1950 или 1951, само това си спомням. Но може би това има връзка с един-единствен първостепенен факт — вашия най-важен факт, Чансълър. Косите ми настръхват от ужас.

— За какво става дума?

— Личните досиета на Хувър. Може би Макандрю е фигурирал там. Той бе изработил досиета на около три хиляди души от цялата страна. На хора от правителството, от индустрията, от университета, от армията, от най-могъщите до най-посредствените. Може и да не вярвате, но ви говоря истината. Тези досиета са изчезнали, Чансълър. Не са открити след смъртта на Хувър. Някой се е добрал до тях и сега този някой ги използва.

Питър гледеше втренчено Лонгуърт.

— Досиетата на Хувър? Но това е лудост!

— Помислете за това. Ето моята теория. Този, който ги притежава, е убил Хувър, за да се добере до тях. Проверихте ме. Дадох ви имената на двама души, с които можете да се свържете. Все ми е едно какво ще говорите пред Макандрю, но обещахте да не споменавате името ми пред съдията. От вас не искам нищо. Само да размислите над случая, това е всичко. Да помислите за възможностите.

Без да покаже, че е свършил, без да кимне или махне с ръка, Лонгуърт извърна гръб и се отдалечи. Питър стоеше като поразен под

лека дъжд и гледаше как някогашният служител на ФБР тича към пътя.

Чансълър седеше в бара на ресторанта на Петдесет и шеста Източна улица. Атмосферата тук напомняше на едновременна английска гостилница, което особено му допаднаше, защото предразполагаше към дълги обеда и многословни разговори.

Беше позвънил на Тони — Морган и Джошуа Харис и ги покани да се срещнат тук. После взе късния следобеден самолет от Лос Анджелис. От месеци насам сега за първи път спа в собствения си апартамент — колко благотворно му подействува! Трябваше отдавна да се прибере. Измамното убежище в Калифорния се бе оказало истински затвор.

Някаква промяна ставаше с него. Прищрака нещо в главата му, срути се някаква преграда, отприщи се дълго натрупвана енергия. Нямаше представа дали това, което му бе разказал Лонгуърт, има някакъв смисъл. Напротив, звучеше му прекалено абсурдно! Фактът за убийството бе сам по себе си немислим. Но догадката бе примамлива. Всеки роман започва с някаква догадка. А тази провокира несрещани досега възможности! Нима един изключителен човек като Съдърланд би допуснал дори далечен намек за убийството на Хувър? Можеше ли наистина отдавна липсващият отрязък от служебното дело на някой си генерал Макандрю да има връзка с цялата история?

Ярък светлинен лъч блесна в прозорците, които гледаха към улицата, и привлече вниманието му навън. Усмихна се, като видя силуетите на бързащите към входа Тони Морган и Джошуа Харис. Дватамата спореха, но това би отгатнал само човек, който добре ги познава. За случайния наблюдател те изглеждаха като двама души, които кротко разговарят, забравили всичко наоколо, дори себе си.

Тони Морган представляваше физическо превъплъщение на завършил „Айви Лийг“^[1], а сега нюйоркски издател. Беше висок и строен, с леко увиснали рамене от дълги години на притворно-любезно изслушване на по-нискостоящи смъртни; лицето му бе слабо, с изчистени черти, погледът на кафявите му очи винаги малко далечен,

но никога празен. Еднородни антрацитеносиви костюми или сака от туид в английски стил с неизменните сиви панталони бяха постоянната му униформа. Той и братята Брукс^[2] бяха неразделни през тези четиридесет и една години живот без причини за промени.

Но външността и дрехите не сковаваха жизнерадостния характер на Тони Морган, който се проявяваше в изблици на ентузиазъм, заразително пропагандиране на някой нов ръкопис или в откривателство на нови таланти. Морган бе съвършен издател и редактор с изключителен вкус.

И ако Морган бе издънка на затворено академично общество от Нова Англия, то Джошуа Харис видимо бе прелетял през вековете от някой елегантен кралски двор на XVIII-о столетие. Разточителен в пълнотата си, Харис бе внушителен и величествен в обноските си. Огромното му тяло се движеше с лекота, всяка стъпка бе измерена с прецизност, сякаш пристъпваше в тържествена процесия. Бе малко над четиридесетте, но годините му се скриваха от тъмна остра брадичка, която внасяше леко злостно изражение в иначе благото му лице.

Питър знаеше, че има десетки издатели и агенти в Ню Йорк като тях, може би дори на по-високо ниво, и разбираше, че не всички безрезервно възприемат Морган и Харис. Знаеше какво не харесват в тях: у Тони — неговата високомерност и понякога неуместен ентузиазъм, а у Джош — вкуса му към неразумни търкания, често основани на несъстоятелни обвинения и обиди. Питър не обръщаше внимание на тези мнения. За него Тони и Джош бяха най-добрите. Защото и те не бяха безразлични към него.

Чансълър подписа чек за сметката си на бара и се отправи към фойето. Джош влезе през входната врата, която Тони държеше и съвсем естествено остави една двойка да мине пред него. Здрависаха се твърде шумно и безцеремонно. Питър забеляза загриженост в очите на двамата, гледаха го, сякаш изучаваха свой заблуден брат.

Седнаха на обичайната си маса. В ъгъла, встрани от другите. Питиетата бяха също обичайните, на Чансълър му бе едновременно забавно и досадно да гледа как Тони и Джош острожно го наблюдаваха, щом пристигна уискито.

— Хайде, свалете гарда. Обещавам да не танцувам на масата.

— Наистина, Питър... — започна Тони.

— Хайде, недей — заключи Харис.

Те не бяха безразлични към него. Това бе важно. Моментът отмина, неизреченото се прие. Предстояха им делови въпроси; Чансълър заговори пръв.

— Срегнах един човек, не ме питайте кой, няма да ви кажа. Да кажем, че съм го срещнал на плажа и той ми е разказал в общи линии една история, от която не вярвам нито дума, но мисля, че може да послужи за основа на страхотна книга.

— Преди да продължиш — прекъсна го Харис, — имаш ли някаква уговорка е него?

— Той не иска нищо. Дадох му дума никога да не разкривам самоличността му. — Питър млькна и прикова очи в Джошуа Харис. Неговият литературен агент бе направил справката. Той бе звънял във Вашингтон. — В същност ти си единственият, който го знае. По име. Но те моля да мълчиш.

— Продължавай — рече Харис.

— Преди няколко години група хора във Вашингтон е тревожна загриженост следели една особено опасна ситуация. Може би не само опасна, а дори катастрофална. Джон Едгар Хувър бил събрал няколко хиляди лични досиета на най-влиятелните хора в страната. От Камарата, от Сената, от Пентагона, от Белия дом. Досиета на съветници на президента, на конгресмени, на ръководни фактори в различни области на живота. Колкото повече остарявал Хувър, толкова по-тревожни ставали тези хора. От ФБР изтичали сведения, че Хувър използва тези досиета, за да притиска и сплашва онези, които дръзват да му противоречат.

— Почакай малко, Питър — прекъсна го Морган. — Но тази история — в разни нейни варианти — се върти от години. Какво ново има?

Чансълър го изглежда.

— Тогава скачам направо на въпроса. Хувър умря преди четири месеца. Не бе разрешена аутопсия на трупа. А досиетата са изчезнали.

На масата настъпи мълчание. Морган се наклони напред, взе да върти в ръка чашата си, ледените кубчета бавно кръжаха в уискито.

— Това се казва скок! Хувър бе почти осемдесетгодишен и имаше болно сърце от години.

— Кой твърди, че тия досиета са изчезнали? — запита Харис. — Може би са унищожени, накъсани или изгорени.

— Разбира се, биха могли.

— Но ти почти намекваш, че някой е убил Хувър, за да измъкне досиетата — подхвърли Морган.

— Аз не намеквам, аз го заявявам. Като белетристична догадка, не като факт. Казах, че не го вярвам, но, струва ми се, бих го направил да звучи вероятно.

Отново последва тишина. Морган погледна към Харис, после към Питър.

— Идеята е сензационна! — подхвърли предпазливо той. — Страхотна хипотеза! Може би прекалено силна, прекалено модна! Ще трябва да построиш солидна основа, а не знам дали това може да стане.

— А този човек от плажа — запита Джошуа, — когото не бива да назоваваме по име, вярва ли в историята?

Чансълър се загледа в питието си. Усети, че отговаряйки на Харис, гласът му е толкова несигурен, колкото и собственото му мнение.

— Не знам в същност. Имам една идея — това е само идея. Според мен онзи човек вярва, че някъде е съществувал замисъл за убийството. Това на него му е достатъчно. Достатъчно, за да ми довери две имена да направя проверка.

— Свързани с Хувър? — запита Морган.

— Не, не твърди чак това. Каза, че е само предположение. Едното име е свързано с групата във Вашингтон, обезпокоена от съществуването на досиетата и от това, че Хувър ги използва. Вторият случай е малко пресилен. Отнася се за изчезнали сведения от преди двадесет години.

— Но това може да ти послужи за основа — обърна внимание Морган.

— Така е. Но ако има нещо вярно за тази група, ще трябва изцяло да измислям. Защото човекът е от такава величина. За другия не знам нищо.

— Ще ни кажеш ли кои са тези хора? — попита Джошуа.

— Не още. Просто искам да чуя мнението ви за идеята. Роман за убийството на Хувър. Жертва на хора, които знаят за наличието на досиетата и искат да ги използват за свои цели.

— Идеята е сензационна! — повтори Морган.

— Скъпо ще ти струва — каза Харис и погледна към издателя.

[1] Най-старите университети в Нова Англия. — Б. р. ↑

[2] „Братя Брукс“ — известен магазин за мъжко облекло. — Б. р.

↑

9

Конгресменът Уолтър Роулинс, издънка на Роулинсовци от Роуноук, вече западнала династия, но с активно политическо присъствие в някогашната Конфедерация на Вирджиния, седеше в библиотеката на своя дом в Арлингтън^[1]. Минаваше полунощ. Единствената светлинка идеше от настолната лампа с бронзови скоби, която осветяваше увеличените фотографии на различни представители на фамилия Роулинс, яхнали различни породи коне в различни пози по време на лов.

Той беше сам в къщата. Жена му бе заминала за Роуноук за уикенда, а прислужницата имаше почивен ден, което значеше, че ще прекара нощта вън от дома. Роулинс се усмихна, вдигна чашата към устните си и отпи няколко дълбоки глътки от възкиселото малцово питие. Жена му бе казала, че взима частния им самолет до Роуноук, но като нищо можеше да накара пилота да обърне и се приземи на полето в Маклийн. Нищо чудно тая проклетница да е сега в колата си на път за в къщи и само да чака удачния момент да се вмъкне. Мечтаеше да го хване с някоя негърка.

Роулинс примига. После събра погледа си върху бюрото, към телефона. Звънеше, проклетият. Това бе служебният телефон, пряката му лична връзка с Вашингтон. По дяволите!

Телефонът продължаваше да звъни. Не спираше. По дяволите! Мразеше да говори по телефон, след като е обърнал някоя друга чашка. Измъкна се от стола си, без да се разделя с чашата, и се заклатушка към бюрото.

— Да? Какво има?

— Добър вечер.

Гласът в телефона бе шепот, силен, но равен. Не би могъл да различи дали говори мъж или жена.

— Кой, по дяволите, се обажда? Откъде взехте тоя номер?

— Нито един от въпросите ви не е уместен. Важно е това, което аз ще ви кажа.

— Нищо не можете да ми кажете. Не говоря с...

— Роулинс, Нюпорт Нюз — процеди шептящият глас. — На ваше място не бих затворил.

Роулинс се вцепени. Пелена от мъгла падна пред очите му, не виждаше телефонната слушалка. После бавно я вдигна до ухото си, дъхът му секна:

— Кой сте вие? Какво значи това? Нюпорт... — Гласът му се изгуби, не успя да изрече думата докрай.

— Преди три години, господин конгресмен. Сигурен съм, ако се замислите, ще си спомните. Съдебният следовател на Нюпорт Нюз установи, че смъртта е настъпила в дванадесет и тридесет през нощта. Горедолу по същото време, което сме сега. Датата бе двадесет и втори март.

— Кой, по дяволите, сте вие? — Роулинс усети, че му се повдига.

— Казах ви, че това не е важно. Не е по-важно от онази негърска девойка в Нюпорт Нюз. Колко годишна бе тя, господин конгресмен? Четиринайсет? Така ли беше? Грозно, нали? Говореха, че била цялата нарязана и пребита.

— Не разбирам за какво говорите. Нямам нищо общо с подобен случай. — Роулинс бързо поднесе чашата към устните си и отпи. Повечето от течността се изтърколи по брадата му. — Нито пък съм бил близо до...

— Нюпорт Нюз? — прекъсна го силният шепот. — В нощта на 22 март 1969? Зная, че бяхте там. В същност пред себе си държа подробен летателен маршрут на частния ви самолет „Чесна“, който излита и се връща на частното ви летище на десет мили от Нюпорт Нюз. Имам и описание на пътника: дрехи, оплескани с кръв, пиян. Да ви го прочета ли?

Роулинс изпусна чашата, която се разби на пода.

— Престанете... спрете!

— Няма за какво да се тревожите. Вие председателствувате комисия в Камарата на представителите, която ме интересува. Аз просто не одобрявам вашата съпротива срещу законопроект Х. Р. 375. Вие ще промените своята позиция, Роулинс! Вие ще организирате пълна подкрепа на законопроекта...

Филис Максвел мина покрай рецепцията на хотел „Хей-Адамс“ и тръгна към зала „Лафайет“. Обичайна тълпа чакаше да се опразни място за обед. Този наплив не я засягаше. Оберкелнерът на „Лафайет“ щеше да я забележи и да я отведе до нейната маса. Беше закъсняла е петнайсет минути: това е добре. Партньорът, който я чакаше за обяд, сигурно нервничеше, притесняваше се, чудеше се дали не е забравила за срещата. Това бе още по-добре. Той щеше да премине към самоотбрана.

Тя спря пред огледалото, огледа се, доволна от външния си вид. „Не изглеждам зле“, помисли си тя. Наистина, съвсем не зле за някогашното простичко, възпълно девойче на име Паула Мингъс от Чиликот, Охайо, сега вече на четиридесет и седем. Тя бе елегантна... най-удачно казано. Имаше стройни дълги крака, стегнат бюст, източена шия, почти класическо-гръцка, приятно подчертана от перленото колие. Лицето ѝ бе приятно. Тук думата „елегантно“ също бе подходяща. Очите ѝ бяха поразителни: те правеха всекиму впечатление. Пъстри, любознателни, очи на опитна журналистка. Тя умело ги използваше навсякъде, проникваше с тях в събеседника, когото интервюираше, и тези очи сякаш казваха: „Не ви вярвам нито за миг. Кажете още нещо, но по-убедително.“

Тя бе успяла да измъкне твърде много истина от доста лъжци само с тези очи. Неведнъж бе смайвала Вашингтон с достоверни истории, за чието съществуване мнозина бяха чували, но никога не вярваха, че могат да се появят в печата. Бе изтръгвала признания, без да говори — очите ѝ вършеха всичко.

Разбира се, понякога очите ѝ не само се съмняваха, те и обещаваха. Но тя не се самозаблуждаваше. Четиридесет и седем не бяха двадесет и седем, елегантна или не. С годините очите ѝ повече изследваха, отколкото обещаваха. По редица причини.

Филис Максвел бе известното име, а не Паула Мингъс от Чиликот. Първият редактор, който помести нейна бележка още преди четвърт век, промени рожденото ѝ име на Филис Максвел. Тя се разви добре. Отнасяше се сериозно към работата си, търсеше трудни журналистически задачи.

Както и днес. Имаше нещо гнило, дълбоко гнило в настоящата предизборна кампания. Неясни заплахи и невероятни обещания се

използуваха като оръжия, за да се измъкват зашеметяващи парични суми от неохотни дарители.

— Мис Максвел! Радвам се да ви видя тук! — Това бе оберкелнерът на „Лафайет“.

— Благодаря ви, Жак.

— Заповядайте, мис Максвел. Вече ви чакат.

Той наистина чакаше. Млад мъж с гладко избръснато и сладниково лице на херувим и нетърпеливи очи скокна в знак на внимание раболепно към нея. Още един завършен лъжец. Те бяха навсякъде. „Укроти я.“ Филип сякаш чуваше указанията.

— Съжалявам, че закъснях — каза тя.

— Кой е закъснял? Аз току-що дойдох. — Той се усмихна.

— В такъв случай закъснелият сте вие, нали? — Това бе констатация, която се прие с неловка усмивка. — Няма значение, Пол. Пийнете нещо. Имате нужда, аз няма да ви издам.

Така и направи. Изпи три поред. И почти не докосна своето ястие — яйца по бенедиктински. Затова пък не ножа да издържи политиката на изчакване.

— Послушайте, Фил, не лаеете срещу когото трябва. Не искате да се разделите със славата си, нали!

— Нещо се оплетохте с метафорите. Хора като вас го правят често, Пол. Особено когато крият нещо.

— Ние нямаме какво да крием.

— Тогава да пристъпим към деловия разговор — прекъсна го тя. Дребните приказки я дразнеха. Навлизането в темата бе най-силната ѝ страна. — Разполагам със следната информация. На две авиокомпании, които търсят нови маршрути, било казано — не особено деликатно, — че Бюрото за гражданска авиация няма да погледне благосклонно на техния въпрос, ако не се внесат значителни суми и т.н. и т.н. На крупна фирма за тежък автотранспорт се обаждат от профсъюзите: „Внесете еди-каква си сума, иначе ви чака стачка.“ Най-голямата фармацевтична компания по Източното крайбрежие била заплашена със следствие два дни след като от нея поискали значителна сума. И компанията платила. Следствие няма да има. Четири банки. Четири водещи банки, Пол. Две в Ню Йорк, една в Детройт, една в Лос Анджелис — всички искали да се уедрят, но им било съобщено, че молбите им с години ще останат без ответ, ако не се обърнат към хора, проявяващи разбиране към

проблемите им. Те изплатили съответните контрибуции и въпросът им се уредил благоприятно. Всичко това е документирано. Разполагам с имена, дати, цифри. И ще разтръбя тези случаи с такъв вой, ако не ми докажете — най-обосновано, — че споменатите случаи нямат нищо общо с предизборната кампания. Няма да купите нито тези, нито кои да са други избори. Господи, глупаци такива!

Херувимчето пребледня.

— Сведенията ви са съвсем погрешни! Радикалната платформа на опозицията ще разкъса страната на парчета! Ще подкопае основите ѝ, ще унищожи основните ѝ свободи...

— О, престанете с тия приказки!

— Мис Максвел? — Беше Жак. Държеше телефон в ръка. — За вас е. Да ви свържа ли?

— Да, моля.

Оберкелнерът включи апарата към контакта. Поклони се и се отдалечи.

— Филис Максвел е на телефона.

— Извинете, че прекъзвам обяда ви.

— Прощавайте. Не ви чувам.

— Ще се опитам да говоря по-ясно.

— Кой е насреща? — Гласът в слушалката бе шепот. Зловещо равен в интонацията и висок в регистъра. — Това шега ли е?

— В никакъв случай, мис Мингъс.

— Максвел е името ми. Това, че знаете рожденото ми име, не ме смущава. То фигурира в паспорта ми.

— Да, зная — прозвуча ужасяващо странният шепот. — Това име е регистрирано и от граничните власти на остров Сент Винсент. На Гренадините^[2], мис Мингъс.

Кръвта се оттегли от лицето на Филис Максвел; страхотна болка разпъна черепа ѝ. Ръката ѝ затрепери. Стори ѝ се, че ще повърне.

— Слушате ли ме все още? — запита зловещият шепот.

— Кой сте вие? — Тя едва отрони думите.

— Човек, комуто можете да се доверите. Бъдете сигурна.

О, небеса! Този остров! Нима бе възможно? Кой се интересуваше от това? Чие мръсно съзнание би могло да го използва? В защита на правотата? Но правотата се оказа грешна! Това бе свобода. От потайността и подозрението. Кому пречеше това?

Всяка година за три седмици Филис Максвел напускаше Вашингтон за уединение и почивка в Каракас. Но Паула Мингъс не оставаше в Каракас. Тя и други заминаваха за Гренадините, на техния остров. И там бяха съвсем сами. Жени, които се наслаждаваха до насита на любовта. С други жени. В интерес на професията и с цената на огромни усилия Филис Максвел криеше това от света.

— Вие сте мръсник! — прошепна тя на грозния шепот.

— Много хора биха употребили това определение за вас. Вие сама ще станете за посмешище и ще разбийте цялата си кариера. Ако тази ваша неопровержима тайна стане публично достояние...

— Какво искате?

— Ще обещаете на този честен млад човек срещу вас, че повече няма да се занимавате с проблемите, които вероятно досега сте разисквали. И че нищо няма да публикувате.

Филис — Максвел затвори телефона. Сълзи напиреха в пъстрите и очи. Когато заговори, гласът ѝ едва се чуваше:

— Вие нищо ли не бихте казали?

— Фил, кълна ви се...

— О, боже! Грабете, съсипвайте страната!

Тя стана и побягна от ресторанта.

Каръл Куинлан О'Брайън, известен сред колегите си от Бюрото като Куин, влезе в кабинета и седна на стола си. Беше почти осем, нощната смяна отдавна бе застъпила, което значеше, че половината от кабинетите вече бяха празни. „Шестдесет и четири процента от всички жестоки престъпления стават между седем и половина вечерта и шест сутринта“, мислеше си О'Брайън, а главният механизъм, който следеше за спазването на закона, през това време работеше с половин състав.

Тези упреци нямаха основание. Бюрото не беше бойна група, то бе учреждение, което се занимаваше с установяване на факти. А данните най-добре се набираха, когато страната е будна. Не, упрекът му не бе основателен, макар че предстоеше дълбока реорганизация. Така говореха всички.

Можеха да започнат от израза на Хувър „Опора на правителството“, О. П. По-добре да се каже ФБР, поне е по-малко

претенциозно.

„Тук има толкова допотопни неща“, мислеше си О’Брайън. Оплетена организационна система, взаимно пречещи си и дублиращи се звена и сфери на действие, подсилени отдели, където не е нужно, отслабени звена, където е нужна сила. Стандарти в облеклото, стандарти в поведението — социално, сексуално, ограничения в мисленето. Наказания се раздаваха за незначителни простъпки, справедливи, нужни порицания се отменяха с ласкателство и подмазвачество. Страх, страх, страх. Страхът господствуваше в Бюрото, откакто Куин бе във Вашингтон.

Четири години той държеше устата си затворена. Той и още неколцина, които искрено вярваха, че са внесли някакъв оздравителен полъх във висшите кръгове на ФБР. Те също можеха да държат очите си затворени за истински нередните, за опасните неща. И да ги открият пред други, когато настъпи моментът.

Той самият на честна основа бе доставял информация на други разузнавателни агенции, когато гневът на дирек тора по повод реални или мними оскърбления забрани всяко сътрудничество. Спомни си за тази своя дейност, понеже погледът му падна върху малката сребърна детелина, която висеше на верижка около мастилницата му. Бе му подарък от Стефан Варак от Съвета за Национална сигурност. С Варак се запознаха преди години, когато Хувър отказа да дава за Съвета за Национална сигурност данни относно служителите в ООН от страните на Източния блок. А СНС се нуждаеше от тези сведения. О’Брайън просто отиде в Първи отдел, пресне сведенията и ги предаде на Варак на първия им съвместен обяд. Оттогава често обядваха заедно. От Варак той научи много.

Сега, след смъртта на Хувър, доста неща трябваше да се променят. Така говореха всички. Куин щеше да повярва, когато види разпорежданията на книга. Може би чак тогава решението, което бе взел преди четири години, можеше да има смисъл.

Никога не бе заблуждавал нито себе си, нито жена си. Назначението му във ФБР бе „политическа козметика“. Той бе помощник-прокурор в Сакраменто, когато го мобилизираха и изпратиха във Виетнам като офицер. Не го оставиха на юридическа работа, а го зачислиха към Военното разузнаване, по причини, които имаха нещо общо със съдебната му практика. Четиридесетгодишният

адвокат се преквалифицира във военен разузнавач. Това бе в 1964. Накрая — неочаквано стълкновение в северните райони, плен, две години борба за живот при най-примитивни условия, бягство.

Избяга през март 1968 година: в проливните дъждове с мъка си проправяше път край противниковите позиции на югозапад към зоната на ООН. Беше отслабнал с двадесетина килограма, физически напълно унищожен. Но се завърна като герой.

А в ония години се търсеха герои, имаше остра нужда от тях. Защото се ширеше недоволство, митовете бяха развенчани. На ФБР също трябваха герои, а разузнаваческите дарби на О'Брайън бяха забелязани. Хувър имаше слабост към героите. Той му предложи работа. И, разбира се — героят прие.

Аргументите бяха прости. Ако започне работа на по-високо стъпало в служебната йерархия и напредне бързо, може да се надява на по-добри перспективи в Министерството на правосъдието. Далеч по-добри, отколкото в Сакраменто. Сега той бе четиридесет и девет годишен бивш герой, който наистина бе научил много неща, но държеше езика си зад зъбите. Твърде много неща знаеше и тъкмо това го безпокоеше.

Нещо не беше в ред. Нещо трябваше да се случи, а не ставаше. Един жизненоважен елемент от диктатурата на Хувър оставаше неоткрит, неизяснен.

Джон Едгар Хувър разполагаше със стотици, може би с хиляди свръхсекретни досиета. Папки, които съдържаха унищожителна информация за много от най-влиятелните и най-могъщите хора на нацията.

След смъртта на Хувър за досиетата нищо не се споменаваше. Никой не искаше да се признае съществуването им, никой не настояваше за унищожението им. Сякаш всеки се боеше да свърже името си с разкритието на тази тайна. Страхът бе голям: мълчи ли се за тях, може би ще потънат в забрава.

Но друга беше истината. Досиетата трябваше да бъдат някъде. Куин се зае да разучи случая. Започна от службата, където се унищожаваша документи. Там от месеци не бе постъпвало нищо от кабинета на Хувър. Провери в лабораториите за микрофилми и микроданни. Но в паметта на машините нямаше нищо. После

старателно провери всички входящи дневници, всичко, свързано директно с пратките на Хувър. Никъде нищо.

Първата улика откри в дневниците на охраната. На първи май, точно преди смъртта на Хувър, бе регистрирано късно посещение. Това го изуми. Трима агенти — Солтър, Крепс и Лонгуърт — били допуснати в единадесет и петдесет и седем, без да имат пропуск от „Отдела за сигурност“. Директорът наредил да ги пуснат направо по видеотелефона. От дома си.

Постъпката изглеждаше нелогична. Куин направи опит да се свърже със старши агент Лестър Парк, който бе пуснал тримата. Не се оказа лесно. Парк бе напуснал месец след смъртта на Хувър с нищожна пенсия, но намерил достатъчно пари, за да си купи просторно имение във Форт Лодърдейл. Също необяснима история.

Парк не внесе яснота по въпроса. Разказа, че лично е разговарял онази вечер с Хувър. И самият Хувър дал строги и поверителни указания да допусне тримата агенти в сградата. Останалите разпореждания идвали от тях.

Куин се опита да открие тримата агенти с имената Солтър, Крепс и Лонгуърт. Но „Крепс“ и „Солтър“ се оказаха кодове — имена и биографии, които се ползуваха от разни агенти при изпълнение на тайни операции. Никъде не попадна на сведения, че тези имена са били използвани със задача през май. Може би операцията бе секретна и Куин нямаше достъп до нея.

Преди по-малко от час успя да научи нещо за Лонгуърт. Толкова бе потресен, че позвъни на жена си, че няма да се прибере за обяд.

Лонгуърт себе пенсионирал от Бюрото два месеца преди смъртта на Хувър. Сега живееше на Хавайските острови. Това бе потвърдена информация. Тогава какво е търсил във Вашингтон, на западния вход на ФБР в нощта на 1-ви май?

О'Брайън знаеше, че е попаднал на сериозно и необяснимо несъответствие в официалните документи, и бе сигурен, че то е свързано с досиетата, за които никой не смееше да продума. На другия ден той се готвеше да отиде при главния прокурор.

Телефонът иззвъня и го стресна. Вдигна слушалката.

— О'Брайън слуша — каза той, без да скрива изненадата си. Рядко някой звънеше по това време.

— Хан Чу! — шепотът застина по линията. — Спомнете си мъртвите от Хан Чу!

Каръл Куинлан О'Брайън не можа да си поеме дъх. Очите му се замъглиха. Предметите изгубиха реалните си очертания.

— Кой е насреща?

— Те ви молеха. Спомняте ли си как ви молеха?

— Не! Не разбирам за какво говорите. Кой сте вие?

— Много добре разбирате — продължи студеният шепот. — Виетнамският командир заплаши, че ще последват екзекуции, ако някой от Хан Чу избяга. Малцина можеха да го направят. Те обаче решиха да не бягат заради другите. Но не и вие, майор О'Брайън! Не и вие!

— Това е лъжа. Не е имало такива уговорки! Не!

— Отлично знаете, че такава уговорка съществуваше! Но вие ги предадохте! Бяхте деветима. Вие бяхте най-здрав. Казахте им, че ще избягате, а те ви молеха да останете. На следната сутрин, когато вие бяхте далеч, тях ги изведоха на полето и ги разстреляха.

О, божичко! Света дево Марийо! Иначе бе го замислил! Те чуваха през дъжда артилерийската стрелба в далечината. Друг шанс нямаха. Нашите бяха толкова близко! Той просто трябваше да се добере до оръдията. До американските оръдия! После щеше да им покаже Хан Чу на картата и те щяха да го превземат. Умиращите щяха да бъдат спасени! Но дъждът, болестта и нощният мрак му изиграха жесток номер. Въобще не откри оръдията. И другите загинаха.

— Припомнихте ли си? — сега шепотът бе по-мек. — Осем души загинаха, за да може майорът да бъде посрещнат в Сакраменто като герой. Не знаете ли, че Хан Чу бе превзет само след две седмици?

Недейте, О'Брайън, недейте! Ако нашите са толкова близо, виетнамците ще побягнат и ще ни оставят! Те не могат да се влачат с нас. Ние само ги бавим. Няма да ни убият! Ако не им дадете повод! Недейте! Не сега! Това е заповед, майоре!

Тези думи бяха изречени в мрака от изтощени от глад подполковник, единствения друг офицер в колибата.

— Не сте разбрали! — отвърна той. — Всичко изопачавате! Нещата съвсем не бяха така!

— Точно така е било всичко, майоре! — настоя шепотът. — Няколко месеца по-късно намериха документ у един убит виетнамец.

Този документ представляваше предсмъртната изповед на подполковника, който добре е знаел какво грози пленниците от Хан Чу. Осем души са били разстреляни, защото вие отказахте да се подчините на пряката заповед на един по-висш офицер...

— Никой нищо не ми е споменава до сега... Защо?

— Посрещнаха ви с почести, с паради. Това бе достатъчно.

Куин О'Брайън се хвана с ръка за челото. Усети някаква празнота в гърдите си.

— И защо ми разказвате всичко това?

— Защото почнахте да се месите в дела, които не са ваша работа. Прекратете веднага издирванията си.

[1] Селище до Вашингтон. — Б. р. ↑

[2] Верига от вулканични острови в Атлантическия океан, в южната част на Малките Антили. — Б. р. ↑

Исполинската фигура на Даниъл Съдърланд се открояваше в дъното на кабинета на фона на библиотечните лавици. Беше в профил, с очила с рогови рамки и тежка книга в масивните си черни ръце. Той се обърна и заговори. Гласът му бе дълбок, звучен и приятно топъл.

— Прецеденти, мистър Чансълър. Законът твърде често се направлява от прецеденти, които твърде често са сами по себе си несъвършени. — Съдърланд се усмихна, затвори книгата и внимателно я положи на лавицата. Тръгна към Питър с протегната ръка. Въпреки възрастта си той се движеше уверено и с достойнство. — Синът ми и внучката ми са ваши ревностни читатели. Много се развълнуваха, като разбраха, че ще идвате при мен. Жалко, че досега не съм имал възможност да се запозная с нито един от романите ви.

— Развълнуваният съм аз, сър — искрено отвърна Питър и ръката му потъна в тази на Съдърланд. — Много съм ви благодарен, че отделихте време да ме приемете. Няма много да ви бавя.

Съдърланд се засмя, пусна ръката му и веднага създаде непринудена обстановка. Посочи му стол край конферентната маса.

— Заповядайте, седнете.

— Благодаря. — Питър изчака, докато съдията избра за себе си стол в края на масата, и седнаха едновременно.

— Сега с какво мога да ви бъда полезен? — Съдърланд се отпусна назад, по вежливото му черно лице си играеше следа от хумор. — Признавам, че съм заинтригуван. Казали сте на секретарката ми, че идвате по личен въпрос. А ние за първи път се виждаме.

— Трудно ми е да започна.

— С риск да засегна вашето писателско чувство за клишета, защо не започнете от самото начало?

— Тъкмо в това е работата. Не знам къде е началото. Не знам дори дали има начало. И ако наистина има, може би вие ще възразите, че нямам право да го знам.

— Това трябва аз да ви кажа, нали?

Питър кимна.

— Срегнах един човек. Не мога да кажа кой, нито къде се видяхме. Той спомена вашето име във връзка а малка група от влиятелни хора тук, във Вашингтон. Каза, че тази група била създадена преди няколко години със специалната цел да следи дейността на Джон Едгар Хувър. Каза, че според него вие сте инициатор на основаването на тази група. Бих искал да ви запитам, има ли такова нещо?

Съдърланд не помръдна. Големите му очи, увеличени още повече от лещите на очилата, бяха безизразни.

— Този човек спомена ли някои други имена?

— Не, сър. Никой, свързан с групата. Каза, че на знае никой друг.

— Мога ли да запитам в каква връзка изплува името ми?

— Значи, това е вярно, така ли?

— Бих бил признателен, ако първо отговорите на въпроса ми.

Питър помисли за миг. След като не спомена името на Лонгуърт, той би могъл да отговори на въпроса.

— Забелязал името ви в списък на Държавния департамент, което според него значело, че получавате специална информация.

— Информация за какво?

— За него, предполагам. Както и за хората, които биха били изложени на негативно отношение от страна на Хувър.

Съдията дълбоко въздъхна.

— Човекът, с когото сте разговаряли, се казва Лонгуърт. Бивш агент, Алан Лонгуърт, сега зачислен като служител в Държавния департамент.

Чансълър стегна мускулите на корема си, опитвайки се да прикрие удивлението си.

— Не мога да коментирам думите ви — неуместно изрече той.

— Не е нужно — отвърна Съдърланд. — А мистър Лонгуърт съобщи ли ви, че той бе специалният агент, натоварен да следи така нареченото негативно отношение?

— Човекът, е когото говорих, не е загатвал подобно нещо.

— Тогава позволете ми да поясня. — Съдията се намести в стола си. — Първо да отговоря на началния ви въпрос. Да, съществуваше такава група от загрижени хора, но, подчертавам, на времето.

Съществуваше. Що се отнася до моето участие, то бе незначително и сведено до някои правни аспекти на въпроса.

— Не ви разбрах? На кой въпрос?

— Мистър Хувър притежаваше незавидно богата изобретателност, когато ставаше дума за неоснователни обвинения. Още по-лошо, той често ги обвиваше в злонамерени инсинуации, служейки си е провокативни обобщения, срещу които трудно можеше да се води борба с конвенционални юридически средства. Това бе непростимо прескачане на закона, особено като се има пред вид положението му.

— Тогава тази група от загрижени мъже...

— И жени, мистър Чансълър — прекъсна го Съдърланд.

— И жени — продължи Питър — бе формирана, за да закриля жертвите от преследванията на Хувър.

— В основни линии, да. В последните години той се беше озлобил. Навсякъде виждаше врагове. Погубваше добри хора, неизвестно защо. Чак месеци по-късно се виждаше пръстът на директора. Ние се мъчехме да спрем тази вълна от несправедливост.

— Бихте ли ми казали кои други бяха в групата?

— Не, разбира се. — Съдърланд сне очилата си и ги задържа в ръка. — Достатъчно е да ви кажа, че това бяха хора, способни да се противопоставят, тяхното мнение не би се пренебрегнало.

— А човекът, за когото говорехте, този агент в оставка...

— Не съм казал „в оставка“ — коригира го Съдърланд, — казах „бивш“.

Питър се обърка след този укор.

— Казахте, че този бивш агент е бил отговорен за наблюдението?

— За определени специфични наблюдения. Хувър ценеше Лонгуърт. Той го бе назначил като координатор за постъпващата информация за хора с доказани или потенциални антипатии към ФБР или към самия Хувър. Списъкът на тези лица бе огромен.

— Но видимо той е престанал да работи за Хувър. — Чансълър отново се запъна. Не знаеше как да формулира въпроса си. — Казахте, че сега е на работа в Държавния департамент. Ако е така, то той е бил откъснат от ФБР при доста необичайни обстоятелства.

Съдърланд си сложи очилата и се хвана за брадичката.

— Разбирам какво ме питате. Отговорете ми, каква е причината за вашето посещение тук?

— Опитвам се да узная дали мога да събера достатъчно материал за книга върху последните години на Хувър. Или, честно казано, върху неговата смърт.

Ръката на съдията се отпусна в скута му. Той остана съвършено неподвижен и гледаше в Питър.

— Не съм сигурен, че ви разбрах напълно. Защо дойдохте при мен?

Сега бе редно Питър да се усмихне:

— Романите, които пиша, изискват известна достоверност. Те са художествена измислица естествено, но аз се мъча да вмъквам колкото се може безспорни факти. Преди да започна една книга, разговарям с множество хора. Опитвам се сам да почувствувам конфликтите.

— Имате определено удачен подход. Синът ми цени заключенията, които правите. Снощи много убедено ми говори за това. — Съдърланд се наклони напред и опря лакти върху масата. Искрицата хумор се върна в погледа му. — А аз ценя мнението на сина си. Той е прекрасен адвокат, макар и доста строг в съда. Вие умеете да пазите тайна, нали, мистър Чансълър?

— Разбира се.

— И самоличности. Но естествено. Вие не потвърдихте, че сте разговаряли с Алан Лонгуърт.

— Никога не бих си послужил с името на човек, ако той не е дал съгласието си.

— От юридическа гледна точка бих ви посъветвал същото. — Съдърланд се усмихна. — Вече се чувствавам като участник в замисъла.

— Не бих отишъл толкова далеч.

— Добре. Всичко това е вече минало. И не е нещо изключително. Тия неща стават във Вашингтон всеки ден. Неразделна практика в равносметките и действията на нашето правителство, така си мисля понякога. — Той млъкна и внимателно вдигна дясната си ръка към Питър. — Ако използвате нещо от това, което ви кажа, ще трябва да го направите дискретно и внимателно, като не забравяте, че нашата цел бе благородна.

— Разбира се, сър.

— През март Алан Лонгуърт се пенсионира по-рано от едно държавно учреждение и тайно бе прехвърлен в друго. Смяната стана така, че да бъде изтеглен далеч от полезрението на ФБР. По понятни съображения. Когато разбрахме, че Лонгуърт е координатор на сведенията за „негативни елементи“ — много уместен израз, — ние му подсказахме опасността от злонамерените атаки на Хувър. Той започна да ни сътрудничи. За два месеца ни съобщи стотици имена, разкриваше ни кой е в списъка и в какво се обвинява. Той пътуваше надлъж и нашир, предупреждаваше за грозящата опасност тези, които смятахме за нужно да известим. До смъртта на Хувър Лонгуърт бе нашата опора, нашето защитно оръжие, така да се каже. Работата му бе много ефикасна.

Питър започна да проумява чудатостта на светлокосия човек от Малибу. Сигурно в него са се борели предаността към Хувър и предаността към правдата; сигурно е бил разяждан от чувство за вина. Това обясняваше неговото странно поведение, резките атаки, внезапното възпиране.

— Значи, след смъртта на Хувър задачата на този човек е свършила?

— Да. С внезапната, дори неочаквана смърт на Хувър необходимостта от тези защитни действия отпадна. Те завършиха заедно с погребението му.

— А какво стана с него?

— Доколкото съм уведомен, получил е добра компенсация за усилията си. Държавният департамент го прехвърли към така наречената лека служба. Без особено натоварване.

Питър внимателно наблюдаваше Съдърланд. Трябваше да го попита. Нямаше смисъл да се въздържа.

— Какво бихте казали, ако ви съобщя, че моят информатор се съмнява в смъртта на Хувър?

— Смъртта си е смърт. Как може да се съмнява човек в нея?

— Съмнява се в начина, по който е настъпил краят. В естествените й причини.

— Хувър бе стар човек. И болен при това. Според мен Лонгуърт — аз ще го назовавам по име, въпреки че вие се въздържате — страда от силен психологически стрес. От угризения на съвестта, от чувство

за вина — в това няма нищо чудно. С Хувър го свързваше лична дружба. Може би сега го гложди чувството, че го е предал.

— И аз така мислех.

— Тогава какво ви безпокои?

— Нещо, което ми съобщи този човек. Каза ми, че личните досиета на Хувър въобще не са намерени. Изчезнали са с неговата смърт.

Изведнъж нещо проблесна в очите на съдията — Чансълър не можа да определи точно какво, може би бе гняв.

— Те бяха унищожени. Всички лични документи на Хувър бяха накъсани и изгорени. Получихме уверения в това.

— От кого?

— Не мога да ви дам такава информация. Но уверенията ни задоволиха. Това поне мога да ви съобщя.

— Ами ако не са били унищожени?

Даниъл Съдърланд издържа на погледа на Питър.

— Това би създавало изключителни затруднения. Но за тях не бих искал да разговаряме — твърдо каза той. После усмивката се върна на устните му. — Впрочем едва ли съществува подобна вероятност.

— Защо не?

— Защото бихме подразбрали досега, нали?

Питър изпита безпокойство. За първи път думите на Съдърланд не звучаха убедително.

„Трябва да бъда внимателен“, помисли си Питър, като слизаше по стъпалата на съда. Той не търсеше конкретни факти, а правдоподобност. Това му бе необходимо. Подпомагащи доводи изникваха от самия контекст и запълваха неизбежната празнота между реалност и фантазия.

Сега вече можеше да сполучи. Даниъл Съдърланд му даде отговора на основната загадка: Алан Лонгуърт. Съдията мотивира постъпките на агента от ФБР с проникателност и простота. Всичко се съдържаше в една-единствена дума: угризения. Лонгуърт се бе обърнал срещу своя покровител, срещу директора, гласувал му най-поверителната задача, написал лични препоръки в служебното му досие. Бе естествено Лонгуърт да се почувствува виновен, да се опита

да отвърне с удар на онези, които са го принудили да извърши предателство. И какво по-добро средство, освен да постави под съмнение естествената смърт на Хувър?

Тези разсъждения освободиха въображението на Питър, заличиха всички задръжки по отношение на Лонгуърт. Сега вече можеше да гледа на цялата история единствено като на великолепен сюжет за роман. Повече нищо не му трябваше. Всичко бе игра, дяволска игра, и писа-телят у Чансълър започна да живее с нея.

Стъпи на платното и вдигна ръка към минаващото такси.

— Хотел „Хей-Адамс“ — извика той.

— Съжалявам, сър, но такъв покер не е регистриран — отвърна телефонистката с онзи специфичен пренебрежителен тон, с който служителите на телефонната система „Бел“ даваха подобна информация.

— Разбирам. Благодаря. — Питър затвори и се отпусна на възглавницата. Не се изненада. Не бе успял да открие номера на Макандрю и в указателя на Роквил, Мериленд. Негов познат, журналист от Вашингтон, му бе казал, че оттеглилият се от Пентагона генерал живеел в къща под наем някъде из провинцията вече доста години.

Но Чансълър ненапразно бе син на журналист. Разтвори телефонния указател до себе си, намери търсеното име и набра деветка и после номера.

— Въръжени сили на САЩ, Пентагонът — чу се мъж-ки глас в другия край на жицата.

— Генерал-лейтенант Брус Макандрю, моля. — Питър изговори чина и името с насечен, отчетлив ритъм.

— Един момент, сър — му отговориха и след няколко секунди се чу: — Генерал Макандрю не фигурира в нашите списъци, сър.

— Фигурираше до преди месец — авторитетно отвърна Чансълър. — Свържете ме със „Справки“.

— Слушам, сър.

— Пентагонът, „Справки“. Добър ден. — Това бе женски глас.

— Чуйте, има някакво недоразумение. Тук е полковник Чансълър. Току-що се връщам от Щаба в Сайгон и искам да се свържа

с генерал Макандрю, генерал-лейтенант Б. Макандрю. Получих от него писмо с дата 12 август. От Арлингтън. Прехвърлен ли е?

След по-малко от половин минута телефонистката откри нужната информация:

— Не, полковник. Не е преместен. Пенсиониран е.

Питър си позволи миг мълчание.

— Ясно. Раните му бяха сериозни. Ще го намеря ли в „Уолтър Рийд“?

— Нямам представа, полковник.

— Тогава дайте ми телефонния му номер и адреса, моля.

— Нямам право, сър...

— Госпожице — прекъсна я Питър, — прелетял съм десет хиляди мили. Генералът ми е близък приятел. Толкова се безпокоя за него. Разбирате ли?

— Да, сър. Никакъв адрес не е отбелязан. Номерът на листа е първо кодът на областта...

Чансълър записваше, докато момичето диктуваше. Благодарни, затвори телефона, после отново вдигна слушалката и набра шатра.

— Жилището на генерал Макандрю. — Провлеченият глас явно бе на прислужницата.

— Мога ли да разговарям с генерала, моля?

— Не е тук. Ще се върне след час. Мога ли да знам името ви?

Питър трескаво мислеше. Нямахше смисъл да губи излишно време.

— Тук е Пентагонът, куриерската служба. Имаме за него пакет, но адресът не е написан четливо. Какъв ви е точно адресът в Роквил?

— Олд Мил Пайк, номер 23.

— Благодаря.

Затвори и отново се отпусна на възглавниците. Спомни си думите на Лонгуърт за Макандрю. Според агента генералът бе зарязал блестяща кариера, може би дори поста председател на Комитета на началник-щабове, без видима причина. Лонгуърт предположи, че съществува някаква връзка с изчезналите страници от служебното досие на Макандрю и неговата неочаквана оставка.

Изведнъж го поразил мисълта: защо Лонгуърт спомена Макандрю? Какво общо имаше той с него?

Чансълър скокна на крака. Дали Лонгуърт в намерението си да отмъсти на ония, които са го подвели, не е из-ползвал компрометиращата информация срещу генерала?

Ако е така, то Лонгуърт играе опасна игра. Игра, която излиза извън сферата на личните му угризения. Сега много зависеше от генерала. Какво представляваше той?

Беше среден на ръст, широкоплещест, набит и як, с бяла, разкопчана риза. Лицето му бе лице на професионален войник: изопнатата кожа, дълбоко врязани бръчки, невъзмутим поглед. Застана пред входа на старата къща край затънтения страничен път, човек на средна възраст, който леко се стресна при появата на непознатия, чието лице все пак не му бе толкова чуждо.

Тази реакция не бе нова за Питър. Тон от време на време се появяваше по телевизията и хората не можеха да свържат откъде го познават, но съзнаваха, че са го виждали и преди.

— Генерал Макандрю?

— Аз съм.

— Не сме се срещали — каза Питър и му подаде ръка. — Казвам се Питър Чансълър. Писател съм. Бих искал да разговарям с вас.

Нима това, което блесна в очите на генерала бе страх?

— Аз, разбира се, съм ви виждал. По телевизията, във вестниците. Май съм чел една от книгите ви. Заповядайте, мистър Чансълър. Простете ми изненадата, но... както сам казахте... не се познаваме...

Питър влезе в антрето.

— Общ приятел ми даде адреса ви. Но телефонът ви не е регистриран.

— Общ, приятел ли? Че кой е той?

Чансълър се вгледа в очите на генерала.

— Лонгуърт. Алан Лонгуърт.

Не последва никаква реакция.

— Лонгуърт ли? Не познавам такъв. Но явно трябва а го знам. Някой от моите служители ли?

— Не, генерале. Мисля, че е изнудвач.

— Какво казахте?

Това беше страх. Очите му светкавично се стрелнаха към стълбата, после се върнаха към Питър.

— Може ли да разговаряме?

— По-добре би било. Иначе ще ви изритам право навън. — Макандрю се обърна и посочи вратата. — В кабинета ми — отсече той.

Стаята бе малка, с тъмни кожени кресла, масивно чамово бюро, по стените трофеи от военната кариера на генерала.

— Седнете! — Макандрю му посочи стола пред бюрото. Това бе заповед. Генералът остана прав.

— Може и да не съм справедлив — каза Питър.

— Може. Хайде, казвайте за какво сте дошли?

— Защо се оттеглихте от поста си?

— Това не ви влиза в работата.

— Прав сте. Не е моя работа. Но то е работа на някого извън нас.

— Какви, по дяволите, ги дрънкате?

— За вас чух от човек на име Лонгуърт. Той ми каза, че сте били принуден да се пенсионира. Че нещо се е случило с вас преди много години и сведенията за това събитие са изтеглени от служебното ви досие на военен. Според онзи човек липсващите сведения са попаднали в една изчезнала папка лични досиета. Досиета, съдържащи потулени факти, които, ако се разкрият, могат да унищожат лицата, за които се отнасят. Той ме накара да повярвам, че сте били заплашен с разкритие на вашето минало. И са ви заставили да напуснете армията.

Макандрю дълго остана безмълвен, застинал на място, очите му изразяваха смесица от омраза и страх. Когато заговори, гласът му бе съвършено равен:

— Този Лонгуърт каза ли ви какви са сведенията?

— Той твърдеше, че не знае. Аз само успях да си извадя заключение, че ще да са били от твърде важно естество, щом като сте били принуден да последвате закана. И откровено казано, сегашната ви реакция потвърждава предположението ми.

— Мръсник! — изрече оня с пълно отвращение. — Нямаме представа какво говорите.

Питър издържа на погледа му.

— Вашите тревоги, разбира се, не ме засягат и може би не трябваше да идвам. Дойдох, тласкан от любопитство. Любопитството е болестта на писателя. Не искам да узная проблемите ви. Не желая да нося този товар, повярвайте. Исках просто да си изясня защо ми

съобщиха името ви. Сега вече разбирам. Вас просто ви използват за проба. Но ще послужите като добър урок.

Очите на генерала вече не гледаха така враждебно.

— Проба за какво?

— За назидание на някого, който е на мушката. Ако наистина тези досиета са изчезнали и са попаднали в ръцете на някой фанатизиран маниак, явно той е искал да сплаши друг, но си е послужил с вас като урок за назидание.

— Не ви разбирам. Защо ви дадоха името ми въобще?

— Защото Лонгуърт държи да повярвам в някои обстоятелства до такава степен, че да напиша книга за тях.

— Но защо намесва мен?

— Защото наистина има нещо в миналото ви и Лонгуърт има достъп до тази информация. Сега се убедих. Виждате ли, генерале, той използва и двамата ни. Дава ми вашето име, а преди това вас ви заплашва с разкритие. Търсел е жертва. Мисля...

Едва стигна дотук. С бързина, тренирана в множество битки, Макандрю с един скок се намери до него. Ръцете му като нокти на звяр се впиха в Питър, натиснаха го надолу, после го изправиха на крака.

— Къде е *той*?

— Ей! За бога...

— Лонгуърт! Къде е... Кажете ми, мръсник такъв!

— Пуснете ме, кучи сине! Пуснете ме! — Питър бе по-едър от генерала, но не можеше да се мери с него по сила. — По дяволите, ще ми счупите главата!

Изтърси нелепост, но само това му дойде наум. Генералът го притисна до стената, суровото му лице и искрящите от ярост очи бяха на сантиметри от неговото.

— Попитах ви нещо. Говорете! Къде да намеря Лонгуърт?

— Не знам. Срецнах го в Калифорния.

— Къде в Калифорния?

— Той не живее там. Живее на Хавайските острови. Пуснете ме, чувате ли!

— След като ми кажете каквото искам! — Макандрю придърпа Чансълър напред и после го блъсна в стената. — В Хонолулу ли?

— Стига! — Главата нетърпимо го болеше, болката обхващаше дясното слепоочие и пълзеше надолу по гърба.

— Живее на Мауи. За бога, трябва да ме пуснете. Не разбирате ли...

— Не разбирам, да ви вземат дяволите! Трийсет и пет години на вятъра! Сега, когато има нужда от мен! Когато съм потребен! Не го ли разбирате! — Това не бе въпрос.

— Да... — Питър сграбчи китките на генерала с всичката сила, която му бе останала. Болката бе неопишуема. Той заговори едва-едва: — Помолих ви да ме изслушате. Не ме интересува какво е станало, не е моя работа. Но ме интересува това, че Лонгуърт си е послужил с вас, за да се добере до мен. Подобна жертва никой роман не заслужава. Съжалявам.

— Съжалявате? Вече е малко късно. — Генералът кипна отново и заблъска гърба на Питър в стената. — Значи, всичко става заради някаква си проклета книга?

— Моля ви! Вие не...

Зад вратата се чу трясък. Идеше от всекидневната. Последва някакво ужасно стенание — нещо като напев, някакъв безумен, неистов вой. Макандрю се вцепени и прикова очи във вратата. Отпусна Питър, блъсна го върху бюрото и се хвърли към вратата. Отвори я и изчезна във всекидневната.

Чансълър се опря в ръба на бюрото. Стаята се въртеше пред очите му. Пое дълбоко дъх няколко пъти, за да си фокусира погледа и притъпи болката в главата.

Тогава повторно се разнесе онова стенание, онзи лудешки напев. Той се усилваше, дори думите станаха разбираеми.

...навън вали ужасно, но огънят гори прекрасно, и щом останем двама пак, нека пада този сняг! Този сняг! Този сняг!...

Питър пристъпи мъчително към вратата. Надникна във всекидневната — и веднага съжали.

Макандрю се бе свлякъл на пода и люлееше в обятията си жена. Тя бе наметнала прокъсан, мръсен пенъоар, който едва покриваше избеляла и вехта нощница. Всичко наоколо бе посипано с натрошени стъкла. Оцеляло столче от разбита чаша за вино самотно се търкаляше на килима.

В един миг Макандрю усети присъствието му.

— Сега вижте какво съдържа унищожителната информация!

...и щом останем двама пак, нека пада този сняг! Този сняг! Този сняг!...

Питър разбра. Това обясняваше отшелническият живот в старата къща в провинцията, нерегистрирания телефон, отсъствието на адрес в справочната на Пентагона. Генерал Брус Макандрю живееше в уединение, защото жена му бе душевноболна.

— Виждам — отвърна тихо Питър. — Но не разбирам напълно. Това ли е причината?

— Да. — Генералът се поколеба, после погледна жена си и привдигна лицето ѝ към своето. — След нещастен случай. Лекарите казаха да я оставя в клиника. Но аз не пожелах.

Сега на Питър всичко му се изясни. Висшите генерали от Пентагона нямаха право на лични трагедии. Други трагедии — да. Като например смърт или осакатяване по бойното поле. Но не и това, умствено разстроена съпруга. Съпругите трябваше да стоят дълбоко в сянка, да не се намесват в живота на войника.

...и когато за лека нощ ме целунеш, няма да искам да си тръгна в бурята...

Жената на Макандрю гледеше втренчено Питър. Очите ѝ се разшириха, устните ѝ се разтвориха и тя нададе страхотен писък. После още един. И още един. Въртеше шия, извиваше гръб, писъците ѝ ставаха все по-истерични, неконтролируеми.

Макандрю здраво я притисна към себе си и изгледа Чансълър. Питър заднишком отстъпи в кабинета.

— Не! — изрева генералът. — Върнете се! Елате на светло. Поднесете си лицето на светлината, дявол ви взел!

Питър се подчини почти слепешката. Тръгна към лампата върху ниската масичка и остави светлината да огрее лицето му.

— Всичко е наред, Мел. Всичко е наред. — Макандрю я люлееше в обятията си. Седнал на пода, притиснал лицето си в нейното, той възвръщаше спокойствието ѝ. Писъците престанаха. Сега тя се тресеше в ридания. Дълбоки страдалчески ридания.

— А сега се измитайте оттука — извика генералът към Чансълър.

Вън от Рочъстър Олд Мил Пайк свиваше на запад, после свърваше на юг и се вливаше в магистралата на Мериленд, която водеше за Вашингтон. Магистралата бе почти на двайсет мили от дома на Макандрю, пътят дотам прорязваше планината, като се виеше и заобикаляше масивни морени и осеяни със скали хълмове. Околността беше бедна, ала откъсната от света и спокойна.

„С какви ли усилия Макандрю е открил това място?“, мислеше си Чансълър. Сега залязващото слънце биеше точно в очите му и обливаше предното стъкло в ослепително сияние. Той смъкна козирката, но това почти не му помогна. Мислите му отново се върнаха към сцената, която току-що бе оставил.

Защо умопомрачената реагира така истерично, като го видя? Когато го зърна, лицето му бе в сянка. И се успокои чак когато Макандрю го накара да застане под светлината. Нима ѝ бе заприличал на някого? Едва ли. Прозорците на старата къща бяха малки, дърветата отвън — високи и кичести — скриваха късното следобедно слънце. Съпругата на генерала не би могла да го разгледа внимателно. Значи, не я смути лицето. Какво тогава? Какви ли кошмарни видения бе събудил в душата ѝ?

Лонгуърт постъпи отвратително, но постигна своето. Жалката фигура на Макандрю бе най-убедителен пример за безмилостната разправа, на която бе жертва генералът. Ако приемеше предположението на Лонгуърт, че досиетата на Хувър са оцелели и злонамерено се използват, то Макандрю бе удачен избор. Човекът у Чансълър взе да се бунтува, но писателската му същност бе заинтригувана. Подхвърлената идея бе осъществима: наистина, тази ситуация съдържаше материал за роман. Имаше готово начало, основано на неотдавнашните събития, Даниъл Съдърланд бе потвърдил фактите. Имаше и пример за това какво можеше да се случи. Той сам бе станал свидетел.

Изведнъж почувствува прилив на енергия. И желание отново да пише.

Сребриста кола се изравни с него. Питър намали, като ѝ даде възможност да го изпревари в ярката жълта светлина. „Сигурно шофьорът добре познава пътя — помисли си Чансълър. — Само човек, добре запознат с тия остри завой, би си позволил да изпреварва при този ослепителен блясък в очите.“

Но сребристите кола не го задмина. Движеше се успоредно с него и ако очите на Питър не го лъжеха, плътно съкращаваше разстоянието помежду им. Той погледна към изчезващото пространство между двата автомобила. Да не би шофьорът да му дава някакъв знак?

Но той не му даваше знак — тя по-точно. Шофираше жена. Тъмната ѝ коса, отгоре с широкопола шапка, се разстиляше по раменете. Носеше слънчеви очила, устните ѝ бяха плътно покрити е червило, което подчертаваше бледия ѝ тен. Ярकोоранжево шалче се подаваше над сакото ѝ. Тя гледаше право пред себе си, сякаш въобще не забелязваше другия автомобил.

Питър натисна продължително клаксона. Двата автомобила бяха на сантиметри един от друг. Жената зад волана не реагира въобще. Следваше остър завой и стръмен наклон надясно. Удареше ли спирачка, щеше да се надене в сребристите кола. Той здраво стисна волана да вземе завоя, като стрелкаше очи към опасно притискащата го кола. Сега вече виждаше по-ясно, слънцето се скри зад дърветата. След десния завой веднага идеше друг вляво. Той изви волана вляво, кракът му острожно стъпи върху спирачката. Ослепителната светлина отново блесна в стъклото. Едва успя да зърне пропастта, която лежеше отвъд пътя. Спомни си, че я бе забелязал на идване.

Последва удар! Сребристите кола го удари странично. Мъчеше се да го изтласка от пътя. Жената се мъчеше да го хвърли в пропастта! Тя искаше да го унищожи!

Случаят от Пенсилвания отново се повтаряше! Сребристите кола бе „Континентал-Марк IV“. Същата марка кола, каквато той бе карал в онази свирепа нощна буря с Кати.

След стръмното спускане идеше равна отсечка. Той натисна педала на газта и дръпна бързо напред.

„Континенталът“ не изоставаше. Неговият взет под наем „Шевролет“ не можеше да се бори с него. Слязоха в подножието на

хълма, оттук нататък пътят бе равен. Чансълър бе изпаднал в паника и знаеше, че това му пречи да мисли точно и ясно. Можеше просто да спре колата... *да спре проклетата кола...* но не намери сили. Трябваше да се освободи от ужасния сребрист призрак.

Дишаше задъхано, като не снемаше крак от газта. Леко дръпна пред „Континентала“, но огромната стоманена сребриста маса го настигна и блестящата решетка на радиатора се вряза във вратата на „Шевролета“.

Тъмнокосата жена зад волана гледаше безизразно пред себе си, сякаш не съзнаваше опасната игра, която е започнала.

— Престанете! Какво вършите? — изкрещя Питър през отворения прозорец, ала тя не даде вид, че чува.

„Континенталът“ изостана. Дали тя бе чула вика му? Той се вкопчи във волана с всички сили. Ръцете му се изпотиха, капчици пот взеха да се стичат по челото му и още повече замъглиха заслепените му от слънцето очи.

Изведнъж усети удар; главата му се кил на назад, после се удари в предното стъкло. Ударът дойде отзад. Зърна в огледалото бляскавия капак на „Континентала“, който на няколко пъти се блъсна в багажника на „Шевролета“. Питър свърна наляво. „Континенталът“ направи същото. Ударите продължиха. Питър политаше ту напред, ту назад. Ако спреше, онази грамадна и много по-тежка машина щеше просто да го смаже.

Нямаше избор. Той отчаяно изви волана вдясно. „Шевролетът“ излетя от пътя. Последният удар накара наетата кола да се преобърне странично. Задницата се превъртя вляво и се вряза в крайпътната ограда от бодлива тел.

Бе излетял от пътя!

Той натисна рязко газта. *Сега вече трябваше да се измъкне.* Колата заподскача по полето.

Разнесе се ужасяващият тътен от удар. Питър се свлече, после целият се отлепи от седалката и полетя над кормилото. Моторът яростно ревеше, но колата бе спряла.

Беше се ударил в огромен камък напред полето. Питър безсилно отпусна глава назад; от носа му обилно струеше кръв и се смесваше с потта, която се стичаше по лицето му.

През отворения прозорец видя как сребристият „Континентал“ се стрелна на запад по равното, окъпано в слънце шосе. Това бе последното, което видя, преди да затвори очи.

Нямаше представа колко време бе лежал така, потънал в мрак и безпаметност. Сетне от далечината долетя вой на сирена. Скоро униформена фигура изникна до прозореца. Нечия ръка се протегна, завъртя ключа и моторът млъкна.

— Можете ли да отговоряте? — запита патрулиращият полицаи.

— Мога — кимна Питър. — Нищо ми няма.

— Целият сте в кръв.

— Тече ми от носа — отвърна Чансълър и взе да се рови за кърпичка.

— Искате ли да се обадя по радиостанцията за линейка?

— Не. Помогнете ми да се измъкна. Мога и пеша.

Полицаят му подаде ръка. Накуцвайки, Питър стъпи на полето, изтри лицето си и отново се почувствува нормално.

— Какво се случи? Искам книжката и регистрационния талон.

— Колата е под наем — отвърна Чансълър и извади книжката от портфейла си. — А вие как се оказахте тук?

— Собствениците на ей това място позвъниха в участъка. Ето от тая ферма. — Полицаят посочи към къщата в далечината.

— Обадили са се, значи? А защо не излязоха сами?

— Обади се жена. Мъжът ѝ не бил в къщи. Чула трясъка от катастрофата и ревящия мотор. Обстоятелствата изглеждаха подозрителни и от участъка ѝ казаха да си стои вътре.

Чансълър поклати с недоумение глава.

— И колата караше жена.

— Каква кола?

Питър му разказа случилото се. Офицерът измъкна бележник и си записа някои данни. Когато Чансълър свърши разказа си, полицаят погледна записките си и попита:

— Каква работа имахте в Роквил?

Питър не желаше да споменава срещата си с Макандрю.

— Аз съм писател. Когато работя, често предприемам дълги пътувания. Това ми проветрява мозъка.

Полицаят вдигна очи от тефтера си.

— Почакайте. Ще се обадя по радиотелефона.

След пет минути полицаят се върна от патрулната кола, като клатеше глава:

— Господи! Какво ли не върви по пътищата! Задържа ли са я, мистър Чансълър! Думите ви се потвърдиха!

— Какво значи това?

— Някаква луда била забелязана към Гейтърсбърг. Правела номера и на пощенския камион. Представяте ти си? С пощенския камион! Закарали я в изтрезвителя и позвънили на мъжа ѝ.

— Коя е тя?

— Съпруга на някой си търговец на автомобили „Линкълн-Мъркюри“, от Пайксвил. Редовно си карала в пияно състояние, даже преди месеци ѝ отнели книжката. Ще се отърве с изпитателен срок и с глоба. Мъжът ѝ бил голяма клечка.

Иронията на съдбата не убягна от съзнанието на Питър. На десет мили оттук един съкрушен човек, кадрови офицер без бъдеще, успокояваше в обятията си своята душевноболна жена. А на двадесет мили един търговец на автомобили летеше по шосето, готов на сделка, за да измъкне пияната си жена.

— По-добре да позвъня на бюрото за коли под наем и да съобщя за катастрофата — рече Чансълър.

— Не си правете труда — отвърна полицаят, като се пресегна към „Шевролета“. — Ще взема ключовете. Кажете им името ми и аз ще посрещна камиона на пътната помощ. Кажете им да попитат за Донъли. Офицер Донъли от Роквил.

— Много мило от ваша страна.

— Елате, ще ви откарам до Вашингтон.

— Ще го направите ли?

— Разрешиха от участъка. Катастрофата е станала в района на нашата община.

Питър изгледа полицаия.

— Откъде разбрахте, че отивам във Вашингтон? За миг погледът на полицаия застина:

— Вие май сте прекалено разстроен. Сам го споменахте преди малко.

Сребристият „Континентал“ спря отвъд завоя на пътя. Воят на сирената замираще в далечината. Скоро щеше да заглъхне съвсем и мъжът в униформата щеше да изпълни задачата си. Той бе нает да се представи като несъществуващия полицейски офицер Донъли и да подхвърли на Чансълър фалшива информация. Такъв бе замисълът — част от този замисъл бе и играта на сребристия „Континентал“, чиято поява трябваше да хвърли в ужас писателя и да събуди в съзнанието му спомени от онази нощ, когато едва не загина.

Всичко трябваше да се подготви бързо и детайлно; всяка нишка от истина, полуистина и лъжа трябваше да бъде вплетена в изкусна мрежа, та Чансълър да не съумее да различи едното от другото. Всичко трябваше да се изпълни за няколко дни.

Целта бе да се въздействува върху съзнанието на писателя. Животът му можеше да се жертвува. Досиетата стояха над всичко.

Жената, която шофираше „Континентала“, свали широкополата шапка и слънчевите очила. Бързо отвори бурканче с крем, извади книжна салфетка, потопи я в крема и изтри червилото от устните си. Смъкна шала и сакото и ги хвърли на пода на колата. Накрая Варак сне и тъмната дългокоса перука и също я пусна на пода. Погледна часовника си. Беше шест и десет.

До Браво бяха достигнали нови сведения. Пискливият шепот бе установил връзка с друг човек, фигуриращ в досиетата на Хувър. Конгресменът Уолтър Роулинс, председателя на авторитетната подкомисия по назначенията към Камарата на представителите. През изтеклата седмица поведението му сериозно шокира колегите му. Роулинс бе върл расист и непримиримостта му към няколко законопроекта изведнъж се стопи неузнаваемо и необяснимо. Не се появи на няколко възлови срещи и на гласуването, на които се бе клел да присъствува.

Ако наистина се бяха добрали до Роулинс, то на Чансълър трябваше да бъде подхвърлено още едно име.

Чак когато пристъпи към редицата асансьори, Питър зърна лицето си в големите огледала в хотела. Наистина целият беше в кръв, както бе казал полицаят Донъли. Сакото разкъсано, обувките мръсни, лицето му оплескано в кръв и кал. Съвсем нямаше благопристойния

вид, типичен за посетителите на хотел „Хей-Адамс“. Имаше чувството, че чиновниците от администрацията копнееха час по-скоро да се изнесе от фойето. И той искаше същото. Мечтаеше за студено питие и топъл душ.

Докато чакаше, една жена се приближи към асансьорите. Това бе журналистката Филис Максвел, позната от толкова телевизионни пресконференции.

— Мистър Чансълър? Питър Чансълър?

— Да? Мис Максвел, нали?

— Поласкана съм, че ме познавате.

— Също и аз.

— Какво, за бога, ви се е случило? Да не са ви нападнали?

— Никой не ме е нападал — усмихна се Питър. — Просто лека катастрофа.

— Целият сте в кръв.

— Това, изглежда, е всеобщото заключение. Качвам се в стаята си да се измия.

Асансьорът пристигна и вратите се разтвориха. Филис Максвел бързо заговори:

— Ще се съгласите ли после за кратко интервю?

— Божичко, защо?

— Аз съм вестникарка.

— Но аз нямам новини за вас.

— Нищо подобно! Такъв популярен автор, може би сте във Вашингтон във връзка с подготвянето на нова книга от рода на „Контраудар!“. Изведнъж ви виждам да куцукате из фойето на хотел „Хей-Адамс“, сякаш ви е премазал камион. Това вече е потенциална новина.

— Куцането не е новост, а катастрофата бе незначителна — засмя се Питър. — А ако работя над нещо, няма да призная какво е.

— Дори да споделите нещо, което не желаете да се разчуе, не бих го публикувала.

Питър знаеше, че тя говори истината. Бе чувал баща си да казва, че е една от най-способните журналистки на Вашингтон. Което означаваше, че тя знае всички във Вашингтон на пръсти и можеше да разкаже неща, които да са му полезни.

— Приемам. Ще ми дадете ли един час време?

— Разбира се. Във фоайето, нали? Чансълър кимна в съгласие.

— О'кей! След час! — Влезе в асансьора и се почувствува глупаво. Можеше да ѝ предложи да го почака горе, в апартамента му. Филис Максвел бе поразителна жена.

Остана под душа почти двацет минути, повече от обикновено. Това бе една от възстановителните му процедури, когато се чувствуваше превъзбуден или подтиснат. През последните няколко месеца бе привикнал към такива дребни угаждания, което му помагаша да възвърне загубеното си равновесие. Изтегна се гол на дивана и се загледа в тавана, като дълбоко поемаше въздух.

Времето минаваше, спокойствието му се възвърна. Сложи кафявия си костюм и слезе във фоайето.

Тя го чакаше на малка масичка в ъгъла. Помещението бе така слабо осветено, че той едва я забеляза, но трептящият пламък на свещите открояваше чертите на красивото ѝ лице. Макар и не най-младата, Филис Максвел бе най-привлекателната жена в заведението.

Разговорът тръгна естествено, свободно и непринудено. Питър поръча питиета, после повтори поръчката. Разговарящ за своите творчески пътища от Ери, Пенсилвания и от Чиликот, Охайо, до Ню Йорк и Вашингтон. Питър за трети път поръча питиета.

— Повече не бива да пия — каза Филис, но не достатъчно твърдо. — Не си спомням на един път да съм изпивала три чаши. Това ми пречи на стенографира-нето. Но, от друга страна, не си спомням досега да съм интервюирала по-привлекателен... млад писател. — Гласът ѝ потъна в ниските регистри. „Стана някак си нервна“, помисли си Чансълър.

— Съвсем не толкова привлекателен и съвсем не толкова млад.

— Въпросът е, че и аз вече не съм. Дните на невъзвратимата ми младост минаха, когато вие сте се учили да смятате в училище.

— Това звучи снизходително и не е вярно. Огледайте се наоколо. Няма никоя на вашата висота.

— Добре, че е тъмно, иначе ще се принудя да ви нарека очарователен лъжец. — Питиетата пристигнаха. Сервитьорът се отдалечи. Филис извади малко тейфтерче. — Не желаете да разговаряме върху това, което пишете в момента. Добре. Тогава кажете ми, какво мислите за съвременната ни белетристика? Смятате ли, че

развлекателният елемент отново преобладава в съвременната литература?

Питър се взря в пъстрите ѝ очакващи очи. Светлината на свещите ги правеше по-големи и смекчаваше чертите на лицето ѝ.

— Не знаех, че пишете в раздела за комикси. Или вече съм категоризиран?

— Обиждате ли се? Според мен това е интересна тема. Какво мисли един добре платен и популярен сред читателите разказвач? Знаем, че подбирате теми, които съвсем не са комични.

Чансълър се засмя. Филис Максвел говореше сбито и ясно: несъмнено тя би била унищожителна спрямо всеки разказвач, който приема себе си твърде сериозно. Питър внимателно подбираше думите си, като се мъчеше да прехвърли разговора на друга тема. Тя си вземаше бележки, докато той говореше. Беше изкусна в интервюирането, както бе очаквал.

Чашите им се изпразниха. Питър посочи с глава:

— Още по едно?

— Благодаря. Вече взех да бъркам членуването.

— Нима при стенографията използвате членуване?

— Още една причина да откажа!

— Къде ще вечеряте?

— Имам ангажимент — колебливо отговори Филис.

— Ке ви вярвам.

— Защо?

— Не сте погледнали досега часовника си. Една организирана жена винаги се консултира с часовника си, когато е канена на вечеря.

— Не всички жени си приличат, млади момко.

Питър се пресегна през масата и закри с длан китката ѝ.

— В колко часа е ангажиментът ви?

При докосването му тя се вцепени. После бързо продължи играта.

— Това не е честно.

— Нищо, в колко часа?

Тя се усмихна и притвори очи.

— В осем и половина.

— Тогава забравете за срещата си. — И оттегли ръката си. — Той ви е чакал и си е отишъл. Сега ще трябва да вечеряте с мен.

— Вие сте непоправим!

— Да вечеряме тук, нямате нищо против, нали?

Тя отново се поколеба.

— Добре.

— Предпочитате ли друго място?

— Не, тук е добре.

— Може би няма да сме в състояние да направим разлика — засмя се той, като кимна към сервитьора да долее чашите им. — Знам, знам, че съм непоправим. Мога ли аз да ви задам няколко въпроса? Вие познавате Вашингтон по-добре от всеки мой познат тук.

— Къде ще водите записки? — И тя положи бележника си в скута си.

— Касетката се върти в главата ми.

— Това не е убедително. Какво искате да узнаете?

— Разкажете ми нещо за Джон Едгар Хувър.

При произнасянето на това име очите ѝ остро и гневно се впиха в него. „И все пак в тях има нещо повече от гняв“, помисли си Питър.

— Той бе чудовище. Говоря лошо за покойник, но без ни най-малко угризение.

— Само лошо ли можете да кажете за него?

— За последните му години, да. Аз съм въз Вашингтон от шестнайсет години. Няма година, в която той да не е унищожавал някой човек с изключителни качества.

— Не е ли малко силно казано?

— Това съответствува на отношението ми. Аз го мразех. Виждах какво вършеше. Ако въобще съществува понятие „узаконен произвол“, то той бе негово олицетворение. Не всичко се знае за него. И мисля, че истината ще остане скрита.

— Защо?

— ФБР ще го закриля. Той бе негов властелин. Приемниците няма да позволят да се опетни паметта му. Боят се да не бъде опетнена кръвната им линия и са напълно прави.

— А как да ги спрат?

Филис презрително се изсмя.

— Вече го направиха. Чрез пещите, скъпи. Дребни работи в тъмни облекла плъзнаха из цялата сграда на ФБР и изгориха всичко, което, макар и отдалече, би опетнило техния покоен предтец. Те се

стремят да го канонизират в светец. Той е тяхната най-силна закрила. Това е вид бизнес, разбира се.

— Сигурна ли сте в това?

— Говори се — убедена съм обаче, че е слух, — че Клайд се появил в дома на Хувър още когато трупът не бил изстинал. Казват, че негови хора тръгнали от стая в стая с онези портативни машинки, които унищожават всякаква документация.

— Клайд Толсън ли?

— Да, така нареченият Лалето. Каквото не изгорил, затворил в банка.

— Има ли свидетели?

— Допускам. — Филис млъкна. Сервитьорката се бе приближила към масата. Тя прибра празните чаши и постави нови, пълни. Питър погледна момичето.

— Можем ли да резервираме маса в ресторанта?

— Аз ще се погрижа за това, сър — отвърна момичето и се отдалечи.

— На името на...

— Зная, сър. Максвел. — Сервитьорката излезе.

— Потресен съм — усмихнато подхвърли Чансълър, като забеляза задоволството в погледа ѝ. — Продължавайте. Има ли свидетели?

Вместо да отговори, тя се наклони напред. Плътта под разкопчаната ѝ блузка пулсираше, когато гърдите ѝ се извисяваха. Питър впи очи в тях. Но тя, изглежда, не забелязваше неговия интерес.

— Вие работите над книга за Хувър, така ли?

— Не за него и за неговия живот, макар че той самият играе важна роля. Нуждая се от възможно повече информация. Разкажете ми каквото знаете. После ще ви обясня, обещавам.

Тя започна да разказва във фойето и продължи по време на вечерята. Това бе гневен разказ, гневът се подхранваше от професионализма ѝ. Филис не публикуваше нещо, което не можеше да защити с факти, а тук документацията бе невъзможна въпреки живата истина.

Разказваше за сенатори, конгресмени и министри, които или трябвало да вървят по гайдата на Хувър, или да си навлекат неукротимия му бяс. Описваше как влиятелни мъже плачат със сълзи,

принудени да мълчат, когато мълчанието им е противно. Аргументирано и разпалено описа действията на Хувър след убийството на двамата Кенеди и на Мартин Лутър Кинг. Държал се нагло и цинично, не криел радостта си и отричал всякаква отговорност.

— Журналистическите кръгове са убедени, че е укрил унищожителни сведения от комисията Уорън. Един господ знае колко жестока е тази информация. Тя би могла да обърне хода на следствията в Далас, в Лос Анджелис и Мемфис. Никога няма да узнаем истината.

Подробно разказа какви електронни и телефонни подслушвателни апаратури използвал Хувър. Методи, достойни за Гестапо. Няколко неприкосновени: и настоящи, и потенциални врагове — всички държал в шах. Магнитофонни записи се презаписвали и редактирали; обвиненията се изготвяли въз основа на далечни асоциации, инсинуации, слухове, сплетни и скалъпени доказателства.

В разпалената ѝ реч Питър долови раздражение, предизвикано не само от обичайно презрение. С вечерята пиеше вино, после пи коняк. Когато привърши, известно време помълча, после насила се усмихна. До голяма степен гневът ѝ се разпалваше от алкохола. Владееше се, но не бе напълно трезва.

— Вие ми обещахте нещо. А аз обещах да не го печатам. Върху какво работите? Нов „Контраудар!“?

— Нещо близко, струва ми се. Роман, основан върху предположението, че Хувър е убит.

— Възхитително. Но неправдоподобно Кой би се осмелил?

— Някой, който е имал достъп до неговите лични досиета. Затова ви попитах, има ли свидетели за изгарянето или накъсването на неговата документация? Човек, който с очите си да е видял, че са изгорени?

Филис стоеше като закована, очите ѝ не се отделяха от Чансълър.

— И... и ако не са били унищожени?

— Това е предположението, върху което работя. Условно.

— Какво точно имате пред вид? — Гласът изведнъж стана студен и някак си безжизнен.

— Този — условно, — който е убил Хувър, сега притежава неговите досиета и е способен да извършва същите издевателства, както и самият Хувър. И не само способен, но той действа активно. Установява контакти с влиятелни хора, насила ги заставя да му се

подчинят. Хувър бе маниак на тема секс, така че сексуалните занимания на хората са едно от силните му оръжия. С него винаги постига целта си. Елементарно, но резултатно изнудвачество.

Филис се отпусна на облегалката, дланите ѝ останаха опрени на масата. Питър едва долови въпроса ѝ:

— С шепот по телефона, така ли, мистър Чансълър? Кажете ми, това не е ли някаква кошмарна шега?

— Кое?

Тя го гледаше с широко разтворени очи, пълни с неописуем ужас.

— Не, не може да бъде — продължи сама със същия студен и далечен глас. — Аз бях тук, във файето. Сама реших да ви заговоря... Аз ви видях, не вие...

— Филис, за какво става дума?

— О, боже, почвам да губя разсъдъка си...

Той се пресегна и взе ръката ѝ в своята. Тя бе студена, трепереща.

— Хайде, стегнете се. — Той се усмихна успокоително. — Май последното питие дойде в повече.

Тя присви очи:

— Наистина ли ме намирате привлекателна?

— Разбира се!

— Искате ли да се качим в стаята ви?

Той я погледна, мъчейки се да проумее:

— Не трябваше вие да предлагате!

— Не ме искате, така ли. — В думите ѝ не се съдържаше въпрос.

— Напротив... мисля, че много ви искам...аз... Изведнъж тя се наведе към него, стисна ръката му почти жестоко и троснато отсече:

— Заведете ме горе!

Тя седна на леглото грациозно, но колебливо. Питър хвана ръката ѝ, притегли я към себе си. Усещаше влагата на сълзите ѝ. Тя се притисна силно към него и Питър изживя най-странното си сексуално общуване с жена — в следващите минути той, смутен, объркан, недръзващ да поиска обяснение, любеше в същност едно тяло, податливо, но и абсолютно отчуждено. Като че беше мъртво.

Когато всичко свърши и той се отдръпна от нея, погледът, който ѝ отпрати, съдържаше не само учудване, а и съчувствие. Вратът ѝ беше като скършен, лицето — зарито във възглавницата. Изпод спуснатите ѝ клепачи се ронеха сълзи. Разтърсваха я сдържани ридания.

Той протегна ръка и докосна косата ѝ. Тя потрепера и зарови лице още по-дълбоко във възглавницата. Гласът ѝ прозвуча напрегнато:

— Лошо ми е. Ще повърна.

— Няма нищо. Искаш ли чаша вода?

— Не. — Тя извърна към него размазаното си от сълзи лице. Без да отваря очи, закрещя и гласът ѝ изпълни стаята:

— Сега поне *можете да им кажете!* Сега можете да им разкажете!

— От коняка е — прошепна той. Това бе всичко, което му хрумна да промълви.

12

Чансълър чу първо птиците. Отвори очи и прикова поглед в прозорчето на тавана, вградено между тежките греди на спалнята му. Светлината се процеждаше между високите дървета.

Беше в къщи. Сякаш не се бе връщал от години. А тази сутрин бе необичайна. Първата сутрин в живота му, когато искаше да работи в собствения си дом.

Стана, облече халата и слезе долу. Всичко бе, както го бе оставил, само че по-подредено. Зарадва се, че запази мебелите на предишния собственик. Те бяха удобни, по тях имаше много дърво и създаваха особен уют.

Прекося стаята към вратата за кухнята. Тя бе безупречна, всичко бе в съвършен ред. Изпита признателност към мисис Олкът — суровата външно, но приветлива икономка, която бе наследил заедно с къщата.

Запари си кафе и го отнесе в кабинета си. Това бе кабинетът на предишния собственик — стая в западната част на къщата с огромни прозорци с изглед към градината, цялата в лека дъбова ламперия.

Кашоните с документацията от Нюрнбергския процес бяха внимателно складирани в ъгъла до вратата до ксерокопирната му машина. Сигурен бе, че не ги бе оставил в този вид; бе ги разгръщал напосоки, разхвърляйки листа по пода. Почуди се кой си бе дал труда да ги подреди и опакова отново. Пак се сети за мисис Олкът. А може би Джош и Тони са се отбили насам, мъчейки се да възстановят още една страна от живота му?

Кашоните щяха да останат в ъгъла. Книгата за Нюрнберг можеше да почака. Сега му предстоеше друго. Отиде до продълговатата маса под най-крайния прозорец. Всичките му необходими принадлежности бяха тук. Два жълти бележника вдясно от телефона, подостреният молив в металната чаша. Пренесе ги до голямата маса за кафе пред коженото канапе и се настани. Започна без колебание. Мислите му се лееха бързо.

„За Антъни Морган, редактор

РЕЗЮМЕ. РЪКОПИСЪТ НА ХУВЪР — НЕОНАСЛОВЕНА КНИГА

В пролога известна фигура от военните среди — приятен човек — се връща от обиколка из Югозападна Азия. Възнамерява открито да провокира Пентагона, представяйки доказателства за прекомерно раздути доклади за несъществуващи военни успехи, както и доказателства за некомпетентност и корупция сред най-висши командни среди. Жестоки кръвопролития настъпват в резултат на непригодността и измамите в Сайгон. Неколцина от колегите му, които са в течение на намеренията му, го съветват да се откаже, твърдейки, че е избрал пагубен момент. Той отвърща, че е пагубен начинът, по който се води войната.

При военния пристига непознат, който му предава някакво съобщение, отнасящо се до събитие в неговия живот от преди много години. Събитие, резултат на временно разстройство, изключителен стрес, но все пак за действие с неблагоприятен, дори непривичен характер, чието разкритие би дискредитирало военния, би разрушило репутацията и кариерата му, тези на жена му и на цялата фамилия.

Безсилието и отчаянието на военния достигат връхната си точка, когато от Сайгон пристига доклад за най-огромните човешки загуба от месеци насам. Моментът на решението настъпва. Разкъсан от угризения, в крайна сметка той се подчинява на повелята на непознатия.

Изважда папка документи от чантата си с разобличителните сведения, набрани от Югозападна Азия, смачква ги и ги изгаря в камината.

Промяна на сцената. Виждаме как непознатият влиза през грамадните сводести врати на ФБР. Влиза в кабинета си и изважда папката с досиета на военния. Затваря я в чекмеджето и заключва. В средата на чекмеджето се вижда табела:

А — Л — собственост на директора“

Питър се облегна на дивана и прегледа написаното. Чудеше се дали Макандрю би се познал. Доколкото бе успял да го опознае, поддаваше се на романизиран портрет. Отсъствието на генерала щеше жестоко да се почувствува в Пентагона. Но не от Пентагона.

„В уводната глава са представени четири-пет влиятелни хора от правителството и вън от него, в различна степен жертва на насилствено изнудване. Изнудвачите изискват само мълчаливо съгласие. Ръководители на законни организации, представящи недоволни, онеправдани или малцинства, са подложени на атаки. Обвинения, базирани на далечни асоциации, инсинуации, слухове или скалъпени доказателства се хвърлят срещу недоволните, парирайки тяхната дейност. Страната е на път да се превърне в полицейска държава.“

Питър спря, поразен от думите: *Далечни асоциации, инсинуации, слухове и скалъпени доказателства*. Това бяха думите на Филис Максуел. Той продължи да пише:

„Главният герой ще се отличава от обичайния герой в подобни романи. Той ни се представя като приятен човек над четиридесетте, адвокат със съпруга и две-три деца. Нарича се Александър Мередит. Късно процъфтява в кариерата, отскоро е осъзнал заложите и възможностите си. Пристига във Вашингтон с временно назначение в Министерството на правосъдието. Работи в областта на криминалното право. Стриктен човек с широки познания и култура.

Повикан е в министерството, за да провери от правна гледна точка действията на някои отдели на ФБР — работа, налагаща се от тревожно растящия брой на съмнителните

методи, използвани от някои агенти на ФБР. Публично се говори за неоснователни обвинения, за незаконни обиски, за увеличаващ се брой неоправдани арести. Министерството на правосъдието е сериозно загрижено, че се вършат конституционни нарушения.

Мередит работи във Вашингтон вече година и от рутинните му служебни проучвания изникват зашеметяващи открития.

В рамките на ФБР в пълен ход върви секретна операция, чиято цел е да се набират компрометиращи сведения за широк кръг от хора на значими постове и частни лица. Мередит прави връзка с няколкото вестникарски истории за влиятелни личности, извършили неочаквани постъпки, и имената, които е изровил от Бюрото. Това са все жертвите, описани в първата глава. Два случая са удивителни. Първият е съдия във Върховния съд — човек, когото Хувър нескрито ненавижда, — който неочаквано се оттегля от съдийската скамейка. Вторият е негърски лидер в борбата за граждански права, публично заклеен от Хувър. Той е намерен мъртъв, самоубийство.

Разтревожен от тези факти, Мередит започва да търси конкретни доказателства за незаконните действия на ФБР. Спечелва благоразположението на оперативни работници, приближени до Хувър. Преструва се, че им съчувствува. Рови все по-дълбоко и новите открития го ужасяват още повече.

Начело в Бюрото стои малко ядро от фанатици, сляпо предани на Хувър. Те провеждат неговата политика и следят изпълнението на заповедите на Хувър с пълното съзнание, че много от действията им са незаконни. Мередит открива, че съществува човек, назначен като агент в Ла Джола, Калифорния, който действа като най-доверено лице на Хувър. Винаги се появява, когато някоя видна личност извършва необяснима постъпка. Външността му съвпада с описанието на непознатия от пролога.“

Чансълър остави молива и допи кафето си. Помисли си за Алан Лонгуърт, довереника на Хувър. Лонгуърт си оставаше загадка. Ако приеме предположението, че угризението за стореното спрямо Хувър предателство бе довело бившия агент в Малибу, то защо тогава той излагаше на риск положението си в Хавай? Защо бе нарушил обещание, което можеше да му струва живота? И защо в крайна сметка бе препратил Питър към Даниъл Съдърланд, който моментално идентифицира бившия агент на ФБР?

Нима чувството за вина го бе завладяло така всецяло, че бе заличило личния интерес? Нима потребността му от разплата бе толкова силна, че нищо друго за него нямаше значение? Така излизаше. Но междувременно той не се бе поколебал да разруши живота на Макандрю. И понеже това бе дело на Лонгуърт, Чансълър не се поколеба да включи образа му в романа.

„Мередит трупа необходимите сведения. Те са чудовищни. Джон Едгар Хувър е събрал няколко хиляди досиета на най-влиятелните хора в държавата. Те съдържат всевъзможни слухове, полуистини и лъжи. И след като само неколцина смъртни са светци, досиетата гъмжат с факти от най-унищожително естество. Сексуалните апетити и отклонения са най-детайлно проучени и тяхното публично изнасяне би разсипало живота и кариерата на стотици мъже и жени, които иначе се държат отговорно и безупречно.

Съществуването на тези досиета представлява заплаха за страната. Но най-кошмарното е, че Хувър ги използва. Той систематично се намесва в живота на стотици граждани, чиито политически убеждения и действия са в разрез със собствените му възгледи, и ги заплашва да изложи наяве личните им слабости и грешки, ако не се оттеглят от заеманите от тях постове.

Мередит знае, че трябва да получи отговор на най-тревожния въпрос: сам ли действа Хувър, или има свои съдружници? Защото ако той е създал пакт от свои идеологически съмишленици от сферите на разузнаването,

то Конгресът, Белият дом и цялата страна са на път към катастрофа.

Мередит решава да сподели своите открития с един помощник-министър на правосъдието. От този момент нататък животът му става практически непоносим. Помощник-министърът е съвестен и отговорен човек, но изплашен. Той се превръща в оръжие; някои от неговите подчинени донасят на ФБР за доклада на Алек. Помощник-министърът прибира доклада и прави един-единствен смел ход — предава го тайно на един сенатор.“

Питър се облегна назад и се протегна. Имаше прототип за сенатора. Преди по-малко от година той бе водещ кандидат в предизборната кампания от неговата партия. Милиони оставаха като омаяни от пламенната чистота на очите му. Президентът-титуляр не можеше да се мери с неговата ясна мисъл, с дълбочината на прозорливостта, със способността му да общува и да увлича. Неговите разумни и улегнали възгледи по редица въпроси предизвикаха вълна от възхищение из цялата страна. И после изведнъж нещо стана с него. Само за няколко минути в едно снежно зимно утро цялата борба внезапно пропадна. След една невъздържана реч, самоубийствено произнесена от изтощения сенатор, той бе дисквалифициран.

Чансълър се наведе над масата и взе нов подострен молив.

„Мередит е подложен на вълна от психологически репресии. Всеки негов ход се следи; поставен е под непрекъснато наблюдение; телефонни обаждания — някои цинични, други със заплахи за физическа разправа — тормозят жена му. Агенти на ФБР разпитват децата му в училище и след училище. Автомобили неотлъчно дежурят пред входа на дома му, нощем прожектори шарят по стихналите прозорци. Всеки ден се превръща в кошмар, а нощите са още по-ужасни.

Целта е да се дискредитира личният живот на Мередит и да се постави под съмнение неговата професионална годност; той се обръща за съдействие към

властта. Прави опит да се срещне с хората от ФБР, които го преследват. Стига дори до своя конгресмен. Но всичките му усилия да избегне терора, на който е подложен, пропадат. Докаран е до ръба на решението да подаде оставка. Дори помощник-министърът не иска повече да има нищо общо с него. Той самият е получил предупреждение. Злокобните пипала на Хувър са навсякъде.

Ще ви направи впечатление, че използвам името на Хувър. Както казват, говоря за покойника, без ни най-малко угризение...“

„Не «както казват» — помисли си Чансълър и спря за миг. — А както казва Фелис Максвел.“

„...дори възнамерявам да го наричам и Злодея в книгата. Не виждам причина да забулвам самоличността му под някакво друго име, като Джон Едуин Хейвърфорд например, директор на Федеративното сдружение по разузнаването. Искам да наричам нещата с истинските им имена, искам да го опиша, какъвто е бил: опасен мегаломан, който трябваше да бъде изритан от този пост още преди двадесет години. Чудовище...“

Отново думи на Фелис Максвел. Журналистката бе направила такъв незабравим портрет — гротесков същевременно — и думите ѝ му действуваха като заряд, както и Лонгуърт. Яростта ѝ бе заразителна.

„... чиито методи на действие подхождат повече на Третия райх, отколкото на едно демократично общество. Искам хората да се възмутят от действията на Хувър. (Затова ще трябва да уведомяте правния отдел. Стив сигурно ще получи апоплектичен удар и ще започне да

издирва няма ли някой от роднините на Хувър да пожелае да ни съди.)

Този материал ще заеме шест глави или грубо една трета от книгата. После фокусът ще се измести върху жертвите на Хувърските изнудвачества. Главно върху сенатора, за когото става ясно, че е взет на прицел от ФБР.

Тъй като потърпевшите са все влиятелни личности в правителството, съвсем правдоподобно е те да установят връзка помежду си. Това са сенаторът и един член на правителството, който се противопоставил на президента и бил принуден да се оттегли. Предвиждам сцена, в която две силни фигури са принудени да се признаят за безпомощни пред насилието на Хувър. И двамата са могъщи исполини, притиснати от един стареец чакал.

Но срещата им дава положителен резултат. Те признават очевидното: щом като Хувър е могъл да ги накара да млъкнат, той би постъпил по същия начин с още мнозина. Така се създава малка група от мъже...”

Питър вдигна молива от листа. Припомни си думите на Даниъл Съдърланд за вашингтонската група: „И жени, мистър Чансълър!“ Но какви жени бяха привлекли в своята група? Или подбрали? Усмихна се. Защо не една журналистка? Един образ по подобие на Филис Максвел. И все пак с известна разлика. В книгата тази жена трябва да е станала първо жертва на Хувър и после член на групата. Така е правдоподобно.

„... и жени със задачата да противодействуват на вероломните атаки на Хувър. Имат трамплин: довереното лице на Хувър. Те навлизат в мрежата на агентите и тайно получават всякаква информация, каквато може да се изрови за един човек. Досиета, служебни картони, банкови влогове и сметки, кредитни документи — абсолютно всичко.“

Чансълър спря. Отново пред очите му се изправи загадката Лонгуърт. Съдърланд бе споменал, че те апелирани към съвестта на агента и го възнаградили с лека служба в Мауи, гарантирайки неговата сигурност. Всичко това бе допустимо донякъде, но какво бе правил през това време Хувър? Не е седял и одобрявал със скръстени ръце постъпките му: „Браво, Алан, моето момче, изкара двайсет години служба, сега си заслужаваш пенсията, приятна почивка!“ Неправдоподобно. Хувър по-скоро би удушил Лонгуърт, преди да го пенсионира.

Трябваше да потърси по-различно обяснение.

„Групата на сенатора влиза във връзка с довереното лице на Хувър. След разни комбинации от репресии той е завербуван. Прибягват до медицинска фалшификация. Човекът се оплаквал от болки в ануса и бил взет за лечение в болницата «Уолтър Рийд». Медицинското заключение било изпратено на Хувър: агентът е с диагноза рак на дванадесетопръстника, разраснал се до такава степен, че хирургическа намеса е напълно излишна. Остават му няколко месеца живот.

Хувър няма друг избор. Пенсионира агента, убеден, че той се оттегля спокойно да умре в къщи.

Така се сформира антихувъровското «Ядро». «Пенсионираният» агент е изолиран и започва да действа. Ще се поясни, че той не само е имал достъп до досиетата, но и с готовност предава всякаква информация.

Връчва на «Ядрото» за борба с Хувър списъци със стотици имена и биографи. Едни имена и факти водят след себе си други имена и други сведения. Подготвен е списък на възможните бъдещи жертви. Списъкът придобива застрашителни размери. В него влизат не само държавници, политици, но и индустриалци, профсъюзни ръководители, хора на науката, изкуството, журналисти. «Ядрото» — това е наименованието на вашингтонската група — незабавно пристъпва към действие. Уреждат се конфинденциални срещи. Агентът влиза в досег с десетки

граждани, предупреждавайки ги за грозящата ги опасност от досиетата на Хувър.

Действията на «Ядрото» ще бъдат описани в динамични сцени. Няма да се спирам на специфични моменти. Ще утежня разказа, ако въведа цяла галерия от нови жертви. Върху образите ще се спра накратко. По-обстойно искам да развия сюжетната линия.“

Питър взе нов молив.

„Повратният момент настъпва след две събития. Първото е свързването на Александър Мередит с «Ядрото». Второто е решението на двама трима от «Ядрото» да очистят Хувър.

До това решение се достига бавно, постепенно, тъй като тези хора по природа не са убийци. Те приемат убийството като приемливо разрешение на въпроса и в това е недопустимата им грешка. Когато Мередит научава, макар да знае, че това е решение на по-висши от него, разбира, че всичките му морални сили ще бъдат поставени на последно изпитание. За него убийството не може да бъде изход. Сега за почва борба срещу две противоположни сили: фанатиците от ФБР и фанатиците от «Ядрото».

Усилията на Мередит да предотврати убийството и да изобличи безчинствата на ФБР са в основата на книгата и предпоставка за крайната развръзка.

От литературна гледна точка най-трудният аспект ще бъде да се покаже как Алекс Мередит се ужасява от решението на двама-трима изключителни хора, които приемат убийството като изход. В случая логическите аргументи трябва да се изградят много внимателно, за да не се появи място за друго решение. Мисълта за убийството идва след две събития, «преаранжирани» от по-съвременната история: оттеглянето на най-достойния

кандидат от предизборната кампания и оставката на един съдия-реформатор от Върховния съд.

«Ядрото» отдава тези два провала на намеса от страна на Хувър. Непоправими удари се нанасят на политическия апарат.“

Моливът се счупи под напора на вътрешното напрежение у Питър. Той кипна отново, но трябваше да запази гнева си за по-късно, когато почне да пише романа. Сега трябваше да обмисли нещата.

Историята му предложи миролюбиво разрешение. Смъртта на един луд и унищожението на неговата отровна документация съдействуват „Ядрото“ — както го бе уверил Съдърланд — да се разпадне. Тревогата остана в миналото.

Това бяха фактите. Но Питър не възпроизвеждаше историческата действителност. Какво би правила такава група от отговорни, честни хора, като види провала на своите планове, така важни за открита форма на правителство? Ще пристъпи ли към действия? Към убийство?

От една страна, те нямат друг избор. Но приемайки подобно решение, те се принизяват до нивото на самия злодей. Следователно не всички ще подкрепят това решение и въпросът няма открито да се поставя. Но според двама-трима това ще бъде единственият изход. И тук ще бъде грешката на „Ядрото“. Убийството си е убийство, неговата същност се променя само при специфични условия на война. Тези, които приемат убийството като решение, не са по-добри от своята мишена. Така двама-трима члена на „Ядрото“ ще станат истински убийци.

По този начин Питър щеше да развие романа.

„В «Ядрото» има видни мъже, може би дори и жена (тук съществуват интересни драматични възможности), посветени на принципите на останалите в групата. Постепенно обаче наблюдаваме известна промяна в тяхната позиция, което се дължи на отчаянието и болката, на дълбоката ненавист към Хувър и неговия неспирен прогрес и видимата неефективност на групата.

Настроенията им се изострят след манипулацията на президентската кампания и репресивното въздействие над съда. Тези събития ги изправят до стената. Не им остава друг избор. Освен убийството.

Но тази операция би изчистила само половината от метастазата. Другата половина е в досиетата на Хувър. Те трябва да бъдат иззети. Не бива да попаднат в ръцете на неговия наследник след смъртта му.

Бунтовните елементи в групата съставят план за убийството и изнасянето на досиетата. Смятам това да се напише в сбит документален стил, като напрежението нараства от изобретателността на плана и разбирането, че само една грешка въз време или реакция може да срути всичко.

Дотук ще развия сюжетната линия на този етап.“

Питър се протегна и изтръпна от силната болка, която се стрелна в лявото му рамо. Но не ѝ обърна внимание нито за миг. Мислите му изцяло бяха съсредоточени върху страницата пред него. Сега щеше да мине към образите.

Започна от разлети сенки, безформени контури, които бавно идваха на фокус. После имената. Такава бе практиката му: екипираше основните герои, на всеки отделяше по няколко страници, като знаеше, че всеки герой в хода на действието сам въвежда свои приятели и врагове, свои познати и непознати. Всеки герой дава живот на други образи.

Като допълнение към тези, които вече бе замислил — Есенния от пролога, Александър Мередит, приближения на Хувър, сенатора и члена на кабинета, — първо щеше да се спре на „Ядрото“. В тази група ще членуват и хора, незаети в правителството: учен, адвокат и, безспорно, един съдия, но не негър, това не можеше да си позволи. Имаше само един Даниъл Съдърланд в страната. Ще включи и жени. Върху образите им ще трябва да помисли старателно. Но трябваше да устои на изкушението да създаде художествен образ по подобие на Филис Максуел. Все пак някои нейни черти щеше да използва. Наведе се над листа и започна отново:

„Един човек, вече на седемдесет, адвокат...“

Нямаше представа колко дълго писа. Времето бе сякаш спряло, но той продължаваше да работи с пълно съсредоточение. Слънцето се бе издигнало отвъд хоризонта и лъчите му вече струяха през северния прозорец. Чансълър прегледа страниците в бележника. Бе скицирал девет образа. Цялото му същество бликаше от енергия. Чувствуваше се неизразимо благодарен, защото поне речта му се лееше спокойно.

Телефонът иззвъня и го обърка. Прекоси стаята да го вдигне.

— Ало?

— Писателят Чансълър ли се обажда? — Човекът на слушалката говореше с твърд южняшки акцент.

— Да. Аз съм, Питър Чансълър.

— Какво се опитвате да направите с мен? Нямате право...

— Кой се обажда?

— Знаете много добре кой съм.

— Боя се, че не знам.

— Странно. Вашият приятел Лонгуърт ме посети във Вашингтон.

— Алан Лонгуърт?

— Да. Ровите се в невярна посока. Добре е да сте наясно какво вършите.

— Нищичко не разбирам от думите ви. Кой, по дяволите, сте вие?

— Конгресменът Уолтър Роулинс. Днес е сряда. Ще пристигна в Ню Йорк в събота да се срещнем.

— Трябва ли?

— Да. Преди и на двамата да ни теглят куршума в главите.

Постъпи необичайно за досегашната си практика. Започна да пише романа, преди Морган да одобри анотацията. Просто не можеше да се въздържа. Думите сами се изливаха върху листа.

С чувство за вина Питър си каза, че това няма значение. Важното бе да стане книгата. Да се разкрие чрез нея истинският лик на чудовището Хувър. То бе важно и за самия Чансълър — много по-важно от всичко, което бе писал досега. Да развенчае мита за Хувър! И то колкото е възможно по-скоро, за да не се повтарят злодеянията му никога вече.

Ала се наложи да прекъсне работата си за ден. Бе приел да се срещне с Роулинс. Нямахше желание да го прави, каза му, че каквото и да му е наговорил Алан Лонгуърт, той не му е никакъв приятел. Питър вече не искаше и да чуе за него.

И все пак Лонгуърт е бил във Вашингтон преди четири дни, когато се обади Роулинс. Не се е върнал на Хавайските острови. Загадката отново се изпречи пред него. Защо?

Чансълър реши да прекара нощта в апартамента си в Ню Йорк. Обеща да вечеря с Джошуа Харис. Караше на север, по стария път, успореден е бреговете на Делауеър, през градчето Ламбъртвил, а после пое в западна посока през хълмистата област към шосе № 202. Ако нямахше много движение, щеше да достигне магистралата след четиридесет и пет минути, а после през отбивка № 14 до Ню Йорк му оставаше половин час.

По пътя почти нямаше движение. Няколко камиона със сено и мляко внимателно излизаха от калните пътища и стъпваха на шосето. Бързаци автомобили често го изпреварваха: търговски пътници на път за най-близкия мотел. „Ако реша, мога да изпреваря всички“, помисли си той, усещайки под пръстите си здравото кормило. Караше „Мерцедес 450 SEL“.

Страхът предопредели избора на автомобила. Взе най-тежката възможна. Случи се тъмносиня. Чудесно, щом не е...

Сребриста?

Сребриста! Не повярва на очите си.

Зад него! В голямото панорамно огледало във от колата се отразяваше увеличеният образ на огромна блестяща решетка. Автомобилът отзад бе сребрист. Сребристият „Континентал“!

Положително зрението му изневеряваше. Не можеше иначе! Достраша го да погледне към шофьора, пък не му и трябваше. Сребристият автомобил се изравни с него, шофьорът бе точно пред очите му.

Шофираше жена! Пак същата жена! *На двеста мили от предишния път!* Същата широкопола шапка, същите дълги коси, слънчеви очила, бледа кожа, силно начервени устни над оранжевото шалче. Умопомрачително!

Натисна педала на газта. „Мерцедесът“ дръпна напред. Нищо по пътя не можеше да го догони.

Но „Континенталът“ го настигна. Без усилие. *Без усилие!* И злокобният водач гледаше право пред себе си. Сякаш нямаше нищо нереално, нищо неестествено. Право напред. В нищото!

Питър погледна скоростомера. Стрелката потрепваше над стоте. Пътят бе двупосочен. Насрещните коли се мяркаха като размити петна пред очите му. Автомобили. *Камиони!* Пред него имаше два камиона, един след друг по плавния завой на шосето. Чансълър отмести крака от газта. Ще почака, докато ги настигне.

Ето сега! Натисна спирачката. „Континенталът“ излетя напред и се дръпна вдясно, за да го блокира. Хайде, сега! Даде газ, изви силно наляво кормилото, моторът с грохот изхвърча пред сребристото чудо и лудата жена зад волана.

Изпревари двата камиона, като изуми водачите им с постъпката си, колелата на „Мерцедеса“ нагазиха върху разделителната затревена ивица, гумите изскърцаха.

Ринго! Така пишеше на знака на пътя. Имало някакъв Ринго преди години, на това място бе станало убийство. Защо мислеше за такива неща? Защо главата така ужасно го болеше?

Отиде си

Бъфало Бил

...О, боже,

какъв красавец беше!

Какво, по дяволите, *ставаше* с него?

Главата му се пръскаше от болка. Неjde в далечината може би на миля оттук някаква светлинка трептеше във въздуха. В първия миг не проумя какво е. Това бяха светлините на светофара на пресечката с магистралата. Трите коли пред него намалиха, две отдясно, една вляво. Не можеше да мине. Те бяха на половин миля пред него. „Мерцедесът“ също забави ход. Господи! Ето го отново!

Сребристият „Континентал“ бързо напредваше, решетката на радиатора се виждаше все по-огромна в огледаното. Но светофарът беше пред тях и двете коли трябваше да спрат.

Трябва да се овладее, да овладее болката в главата си, да върши каквото трябва. Трябва да сложи край на лудостта!

Той се изтегли в дясната част на шосето зад другите два автомобила и зачака да види какво ще предприеме „Континенталът“. Сребрилата лимузина спря зад единствената кола вляво, но точно до „Мерцедеса“. Чансълър издърпа ръчната спирачка и скокна навън. Изтича към „Континентала“, хвана дръжката и я задърпа с всичка сила. Вратата се оказа заключена. Той зачука по стъклото.

— Коя сте вие? Какво искате от мен? Безизразното лице — ужасяваща маска — гледаше право напред. Никакъв отговор, никаква реакция.

Питър задърпа дръжката и удари с ръка по предното стъкло.

— Как си позволявате да вършите тия неща?

Шофьорите на другите коли подадоха глави навън. Светофарът светеше зелено, но никой не тръгваше. Чансълър изтича покрай колата към прозореца на водача, разтърси дръжката, удари стъклото.

— Кучка смахната! Коя си ти? Какво искаш?

Ужасно бледото лице, скрито зад дългите коси, очилата и шапката, се извърна и го погледна. Това не бе лице, а *маска*, невъзмутима и страшна. Грим и бяла пудра, твърди устни, очертани с огнено червило. Сякаш гледаше някакво грозно гигантско насекомо, предрешено в отвратителен клоун.

— Отговори ми, по дяволите! Отговори ми!

Нищо. Нищо, само ужасяващият поглед на маската.

Предните коли потеглиха. Питър чуваше грохота на моторите, но гледаше като хипнотизиран ужасяващата гледка зад стъклото. Отново заудря по него.

— Кой...

Моторът на „Континентала“ изрева. Колата изфуча напред и бързо се вля в магистралата. Ръката на Питър увисна във въздуха. Той се опита да запомни номера. Колата беше без номер!

— Копеле мръсно! Ще ти строша черепа! Мръсник! Щеше да ме убиеш!

Тия думи, изревани с бясна ярост, не бяха негови. Първият от камионите, които Питър лудешки бе задминал на завоя, спря зад него. Вратата на кабината се отвори, на стъпалото се появи широкоплещест мъжага с огромен гаечен ключ в ръце.

Питър скокна в „Мерцедеса“ и тресна вратата. Пръстите му бързо натиснаха ключалката. Мъжагата от камиона бе само на стъпки след него, желязото високо във вдигнатата му ръка. Моторът на „Мерцедеса“ избръмча. Чансълър включи на скорост и натисна газта докрай. Машината „450 SEL“ отскочи напред като след експлозия. Питър хвана яко волана, изви го встрани, за да не скокне върху бордюра, после го изправи и полетя напред.

Това бе кошмар! Страхотен, мъчителен кошмар!

Вече повече от час седеше в хола на своя апартамент, Светеше само лампата върху пианото. Шумът на нийоркската вечер нахлуваше през леко откренатия прозорец. Той имаше нужда от въздух, а шумът от улицата му действуваше успокояващо. Непрекъснато го обливаше пот, макар в стаята да бе прохладно.

Трябваше непременно да надвие паниката, която го бе обзела. Трябваше да размисли. Някой явно се стремеше да го лиши от разсъдък. Той трябваше да реагира. Ще проследи ужасната маска. Ще се върне по черния път в Мериленд, където маската се появи за първи път. Как ли се казваше онзи патрулиращ полицай в Роквил? Конъли? Доноуван? Той бе дал името му на бюрото за наемни коли, ще позвъни и ще ги попита. После ще се свърже с този полицай и ще поиска да узнае...

В тоя миг телефонът извъня. Чансълър трепна и подскокна от стола. Сигурно се обаждаше конгресменът от Вирджиния. Никой друг не знаеше, че е в града. Роулинс бе казал, че ще позвъни вечерта, за да се уговорят за часа и мястото на срещата.

— Ало?

— Питър?

Беше Джошуа Харис. Чансълър съвсем бе забравил за него.

— Хей, прощавай, приятелю. Имам проблеми. Току-що пристигнах.

— Какво пак се е случило? — Нескритата тревога прозвуча в гласа му.

— Аз... — Не, реши да не казва на Джошуа. Поне засега. Всичко бе толкова объркано. — Нищо сериозно. Колата се повреди. Загубих доста време. Ти къде си?

— Тъкмо се готвех да тръгна за ресторант „Ришелъ“, нали си спомняш?

Да, спомни си. Но не можеше да седне и спокойно да се храни в елегантния ресторант. Щеше да откачи от терзание дали да довери всичко на своя литературен агент.

— Ще имаш ли нещо против да отложим с един ден срещата, ако това не обърква твоите планове? Да си кажа правото, работих от четири и половина сутринта до пет следобед. После шофирах... Сили нямам.

— Значи, книгата за Хувър върви, така ли?

— По-бързо и по-леко, отколкото си представях.

— Чудесно, Питър. Радвам се за тебе. Чудно защо Тони нищо не ми е казал?

Чансълър кротко промълви:

— Той не знае. Написах му страшно обширна анотация. Ще му трябват няколко дни да я прочете.

Защо, по дяволите, не си признае, че вече е започнал проклетата книга?

— Разбира се, ще ми дадеш и на мен екземпляр. Не винаги ви вярвам и на двамата, които общувате с толкова думи.

— Утре вечер, обещавам ти.

— До утре тогава. Аз ще отменя резервацията. Лека нощ.

— Лека. — Чансълър затвори телефона и се приближи до прозореца с изглед над Седемдесет и първа улица. Кварталът му бе приятен, ограден с дървета, един от тези квартали, които в съзнанието на нийоркчани са свързани с други времена от историята на града. Щом погледна през прозореца, веднага очите му спряха върху някакъв образ. Знаеше, че това е нереално, че е видение, но с нищо не можеше да го пропъди. Образът бе на зловещата маска от „Континентала“.

Ужасната маска на онова лице! Огромните очила бяха вперени право в него, зад тях невидими очи, ярко червило, внимателно изписано сред напукана бяла пудра.

Питър затвори очи и опипа челото си. Какво щеше да прави, преди да позвъни Джош? Трябваше да се пребори с този влудяващ образ в стъклото. Телефонът! Ще използва телефона.

В този момент той иззвъня. Но нали звънна преди малко? Тогава защо звънеше отново? Звънеше, наистина звънеше. О, господи! Трябва да си легне. Слепоочията му пулсираха от болка, не бе сигурен... *Вдигни телефона!* Той се запъти към него.

— Чансълър?

— Да.

— Тук е Роулинс. Как се чувствувате рано сутрин?

— Това коронната ви шега ли е?

— Моля?

— Сутрин работя.

— Това не ме засяга. Знаете ли онова място в Ню Йорк — „Клойстърс“?^[1]

— Знам. — Питър потръпна. И това ли бе някаква жестока шега? „Клойстърс“ бе любимото място на Кати. Колко неделни летни дни бяха прекарали по зелените морави. Но Роулинс не знаеше това. Или пък?...

— Бъдете там в пет и половина сутринта. Влезте през западния вход. Ще е отворен. Тръгнете по пътечката на север, която води към двор, на около стотина метра на-горе. Там ще ви чакам. — После телефонът замълча.

Този южняк бе избрал необичайно място и още по-необичаен час. Избор на един изплашен човек. Алан Лонгуърт отново бе успял да всее страх и ужас. Трябваше да бъде спрял този бивш, „пенсиониран“ агент, този довереник, раздиран от угризения.

Но сега не бе време да мисли за Лонгуърт. Трябваше да си почине. Четири и половина скоро щеше да настъпи.

Влезе в спалнята, свали обувките, разкопча ризата. Приседна в края на леглото. Тялото му неволно се отпусна назад, главата му потъна във възглавницата. Сънят го завладя. И кошмарите.

Тревата бе мокра от росата, а сутрешните зари разпукваха хоризонта на изток. Наоколо останки от скулптури и изкорубени дървета, сякаш пренесени от миналото. Липсваше само музика от лютня и нежна мадригална песен.

Чансълър намери пътеката. Наоколо обточена с цветни лехи, тя водеше нагоре към каменните стени на францискански манастир от XIII век. Изкачи се и застана под старинна арка. Вътре се виждаха каменни пейки и малки самотни, артистично разхвърляни дръвчета. Цареше зло-веща тишина. Той зачака.

Минутите течаха. Сутрешното небе взе да просвет-лява, блесна бялата повърхност на мрамора. Питър погледна часовника си. Бе шест и десет. Роулинс закъсняваше с цели двацет минути. Нима конгресменът бе решил да не дойде? Нима бе толкова наплашен?

— Чансълър.

Питър се извърна, стреснат от шепота. Той идеше из-зад шубраците на десет метра от него, китни листа обгръщаха обширен пиедестал върху тревата. Върху пиедестала стоеше скулптираната глава на средновековен светец, Иззад сянката на статуята излезе човек.

— Роулинс? От колко време сте тук?

— От четирийсет и пет минути. — Човекът се приближи, но не протегна ръка.

— Защо чакахте толкова дълго, за да се покажете; Аз съм тук от пет и половина.

— Пет и трийсет и три — поправи го южнякът. — Чаках да видя дали сте сам.

— Сам съм. Да поговорим.

— Да не стоим на едно място. — Тръгнаха по пътеката. — Нещо кракът ви ли не е в ред? — запита Роулинс.

— Стара футболна травма. Или рана от войната. Коего си изберете. Не искам да се движим. Искам да чуя какво имате да ми кажете. Не съм дошъл тук по свое желание, а имам и работа.

Лицето на Роулинс почервения.

— Ей там има пейка.

— Пейки имаше и в двора на манастира.

— Може да има и микрофони.

— Вие сте луд. И Лонгуърт е луд.

Конгресменът не продума, докато не стигнаха до бялата желязна пейка.

— Лонгуърт ви е съдружник, нали? Във вашите изнудвачества.
— Роулинс седна. Бледата светлина проясни чертите на лицето му, предишната червенина се бе разнесла.

— Не — отговори Питър. — Не съм изнудвач и нямам съдружник.

— Но вие пишете книга.

— Така си изкарвам прехраната. Пиша романи.

— Ясно. Затова момчетата от ЦРУ трябваше да перат мръсните ризи, които вие измъкнахте наяве. Слушах за книгата ви. „Контраудар!“, така ли?

— Вие преувеличавате. Какво имате да ми кажете?

— Оставете ме на мира, Чансълър — заговори конгресменът с равен глас. — Сведенията, до които сте се добрали, не струват нищо. Дявол да го вземе, може да ме разорите, но аз ще си спася задника по законен начин. А после вие ще отговаряте за последствията.

— За какви сведения говорите? Каквото и да ви е наговорил Лонгуърт, е лъжа. За вас нямам никакви сведения.

— Я не ме занасяйте. Не отричам, че си имам проблеми. Знам какво мислят за мене хора като вас. Думата „негъра“ е по-често в устата ми, отколкото си въобразявате. Отгоре на това съм женен за една кучка, която може да ме изрита, когато си пожелае, и да ми задигне всичко, което притежавам на север от Роуноук. Макар че живея така, момче, аз си върша работата в Конгреса. И не съм убиец! Ясно ли ти е?

— Разбирам. Просто обикновено плантаторско семейство. Всичко мило и спокойно. Достатъчно. Тръгвам си.

— Никъде няма да тръгнете! — Роулинс скокна на крака и препречи пътя му. — Моля ви, чуйте ме! Може да ме наречете както си искате, но аз не съм дръвник! Няма вече балами. Нещата се промениха. Целият свят се променя и ако останем слепи към промените, значи, сами да си копаем гроба. Никой не печели, всички губят.

— Каква е целта ви? — Чансълър изучаваше лицето на южняка. То бе лишено от притворство. — Към какво се стремите?

— Никога не съм пречел на разумните промени. Но се боря като звяр, когато промените са неоснователни и неоправдани. Да се пръскат

милиони за хора, които са тъпи и безпросветни, това тегли всички ни назад!

Питър бе изумен както винаги, когато външният израз и вътрешната същност си противоречаха!

— Но какво общо има всичко това с мен?

— В Нюпорт Нюз всичко бе скалъпено. Напоиха ме и ме поведоха по тъмни улички, които не познавах. Може и да съм ударил онова момиче, но не съм го убивал. Не съм способен да направя с нея това, което направиха те. Но знам кой го направи. И ония черни копелета също знаят, че знам. Те са по-страшни от измет, те са чернолики нацисти, избиват своите и се скриват зад тях...

Чу се остро изсвирване някъде в далечината. И тогава се случи невероятното, невъобразимото. Чансълър гледаше с ужас, неспособен да помръдне.

Устата на Роулинс увисна отворена. Над дясната му вежда се появи червено петно. Бликна кръв, застича се на вадички по пепелявото лице, над немигащото око. Но тялото продължаваше да стои, вцепенено в смъртта. После бавно, като в някакъв кошмарен танц, краката му се подгънаха, трупът се свлече надолу и се стовари върху росната трева.

Мощна струя въздух се изтръгна от гърдите на Питър. Искеше да извика, но викът излезе беззвучен. Шокът бе толкова силен, че не можеше дори да извика.

Чу се повторно изсвирване. Куршумът изсвири над главата му. После трети. Пинг! — и земята под краката му се разрови. Куршумът бе рикоширал в пейката. Инстинктът му за самосъхранение го накара да се хвърли встрани, после се претърколи по тревата вън от обсега на куршумите. Изстрелите не спираха, наоколо хвърчеше трева и кална пръст. Камък отхвъркна край ушите му. Размина се на сантиметър! Можеше да го ослепи или убие! Изведнъж челото му се натъкна на нещо твърдо, дланта му бодеше, сякаш се бе хванал за назъбена скала. Беше връхлетял върху някакъв паметник, обграден от хрусталаци.

Отпусна се по гръб. Тук бе скрит, но наоколо още пищяха куршуми. После чу викове, истерични, диви. Идеха от всички страни! Ту се усилваха, ту заглъхваха. Накрая се чу някакъв глас, някакъв рев, гърлен и силен, който не търпеше неподчинение.

— Измитайте се оттук!

Силна ръка го сграбчи за самото и го извлече от каменното укритие. В другата си ръка човекът държеше огромен автоматичен пистолет с цилиндър върху цевта. Бе насочен по посока на изстрелите. От дулото му излизаше огън и дим.

Питър не можеше нито да продума, нито да противодействува. Над него се надвеси светлокосият Лонгуърт. Омразният Лонгуърт му спасяваше живота!

Питър се хвърли ниско в храстите и запълзя над парещата коприва. Дереше земята с нозе и нокти, само и само да се провере напред. Дробовете му останаха без въздух, но мисълта за спасение не му даваше покой. Той се затича бясно през градината.

[1] Музей на открито в Ню Йорк. — Б. р. ↑

Вървеше из улиците като сомнамбул. Нямаше представа кое време е, къде се намира, беше в плен на пълна дезориентираност. Първата му мисъл бе да потърси помощ да се обърне към полицията, да намери човек, който да сложи ред в хаоса. Вече не издържаше. Но такъв човек нямаше. Понечи да се приближи към няколко минувачи, но смутени от странния му вид, те побързаха да се отвърнат и отдалечат. Препъна се насред улицата: писнаха клаксони, автомобилите нервно го заобикаляха. В тази тиха част на града не се виждаха нито полицаи, нито патрулни коли.

Кръвта в слепоочията му пулсираше лудо, лявото рамо го болеше, челото му пареше, сякаш го бяха стъргали с пила. Погледна дясната си ръка: кожата бе зачервена и ожулена, кървави петна бяха избили по повърхността.

Бавно, след като бе изминал няколко мили, Чансълър започна да идва на себе си. Това бе странно усещане, самият процес още по-странен. Едновременно чувствуваше и бе безчувствен, съзнаваше и не съзнаваше своето опасно умствено състояние. Лека-полека взе смътно да проумява, че защитните му сили не са в състояние да се справят с набезите на мисълта, затова реши да прогони виденията от съзнанието си. Отчаяно почна да се бори да овладее положението. Предстояха му важни решения.

Погледна часовника си, чувствуваше се като пътешественик из чужда земя, комуто са казали, че ако не стигне на определено място в определено време, значи, е сбъркал посоката. Той много пъти бе грешил посоката. Погледна табелата на улицата. За такава улица никога не бе чувал.

По слънцето разбра, че е още утро. Слава богу! Беше Бродил из улиците цели четири часа.

Четири часа, божичко, имам нужда от помощ!

Колата му! „Мерцедесът“ бе оставен пред западния вход на „Клойстърс“. Потърси в джоба си пари. Щяха да стигнат за такси.

— Това е западният вход — каза шофьорът с червендалестото лице. — Не виждам никакъв „Мерцедес“. Кога го остави?

— Рано сутринта.

— А не погледна ли знака? — Шофьорът посочи през прозореца. — Тази улица е оживена.

Питър бе паркирал в забранена зона.

— Беше тъмно — опита се да се оправдае той и даде на шофьора своя адрес в Манхатън.

Таксито сви от Лексингтън Авеню по Седемдесет и първа улица. Чансълър зяпна от изумление. „Мерцедесът“ му бе паркиран пред къщата, точно пред стъпалата към входа. Сияеше в своето великолепие, тъмносиньото лъщеше на слънцето. Нямаше друг такъв автомобил на улицата.

В един безумен миг Чансълър се запита кога ли е преместил колата, къде ли я бе паркирал снощи? Сигурно Кати я бе преместила. Често го правеше, спазваше правилото за паркиране край тротоара. До осем часа колите трябваше да се изтеглят от улицата.

Кати? Господи, какви бяха тия мисли, дето го нападаха?

Почака на бордюра, докато таксито се отдалечи. Приблужи се до „Мерцедеса“ и го огледа внимателно като предмет, който не бе виждал от години. Той бе измит и лъснат, отвътре почистен, таблото и металните части блестяха.

Извади ключовете от апартамента. Изкачването по стълбите му се стори безконечно. Върху външната врата имаше забодена с кабърче бележка.

„Събитията се развиха непредвидено. Това не ще се повтори. Повече няма да се видим.

Лонгуърт“

Чансълър дръпна бележката от вратата. После внимателно разгледа листа. Всяка буква „о“ леко стърчеше над останалите. Хартията бе плътна, откъсната в горния край.

Бележката бе написана на неговата пишеща машина! Хартията бе от неговите лични бланки за писма, името му отгоре откъснато.

— Името му е Алан Лонгуърт. Джош го откри. — Питър се облегна на прозореца и загледа „Мерседеса“ навън.

Антъни Морган седеше в коженото кресло, стройната му фигура изглеждаше необикновено скована.

— Видът ти е ужасен. Много ли пи снощи?

— Не. Но не можах да спя. Щом заспивах, започваха кошмари. Но това е друга история...

— Не си пил, така ли? — прекъсна го Морган.

— Казвам ти, не!

— А Джош в Бостън ли е?

— Да. В кантората казаха, че ще вземе обратния самолет в четири часа. Трябваше да се видим довечера за вечеря.

Морган се изправи и заговори разпалено и убедено:

— Защо, по дяволите, не си се обърнал към полицията? Какво си мислиш, че вършиш? Виждаш как убиват човек пред тебе. Убиват конгресмен пред тебе!

— Така е. Знам. Искаш ли да чуеш нещо по-лошо? Изключих. Четири часа съм вървял из улиците като в мъгла. Не знаех въобще къде се намирам.

— Не си ли слушал радио? В новините сигурно са казали нещо.

— Не съм го пускал въобще.

Тони се приближи към радиото и го пусна съвсем тихо на станция, която предаваше само новини. После опита да накара Чансълър да се дръпне от прозореца.

— Слушай. Предполагам, че не си се обадил на никого освен на мен. Само че сега ще се обадиш в полицията. Не разбирам защо досега не си го направил.

Питър се мъчеше да намери думи:

— Не знам. Не съм сигурен, че мога да ти кажа.

— Хайде, хайде — меко го подкани Морган.

— Не ти говоря за истерията. Свиквам да живея с нея. Това е нещо друго. — Той протегна ожулената си ръка. — Откарах колата до Форт Триън. Погледни ръката ми. Отпечатъци от пръстите ми, може би дори следи от кръв. По кормилото трябва да има. Тревата беше мокра, на места имаше кал. Погледни дрехите, обувките ми. Трябва да има следи в колата. А тя е съвършено чиста. Сякаш току-що е излязла от

автосалон. Дори нямам представа как се е озовала отпред. Ами бележката на вратата? Написана на моята пишеща машина, върху моята хартия. Но за часове след... лудостта, след умопомрачението... не мога нищо да обясня!

— Стига, Питър! — Морган го хвана за раменете и повиши тон: — Това не е роман. Не си герой от книгите си. Това е истина. Случило се е. — И добави по-тихо: — Ще повикам полицията.

Двамата детективи от двадесет и втори участък прекъсваха със спорадични въпроси разказа на Питър. По-възрастният бе около петдесетгодишен, с посивели къдрави коси, по-младият — на годините на Питър, чернокож. И двамата бяха будни и опитни професионалисти и се мъчеха да предразположат Питър.

Когато свърши разказа си, по-възрастният се обади по телефона, а по-младият прехвърли разговора към книгата му „Сараево!“. Била му допаднала много.

Едва когато по-възрастният се завърна, Питър разбра, че черният го бе заприказвал, за да не му даде възможност да проследи телефонния разговор. Питър се възхити от професионалното му умение. Щеше да го запомни.

— Мистър Чансълър — внимателно поде сивокосият детектив, — изниква следният проблем. Когато мистър Морган ни позвъни, ние изпратихме екип до Форт Триън. За да пестим време, изпратихме и съдебен медик. А да сме сигурни, че някой няма да се намеси, обадихме се на участъка в Бронкс да поставят патрули. Но няма никакви следи от престрелка в района. Никакво нарушение на реда.

Питър го гледаше с недоверие.

— Това е безумие! Не може да бъде! Аз бях там!

— Нашите хора са много прецизни.

— Значи, този път не са били достатъчно прецизни. Мислите, че съм съчинил тая история, така ли?

— Историята е чудесна — усмихна се чернокожият. — Може би изпробвате въздействието ѝ.

— Почакайте, моля ви! — Морган пристъпи напред. — Питър такова нещо не може да направи.

— Наистина би било глупаво — съгласи се по-възрастният. — Дори е наказуемо по закон да доложиш за лъжливо престъпление, пък камо ли за убийство!

— Вие сте луди! — Гласът на Питър трепереше. — Вие наистина не ми вярвате. Изслушватے доклада по телефона, приемате го за евангелие и стигате до извода, че съм луд. Що за полицаи сте вие?

— Много добри — отвърна чернокожият.

— Не мисля така. Съвсем не е така! — Чансълър скокна към телефона. — Има начин да се изяснят нещата. Минали са пет-шест часа. — Той набра някакъв номер и след секунди заговори: — Справки? Дайте ми номера на кантората на конгресмена Уолтър Роулинс от Камарата на представителите.

Той повтори номера, който му продиктува телефонистката. Тони Морган кимна с глава. Детективите наблюдаваха безмълвно.

Чансълър набра номера. Чакането му се стори безкрайно. Сърцето му биеше лудо. Въпреки неоспоримата си убеденост той трябваше да докаже думите си пред детективите. Жена с тих глас и южняшки акцент вдигна слушалката. Чансълър попита за конгресмена. А когато чу думите ѝ, болката в слепоочията му се възвърна и погледът му загуби фокус.

— Ужасно, сър! Опечаленото семейство съобщи вестта преди минути. Конгресменът е починал през нощта. От сърце, в съня си.

— Не! Нее!

— Всички така се чувствуваме, сър. За погребението ще се съобщи.

— Не! Лъжа! Не ми говорете! Лъжа! Преди пет-шест часа беше в Ню Йорк! Лъжа!

Питър усети как нечии ръце го сграбчиха за раменете, изтръгнаха от него телефона и го дръпнаха назад. Той започна да рита, да ръга с лакти в полия. Освободи дясната си ръка и я вкопчи в най-близката глава до себе си, като теглеше и почти изскубна косите от черепа. Повдигна нагоре главата: човекът се бе свлякъл на колене.

Видя пред себе си лицето на Тони Морган, което се гърчеше от болка, но не направи нищо да се защити.

Морган. Морган, *приятелят му*. Какво вършеше?

Питър се отпусна и укроти. Нечии ръце го положиха да легне на пода.

— Ще мине без санкции — рече Морган, като влезе с питиета в спалнята. — Проявиха разбиране.

— Което значи, че съм луд — добави Чансълър, легнал с торбичка лед на челото си.

— Не, по дяволите. Изтощен си. Работиш толкова усилено. Лекарите те предупреждаваха...

— За бога, Тони, не на мене тия! — Питър седна в леглото. — Всичко, което разказах, е самата истина!

— Добре. Ето ти питието!

Чансълър пое чашата, но не отпи. Остави я на нощното шкафче.

— Седни, приятелю. — Той посочи стол на Тони. — Искам да си изясним някои неща.

— Добре. — Морган се отпусна на стола. Протегна напред дългите си крака. Тази непринуденост не можеше да измами Питър. Тревогата личеше в очите на Тони.

— Спокойно, разумно — продължи Чансълър. — Разбирам какво се случи. И то няма да се повтори, което обяснява бележката на Лонгуърт. Той държи да му повярвам, защото знае, че иначе ще се разкрещя с цяло гърло.

— Кога намери време да размислиш върху всичко?.

— В ония четири часа из улиците. Не съзнавах, но нещата сами взеха да се наместват. И когато ти и полицаите се съветвахте долу, цялата схема се избистри в главата ми.

— Не говори като писател. — Морган вдигна очи от чашата си. — Схеми, наместване на нещата. Това са глупости.

— Не си прав. Защото Лонгуърт е принуден да мисли като писател. Трябва да мисли, както аз мисля, не виждаш ли?

— Не, но продължавай.

— Лонгуърт трябва да бъде спрял. Той знае, че мисля така. Той ме разпали с някакви откъслечни сведения и с трагичния пример какво би могло да стане, ако досиетата на Хувър все още съществуват. Не забравяй, че той е запознат с тези досиета, той ги е попълвал с унищожителната информация. За да се увери, че съм се хванал на въдицата, разиграва още един жив пример: конгресмен от южните щати, потънал в своите проблеми, замесен в насилие над черно момиче

и убийство, което той не е извършил. Лонгуърт задействува всички сили и ме пуска в средата. Но когато всичко е задействувано, разбира, че е отишъл твърде далеч. Клопката завършва с убийство: това той не е очаквал. Когато разбира, идва да спаси живота ми.

— За да спаси книгата ли?

— Да.

— Не е така. — Морган скокна на крака. — Бръщолевеш като дете. И защо не? Това ти е работата. Разказвачите плещят като деца. Но, за бога, не смесвай истината с книгата.

Чансълър внимателно се взря в лицето на Морган. Откритието бе болезнено.

— Ти не ми вярваш, така ли?

— Искаш да знаеш истината ли?

— Нима сме променили нашето правило?

— Добре тогава. — Тони пресуши чашата си. — Вярвам, че си ходил в „Клойстърс“. Как си се добрал дотам, не знам. Сигурно си се прехвърлил през стената. Знаем колко обичаш ранното утро и зората там сигурно е... Мисля, че си дочул някак си за смъртта на Роулинс...

— Но как? Нали от кабинета ми казаха, че току-що са им оповестили?

— Прощавай, но ти си чул това, не аз.

— О, господи!

— Питър, не искам да те засегна. Преди година никой не знаеше дали ще оживееш. Беше така близко до смъртта. Преживя непоправима загуба. Кати бе всичко за теб, така е... До преди шест месеца мислехме, а, искрено казано, аз бях убеден, че ти си загубен като писател. Страстта ти за писане бе загинала, нямаше го желанието, бръщолевещото дете бе загинало по магистралата на Пенсилвания. Дори когато те изписаха от болницата, по цели дни, дори по цели седмици ти не продумваше дума. *Нищичко*. После започна да пиеш. И после — няма три седмици оттогава — вулканът в гърдите ти изригна. Долиташ от Тихоокеанското крайбрежие по-възбуден от всякога, зареден с енергия и желание да работиш с мъст. С мъст... Разбираш ли?

— Какво да разбирам?

— Съзнанието ти е объркано. Не може така да се мята. Нещо ти прищраква. Ти сам каза, че не знаеш къде си бил почти четири часа.

Чансълър не трепна. Наблюдаваше старателно Морган, в главата му се блъскаха противоречиви мисли. Беснееше, задето издателят не му вярва, но същевременно почувствува необяснимо облекчение. Може би така е по-добре. Морган по природа бе човек, който обича да брани другите и събитията от миналата година бяха изострили този му инстинкт. Ако вярваше на Питър, за писателя нямаше съмнение какво би предприел Морган. Той щеше да спре книгата.

— О'кей, Тони. Да забравим случая. Край на всичко. Наистина не съм съвсем добре. Няма защо да се преструвам. Не знам защо го правя.

— Аз знам — меко отвърна Морган. — Да пийнем.

Мънро Сейнт-Клеър внимателно изучаваше Варак, който се показва на вратата в библиотеката на дипломата в Джорджтаун. Дясната ръка на агента бе бинтована, превръзка висеше на шията му. Варак затвори вратата след себе си и се приближи към бюрото на Браво, по чието лице се четеше мрачно настроение.

— Какво стана?

— Погрижих се за всичко. Частният самолет „Чесна“ на Роулинс се оказа на летището в Уестчестър. Откарах го до Арлингтън и влязох във връзка с доктора, който ползуваме в Съвета за Национална сигурност. Жена му нямаше избор, в същност на нея й е все едно. Роулинс не е бил застрахован за покушение върху живота му. Освен това тя има доста тъмно минало. Наложих се да й припомня някои неща.

— А другите? — запита Браво.

— Бяха трима. Единият бе убит. След като Чансълър се измъкна, аз престанах да стрелям и се скрих далеч от мястото на престрелката. Роулинс бе мъртъв. Какво повече им трябваше? Прибраха трупа на своя човек и се очистиха. Аз обиколих щателно мястото, прибрах гилзите, загладих тревата, за да няма никакви следи от случилото се.

Браво се надигна от стола си с видимо раздражение.

— Вашата постъпка надхвърля всички граници! Взимате решения, които знаете, че никога не бих одобрил, предприемате действия, които костват два човешки живота, а за малко и Чансълър не загина.

— Единият от жертвите е убиец — простичко отвърна Варак. — А Роулинс беше белязан. Смъртта му бе въпрос на време. Що се отнася до Чансълър, аз едва не загинах, за да го спася. Мисля, че заплатих за погрешния си извод.

— Погрешния си извод? Кой ви дава това право?

— Вие. Всички вие.

— Но сам знаете, че съществуват вътрешни забрани.

— Знам, че липсват стотици досиета, които, ако се използват, ще превърнат тази страна в полицейска държава. Не забравяйте това!

— А аз ви моля да не забравяте, че това не е Лидице от 1942 година. Вие не сте тринадесетгодишно момче, което пълзи сред трупове и убива всеки, който може да се окаже враг. Не ви доведоха тук преди трийсет години, за да се превърнете в щурмовак на самия себе си.

— Доведоха ме тук, защото баща ми работеше за съюзниците. Избиха цялото ми семейство, защото работеше за вас. — Очите на Варак се замъглиха. При спомена за онова слънчево утро на 10 юли на 1942-та той не можа да сдържи сълзите си. Утро, когато наоколо цареше смъртта, когато няколко нощи се кри в шахтите, а после дни и нощи, едва тринадесетгодишен, отбелязваше с кръстче по шахтата всеки убит германец. Дете, което стана убиец по убеждение. Докато не го измъкнаха англичаните.

— Получихте всичко — продължи Браво, като сниши глас. — Изпълнени бяха всички морални задължения, нищо не се щадеше. Учихте в най-добрите училища, с всички предимства...

— Но не забравяйте спомените от миналото, Браво.

— Да, спомените — съгласи се Мънро Сейнт-Клеър.

— Не ме разбрахте правилно — отривисто реагира Варак. — Аз не търся съчувствието ви. Казвам ви това, което не мога да забравя. — Варак пристъпи по-близо до бюрото. — Осемнайсет години се заплащам за тези спомени. Доброволна разплата. В Съвета за Национална сигурност няма равен на мен, мога да разпозная нациста под каквато и форма да се крие и го преследвам до дупка. И ако мислите, че съществува някаква разлика между предназначението на тези досиета и целите на Третия райх, жестоко се лъжете.

Варак млькна. Кръвта бе нахлула в лицето му, той почти крещеше, но, разбира се, успя да се овладее. Мънро Сейнт-Клеър

мълчаливо наблюдаваше агента и постепенно гневът му взе да затихва.

— Много сте убедителен. Ще събера „Инвър Брас“. Всички трябва да бъдат в течение.

— Не, не назначавайте заседание. Поне засега.

— Този месец се предвижда заседание. Трябва да изберем нов Генезис. Аз съм вече стар. Венис и Кристофър също. Остават Банър и Парис. Съществува страхотна...

— Моля ви! — Варак се хвана за бюрото. — Не свиквайте още заседание.

Сейнт-Клеър присви очи.

— Защо?

— Чансълър започна да пише романа си. Първата част от ръкописа бе предадена преди два дни. Проникнах в машинописното бюро и прочетох всичко.

— Е?

— Вашите предположения се оказаха по-точни, отколкото очаквахте. Чансълър е прозрял някои неща, които не ми бяха хрумнали. „Инвър Брас“ е попаднал в романа му.

Настъпиха неочаквани студове и есента се превърна в зима. Изборите приключиха, резултатите от тях — така неочаквани, както и студовете, които сковаха цяла Пен-силвания. Медисън Авеню и измамата надделяха над колебливите аматьори. Никой нищо не спечели, а най-малко страната.

Питър не следеше с особено внимание политиката. Щом като играчите заеха местата си, интересът му напълно изчезна. Затова пък бе изцяло погълнат от книгата. Всяка сутрин се впускаше в своето приключение. Сюжетът се бе вече избистрил в съзнанието му и героите бяха вече оформени.

Пишеше седма глава — когато, почтените хора стигат до непочтеното решение: убийство. Убийството на Джон Едгар Хувър.

Преди да разгърне всяка глава, той си съставяше подробно резюме. После оставяше резюмето настрана и почти не се консултираше с него. Тази техника му бе подсказана от Антъни Морган преди години.

„Изготви си насока, за да знаеш, че няма да се луташ, но не я следвай сляпо, не възпирай естествената склонност към импровизация.“

„Колко странно се държи Тони“, помисли си Чансълър, като се надвеси над ръкописа. Бяха разговаряли на няколко пъти след онзи безумен, невероятен случай преди няколко седмици в „Клойстърс“ и Морган нито веднъж не се върна на него. Сякаш нищо не бе се случило.

Но Тони бе прочел първите стотина страници от романа. Каза, че това е най-доброто, написано от Питър. За Чансълър само това имаше значение. За него книгата бе всичко.

„Дъждовен следобед в апартамента на вашингтонски хотел. Сенаторът наблюдава как дъждът удря по стъклата. Мисли си за онзи ден преди тридесет години, за онзи инцидент в колежа, който, ако сега бъде разкрит, ще го отстрани от президентската кампания. Така поне му подхвърли пратеникът на Хувър. Не можеше да си спомни кога и как точно стана. Тогава чувствата му бяха буйни и невъздържани. Но фактът оставаше: подписът му от младини стоеше върху членската карта на организация, която по-късно се разкри, че е част от комунистически апарат. Разбира се, безвредна, защитима и смешна дейност. Но не от гледната точка на един бъдещ президентски пост. Положително това ще го дисквалифицира от борбата. Може би нямаше да стане така, ако настоящата му политическа платформа и убеждения съвпадаха с тези на директора Хувър.

Мислите на сенатора се прекъсват от появата на журналистката. Хувър и нея е накарал да замлъкне и сега тя е част от «Ядрото». Сенаторът става и предлага питие. Жената отвърща, че ако би могла да приеме, не би била тук. Обяснява, че е алкохоличка и макар да не е сръбнала нито глътка от пет години насам, преди е пила доста. С това Хувър я държи в шах. Дори притежавал снимки от един неин запой. «Извършва протиеестествени деяния с разни нездравни елементи», ето така е най-лесно да се формулира. «Но, за бора, аз нищо не си спомням! Как съм могла?»

Хувър държи снимките. Бунтът ѝ е потушен.

Пристига и третият човек от групата, бивш член на правителството, разкрит, че е таен хомосексуалист. Той донася тревожни новини. Хувър постигнал временно примирие с Белия дом. Всеки перспективен кандидат от опозицията ще бъде в нещо изобличен и елиминиран. Където липсват факти, ФБР ще си послужи с инсинуации. Само споменаването на ФБР е достатъчно, за да създаде паника сред политиците. И докато човек съумее да се защити, ударът е постигнат.

Опозицията ще се опре на най-слабия си кандидат. Изборът на сегашния титуляр ще бъде осигурен. От споразумението става ясно, че Хувър притежава достатъчно унищожителни стрели и срещу Белия дом. За да не ги използва, директорът ще осигури контрол над възловите проблеми на страната; практически той ще я ръководи.

«Той стигна твърде далеч. Много жертви се натрупаха, много убити. Той трябва да бъде свален, все едно как. Дори ако трябва да се посегне на живота му.»

Сенаторът е дълбоко потресен от тези думи. Той знае какво значи да усетиш ножа на Хувър, опрян в гърлото ти, но все пак съществуват законни пътища за борба с него. Изважда от чантата си доклада на Мередит. Стигат до решение да се свържат с лицето, което отговаря за личните досиета на Хувър. Да се направи всичко възможно, за да го привлекат на тяхна страна. Досиетата трябва да бъдат отнети.

«Първо досиетата. Ако се използват, както Хувър си служи с тях, те ще се ползват с години! Затова — унищожение! Друг път няма.» Бившият член на правителството е непоколебим. Сенаторът отказва да го слуша. Не желае да разисква предложението му. Напуска, като казва, че ще уреди среща с Мередит.“

Питър спря дотук. Имаше достатъчно материал, за да започне истинското писане. Грабна молива и започна.

Потънал в страниците, той не забелязваше как времето тече. Облегна се назад и погледна през прозореца. Изненада се — навън прехвъркваха малки снежинки. Не биваше да забравя, че вече е средата на декември. Как изминаха толкова месеца?

Мисис Олкът бе донесла пресата и Питър реши да прекъсне за малко писането. Беше десет и половина, а той пишеше от пет и петнадесет. Пресегна се към вестника върху масичката за кафе и го разгърна. Все едни и същи заглавия. Парижките преговори в застои —

какво ли точно значеше това? Хора умират: виж, значението на това му бе известно.

Погледът му спря върху една колонка в десния долен ъгъл на първа страница. Изведнъж остра болка прониза слепоочията му.

„ГЕНЕРАЛ БРУС МАКАНДРЮ ЖЕРТВА НА УБИЙСТВО

Трупът му изхвърлен на брега на Уайкики.“

Уайкики! О, небеса! На Хавайските острови!

Репортажът беше чудовищен. По трупа на Макандрю били открити две дупки от куршум — единият пронизал гърлото, другият пробил черепа под лявото око. Смъртта е настъпила моментално, десетина-дванадесет дни преди изхвърлянето на трупа.

Очевидно никой не е знаел, че генералът е на Хавайските острови. Никакви резервации на негово име в хотелите и авиокомпаниите. Разследването, проведено от военните институции на острова, не дало никакъв резултат: явно генералът не е контактувал с никого. Заглавието на следващия параграф го сепна силно:

„Съпругата му се помина преди пет седмици.“

Информацията за нея бе свършено оскъдна. Починала „след продължително боледуване, което през последните години я сковало напълно“. Дори репортьорът да е знаел нещо повече, великодушно го е премълчал. По-нататък историята приемаше необикновен обрат. Щадейки съпругата на Макандрю, журналистът се бе потрудил да очерни генерала по начин, достоен за романа за Хувър.

„Хавайската полиция проверява истинността на слуховете, че бившият високопоставен американски военнослужещ бил свързан с престъпни елементи, действащи от Малайския полуостров през Хонолулу. На Хавайските острови живеят много бивши военни със своите семейства. Все още не е изяснено по какъв начин тези слухове са свързани с убийството.“

„Тогава защо въобще включват тази информация?“, гневно се питаше Питър, като си спомни мъчителната гледка: генералът, люлеещ в обятията си болната си жена. Прелисти бързо страниците да намери продължението на статията. Следваше кратка биография, с почит към военните заслуги на генерала, която завършваше с неговото внезапно и неочаквано оттегляне от поста му и разногласията му с Комитета на началник-щабове. Намекваше се за болестта на жена му и свръхскъпото ѝ лечение и тънко се загатваше, че белязаният генерал бил жертва на жесток психологически стрес. А читателят сам бе оставен да направи връзка между „стреса“ и споменатите по-горе „слухове“.

Последната част на статията вземаше изумителен обрат, който напълно изненада Питър. Той не знаеше, че Макандрю има голяма дъщеря. Според вестника тя бе гневна, независима млада жена.

„Дъщерята на генерала, Алисън Макандрю, 31-годишна, илюстратор в рекламната агенция «Уолтър Грийн», живее в Ню Йорк. Тя гневно опроверга всички предположения относно смъртта на баща си. «Те го изгониха от армията, а сега се опитват да опетнят и името му. Говорих по телефона с властите в Хавай. Оттам ми обясниха, че баща ми е бил убит, защитавайки се при нападение на въоръжени бандити. Портфейлът, часовникът и пръстенът му били задигнати.» На въпроса, може ли да обясни защо генералът никъде не се е регистрирал, мис Макандрю отговори: «Това не е необичайно. Те с майка ми винаги пътуваха под друго име. Ако военните в Хавай знаеха, че той почива на острова, щяха веднага да го обсадят.»“

Питър отлично разбираше думите ѝ. Когато Макандрю е пътувал със своята душевноболна жена, за прикритие е използвал друго име. Но жена му бе вече покойница. Чансълър знаеше, че генералът не е заминал на почивка в Хавай. Искал е да открие един човек на име Лонгуърт.

И този Лонгуърт го е убил.

Вестникът падна от ръцете му. Обзе го отвращение, примесено с ярост и чувство за вина. Какво бе направил? Как можа да го допусне? Един почтен човек да стане жертва. Защо?

Заради една книга.

В своето желание да притъпи собствените си угризения Лонгуърт отново бе извършил убийство. *Отново*. Той бе виновен за смъртта на Роулинс в „Клойстърс“, той бе натиснал спусъка, който отне живота на конгресмена. А сега, в другия край на света — още една смърт, още едно убийство.

Чансълър стана, клатушкайки се, и безцелно закрачи из стаята, светата обител, където твореше и където животът и смъртта бяха само плод на въображението му. Но вън от тази стая животът и смъртта бяха действителност. И те бяха част от неговото творчество. Всеки негов ред водеше началото си от мотиви и цели, които движеха нечий живот и причиняваха нечия смърт. *Истински живот и истинска смърт*.

Какво ставаше? Пред него се разиграваше кошмар, по-реалистичен и по-гротесков от всичките му сънища. *Кошмар*.

Застана пред телефона, сякаш му бе заповядано да застане мирно. Мисълта за Макандрю извика в паметта му образа на сребристия „Континентал“ и лицето-маска зад кормилото.

Изведнъж Питър си спомни какво се готвеше да направи преди месеци, още преди да му позвъни Уолтър Роулинс, което доведе до безумието във Форт Триън. Той се готвеше да се обади на полицията в Роквил! А не го направи! Запази себе си, като забрави решението си. Спомни си чак сега. Спомни си дори името на патрулния полицай. Донъли.

Позвъни да попита за кодovия номер на Роквил. Само след половин минута вече разговаряше с полицейски сержант Манеро. Описа му инцидента по страничния път, спомена точната дата и името на полицаия Донъли.

— Сигурен ли сте, че искате Роквилския участък, сър? — колебливо запита Манеро.

— Разбира се.

— Какъв цвят бе патрулната кола?

— Цвят? Не си спомням. Черно и бяло или синьо и бяло. Това има ли значение?

— Полицейски служител на име Донъли в Роквил няма. А нашите патрулни коли са зелени на бели ивици.

— Е, значи, колата е била зелена! Патрулът каза, че се казва Донъли и ме закара чак до Вашингтон.

— Закарал ви чак до... Почакайте минутка, сър.

Чу се прищраковане. Чансълър се загледа в белите, гонени от вятъра снежинки и си мислеше дали няма да откачи. Отново чу гласа на Манеро:

— Сър, пред мен е пълната сводка за онази седмица от октомври. Никъде не е отбелязано произшествие с „Шевролет“ и „Линкълн-Континентал“.

— Колата беше сребрист „Континентал-Марк IV“. Донъли ми каза, че колата е задържана. Караше жена с тъмни очила, която се надянала в пощаджийския камион...

— Повтарям ви, сър. Нямаме служител Донъли!

— Как да нямате, по дяволите! — Питър не се сдържа и закрещя. Пот изби по челото му. Болката в слепоочията стана нетърпима. Паметта му се ровеше в случая. — Спомням си! Той ми каза, че жената била пияна. Че извършила редица нарушения в пияно състояние. Била жена на търговец на автомобили „Линкълн-Мъркюри“ в Пайксвил!

— Почакайте! — Сержантът повиши глас. — Да няма някаква шега? Жена ми е от Пайксвил. Но там търговец на такива коли няма. Кой може да си го позволи? А в нашия участък нямаме служител Донъли. Сега да прекратим. Пречите на нормалната работа!

Линията прекъсна. Чансълър стоеше неподвижен, невярващ на ушите си. Мъчеха се да го убедят, че живее в свят на фантазии!

Агенцията за наемни коли на летището „Далъс“! Той бе телефонираше тогава от хотел „Хей-Адамс“ и бе разговарял с директора. Директорът му обясни, че ще се погрижат да поправят колата и ще му изпратят сметката. Чансълър му позвъни отново.

— Да, разбира се, спомням си разговора ни, мистър Чансълър. Четох напоследък вашата...

— Получихте ли обратно колата?

— Естествено.

— Някой от вашите хора трябва да е посрещнал камиона с натоварената кола от Роквил. Видял ли се е с полицая Донъли? Може ли да проверите?

— Не стана нужда. На следния ден колата бе докарана в гаража ни. Казвахте, че е пострадала, но по колата нямаше никакви повреди. Даже си спомням думите на диспечера, че по-чист автомобил никой не му бил връщал.

Питър полагаше усилия да се владее.

— А нали човекът, който е докарал колата, трябва да се разпише?

— Да, разбира се.

— Кой се е разписал?

— Момент. Ако почакате, ще проверя.

— Ще чакам. — Питър стискаше слушалката с всички сили, чак мускулите на ръката го заболяха. Мозъкът му сякаш бе чужд. Навън снегът продължаваше да вали.

— Мистър Чансълър?

— Да?

— Трябва да е станала някаква грешка. Според диспечера подписът върху документа е вашият. Може би има недоразумение. Тъй като вие сте наели колата, човекът, който я е върнал, е помислил...

— Не, не, няма грешка — с тих глас го прекъсна Питър.

— Моля?

— Много ви благодаря. — И затвори телефона.

Всичко ставаше ясно. Всичко. Ужасното лице-маска. Сребристият „Континентал“. Чистият, поправен „Шевролет“ в гаража във Вашингтон. Блестящият „Мерцедес“ пред дома му в Ню Йорк. Бележката на вратата.

Това бе дело на Лонгуърт. Навсякъде Лонгуърт. Гротескното, напудрено лице, дългите тъмни коси, тъмните очила... и натрапването на спомена за чудовищната среднощна буря преди година, която завърши със смърт. Лонгуърт е проучил всичко. Той се опитва да влуди Чансълър. Но *защо*?

Питър се върна на дивана, трябваше да приседне, да прогони болката от слепоочията. Погледът му падна върху вестника и веднага реши какво да предприеме по-нататък.

Алисън Макандрю.

Откри номера ѝ в нюйоркския телефонен указател, но телефонът не даваше сигнал. Това означаваше, че има нов, необявен номер.

Тогава позвъни в агенцията „Уолтър Грийн“: секретарката съобщи, че мис Макандрю ще отсъства няколко дни. Не обясни защо, нито пък той попита.

Но поне взе адреса ѝ. Жилищен блок на Петдесет и четвърта Източна улица. Знаеше къде се намира — до реката. Нямаше избор. Трябваше да се види с тази жена, да поговори с нея.

Нахвърли пътни дрехи в „Мерцедеса“, сложи ръкописа в чантата и пое към града.

Вратата отвори тя, в големите ѝ тъжни очи се четеше интелигентност и любопитство. Може би любопитство, примесено с раздражение, независимо от тъгата по лицето ѝ. Тя бе висока, носеше съдържаността на баща си и чертите на майка си. Нежна, с елегантна, изваяна фигура, може би малко надменна. Светлокестенявите ѝ коси бяха непретенциозно оформени. Носеше бежов панталон и жълта блузка, разкопчана на врата. Под очите ѝ личаха тъмни кръгове, следите от скръбта бяха забележими, но не се натрапваха.

— Мистър Чансълър? — директно запитва тя, без да му предложи ръка.

— Да — кимна Питър. — Благодаря ви, че ме приемате.

— Бяхте твърде убедителен по домофона. Заповядайте.

Той влезе в неголемия апартамент. Всекидневната беше модерна и функционална, преобладаваха правите и остри форми от хром и стъкло. Стая на дизайнер, от нея вееше студенина, но някакъв уют се внасяше от присъствието на домакинята. Въпреки външната прямота Алисън Макандрю притежаваше нескривана топлота. Посочи му един фотьойл. Той седна, а тя — срещу него.

— Бих ви предложила нещо за пиене, но не бих желала да ви задържам толкова.

— Разбирам.

— Все пак съм смутена, дори изпитвам някакво страхопочитание.

— Боже мой, за какво?

— То стана посредством баща ми. Аз „открих“ книгите ви едва преди няколко години. Имате почитателка в мое лице.

— Може би има още неколцина като вас, за радост на издателя ми. Но няма значение, не съм дошъл за това.

— Баща ми също харесваше книгите ви. Казваше, че сте много добър. Беше чел два пъти „Контраудар!“. Струваше му се страшна и твърде правдоподобна.

Питър беше изумен. Генералът не бе изразил тези свои чувства. Никакво възхищение, само съвършено бегло признание, че знае кой е Питър.

— Не знаех. Не ми го е казал.

— Не бе склонен към ласкателство.

— Тогава разговаряхме за други неща. Много по-важни за него.

— Споменахте го по телефона. Че някакъв човек ви дал името му и казал, че са го принудили да напусне армията. Но защо? И как? Звучи невероятно. Не че нямаше хора, които искаха да напусне поста си, но те не биха могли да го принудят.

— А майка ви?

— Какво майка ми?

— Тя беше болна.

— Да, беше — потвърди момичето.

— Те са искали той да се отърве от нея, да я остави в клиника, но той отказал.

— Това бе негова работа. Не се знае дали, ако бе останала в клиника, щеше да получи по-добра помощ. Господ е свидетел, че той избра най-трудния за него път. Обичаше я, това бе важното.

Чансълър я наблюдаваше проникателно. Твърдостта, точните и отсечени думи бяха само фасада, а дълбоко зад тях се криеше чувствителна и ранима душа. Той не можеше да се стърпи. Реши да говори направо:

— Вие говорите, сякаш не сте я обичали.

Гняв проблесна в очите ѝ.

— Майка ми се разболя, когато бях на шест години. В същност аз не я познавам. Не познавам жената, за която се е оженил баща ми, жената, която той цял живот не можа да забрави. Ако това ви подсказва нещо?

— Прощавайте. Държа се като глупак. Сега разбирам.

— Не като глупак, а като писател. Аз дълго имах близък приятел писател. Вие просто си играете с хората, без да искате.

— Не исках... — опита да се защити Питър.

— Зная. Казах, правите го, без да искате.

— Аз познавам ли приятеля ви?

— Може би. Той работи за телевизията. Живее в Калифорния. — Не спомена името му. Вместо това се пресегна към цигарите и запалката на съседната масичка. — Защо според вас баща ми е бил принуден да напусне армията?

Чансълър се смути.

— Нали току-що ви казах. Заради майка ви.

Тя остави запалката, без да снема от него очи.

— Какво?

— От армията са настоявали да я остави в някаква клиника за душевноболни. Той е отказал.

— И според вас това е причината?

— Така мисля.

— Тогава грешите. Сигурно сте подразбрали — ненавиждах много неща в армията. Но онези там в никакъв случай не са имали лошо отношение към майка ми. Повече от двадесет години колегите на баща ми, и по-високо-стоящи, и по-нискостоящи, проявяваха разбиране и съчувствие. Помагаха му както могат. Това като че ли ви изненадва?

Питър наистина бе изненадан. Сам генералът го бе изрекъл: „Ето сега разбирате каква е унищожителната информация... лекарите искаха да я оставя в клиника... Аз отказах да го сторя.“ Това бяха негови думи.

— Недоумявам наистина. Тогава според вас защо баща ви се е оттеглил? Знаете ли?

Тя дръпна дълбоко от цигарата си. Погледът ѝ се зарея, виждаше неща, които Питър не можеше.

— Казваше, че е свършено с него, че вече нищо не го интересува. Като ми го каза, разбрах, че частично се е предал. Знаех, че скоро ще се предаде окончателно. Не както се получи наистина. Пък дори и това. Убит при грабеж. Мислила съм си. Приляга му. Като последен протест. Просто е искал да докаже нещо на себе си.

— Какво имате пред вид?

Алисън отново го погледна:

— Най-просто казано, баща ми загуби своя дух и воля за борба. И когато ми изрече онези думи, той изглеждаше най-тъжния човек на света.

Питър не отговори веднага. Беше объркан.

— Самият той ли каза, че „вече нищо не го интересува“?

— В същност, да. Всичко му беше омръзнало. Вътрешните борби в Пентагона са много жестоки. Те нямат край. Все въоръжаване и въоръжаване. Баща ми казваше, че това е понятно. Хората, които сега ръководят армията, бяха все млади офицери, хвърлили се в една война, която за тях е значела много, война, където въоръжението печели. Ако бяхме загубили тази война, нищо не би останало.

— Когато казвате война, „която е значела много“, имате пред вид?...

— Искам да кажа, мистър Чансълър — прекъсна го девойката, — че от пет години баща ми се противопоставяше на политиката ни в Югоизточна Азия. Бореше се срещу нея навсякъде и с всички сили. Но бе твърде сам в тази борба. Като прокажен.

— Боже мой... — Мислите на Питър неволно се върнаха към неговата книга. Генералът, който той представяше в пролога, бе същият прокажен, какъвто Алисън Макандрю току-що описа.

— Баща ми не се бъркаше в политиката. Неговите преценки не се основаваха на политическите събития. Те бяха чисто военни заключения. Знаеше, че войната не може да се спечели с конвенционални средства, а използването на неконвенционални бе немислимо. Не можехме да я спечелим, защото тези, за които воювахме, не бяха на наша страна. Лъжливите сведения, които постъпваха от Сайгон, казваше баща ми, са повече, отколкото в цялата история на военните ни съдилища... Според него тази война бе едно безразсъдно прахосване на човешки живот.

Чансълър се облегна назад. Трябваше да събере мислите си. Чуваше слова, които сам бе написал. Роман.

— Знаех, че генералът се противопоставя на известни неща. Но не знаех, че се е занимавал с корупцията и измамите в армията.

— Главно с това се занимаваше и ожесточено се бореше срещу тях. Беше си направил каталог със стотици противоречащи си доклади, тактически погрешни ходове, сведения за жертви. Дори веднаж спомена, че ако статистиката за жертвите е поне наполовина точна, то трябвало да сме спечелили войната още в 1968 година.

— Какво казахте? — с недоверие изрече Питър. Защото това бяха неговите думи.

— Какво ви стана? — запита Алисън.

— Нищо. Продължавайте.

— Няма какво повече да кажа. Пречеха му да участва в конференции, в които трябваше да вземе участие, пренебрегнаха го на заседания на щаба. Колкото по-усърдно се бореше, толкова повече го отблъскваха. Накрая разбра, че всичко е безсмислено.

— Какво ще ми кажете за категоризирането на фалшивите доклади? На лъжите от Сайгон?

Алисън отвърна поглед встрани.

— Последният ни разговор бе за това — тихо промълви тя. — Неприятното е, че бях в лошо настроение. Бях ядосана. Надумах му разни неща, за които сега горчиво съжалявам. Тогава не успях да проумея колко дълбоко е бил съкрушен.

— Кажете за докладите!

— Струва ми се, че те бяха станали символ за него. — Алисън вдигна глава и го погледна. — Месеци, може би дори години, те му носеха друг вид страдание, тъй като трябваше да се опълчва срещу хора, с които бе служил. Но повече не можеше така. Силите не му достигнаха да доведе борбата си докрай. И напусна.

Питър отново се наведе към нея. Съвършено съзнателно заговори с остър тон:

— Това не звучи убедително за един всеотдаен военен, какъвто го знам от срещата ни!

— Така е. Затова му се разкрещях тогава. Вижте, ние спорехме. Бяхме повече от баща и дъщеря. Бяхме приятели. Равни в известни

отношения. Аз трябваше от-рано да порасна, защото той нямаше с кого друг да споделя.

Настъпи мъчителна тишина. Чансълър изчака:

— Преди малко казахте, че не съм бил прав. Сега е мой ред. Най-малко от всичко баща ви е искал да се оттегли в пенсия. И в Хавай той не замина на почивка, а отиде там, за да се срещне с човека, който го е принудил да напусне армията.

— *Какво?*

— Нещо се е случило с баща ви преди много, много години. Нещо, което той е искал да остане скрито от всички. Този човек се е добрал до тайната му и го е заплашвал с нея. Много ми харесваше баща ви. Харесвах ми неговите идеи и позиции. И се чувствавам ужасно виновен. Честно ви казвам. Затова искам да ви разкажа всичко.

Алисън Макандрю не помръдна, само прикова в него големите си очи. После попита:

— Сега няма да ми откажете чаша алкохол, нали?

Той ѝ разказа цялата история, всичко, което си спомни. От светлокосия непознат на плажа в Малибу до невероятния разговор с полицейския сержант от Роквил. Не спомена само за убийството във Форт Триън. Ако имаше някаква връзка със случилото се, не искаше да я затормозява допълнително.

Презираше се, докато ѝ разказваше: писател, търсач на сензации, забъркан в грандиозен заговор. Очакваше с основание тя да избухне срещу него, да го заклейми като виновен за смъртта на баща си. Дори истински жадуваше за присъдата ѝ, толкова дълбоко чувствуваше вината си.

Но тя сякаш разбра дълбочината на преживяванията му, дори се опита да го оневини, каза му, че ако всичко това е вярно, то той също е жертва, а не престъпник. Но независимо от неговите предположения, тя не можеше да повярва, че в миналото на баща ѝ има черно петно и под заплахата за разкритие той е бил принуден да напусне армията.

— Просто няма логика. Ако такова нещо съществува наистина, те щяха да го използват още преди години.

— В изявлението си във вестника споменавате, че той е бил гонен.

— Да, но в друг смисъл. Имах пред вид изтощителното незначитане на неговите решения и изводи. Това бе методът им на

действие. Свидетелка съм.

Чансълър си спомни пролога на своята книга. Просто се боеше да я запита отново.

— А доклада за корупцията в Сайгон?

— Какво?

— Не допускате ли, че са се опитвали да го възпрат?

— В това съм сигурна. Но той не за първи път се залавяше с подобно нещо. Докладите му от бойните полета винаги са били критични. Той обичаше армията. Искаше да поправи в нея всички недостатъци. Но никога не би направил изводите си публично достояние, ако това имате пред вид.

— Да.

— Никога. Не би го направил.

Питър не си изясни нещата докрай, но не пожела понататъшни обяснения. Все пак запита неизбежното:

— А защо замина за Хавайските острови?

Алисън го погледна.

— Зная какво мислите. Не мога да ви оборя, но ето какво ми каза: искал да се махне, да замине на дълго пътешествие. Нищо не можеше да го спре. Майка ми вече я нямаше.

Това не бе отговор. Въпросът увисна. Продължиха да разговарят. Може би часове. Накрая тя спомена, че на другия ден тялото на баща ѝ ще бъде докарано в Ню Йорк със самолет от Хавай. Военен ескорт щеше да посрещне тленните останки на летище „Кенеди“, а после ковчегът щеше да бъде закаран във Вирджиния с военен самолет. Погребението бе определено за по-следващия ден в Арлингтън. Тя призна, че едва ли ще има сили да издържи това изпитание.

— Ще има ли някой близък с вас?

— Не.

— Ще ми позволите ли аз да ви придружа?

— Има ли смисъл...

— Има, разбира се — непреклонно каза Питър.

Заедно чакаха в товарния сектор край огромното бетонно поле на летището. Вляво до тях двама армейски офицери стояха мирно. Вятърът беше силен и носеше на вихрушки из въздуха хартии и листа

от далечни дървета. Грамадният „ДС-10“ се плъзна по пистата и спря. След малко капакът на гигантския корпус се плъзна встрани. Багажният електрокар се приближи и застана отдолу. Секунди след това свалиха ковчега.

Лицето на Алисън изведнъж стана пепелявосиво, тялото ѝ се скова. Отначало се разтрепериха устните ѝ, после ръцете. Очите ѝ гледаха напред, без да мигнат. Сълзи се затъркаляха по страните ѝ. Питър я прегърна през раменете.

Мъчеше се да се владее колкото може — с огромни усилия и по-дълго, отколкото би очаквал човек. Чансълър усещаше всяка спазма в тялото ѝ. Притисна я по-силно. Накрая силите я напуснаха. Обърна се, отпусна се върху него и като зарови лице в палтото му, за да заглуши риданията си, даде воля на мъката си.

— Извинявайте... извинявайте! — шепнеше тя. — Обещах си да не се предавам, но не мога.

Той я притисна и нежно заговори:

— Нищо, нищо, отпуснете се, позволено е.

Питър бе взел решение, но тя му помогна да го промени. Искаше да се откаже от книгата; явно той бе ловко подведен и неговата роля на марионетка струваше живота на Макандрю. Това се бе опитал да обясни на Алисън предната вечер.

— Да предположим, че сте прав — бе му казала тя. — Аз не допускам, но да предположим, че сте прав. Каква по-убедителна причина, за да продължите?

Така беше.

Седеше не до нея, а от другата страна на пътеката в самолета на военновъздушните сили. Тя искаше да остане сама. Питър го усети и я разбра. Под тях, в багажното отделение, се намираха тленните останки на нейния баща. Тя искаше да бъде сама с мислите си и той не можеше да ѝ помогне. Алисън бе затворена, той я разбираше.

Но тя бе и непредсказуема. Забеляза това, когато дойде да я вземе с таксито днес следобед. Каза ѝ, че е позвънил в хотел „Хей-Адамс“ във Вашингтон и е направил резервация за двамата.

— Не ставайте глупав, има толкова място в къщата в Роквил. Ще отседнем там. Трябва.

Защо трябва? Той не попита.

Чансълър разтвори чантата си и извади тефтера с кожената подвързия, с който не се разделяше, където и да отидеше. Беше му го подарил Джошуа Харис преди две години. Във вътрешната му преградка имаше няколко подострени молива. Взе един и започна да пише:

Но преди да продължи, спомни си думите на Алисън предната вечер: „... да предположим, че сте прав. Каква по-убедителна причина, за да продължите?“

Спря поглед на думите, които току-що бе написал. „Глава 8 — Резюме“. Тревожно съвпадение. В тази глава Мередит е доведен до ръба на умопомрачението заради някаква негова ужасяваща тайна.

„Алекс напуска кабинета си във ФБР по-рано от обикновено. Знае, че го следят, опитва се да се изгуби сред тълпите, като криволичи из тесни улички и пресечки, минава през няколко сгради, като влиза от един, а излиза от друг вход. Мята се на автобус, който го отвежда на една пресечка от дома на заместник-министъра. Имат уговорена среща.

Посреща го портиерът, който му подава бележка от заместник-министъра. Срещата няма да се състои. Не желяел повече да се занимава със случая. Ако Мередит настоява, той ще е принуден да съобщи за поведението му — според него Алекс е неуравновесен, с прояви на параноик, въобразява си, че го следят.

Мередит е изумен, а адвокатът в него — вбесен. *Ето* още едно доказателство в негова полза. Заместник-министърът е бил обработен, както и толкова други. Хората на Хувър успяват да парират всеки ход на Мередит. Изобличителните данни, с които разполага ФБР, имат всепроникваща сила.

Пред сградата той вижда колата на ФБР. Открили са дирите му. До шофьора седи човек. Двамата наблюдават мълчаливо Алекс. Това е техният метод — да всяват страх, особено когато човек знае, че го следят, и то нощем. Съвсем типично за Хувър.

Мередит отива с такси до гаража, където е паркирал колата си. Проследяваме го как се влива в движението или изостава, чувствуйвай-ки зад себе си колата на ФБР. Нещо го кара да измени посоката и тръгва по непознат за него път въвн от града. В гърдите му бушува яростта на съпруга и

бащата. Няма да отведе преследвачите си отново в къщи при жена си и децата. Страхът му прераства в озлобление.

Следва гонитба по разни странични пътища. Високи скорости, бързо пробягващ пейзаж, скърцане на гуми при остри завой. Всичко това изопва нервите на Алекс до краен предел. Сам човек, който препуска из непознати лабиринти с надежда да оцелее. Нервното му напрежение от последните седмици се изостря от безумното преследване. Мередит усеща как силите му го напускат. Внезапно в мрака изниква завой, Мередит не преценява разстоянието и удря спирачка. Колата рязко извива, отскача от пътя, прелита над една ограда в полето. Наранен, по челото му се стича кръв от удара в предното стъкло, той успява да се измъкне от колата. Веднага забелязва автомобила на ФБР на шосето. Спуска се към него с крясък. Говори за насилие, за физическа разправа. Но не успява да направи нищо. Двама от агентите излизат от колата и бързо го усмиряват. Преструвайки се, че изпълняват служебен дълг, го претърсват за оръжие. Шофьорът хладно заговаря:

«Не ни принуждавай, Мередит. Нямаме особена полза от хора като тебе. Хора, които слагат нашата униформа, а работят за противника.»

Алекс изпада в несвяст. Това е тайната на неговото минало. Преди години, през войната в Корея, едва двадесетгодишен, като млад лейтенант, Мередит е пленен и сломен от похитителите си. Не само той — стотици. Хора, докарани до лудост от физически и психологически мъчения, непознати в съвременната война. Армията разбира. Женевските споразумения са нарушени. Уверяват разсипаните здравословно войници, че всички документи за тяхното кошмарно преживяване ще бъдат унищожени. Те бяха служили почтено, а преминаха през неща, за които армията никога не ги бе подготвяла. Всеки можеше да избере живота ви безнаказано.

Чак сега Алекс разбира, че най-тъмният момент от живота му е известен на хора, които безогледно ще го използват срещу него, дори срещу неговите жена и деца.

Агентите на ФБР го пускат и той започва да се лута по тъмния път извън града.“

Питър затвори тефтера и погледна към Алисън. Тя гледаше право пред себе си, с очи разширени и нетрепкащи. Двамата военни от ескорта седяха в предната част на самолета.

Тя усети погледа му, обърна се и пресилено се усмихна:

— Работите ли?

— Преди. Не сега.

— Радвам се. Това ме кара да се чувствавам по-добре. Така по-малко ви преча.

— Не става дума за това. Вие ме накарахте да продължа, спомняте ли си?

— Скоро ще пристигнем — механично отвърна тя.

— След десетина-петнайсет минути, струва ми се.

— Да. — Тя се отдаде на мислите си, загледана в ясната небесна синева.

Самолетът започна да снижава. Спряха, слязоха и им казаха да почакаат в офицерската чакалня на шести изход.

Единственият човек в чакалнята бе млад капелан, видимо повикан да бъде на разположение. Испита едновременно облекчение и недоумение, като разбра, че присъствието му е излишно.

— Много мило, че сте тук — каза Алисън с тежест, — но баща ми почина преди няколко дни. Шокът вече е преодолян.

Капеланът тържествено се ръкува и излезе. Алисън се обърна към Питър.

— Службата ще бъде утре сутринта в десет, в Арлингтън. Аз пожелах минималното. Само офицерският кортеж. Сега е шест часът. Защо не вечеряме някъде и да тръгнем към къщата?

— Чудесно. Да наема ли кола?

— Няма нужда. Те ще ни дадат.

— Но това предполага и шофьор?

— Така е. — Алисън се намръщи отново. — Прав сте. Ето едно усложнение. Носите ли шофьорската си книжка?

— Разбира се.

— Тогава ще се разпишете за колата. Нямате нищо против, нали?

— Естествено.

— Ще бъде по-просто без трето лице. Шофьорите в армията страшно обичат да шпионират по-висшите офицери. Дори да не го поканим, сигурна съм, че той ще има заповед да остане в помещенията, докато му бъде наредено.

Думите на Алисън можеха да се тълкуват по няколко начина.

— Какво имате пред вид?

Алисън забеляза предпазливостта му.

— Ако наистина нещо се е случило с баща ми преди години, нещо толкова жестоко, че да промени живота му, може би ще намерим някаква следа в къщата в Роквил. Той пази документи от всички места, където е служил. Снимки, списъци, неща, които са били важни за него. Мисля, че ще трябва всичко да прегледаме.

— Ясно. По-добре да го свършат двама, отколкото трима — допълни Питър, странно облекчен, че тъкмо това е имала пред вид. — Може би по-добре е вие сама да ги прегледате. А аз ще стоя до вас и ще водя бележки.

Алисън потърси очите му с онзи необясним, безстрастен поглед, който му напомняше за баща ѝ. Но в гласа ѝ имаше топлота:

— Много сте деликатен. Качество, което ценя. Аз не съм такава.

— Имам чудесна идея. Притежавам неоспорим талант: готвач съм от класа. Вие сте нетърпелива да се доберете до Роквил. Аз също. Да спрем в някой супермаркет да купя нещо — например пържоли, картофи, уиски.

— Така ще спестим много време — усмихна се тя.

— Значи, решено!

Поеха по шосето, което водеше на север и запад, дълбоко във вътрешността на Мериленд, и спряха само в Рандолф Хилс за някои хранителни покупки и уиски.

Свечеряваше се. Декемврийското слънце слезе ниско зад хълмовете; удължени сенки с причудливи тъмни форми пресичаха пътя на военната кола и бързо изчезваха. Питър отби от главното шосе по криволичещия страничен път, който водеше за къщата на генерала, скоро стигнаха равните земи на чифлика и забеляза оградата от

бодлива тел и нивата зад нея, където само преди три месеца едва не загуби живота си.

Пътят остро извиваше. Кракът му остана върху газта, боеше се да намали. Трябваше да се махне от това място. Болката веднага се настани в лявото му слепоочие, започна да пълзи надолу, да лази по врата му, да пулсира в основата на черепа му. По-бързо!

— Питър! Недейте, за бога!

Изскърцаха гуми; той здраво стисна волана, докато взеха завоя и излязоха от него. После удари спирачка и уби скоростта.

— Какво става?

— Нищо — излъга той. — Просто не мислех. — Той усети погледа ѝ върху себе си. Не бе успял да я измами. — В същност не е така — продължи Питър. — Спомних си първото си идване тук, когато се видях с баща ви и майка ви.

— И аз мислех за последното си идване в Рочъстър. Това лято. Дойдох за няколко дни. Трябваше да остана седмица, но не етана. Скокнах и си тръгнах, като наговорих някои неща, които не би трябвало да изричам.

— Когато баща ви съобщи, че ще се пенсионира ли?

— Вече го бе направил. Това ме вбеси най-много. Ние винаги обсъждахме заедно важните неща. А когато взима най-важното решение в живота си, пренебрегва моето мнение. Наговорих му отвратителни неща.

— Той е извършил неочаквана постъпка и не ви е обяснил мотивите си. Реакцията ви е била напълно естествена.

Продължиха в мълчание. Никой не каза нищо съществено в последните минути от пътуването. Нощта падна бързо. Луната се появи на небосклона.

— Пристигаме. Ето бялата пощенска кутия — рече Алисън.

Чансълър намали скоростта и сви по автомобилната алея, скрита от гъсти шубраци и ниско надвиснали клони. Ако не беше пощенската кутия, алеята спокойно можеше да се пропусне.

Къщата стоеше в своята тайнствена самота, обикновена, смълчана, изолирана. Лунната светлина се процеждаше между дърветата и рисуваше сенки по фасадата. Сега на Питър прозорците му се сториха по-малки, покривът по-нисък. Алисън слезе и тръгна по

тясната пътечка към вратата. Чансълър я последва с покупките от магазина в Рандолф Хилс. Тя отключи.

Двамата моментално усетиха миризмата. Не че бе натрапчива или неприятна, но бе проникнала навсякъде. Като аромат на мускус, някакво неуловимо, замиращо дихание побягна от затвореното помещение навън в нощния въздух. Алисън зажумя към лунната светлина и наклони замислено глава. Питър я наблюдаваше. За миг му се стори, че тя потрепери.

— На майка ми е — каза тя.

— Парфюмът ли?

— Да. Но тя почина преди месец.

Чансълър си спомни думите ѝ в колата.

— Казахте, че сте идвали за последен път през лятото. Не дойдохте...

— За погребението ли?

— Да.

— Не бях на погребението. Не знаех, че е починала. Баща ми се обади, когато всичко бе свършено. Нямахме съобщение, нито служба. Затворено погребение, само той и жената, която не можеше да забрави, но която никой друг не си спомняше. — Алисън влезе в мрачния коридор и запали лампата. — Елате да оставим покупките в кухнята.

Минаха в малката трапезария и оттам през летяща врата — в кухнята. Алисън светна лампите и се разкри подредба с необичайно старомодни шкафове, контрастираща с модерния хладилник. Сякаш в кухнята, издържана в стил 1930 година, грубо се натрапваше футуристична апликация. Питър си спомни първото впечатление от къщата. С изключение на кабинета на генерала всичко бе старомодно, сякаш нарочно мебелирано за друга епоха.

Алисън сякаш прочете мислите му.

— Баща ми реконструира всичко, за да може обкръжението да ѝ напомня за нейното детство.

— Каква изключителна любов! — Това бе всичко, което можа да каже.

— Каква изключителна саможертва — уточни тя.

— Вие като че ли я ненавиждахте? Тя не трепна от въпроса му.

— Да. Ненавиждах я. Той бе необикновен човек. Случи ми се баща, но това не е важното. Той бе човек с изумителни идеи. Четох

някъде, че една идея има по-голяма стойност от една катедрала, и вярвам, че е така. Но не-новата катедрала, неговите катедрали така и не можаха да се построят. Всичките му проекти бяха избутвани на-страни. Не му дадоха възможност да ги осъществи. И тя му беше спирачката.

Чансълър не позволи гневните ѝ очи да избягат от неговите.

— Казахте, че приближените му в службата са проявявали съчувствие. Че са му помагали с каквото могат.

— Това е така. И той не бе единственият с душевно разстроена жена. Нещо стандартно, според тайната статистика на Уест Пойнт^[1]. Но неговият случай бе различен. Той имаше какво да каже. И когато те не пожелаваха да го изслушат, го убиваха с любезност: „Горкият Мак! Погледни с какво чудо трябва да живее!“

— Все пак вие сте му дъщеря, не жена!

— Аз му бях жена! Във всичко освен леглото! Дори понякога се чудя дали това... Няма значение. — Тя се хвана с две ръце за ръба на шкафа. — Прощавайте. Аз не ви познавам добре. Никого не съм познавала така добре, както него.

Питър се възпря да я вземе в ръцете си.

— Мислите ли, че сте единственото момиче на света, което изпитва подобни чувства? Едва ли, Алисън.

— Тук е студено. — Тя леко се отмести. Той все още стоеше настрана. — Замръзвам. Сигурно парният котел е изгаснал. — Тя отри с длан сълзите, които се търкаляха по бузите ѝ. — Разбирате ли нещо от котли?

— Газови или нафтови?

— Отде да знам.

— Да видим. Това ли е вратата за мазето? — Той посочи вратата вдясно.

— Да.

Намери ключа за осветлението и заслиза по тесните стъпала. Долу се спря. Пещта се намираше в средата на малко помещение с нисък таван. Резервоарът с нафтата бе до лявата стена. Беше студено. Ледена влага бе проникнала в подземиято, сякаш някъде зееше отворена врата. Но външната врата бе затворена. Чансълър провери стрелката на резервоара. Показваше, че е наполовина пълен, но кой знае. Защо тогава котелът не работи? Ма-андрю не бе човек, който би

занемарил отоплението си през зимата. Почука по резервоара. Нагоре отекваше по-кухо, значи, стрелката показва вярно.

Повдигна капака на запалителното устройство и видя причината за повредата. Нямаше пламък. При нормални обстоятелства можеше да го изгаси само силна въздушна струя. Или повреда по линията. Но пещта скоро бе преглеждана. Върху малката лейкопластова лепенка бе отбелязана датата на прегледа. Преди шест седмици.

Питър прочете указанията. Пещта работеше почти по същия начин като тази в дома на родителите му.

„Червеният бутон се натиска една минута. Поднася се запалена клечка...“

Изведнъж нещо силно издрънча. Той пое дълбоко дъх. Мускулите на стомаха му се свиха. Изви глава, застинал от шума зад него. После престана.

След миг започна отново. Той се обърна и тръгна към стълбите. Погледна нагоре. Високо на стената на мазето имаше отворен прозорец. Той бе на нивото на земята. Вятърът се блъскаше в него. Ето обяснението. Вятърът бе угасил пламъка. Чансълър се приближи до стената. Испита отново неясен страх.

Стъклото е било счупено. Натрошените стъкла скърцаха под краката му. Някой се бе вмъкнал с взлом в дома на Макандрю!

Всичко стана толкова бързо. Той не успя да се помръдне, тялото му сякаш не приемаше командите на мозъка.

Отгоре долетяха писъци. Не спираха. Алисън!

Хукна като обезумял по тесните стъпала към кухнята. Алисън не беше тук, но писъците ѝ продължаваха, чудовищно страхотни и жестоки.

— Алисън! Алисън!

Втурна се в трапезарията.

— Алисън!

Писъците рязко секнаха, сега се чуваха хлипове и ридания. Идеха от другата страна на къщата, през коридора и хола. От кабинета на Макандрю!

Питър се затича през стаите, риташе столове от пътя си, един дори запрати с трясък на пода. Връхлетя през вратата на кабинета.

Алисън седеше на колене, в ръцете ѝ избелялата нощница на майка ѝ, цялата в кървави петна. Наоколо счупени шишенца от

парфюм, миризмата силна и дразнеща. А на стената с алена кръв бе изписано:

МАК ПАЛАЧЪТ. УБИЕЦЪТ ОТ ЧАСОНГ

[1] Военната академия в САЩ. — Б. р. ↑

Надписът на стената бе все още незасъхнал. Кръвта по парцаливата нощница още влажнееше. Кабинетът на генерала бе претърсен основно, работа на професионалисти. Вратичките и чекмеджетата на бюрото зееха отворени, кожената тапицерия старателно разпрана. Касите на прозорците бяха изтеглени, книгите извадени от библиотеката, подвързиите им внимателно разпрани.

Питър отведе Алисън в кухнята и наля две чаши чисто уиски. Върна се в мазето, запали пещта и запусти с парцали зеещата дупка в стъклото. Във всекидневната камината работеше. Имаше цял кош с дърва. Разпали огън и двамата седнаха на дивана пред камината. Ужасът бе попреминал, но въпросите оставаха.

— Какво е това Часонг? — попита той.

— Не знам. Мисля, че е място в Корея, но не съм сигурна.

— Ако узнаем, може да разберем какво се е случило. И какво са търсели.

— Всичко е могло да се случи. Беше война и... — Тя млъкна, загледана в пламъците.

— И той е бил войник, който е изпращал други войници в боя. Може всичко да се окаже така просто. Някой загубил син или брат и търси отплата. Чувал съм за такива случаи.

— Но защо точно от него? Такива имаше стотици. А той винаги е повеждал войниците си напред, не е оставал зад тях. Никой никога не е поставял под въпрос решенията му.

— И все пак има някой. Някой, който не може да прости.

Тя го загледа, без да продума няколко секунди.

— Усетихте какво казахте, нали? Дали този човек е луд, не знам, но това, което той знае или мисли, че знае, е истина.

— Не съм се замислил дотам. Надали има връзка.

— Положително. Баща ми не би обърнал гръб на всичко, в което вярваше, ако не е имало нещо друго. — Тя потрепера. — Какво ли би могъл да извърши?

— Нещо във връзка с майка ви.

— Невъзможно.

— Така ли? Видях тази нощница, когато идвах тук. Тя беше облечена в нея. Беше паднала. До нея се търкаляше счупена чаша.

— Тя вечно нещо чупеше. Разрушителен дух. Нощницата е последната ѝ жестока шега. Тя символизира безсилието на баща ми. Това не бе тайна.

— Къде бе майка ви по време на войната в Корея?

— В Токио. Двете бяхме там.

— През петдесета, петдесет и първа?

— Там някъде. Бях малка.

— На шест години?

— Да.

Питър отпи от уискито си.

— И тогава ли се разболя майка ви?

— Да.

— Баща ви каза злополука. Спомняте ли си какво е станало?

— Знам какво стана. Тя се удави. Наистина се удави. Съживиха я с електрошокове, но твърде дълго бе стояла без кислород. Той причини мозъчното увреждане.

— Как стана това?

— Попадна в подводно течение на плажа във Фунабаши. Водите я повлякоха. Спасителите не можах да я намерят навреме.

И двамата дълго мълчаха. Чансълър изпразни чашата си, стана и разбърка огъня.

— Да приготвя ли нещо за ядене? А после ще се върнем...

— Аз там повече няма да вляза! — прекъсна го Алисън със суров глас, после откъсна очи от огъня и го погледна. — Извинявайте. На вас най-малко имам право да викам.

— Но тук няма друг. Затова, ако ви се вика...

— Знам — прекъсна го тя отново, — позволено е.

— Така мисля.

— Безгранично ли е търпението ви? — Тя изрече въпроса кротко, с едва доловим насмешлив блясък в очите. Той усети нейната топлина и уязвимост.

— Не бих казал, че съм от особено търпеливите. Това определение рядко може да се приложи към мене.

— Ще проверя истинността на думите ви. — Алисън се надигна от дивана, приближи се към него и сложи ръце на раменете му. Нежно прокара пръсти по бузата, очите, накрая по устните. — Аз не съм писателка. Аз рисувам моите думи са рисунките. Но не мога да нарисувам това, което мисля или чувствавам в момента. Затова се обръщам към вашето търпение, Питър. Ще ми го дадете ли?

Притисна се в него, притисна и устните си в неговите. Той усети треперещото ѝ тяло, когато се сгуши в него. „Тази нейна потребност се дължи на изтощението и на внезапното ѝ чувство за всепоглъщаща самота“, помисли си Питър. Тя жадуваше отчаяно да запълни с друга любов любовта, която ѝ бе отнета. Нещо, някой трябваше да я замести, макар и за малко, за миг.

О, господи! Той я разбра. Това донякъде напомняше на неговите терзания, родени от същото изтощение и от същото чувство за самота и за вина. Изведнъж си даде сметка, че от месеци насам няма с кого да разговаря, че не бе допускал никого до себе си...

Алисън заспа дълбоко и Питър разбра, че е безсмислено да се качва горе и да търси легло. Донесе одеяла и възглавници. Огънят бе замрял. Повдигна главата на Алисън, подложи под нея най-меката възглавница и я зави с одеяло. Тя не помръдна.

После просна две одеяла на пода пред камината, само на сантиметри от кушетката, и се опъна отгоре. Много неща му се изясниха през последните няколко часа, но не бе разбрал, че е съсипан от умора. Заспа моментално.

Събуди се стреснат, за миг не проумя къде се намира: сепна го изпукването на дърво в люлката си от въглени. От прозореца нахлуваше бледа светлинка. Бе ранно утро. Погледна към Алисън. Тя все още спеше и дишаше дълбоко. Питър погледна часовника си. Беше шест и двайсет. Бе спал почти седем часа.

Стана, обу панталоните си и отиде в кухнята. Пакетите с покупки стояха още неразтворени. Той ги остави настрана. Ровейки из старомодните шкафове, откри кафеник с цедка, в стила на обзавеждането. Сигурно бе от преди четиридесет години. В хладилника намери кафе и се помъчи да си спомни как се работи с тази

кафеварка. Направи най-лесното — постави я върху ниския пламък на печката.

Върна се във всекидневната и безшумно се облече. Излезе в коридора и отвори външната врата. Двата куфара и неговата чанта нямаше да им свършат работа, ако продължаваха да стоят в армейската кола, паркирана на малката алея отпред.

Навън бе студено и влажно. Зимата в Мериленд все още не можеше да се реши дали да покрие всичко със сняг, или да задържи сковаващата ледена мъгла. Влагата бе плътна и пронизваща. Питър отвори колата и се пресегна към задните седалки за багажа. Очите му се разшириха от ужас. Не смогна да подтисне хрипливия звук, който се изтръгна от гърлото му. Гледката бе зловеща, чудовищна. Но тя обясняваше кръвта по стените на кабинета на генерала и кръвта по нощницата.

Върху куфара му, който стоеше на седалката над куфара на Алисън, се виждаха разкъсаните задни крака на някакво животно, грозните му сухожилия стърчаха вън от подгизналата в кръв козина. А върху куфара му с пръст, натопен в кръв, бе изписано:

ЧАСОНГ

Първоначалният шок бързо се смени с вълна от страх и отвращение. Той се измъкна от колата и хвърли бърз поглед към гъсталака и пътя отсреща. Внимателно заобиколи автомобила. Наведе се и вдигна голям камък, без да си дава сметка защо, просто усети странна сигурност с примитивното оръжие в ръце.

Изведнъж изпука клонка! Някъде се пречупи вейка. *Тук или там... стъпки!*

Някой тичаше. Затича се изведнъж. По чакълестата настилка.

Питър не разбра дали страхът му изчезна от този шум или от обстоятелството, че някой все пак бягаше от него. Хукна бързо по посока на шума. Но стъпките заглъхнаха. Вероятно сега човекът бягаше по твърда повърхност, не по чакъла. По пътя!

Питър се хвърли в храсталака, клонките шибаха лицето му, дънери и коренища спъваха нозете му, но стигна до пътя. На петдесетина метра пред него някаква фигура тичаше в ранното неясно

утро към някакъв автомобил. Пушекът от ауспуха се смесваше с утринната мъглявина. Невидима ръка отвори отвътре дясната врата и тичащият се хвърли вътре. Автомобилът бързо се изгуби в дрезгавината.

Питър застана на пътя, пот се стичаше по челото му. Пусна камъка и изтри потта.

Спомни си думите на една разгневена жена при светлината на свещите в хотел „Хей-Адамс“.

Узаконен производ.

Сега сам стана свидетел. Някой искаше да накара Алисън Макандрю да обезумее от страх. Но защо? Баща ѝ вече го нямаше. Какво можеше да спечели, като изплаши дъщерята?

Реши да скрие този ужас от Алисън. Искаше да я запази. Всичко стана толкова бързо, но той усети, че една празнина в него се запълни. Алисън влезе в живота му.

Питаше се дали ще продължи връзката им. Изведнъж въпросът придоби за него особена важност. Бързо се върна в колата, измъкна кървавите крака на животното и ги хвърли сред дърветата. Взе багажа и го внесе в къщата. Слава богу, Алисън още спеше.

Остави нейния куфар в антрето, а своя и чантата отнесе в кухнята. Спомни си отнякъде, че студената вода отмива кръвта по-лесно от топлата. Намери книжни салфетки и след десетина минути кожата на куфара бе свършено чиста. Останалите малки петънца изчегърта с кухненския нож, докато контурите на буквите напълно се заличиха.

А после, необяснимо за самия себе си, извади тефтера и го разтвори върху старомодната кухненска маса. Кафето вреше. Наля си чаша и седна. Загледа се в жълтата страница с изписаните букви. Това не бе само обичайният сутрешен навик. Просто му бе нужно да изследва собствените си мисли и вълнение, като ги прехвърли върху някого от своите герои. Защото току-що бе преживял събитие, в каквото сам бе поставил своя герой. Сякаш го следваха слепешката.

„Агентите на ФБР пускат Мередит. Той се лута из пътищата в падащата нощ.

Минава време.

Мередит се връща у дома си. Казва на жена си, че е катастрофирал и е закарал колата в сервиз. Тя не му вярва.

«Тук вече не се говори истината — крещи тя. — Не мога повече! Какво става с нас?»

Алекс знае какво става с него. Методите на Хувър да всява страх са безпогрешни. Напрежението става нетърпимо. Дори стабилният им брачен съюз е изправен пред разруха. Мередит е сломен. Приема ултиматума на жена си: да напуснат Вашингтон. Ще напусне Министерството на правосъдието и ще се върне към частната практика. Но нещо в него ще загине. Професионалистът в него ще е мъртъв. Хувър ще спечели борбата.

Отново промеждутък от време. Минава полунощ. Семейството на Мередит спи. Той стои сам във всекидневната на долния етаж; свети само настолната лампа, навсякъде сенки по стените. Започнал е тежко да пие. Към страха му се прибавя и усещането, че всичко, в което е вярвал досега, е напълно безсмислено.

Както е пиан, минава край прозореца. Изплашен, открехва леко завесата и поглежда навън. Вижда колата на ФБР пред дома си. Агенти наблюдават къщата.

Разсъдъкът му отказва. Алкохолът, страхът, депресията, тревогата — всичко се слиза в изблик на истерия. Мередит се втурва навън. Нито крещи, нито вика. Налага си необяснимо, невероятно мълчание, конспиративно мълчание. Нетрезвият му ум решава, че трябва да отиде при своите мъчители и да им се предаде: да им се хвърли в нозете и да се превърне в един от тях. Сегашната му тревожна уплаха е подобна на психологическия му срив по време на войната преди много години.

Излиза на улицата. Колата я няма. Чува гласове в мрака, но никого не вижда. Хуква из улицата след гласовете, на моменти се пита дали не е полудял, но една друга част от неговото «аз» отчаяно иска да се предаде, да се хвърли пред победителите и да измоли милост от тях.

Не знае колко време е тичал така, но нощният въздух, усиленото дишане и физическото изтощение намаляват въздействието на алкохола. Започва да идва на себе си. Тръгва обратно за дома си, несигурен дали е поел вярната посока. Пробягал е може би седем мили. Както се движи, забелязва колата на ФБР. Зад един ъгъл, в сянка. Вътре няма никой, хората, които го преследваха, които го унижаваха и оскърбяваха, сега също като него крачат пеша из улиците. Чува стъпки в мрака. Зад него, пред него, отляво, отдясно. Те стъпват с ритъма на сърцето му, стават все по-силни като барабанни удари, застрашителни, оглушителни.

Вижда надпис върху улична табела и се ориентира. Пак хуква да тича. Стъпките не го изоставят и той отново изпада в паника. Тича напред платното, завива, като напълно луд.

Вижда къщата си. Изплашва се още повече, този път страхът го скована. Беше оставил вратата отворена. А сега намира непознат автомобил точно отпред. Хвърля се към непознатата кола, готов да убива, ако трябва. Но човекът в автомобила току-що е пристигнал. Чака отпред, мислейки, че Алекс е излязъл да разхожда куче и небрежно е забравил вратата отворена.

«Утре следобед в 5:30 часа отидете в хотел „Картрет“. Стая 1201. Вземете асансьора до последния етаж, после слезте по стълбите до дванадесетия. Наши хора ще ви наблюдават. Ако ви следят, ще премахнем опашките.» «Какво значи това? Кой сте вие?» «Един човек иска да се срещне с вас. Един сенатор.»

— Питър, къде изчезна? — Нейният опнат глас долетя от всекидневната и го накара да се върне в другия свят, в истинския.

— В кухнята — провикна се той и погледна към куфара си. Кожата още бе мокра. Изстъргването личеше. — Сега ще дойда.

— Не се безпокой — отвърна тя с нескрито облекчение. — Има кафе в хладилника и кафеварката е в дясното горно шкафче.

— Намерих ги. — Той обърна куфара и го сложи в ъгъла. — Но кафето не излезе хубаво. Ще опитам отново.

Занесе кафеварката до умивалника и започна да разглобява старата машинка. Изхвърли използваното кафе в празна кесия и пусна чешмата.

След секунди Алисън се показа на вратата, още загърната в одеялото. Очите им се срещнаха и посланието в тях бе повече от ясно. Като я видя, болка преряза стомаха му. Топла и сладка болка.

— Ти влезе в живота ми — нежно промълви тя. — Питам се, дали ще останеш?

— Същия въпрос си зададох за теб. Дали ти ще останеш в моя живот?

— Ще почакаме и ще видим, нали?

19

Варак влезе в кабинета на Браво без обичайното почукване.

— Това не са действия на сам човек — започна той. — Или, ако е сам, той командува други. Направиха първия си открит ход. Чансълър мисли, че е насочен към момичето. Нищо подобно, той е прицелът.

— Това означава, че искат да го възпрат — уточни Браво.

— Ако не могат да го спрат — прибави Варак, — ще го хвърлят по погрешна следа. Ще го заблудят.

— Обяснете, моля.

— Имам пълни записи. Ако искате, може да ги чуете. И да ги видите — имам и видеозапис. Изпокъсаха всичко в кабинета на Макандрю, търсейки нещо... или по-скоро си даваха вид, че търсят. Склонен съм да поддържам второто. Лъжливата уловка е в името Часонг. Стремят се да внушат на Чансълър, че Часонг е ключовата дума.

— Часонг? — повтори Браво и се замисли. — Това е от преди много години, ако не се лъжа. Спомням си как Труман беснееше тогава. Битката при Часонг, Корея.

— Да. Преди пет минути получих данни от компютъра на Военното разузнаване. При Часонг сме претърпели най-сериозното поражение северно от 38-ия паралел. Предприели сме несъгласувана атака...

— За незначителна територия — прекъсна го Сейнт-Клеър. — За някакви стратегически маловажни възвишения. Това бе първият от последвалата поредица разгроми, които доведоха до освобождаването на генерал Дъглас Макартър.

— В архивите нещата не са споменати точно така, разбира се.

— Естествено. Продължавайте.

— По това време Макандрю е бил полковник. Един от командуващите операцията.

Браво се замисли.

— Битката при Часонг съвпада ли по време с липсващите страници от служебното досие на Макандрю?

— Донякъде. Би трябвало поне, ако Часонг наистина е уловка. Този, който притежава досиетата на Хувър, не би могъл със сигурност да знае какво е казал Макандрю на Чансълър. Един човек, изпаднал в паника пред страха от разкритие, би си изработил алиби със съвършено точна хронология и лъжлива информация.

— Да, от рода на: когато ограбиха банката преди десет дни, аз бях на кино.

— Точно така.

— На тази фаза вече трябва да се работи с мозък, нали?

— Шахматният турнир започна. Предлагам да изгледате и прослушате записите.

— Чудесно.

Двамата излязоха от кабинета и тръгнаха към дъното на коридора, до металната решетка на асансьора. Миг след това влязоха в малкото подземно студио. Апаратурата вече работеше.

— Започваме отначало. Това е видеолентата. — Варак пусна видеопроектора. На стената се появи празен бял квадрат. — Щеше да се забележи, ако бях инсталирал камерата вътре в къщата. Тя се включва електронно. Запомнете това.

На екрана се появи къщата на Макандрю. Но не в светлината на ранната вечер, когато пристигнаха Чансълър и момичето, а в слънчев ден около пладне.

Агентът натисна някакво копче. Проекторът стомира. Картината остана неподвижна на стената.

— Ето — поясни Варак. — Камерата се задействува по електронен път и е страшно чувствителна. Часовниковата система отчита, че кадърът е заснет в три часа следобед. Някой е влязъл в къщата, явно отзад, извън обсега 1-а камерата. — Щракна копчето и прожекцията продължи. После изведнъж спря. Автоматично. Сейнт-Клеър погледна въпросително Варак.

— Сега вече са в къщата. Електронните пластинки са активизирани. Минаваме на фонозаписи. — Агентът пусна аудиоманетофона.

Чува се шум от стъпки, отваряне на врата, изскърцване на панти, още стъпки, отваряне на втора врата.

— Двама души са — каза Варак. — Или може би мъж и тежка жена. Според децибелите всеки тежи повече от седемдесет и пет килограма. — После се чуват някакви неясни звуци, шумолене и странно злокобно изквичаване. После отново, но по-ясно и по-зловещо. Варак заговори:

— Това е животно. От рода на овцете може би. Може и прасе. Ще уточня по-късно.

Следващите десет минути бяха изпълнени с остри раздиращи звуци. Шум от разкъсване на хартии, разпорване на кожена материя, отваряне на чекмеджета. Накрая счупване на стъкло, примесено с пронизително квичене на непонятно животно, квичене, което прераста в писък.

— Колят животното — просто обясни Варак.

— Господи! — промълви Сейнт-Клеър.

После от говорителя долетя човешки глас. Само две слова: „Да вървим.“

Лентата спря. Варак изключи апарата.

— Сега се включваме три часа по-късно. Пристигането на Чансълър и дъщерята на Макандрю. Имаме двадесет секунди кадър на къщата. Това е излизането на похитителите — пак вън от обсега на камерата, нямаме образа им. — Агентът помълча в неловка несигурност. — Изрязах една част от записа и с ваше позволение ще я унищожа. Неуместна е. Просто показва, че между Чансълър и момичето се е създала близост. Временна може би.

— Разбирам. Благодаря — рече Браво.

За кратко къщата се появи отново на екрана. Беше вечер. Вижда се кола по чакълестата алея към входната врата. Алисън излиза и оглежда къщата. Тръгва по пътеката. Появява се Чансълър с торби с продукти. Спират на площадката, разменят няколко думи, после момичето изважда малка чантичка и рови за ключ. Намира го и отваря.

Двамата изглеждат стъписани от нещо. Отново разговарят, много по-възбудено от преди, после влизат вътре. Със затварянето на вратата видеозаписът прекъсна. Варак натисна копчето на аудиомагнитофона.

Елате да оставим покупките в кухнята (думи на момичето). Стъпки, шумолене на хартия, изскърцване на метална панта, продължително мълчание. После отново женският глас:

Баща ми реконструира всичко, за да може обкръжението да ѝ напомня за нейното детство.

Каква изключителна любов (Чансълър).

Каква изключителна саможертва (момичето).

Вие като че ли я ненавиждахте? (Чансълър)

Да. Ненавиждах я. Той бе необикновен човек...

Изведнъж Варак се протегна и спря магнитофона.

— Разковничето е тук. В майката. Готов съм да дам всичко, за да го разгадая. Часонг е уловка. Следващите тридесет минути слушайте много, много внимателно. Писателят у Чансълър инстинктивно я насочва натам, но тя го отклонява. Не нарочно, според мен тя просто не знае.

— Ще слушам най-внимателно, мистър Варак.

И двамата се вгълбиха в записа. На няколко пъти Браво бе принуден да отклони очи встрани, като реакция на неочакваното: при писъка на девойката в кабинета на баща ѝ, при хлиповете и риданията ѝ, при съчувственото отношение на Чансълър и неговите грижливи въпроси. Въображението на писателя се бе развихрило. „Първоначалното ми предположение се оправда“, помисли си Сейнт-Клеър. В последните девет седмици Чансълър бе постигнал забележителен напредък. Нито той, нито Варак знаеха как и защо, но убийството на Уолтър Роулинс бе някак си свързано с досиетата, а ето сега този непримирим генерал и неговата пряма дъщеря, и уловката, наречена „Часонг“. Най-важното е, че онези преминаха към открити действия. Измъкнаха се от тъмното си укритие, стъпките им бяха зафиксирани на магнитофонния запис.

Сейнт-Клеър не знаеше накъде ги води Чансълър. Само усещаше, че се приближават до досиетата на Хувър.

Отново на екрана се появи къщата: Чансълър излиза навън, отваря вратата на колата и изтръпва от ужас. После внимателно заобикаля колата, грабва камък в ръце и се хвърля в гъсталака, връща се, изхвърля два неразличими предмета от колата, изважда куфарите и влиза в къщата.

Магнитофонен запис: шум от течаща вода и някакво стържене.

— Преди час внимателно проучих картината и звука. Той отстранява надписа „Часонг“ от куфара си — поясни Варак. — Не иска момичето да го види.

Последва малчание. Микрофоните улавяха само скриптенето на молив върху хартия. Варак пренави лентата напред до записания разговор.

Питър, къде изчезна?...

В кухнята...

Разменени думи за кафе, бързи стъпки, неясни движения.

Ти влезе в живота ми. Питам се, дали ще останеш? (Меко изречени слова на Алисън Макандрю.)

Същия въпрос си зададох за теб. Дали ти ще останеш е моя живот?

Ще почакаме и ще видим, нали?

Това бе краят. Варак изключи апаратурата и се изправи. Сейнт-Клеър остана на стола си, с аристократични пръсти, сплетени под брадичката.

— Онова скриптене, което чухме, не означава ли, че е писал? — попита той.

— Така мисля. Отговаря на навиците му.

— Забележително, нали? В цялата тази бъркотия да се обърне към книгата си.

— По-скоро необичайно. Не знам дали е забележително. Ако действуваме както трябва, романът му ще се превърне за него в действителност.

Браво отпусна пръсти и положи ръце върху стола.

— Кое ни довежда до романа и вашето схващане за него. Макар да ми изглежда немислимо, все още ли поддържате мнението, че обектът на нашите търсения е член на „Инвър Брас“?

— Позволете ми първо да ви задам един въпрос. Когато ви помолих да свикате членовете на заседание преди два дни, дадохте ли им информацията, която ви препоръчах? Че Чансълър се е срещал с момичето?

— Бих ви казал, ако не съм.

— Знаех, че не сте съгласен с мен.

— Несъгласието ми се диктуваше от твърдо убеждение. Но същото това убеждение ме накара да последвам указанията ви, за да докажа, че не сте прав. — Браво говореше с недомлъвки, почти неразбираемо. — Какво ще ми отговорите? Още ли сте убеден, че човек от „Инвър Брас“ притежава досиетата?

— Ще знам след ден-два.

— Това не е отговор.

— Това е всичко, което мога да кажа. Мисля, че съм прав. Фактите сочат натам.

Сейнт-Клеър се изправи.

— Защото им съобщих за Чансълър и момичето и им дадох името на генерала ли?

— Не само името, но и обстоятелството, че от служебното му досие се губят осем месеца.

— Неубедително! Този, който държи досиетата на Хувър, го знае...

— Разбира се. Но измамната уловка — събитията в Часонг са станали тъкмо през тези месеци. Според мен, каквото и да се е случило в Часонг, каквито и военни решения да е предприел Макандрю или да е отказал да предприеме, Часонг не може да бъде достатъчно основание да напусне поста си в армията. Ако само това е причината, то в Пентагона има достатъчно хора, които биха го принудили да се оттегли още преди години.

— Вероятно неприятен инцидент — съгласи се Браво, — но не и фатален. Може би фигурира в досието му, но не като най-изобличителната му част.

— Просто прикритие — продължи Варак. — Друго нещо е станало, то може би е свързано с Часонг, а може би не. Ако допуснем, че имат връзка — което сме длъжни да допуснем, — то другото е онова, което ще ни доведе до досиетата на Хувър.

— Значи, искате да ме уверите — поде Сейнт-Клеър, като отклони поглед, — че за тези двадесет и четири часа от заседанието на „Инвър Брас“ до пристигането на Чансълър в дома на Макандрю уловката е била извлечена от досието. Миналата вечер членовете на „Инвър Брас“ за първи път чува за съществуването на Чансълър, да не говорим за Макандрю.

— За първи път групата „Инвър Брас“ чува за Чансълър, но не и човекът, който притежава досиетата. Знаели са, защото Чансълър установи връзка с две от жертвите. С Макандрю и Роулинс. Не оспорваме, че те са жертви, нали?

— Съгласен съм, разбира се. — Браво се надигна от стола си. — Тогава всичко се свежда до една специфична информация: свързването

на Чансълър с дъщерята на Макандрю. Тръгването им за къщата в Роквил. И вместо да го пратят в задънена улица, измислят хитростта с Часонг. За да хвърлят Чансълър в друга посока.

— Точно така — твърдо го подкрепи Варак. — Иначе защо да използват Часонг?

— И все пак защо мислите, че човекът е член на „Инвър Брас“?

— Защото никой освен нас не знае, че Чансълър е влязъл във връзка с момичето. В това мога да ви уверя. Само ние подслушваме телефоните му, само ние го следим. А независимо от това дванадесет часа след заседанието на „Инвър Брас“ в къщата на Макандрю влизат с взлом и подхвърлят на Чансълър внимателно обмислена примамка. Тези дванадесет часа са били достатъчни да се прегледа досието на Макандрю и да се изработи уловка със събитията в Часонг.

Сейнт-Клеър тъжно кимна:

— Твърде сте убедителен.

— Убедителни са фактите. По-добре да не беше така.

— И аз бих искал, ей богу. Член на „Инвър Брас“! Най-достойните хора в държавата! Вие го допускате като вероятност. А аз изключвам тази вероятност като невъзможна.

— Но не и Чансълър. При него е ясно още в началото. Когато започнахме с него, вие сам казахте, че той не е ограничаван от условности и факти. А между другото, в романа неговият „Инвър Брас“ се нарича „Ядрото“.

Сейнт-Клеър се загледа в стената, където преди малко прожектираха видеозаписите.

— Реалност и въображение! Невероятно! — И не довърши мисълта си.

— Нали това искахме, на това се надявахме.

— Да, така е. Казахте, че ще ми отговорите с положителност до ден-два?

— Със сигурност, ако междувременно свикате още едно заседание на „Инвър Брас“. След погребението на Макандрю. Искам да им съобщим още две имена.

— О! Чии имена?

— Първо, на журналистката Филис Максвел. Тя е ...

— Да, знам коя е. Защо тя?

— Не съм много убеден — досега не се е показала на повърхността. Но те с Чансълър се срещаха. В книгата си той е описал героиня, поразително приличаща на нея.

— Ясно. А другият кой е?

Варак се поколеба. Видимо очакваше съпротивление.

— Пол Брумли. От Управлението на Общите служби.

— Не! — Дипломатът реагира категорично. — Няма да позволя. Дал съм му дума! И освен това няма смисъл! Брумли започва с „Б“. А ние търсим имена от „М“ до „Z“.

— Не забравяйте, че като агент е известен под името Пепелянка — отвърна Варак. — Това название често се използваше в разузнавателните операции на Пентагона, а в определен период и от ФБР. От август насам той просто изчезна. Опасен е за доста хора във Вашингтон, но за него никой нищо не чува. Пепелянката е забравен, затова е чудесен за нашия случай.

Браво се разхождаше бавно:

— Той и без това изстрада доста. Искате прекалено много!

— Искам нищожно малко в сравнение с целта ни. От това, което съм чувал за Брумли, допускам, че той пръв ще се съгласи.

Сейнт-Клеър притвори очи и се замисли за трагедията, която бе преживял Брумли. Застаряващият, раздразнителен счетоводител, който има смелостта сам да се опълчи срещу Пентагона. А наградата му бе една дъщеря-наркоманка, която след тригодишно изчезване кой знае къде се завърна като нервно разстроена убийца. И сега, когато личният му свят някак си се закрепил, кошмарите обещаваха да се появят наново. Трябваше да го използват като стръв.

Но в своята област, в тъмните ъгълчета на своята страшна професия, Стефан Варак бе блестящ и недостижим. А отгоре на това беше и прав.

— Пристъпвайте към работа — каза Сейнт-Клеър. — Ще свикам „Инвър Брас“ довечера.

Барабаните биеха тихо. Декемврийският вятър носеше издалече приглушен гръмотевичен тътен. Гробът се падаше в северния край на Арлингтънското гробище. Почетната стража стоеше в западната страна. Суровата фаланга излъчваше неизречената армейска заповед:

ковчегът трябва да се отнесе дотам, не по-далече. После ще се спусне в земята. Нашият армейски блясък трябва да събуди уважение. И ще го имаме. Но без излишен шум. Без признаци на лична скръб, това не ни подхожда. Тази е армейска земя. Ние сме мъже. Мъртъвци.

„Колко страшно е всичко“, мислеше си Питър, застанал на няколко крачки от Алисън, седнала на единствения прост черен стол точно до ограденото с кордон пространство. Всички бяха сурови, всички бяха чужди. На всичко. Освен на ритуала.

Тук лежим безчет и почиваме в мир.

Около квадратния изкоп на гроба вън от ограденото пространство стояха висшите офицери от Пентагона. Десетина от тях се бяха приближили до Алисън, говореха ѝ грижовно, стискаха ѝ ръцете. По нея Питър се ориентираше кои са хората, приближени до баща ѝ. Той през цялото време стоеше нащрек. Бе напълно възможно някой от дошлите на погребението да знае тайната на Часонг. Сега можеше само да изучава лицата им и да остави въображението си да се развихря на воля.

Един мъж, приблизително на годините на Макандрю, прикова вниманието му. Майор, с възтъмен тен. „Средиземноморска кръв“, помисли си Чансълър. През цялата кратка церемония стоеше безмълвно, не заговори с никого. Когато понесоха ковчега от катафалката към гроба, той продължи да гледа право напред: не искаше да признае присъствието на мъртвеца.

Едва когато армейският свещеник започна своето слово, майорът даде израз на някакво вълнение. То бе кратко, почти мигновено — появи се като искра в очите и ъглите на устните. То изразяваше омраза.

Питър не снемаше очи от него. В един миг майорът усети, че го наблюдават, дори срещна погледа на Чансълър. Омразата проблесна отново и после изчезна. Той извърна очи встрани.

Когато церемонията свърши и предадоха знамето на дъщерята на покойния воин, всички офицери се изредиха да изкажат съболезнования. Но мургавият майор се обърна и си тръгна, без да продума. Питър го проследи с поглед. Майорът стигна подножието на малко възвишение отвъд неравните редици гробове и спря. Бавно се обърна и погледна назад, самотна фигура над надгробните камъни.

Чансълър инстинктивно почувствува, че майорът е искал да хвърли последен поглед към гроба на Макандрю, да се увери, че човекът, към когото бе хранил омраза, наистина е мъртъв. Любопитен момент.

— Чувствувах погледа ти — каза му Алисън, когато се настаниха отзад в лимузината, която щеше да ги отведе от гробището в Арлингтън до Вашингтон. — Веднъж те погледнах. Ти изучаваше присъстващите. Знам, че си чул всяка дума, която ми казаха. Откри ли някого или нещо, заслужаващо внимание?

— Да — отвърна Питър. — Един майор. С вид на италианец или испанец. Той не дойде при теб. Единствен от офицерите.

Алисън погледна редиците от гробове. Отвърна тихо, за да не чуят шофьорът и ескортът:

— Да, видях го.

— Трябваше да видиш как се държа. Твърде странно.

— Това е нормално. За него. Той парадирва с омразата си като с ордените си. Ненавистта е част от отличията му.

— Кой е той?

— Казва се Пабло Рамирес. От Сан Хуан^[1]. Един от първите от малцинствата в Уест Пойнт.

— Познаваше ли баща ти?

— Да. Заедно са служили. Той е завършил Академията две години след баща ми.

Питър докосна ръката ѝ.

— Заедно ли са служили в Корея?

— В Часонг ли?

— Да.

— Не знам. В Корея, да. Също и в Северна Африка през Втората световна война, както и няколко години във Виетнам. Но не знам за Часонг.

— Искам да знам. Защо не обичаше баща ти?

— Не знам дали е така. Поне не знам дали го е мразил повече от всички останали. Той никого не обича.

— Защо?

— Той е още майор. Повечето от връстниците му са подполковници, полковници, дори генерали.

— Основателно ли е озлоблението му? Дали не го подминават, защото е порториканец?

— Може би отчасти. В армията се съобразяват с това. Дори съм чувала шеги от рода: „Внимавай, като заведеш Рамирес на приема във флотата. Да не поискат да им сервира!“ Във флотата порториканците вършат работата на прислуга.

— Това оправдава до голяма степен озлоблението му.

— Приемам, че е така, но нещата не се свеждат само до това. На Рамирес му се предоставиха много възможности — повече, отколкото на други, — може би тъкмо защото е от малцинство. Но той не успя да направи нищо.

Питър погледна навън, смътно разтревожен. Погледът на Рамирес изразяваше определена омраза, омраза, насочена към определени неща. Към ковчега на Макандрю. Към гроба на Макандрю. Към самия Макандрю.

— Какво мислеше баща ти за него?

— Каквото току-що ти разказах. Той е лековат, избухлив, прекалено емоционален. Не може да се разчита на него. Баща ми отказа на два пъти да подкрепи негови повишения. Но нищо повече не ми е казал.

— Какво означава това „не може да се разчита на него“?

Алисън се намръщи.

— Трябва да помисля. Мисля, че беше в областта на „Р и Р“.

— Това е прекрасно, но не разбирам за какво говориш?

— Извинявай — засмя се тя. — Става дума за писмени доклади от оперативните щабове. „Рекапитулация на бойните действия и разузнаване“.

— Това не ми говори кой знае колко, но поне се досещам. Баща ти е казал, че Рамирес е лъжец. Или по душа, или умишлено.

— Нещо подобно. Но той не е важен, Питър... — Тя постави ръка върху неговата. — Свърши. Край, няма повече. Благодаря ти, повече, отколкото мога да го изкажа с думи.

— Но ние още не сме свършили... — рече той.

Тя го погледна в очите.

— Надявам се, че е така. — После се усмихна. — Хубава е идеята ти за хотел. Ще се отпуснем в лукс и спокойствие и за нищо няма да мислим. Повдига ми се от размисли. А утре ще отида при

адвоката и ще се погрижа за своите неща. Не искам да се чувствуваш задължен да останеш. След няколко дни ще се прибера в Ню Йорк.

Чансълър се стъписа. Не можеше да повярва, че тя е забравила всичко, така изведнъж и така напълно. Задържа ръката ѝ, не му се искаше да я изтегли. — Ами къщата в Мериленд? Вътре са нахлули...

— О, боже! Той е мъртъв. Взели са каквото им е трябвало.

— По-късно ще поговорим отново.

— Добре.

Питър я разбираше. Тя бе преживяла трагедията на бащината смърт, преживя и болката от ровенето в неговата смърт. На погребението се срещна очи в очи с хората, които се бяха мъчили да го погубят. Ритуалът в Арлингтън за нея бе символ. Гордиевият възел бе разсечен. Тя се почувствува свободна да намери свой собствен свят. А той я караше да се върнат назад.

Но така трябваше. Всичко не бе свършило. Той го знаеше. Знаеше го и тя.

Чансълър знаеше още нещо. Алисън каза, че Рамирес не е важен. Но не беше така.

[1] Столицата на Порто Рико. — Б. р. ↑

Отново лимузините пристигнаха в джорджтаунския дом по различно време и от различни места. Още веднаж безмълвни шофьори се срещнаха със своите пътници, без въобще да ги зърнат. „Инвър Брас“ се събираше на заседание.

По силата на безмълвно разбирателство от седмици наред повъзрастните — Браво, Венис и Кристофър — бяха решили избора на нов Генезис да падне върху един от младите — Банър или Парис.

Безспорно всеки един от тях бе блестящ, квалифициран, с изключителни достойнства в няколко направления.

Банър бе станал член на „Инвър Брас“ преди шест години. Той бе най-младият в историята ректор на университет в източните щати, но напусна и стана президент на международната фондация „Рокстън“. Казваше се Фредерик Уелс, специалист по международни финансови отношения. И въпреки че неговите решения оказваха влияние върху целия свят, Уелс никога не забравяше основните човешки добродетели — достойнство, уважение, свобода на избора и на словото. Уелс дълбоко вярваше в доброто начало на човешката природа въпреки нейните недостатъци и тези, които се мъчеха да подтискат човека, да го манипулират или да господствуват над него.

Към тази категория спадаше и Джон Едгар Хувър.

Най-новият член на „Инвър Брас“ бе Парис, влязъл в групата едва преди четири години. Той бе учен. Родословието му бе от Кастиля, но той лично бе дълбоко свързан с американската земя, където родителите му се бяха заселили, бягайки от фалангистите. Наричаше се Карлос Монтелан. В момента ръководеше катедрата по международни отношения в Харвардския университет и се смяташе за най-перспективния американски специалист в областта на геополитиката на двадесетия век. Години наред всички правителства се опитваха да го привлекат на работа в Държавния департамент, но той отказваше. Той беше учен, а не политик. Даваше си сметка за

опасностите, които неизбежно възникваха, когато някой теоретик премине в енергичния свят на реалните преговори.

Но в същото време Монтелан неспирно изследваше и изучаваше хората и техните движещи цели — лични или подчинени на по-голяма кауза. И когато виждаше, че нечии цели са недостойни или разрушителни, той не се колебаеше да премине активно към действия.

Както не се поколеба в случая с Джон Едгар Хувър.

Браво отлагаше избора между двамата претенденти, въпреки че Кристофър настояваше. Кристофър бе Джейкъб Драйфус — banker, последният от богатите патриарси, чиято фирма съперничеше с тези на Барух или Леман. Кристофър бе на осемдесет години и знаеше, че му остават броени дни. Затова държеше „Инвър Брас“ да избере свой водач. Ако една фирма няма глава начело, тя не е фирма. А за Джейкъб Драйфус не съществуваше друга фирма в тая страна по-важна от онази, която с негова помощ се създаде — „Инвър Брас“.

Това бяха думите му пред Браво и Мънро Сейнт-Клеър знаеше, че никой не може го изрази така добре, както Джейкъб. Сейнт-Клеър също бе един от основоположниците, както и Даниъл Съдърланд, черният гигант, чийто изключителен интелект го бе издигнал от плантацията на Алабама до най-висшите юридически кръгове в страната. Но нито Браво, нито Венис можеха да охарактеризират „Инвър Брас“ така, както Кристофър.

По думите на Джейкъб Драйфус „Инвър Брас“ се роди от хаоса по време, когато нацията се раздираше от противоречия и бе на прага на самоунищожението. Пазарът се разори, бизнесът пропадна, фабриките фалираха, магазините се затвориха, фермите опустяха, добитъкът измря, машините ръждясаха. Избухна неизбежна вълна от насилие.

Бездейните лидери във Вашингтон се оказаха неспособни да предприемат активни мерки. В последните месеци на 1929 година се формира „Инвър Брас“. Първият Генезис бе шотландец, banker-капиталовложител, който последва съвета на Барух и Драйфус и се оттегли от деловите операции на борсата. Той даде име на групата — кръсти я на малко мочурливо езеро в шотландските планини, неотбелязано на никаква карта. „Инвър Брас“ трябваше да съществува нелегално. Тя действуваше вън от правителствената бюрократична система, тъй като трябваше да реагира енергично и без спънки.

Огромни парични суми се отпращаха в опустошените райони на страната, където избухваха вълнения, родени от нуждата. Почти из цялата страна остротата на тези вълнения бе притъпена за сметка на средства от „Инвър Брас“. Пожарите бяха потушени или ограничени.

Разбира се, ставаха и грешки, но те бързо се стараеха да ги оправят. Някои от тях се оказаха непоправими. Депресията обхвана целия свят, капиталовложения бяха нужни извън пределите на страната.

Съществуваха Германия. Опустошителните икономически последици от Версайския договор и неуместните решения на споразумението от Локарно бяха все погрешно оценени, мислеха членовете на „Инвър Брас“. Това бе най-катастрофалната им грешка. Грешка, която тридесет и пет години по-късно един дипломат на име Пи-гър Чансълър изтълкува като заговор от международен мащаб.

Този млад човек, Питър Чансълър, трябваше на всяка цена да бъде спрял. Въображението му несъзнателно бе достигнало до „Инвър Брас“, макар че тогава не всичко му бе ясно.

Но грешката изведе хората от „Инвър Брас“ върху нова територия. Те съсредоточиха дейността си в рамките на националната политика. Първоначално решиха да изправят слабостите, които сами бяха допуснали. А после разбраха, че могат да се превърнат в полезна сила. „Инвър Брас“ разполагаше с ум и средства. Можеше да действа бързо, без намеса, с отговорност единствено пред колективната съвест на своите членове.

Мънро Сейнт-Клеър и Даниъл Съдърланд изслушаха трогателната молба на Джейкъб за бързото избиране на нов Генезис. Никой от двамата не отвърна със същата страст. Всеки се съгласи, но без вътрешно убеждение, като не каза нищо съществено. Сейнт-Клеър бе сигурен, че Съдърланд не знае за подозрението, че в „Инвър Брас“ има предател. Значи, съмненията на Съдърланд бяха от друго естество. „Вероятно той вижда, че дните на «Инвър Брас» са преброени“, мислеше Сейнт-Клеър. Може би групата щеше да се разпадне, когато най-старите ѝ членове си отидат от този свят, и сигурно така е по-добре. Всяко време има свои изисквания, а те принадлежаха към друга епоха.

Съмненията на Сейнт-Клеър бяха далеч по-определени: затова не насрочваше избор на нов Генезис. Не можеше да подкрепи никого

от претендентите. Защото, ако в „Инвър Брас“ имаше предател, той бе или Банър, или Парис.

Всички насядаха около кръглата маса, празният стол на Генезис напомняше за тяхната преходност. Нямаше нужда да се пали камината. Никакви записки нямаше да се горят; нищо нямаше и по масата, нямаше и да има. Не бяха разпрацани кодирани материали, защото нямаше да се вземат никакви решения. Просто щеше да се направи информация с коментари по нея.

Беше им подготвен капан. Първо, Сейнт-Клеър трябваше да поднесе информацията за текущите събития по такъв начин, че да може да наблюдава реакцията на всеки един. После трябваше да им подхвърли две имена: Филис Максвел — журналистка, и Пол Брумли — кодово название „Пепелянка“, потулил се противник на политиката на Пентагона. Макар и потулил се, той можеше лесно да бъде намерен от всеки от присъстващите.

— Заседанието ни тази вечер ще бъде кратко — каза Браво. — Целта е да ви уведомя за хода на събитията и да изслушаме мнението ви по новите моменти.

— Предполагам, че това изисква обсъждане на предишни решения — каза Парис.

— Може да коментирате каквото желаете.

— Чудесно — продължи Парис. — След заседанието онази вечер прочетох две книги от Питър Чансълър и не разбирам защо сте се спрели на него. Вярно, има пъргав ум и литературна дарба, но съвсем не е изключителен писател.

— Ние не сме се водили от литературния му талант.

— Нито пък аз. Аз не подценявам популярното четиво. Но говоря конкретно за този писател. Той ли е по-способен от десетки други? Защо точно той?

— Защото него познаваме — отвърна Кристофър, — а не познаваме десетките други.

— Моля? — Парис се наклони напред.

— Бележката на Кристофър е напълно правилна — каза Браво. — Знаем твърде много неща за Чансълър. Преди шест години ни се наложи да го проучим основно. Вие двамата знаете историята на

„Инвър Брас“. От вас нищо не сме скрили. Нашите успехи и нашите грешки. В края на шейсетте години Чансълър пишеше... — Браво позамълча, после се обърна към Парис — ... аналитична дисертация върху падането на Ваймарската република и възникването на милитаризма в Германия. Той стигна твърде близо до разкритието на „Инвър Брас“. Трябваше да го възпрем.

На масата настъпи мълчание. Сейнт-Клеър беше сигурен, че Венис, още повече Кристофър мислеха в момента за ония дни. Всеки за своите терзания.

— Тази дисертация — поясни Банър, като погледна към Парис — се превърна в романа „Райхстаг!“.

— И не беше ли опасно? — запита Парис.

— Беше справедливо — отвърна Венис.

— И все пак роман — сприхаво прибави Кристофър.

— Ясно. Получих отговор. Значи, въпрос на известно познаване на човека, не друго. По-добре познат човек с всичките му ограничения, отколкото непознат с големи обещания.

— Защо така упорито продължавате да критикувате Чансълър? — запита Венис. — Нашата цел са досиетата, а не литературните му подвизи.

— Субективно сравнение — отвърна ученият. — Чансълър е от писателите, които ме дразнят. Знам нещичко за събитията в Сараево и за преобладаващите настроения по онова време. Той гради заключенията си върху факти, криво тълкувани в цял свят, и върху преувеличени асоциации. Сигурен съм, а и стотици читатели вярват, че тъкмо това е автентичната историческа картина.

Браво се облегна на стола си.

— И аз съм чел тази книга, и аз знам нещичко за събитията, които доведоха до Сараево. Ще възразите ли, че изводът на Чансълър за съществуването на международен икономически заговор е погрешен?

— Не, разбира се. Това се знае.

— Значи, е прав, независимо по какъв път е достигнал до този извод.

— Прощавайте — усмихна се Парис. — Добре, че не преподавате история. Казах вече, доволен съм от отговора. Какви са новите събития?

— Последните събития разкриват съществен напредък. Според мен могат само така да се окачествят. — Браво продължи, като описа пътуването на Чансълър и Али-сън до летище „Кенеди“, срещата им с военния ескорт, пристигането на самолета с ковчега на генерала. Както Варак му бе подсказал, Сейнт-Клеър говореше бавно, следейки изрече на всеки един. По реакциите можеше да се отгатне кой от тях е запознат със събитията, които се разказват. По очите, беше казал Варак. Кратко, дори неясно трепване е достатъчно. Някои химически промени не могат да се скрият. Очите са като микроскоп.

Но Сейнт-Клеър не забеляза никакви реакции. Никакъв ответ. Само дълбоко съсредоточаване у всички.

Разказа какво се чува и вижда от записите.

— Без предварителните приготовления на Варак не бихме узнали за необикновените действия, предприети срещу Чансълър. Казвам, срещу Чансълър, а не срещу дъщерята на Макандрю. Според нас те правят опит да го хвърлят по погрешна дия, да го накарат да повярва, че оставката на Макандрю се дължи на негови погрешни командни решения още от войната в Корея, в битка за местността Часонг.

Зениците на Парис се разшириха. Реакцията му бе очевидна. После сам проговори:

— Убийците от Часонг...

Остра болка проряза гърдите на Сейнт-Клеър, не можеше да поеме дъх. С усилие успя да се овладее и изгледа пронизателно Карлос Монтелан.

Думите на Парис го накараха да изстине. Нямахше откъде да ги знае! В записите тези думи никъде не се споменаваха, Сейнт-Клеър също не ги бе употребил!

— Какво ще рече това? — попита Венис и размести тежкото си тяло върху стола.

— Всеки военен историк би ви пояснил, че с тези думи характеризираха всички офицери, взели участие в битката за Часонг — отвърна Парис. — Това бе лудост, самоубийство. Войниците на бойната линия се бунтуваха. Много от тях били застреляни от офицерите си. Трагична катастрофа, и тя до голяма степен определи изхода на войната. Ако Макандрю е бил там, нищо чудно дълго стаявалата се жертва да е изплувала сега. И това би могло да е мотив за оставката му.

Сейнт-Клеър внимателно наблюдаваше Парис, облекчен от академичното му обяснение.

— А липсва ли връзка със смъртта му в Хаван? — запита Кристофър, чиито ръце трепереха, като говореше.

— Не — бавно отвърна Браво. — Макандрю е бил убит от Лонгуърт.

— Искате да кажете Варак? — с недоверие попита Уелс.

— Не — отвърна Браво. — От истинския Лонгуърт. В Хавай.

Сякаш камшик изпляска във въздуха. Всички приковаха очи в него.

— Как? Защо? — Гласът на Венис се задушаваше от гняв. Даниъл Съдърланд беснееше.

— Това не можахме да предвидим, не можахме да го контролираме. Знаете, че Варак се представи като Лонгуърт пред Чансълър. Това бе като въдица, защото за Лонгуърт той можеше да направи справка. Чансълър е дал името на Макандрю, казал му е, че Лонгуърт има достъп до Досиетата. След смъртта на жена си генералът прекосява половината свят, за да открие Лонгуърт. И го намира.

— Значи, Макандрю е смятал, че само Лонгуърт е знаел какво е станало в Часонг — замислено каза Фредерик Уелс. — Че сведения за случая има само в досиетата на Хувър и другаде никъде.

— Това не ни води до никъде, освен пак до досиетата — отново с недоверие рече Кристофър.

— Напротив, то ни подсказва нещо — добави Банър, като погледна към Браво. — Потвърждава вашите думи. Че Часонг е уловка.

— Защо? — запита Венис.

Уелс се обърна към съдията:

— Защото е напълно безсмислено. Защо въобще са го използвали?

— Съгласен съм с вас. — Сейнт-Клеър се наклони напред, възстановил спокойствието си. Първата част от замисъла на Варак не даде резултат. Сега бе време за втората: да се съобщят нови имена. — Както ви казах миналата вечер, Чансълър е напреднал доста с романа си. Варак е успял да сложи ръка на ръкописа. Вътре има два странни момента. Въвежда два нови персонажа, не-споменавани досега. Не знаем защо. Първият е тънко замаскиран, вторият съществува в

записките му — човек, когото се мъчи да открие. Първият е журналистката Филис Максвел, вторият — един счетоводител на име Брум-ли, Пол Брумли. Бил е в Управлението на Общите служби. Има ли някой от вас някаква информация за тези хора?

Никой нищо не каза. Имената бяха изречени, вторият капан зареден. „Ако съмненията на Варак имат основание, кой от двамата ще се хване? — питаше се Сейнт-Клеър. — Банър или Парис? Фредерик Уелс или Карлос Монтелан?“

Разговорът секна. Браво оповести, че закрива заседанието на „Инвър Брас“. Блъсна назад стола си, но го спря гласът на Уелс:

— Варак в коридора ли е?

— Да, разбира се — отвърна дипломатът. — Както винаги, урежда опитването ви.

— Бих искал да му задам един въпрос. Първо ще го задам на всички ви. Поставил е микрофони вътре в къщата в Роквил. Описахте звуците при вмъкването и претърсването на кабинета, но думи не се чуват. Камерата, инсталирана отвън, не „вижда“ нищо, защото похитителите са във от обсега ѝ. Сякаш са знаели за съществуването ѝ.

— Какъв е въпросът ви? — попита Монтелан с остър тон. — Не ми се нравят намеците ви.

Банър изгледа Парис. „Всичко става ясно — помисли си Сейнт-Клеър. — Кръстосаха шпаги. Тези млади лъвове. Младите се опълчват не само срещу по-възрастните, а и един срещу друг в борба за власт и превъзходство.“

— Струва ми се любопитно. Досиетата изчезнаха по такъв начин и в такъв момент, сякаш крадците са очаквали смъртта на Хувър. Месеци на упорити проучвания не дадоха резултат. Един от най-добрите специалисти по разузнаването в страната заяви, че не може нищо да открие. Браво измисля да се използва писателят Чансълър като сонда. Нашият специалист съставя план, писателят се улавя, той е програмиран и започва да пише. И както се очакваше, създава смут сред притежателите на досиетата и те почват атаки срещу него. Действията им, според мен, са дали достатъчно възможност, за да ги зафиксираме. А ние не ги хващаме нито на запис, нито на филм.

Монтелан се надвеси над него:

— Значи ли, че допускате...

— Допускам — прекъсна го Банър, — че въпреки всичката си компетентност и прецизност нашият специалист вчера показва, че тези качества му липсват.

— Това е прекалено! — избухна Кристофър. Повехналите му черти се изостриха, пръстите му затрепераха. — Имате ли представа кой е Варак? Какво е видял в живота си? Какво го тласка?

— Знам, че е изпълнен с омраза — отвърна Банър, — и това ме плаши.

Настъпи пълна тишина. Истината в думите на Фредерик Уелс оказа своето въздействие. Нищо чудно Варак да бе действувал самостоятелно, независимо от тях, тласкан от омраза, непозната за никого от присъстващите.

Сейнт-Клеър си спомни думите на Варак: *Мога да разпозная нациста под каквато и форма да се крие и да го преследвам до дупка. Ако мислите, че има разлика между предназначението на тези досиета и целите на Третия райх, жестоко се лъжете.*

След като веднаж нацистът е открит и унищожен, какъв по-добър начин от досиетата, за да държи в шах последователите му?

Браво отмести назад стола си и стана от масата. Отиде към един стенен шкаф, отключи го и извади малък 38-калибров пистолет. Заклучи шкафа и се върна на място. Оръжието остана в ръката му, но скрито.

— Поканете мистър Варак да влезе!

Стефан Варак застана зад празния стол на Генезис, изучавайки членовете на „Инвър Брас“. Сейнт-Клеър го следеше предпазливо, докато очите им се срещнаха:

— Мистър Варак, имаме въпрос към вас. Бихме желали сбит отговор. Започнете, Банър.

Уелс заговори:

— Мистър Варак, чрез Чансълър вие предвидихте събитие, което би могло да ни доведе до досиетата на Хувър. С идентифициране — визуално или запис на глас. Вие сте подготвили клопката, което доказва, че оценявате значението. А в същото време вашата всепризната компетентност, вашият професионализъм не се оказват налице. Питам се защо. Не би било трудно да поставите две, три, шест камери, ако е нужно! Ако бяхте го направили, сега целта ни щеше да е

постигната, досиетата щяха да са в наши ръце. Защо се получи така, мистър Варак? Защо?

Кръв нахлу в лицето на Варак. Целият почервения от гняв. Всички признаци, които бе карал Сейнт-Клеър да търси по лицата на другите, при него бяха налице. Нима гневът, както и страхът предизвикват същите неконтролируеми химически промени, за които сам бе говорил? Сейнт-Клеър постави оръжието в скута си и нагласи пръст върху спусъка.

Но мигът премина. Варак се овладя.

— Въпросът е уместен — спокойно отвърна той. — Ще отговоря колкото се може по-сбито. Както ви е известно, аз работя сам. До чужда помощ рядко прибягвам, и то само когато няма да установят самоличността ми. Такъв бе случаят с таксиметровия шофьор, който откара Чансълър и момичето до Ню Йорк. Разговорът им бе записан. Шофьорът ми се обади във Вашингтон и ми пусна разговора по телефона. Тогава научих, че се готвят да отидат в Роквил. Имах твърде малко време да приготвя апаратурата, да я откарам и монтирам в къщата. Дори съм доволен, че можах да инсталирам и една камера с подходящия инфрачервен филм. Това е моят отговор.

Отново мълчание. Сега членовете на „Инвър Брас“ изучаваха Варак. Сейнт-Клеър измъкна пръста си от спусъка. Цял живот се бе учил да отличава истината от лъжата. Струваше му се, че сега чу истината. Молеше се на бога да не се е заблудил.

Навикът накара Питър да се събуди в четири и половина, застави го да стане от леглото, да отвори чантата си и да извади кожения тефтер.

Намираха се в апартамент в хотел „Хей-Адамс“ и Алисън едва сега научи за странните му часове за работа. Тя скокна в леглото:

— Пожар ли има?

— Извинявай, не мислех, че ще ме чуеш.

— Не мога да те видя, толкова е тъмно. Какво става?

— Нищо. Вече е утро. По това време обичам да работя. Ти спи. Аз съм в съседната стая.

Алисън се отпусна върху възглавницата, като разтърси глава. Питър се усмихна и отнесе тефтера в дневната — до дивана и масичката за кафе.

След три часа завърши осма глава. Дори не погледна към предварителните бележки, не бе необходимо. Знаеше вълненията на Александър Мередит. Обхванат от страх, задушаван от паника. Знаеше какво означава да си прицел на жестоко преследване. Самият той бе чул забързани стъпки в мрака.

Алисън се разбуди малко преди осем. Той отиде при нея — бавно, прегърнали се един друг, със събудени сетива и смели ласки, двамата се вкопчиха в отчаяния ритъм на страстта, неотслабваща и завладяваща.

После заспаха в обятията си, намерили търсеното спокойствие.

Събудиха се в девет и половина, закусиха в стаята и започнаха да подготвят плановете за деня. Питър ѝ бе обещал един ден на „разкош“, трябваше да ѝ го достави, тя заслужаваше. Наблюдавайки я, докато закусваха, го изненада нещо, което би трябвало да забележи преди. Въпреки напрежението и мъката Алисън винаги излъчваше тънък хумор. Същото качество притежаваше и Кати.

Питър се пресегна през масата към ръката ѝ. Тя я пое засмяно и започна да разглежда неговата.

Иззвъня телефонът. Беше адвокатът на баща ѝ. Трябваше да подпише разни документи, да попълни разни формуляри, да се уточнят законните ѝ наследствени права. Завещанието на генерала бе просто, но не и процедурите при смъртен случай в армията. Би ли могла Алисън да отиде в кантората му в два часа? Ако няма никакви усложнения, ще свършат до пет.

Чансълър ѝ обеща да отложат „разкоша“ за утре. Или по-точно ще започнат от пет и една минута.

„Защото на другия ден — мислеше си Питър — трябва да повдигна въпроса за къщата в Роквил.“

Алисън излезе в един и половина. Чансълър се върна към своя кожен тефтер.

ГЛАВА 9 — РЕЗЮМЕ

„Тежестта на тази глава пада върху срещата на Мередит със сенатора. Тя става в една хотелска стая, след мъчително преследване, при което Алекс *трябва* да се измъкне от преследвачите си. От срещата със сенатора Мередит разбира, че група влиятелни люде са готови да поведат борба срещу Хувър. Той не е сам. Това е началото на неговото връщане към здравия разум.

Вече приема опасностите, които се изпречват на пътя му, защото не е сам, има хора, към които може да се обърне. Моментално им гласува доверието си. Спокойствието му нараства, когато сенаторът разкрива кои са най-близките му помощници — една журналистка и бивш висш служител в администрацията. И те от своя страна искат да се срещнат с Мередит.

Те са изработили план. Алекс не го знае, но фактът му е достатъчен. Той е приобщен към групата, без да знае какви са неговите задължения.“

Часовете летяха, думите се нижеха. Бе стигнал до момента, когато сенаторът обяснява вербуването на приближения на Хувър.

Чансълър със задоволство прочете написаното, което почти без промяна щеше да използва в романа.

„Воден от мисълта за своето оцеляване, Алан Лонг съзира дългогодишната грешка. Миналото му вече не е защитено откъм проучвания, както на всички останали хора. Някой случаен факт може да бъде преиначен, изтеглен от контекста и изопачен. Важен е само фактът, проклетият изобличаващ факт. Лонг се готви да напусне ФБР поради заболяване. Във връзка с това праща на директора доклад. А в същност Лонг започва да работи за нас. Макар че не може точно да се каже, че се е къпал в кръвта на жертвата, той не е и предразположен към злодея на мракобесието. Обезпокоен е. А страхът е оръжие, което той отлично познава.“

„Днес свърших добра работа“, каза Питър, като погледна часовника си. Наближаваше четири и половина. Върху отсрещната сграда следобедното слънце хвърляше плътни сенки. Декемврийският вятър режеше. От време на време някой лист се понасяше спираловидно нагоре.

Алисън скоро щеше да се върне. Щеше да я заведе в малък ресторант в Джорджтаун, където можеха спокойно да вечерят, да се гледат и любуват един друг. Щеше да усеща хумора в очите и в гласа ѝ, щеше да се радва на нейната близост. А после щяха да се върнат в хотела и да се обичат. Пълноценно. Дълбоко. Тази дълбочина отдавна отсъствуваше от интимния му живот.

Питър се изправи, протегна се, направи няколко кръга с шията си. Беше му навик. Когато болката нахлуваше в слепоочията, облекчаваше я с кръговидни движения на врата. Макар че сега не го болеше. Независимо от напрежението на последните два дни само за няколко кратки мили усети тревожното пулсиране на болката. Алисън Макандрю влезе в живота му. Всичко бе толкова просто.

Телефонът иззвъня. Той се усмихна, държеше се като юноша. Сигурно е Алисън. Никой друг не знаеше, че е в този хотел. Вдигна слушалката, очаквайки я с характерния си смях да му каже, че всички

таксита в Ню Йорк я отбягват, че стои затворена в бетонната клетка на зоологическата градина и животните се зъбят срещу нея.

Обади се женски глас, но това не бе гласът на Алисън, а напрегнат, остър глас на изплашен човек:

— Какво, за бога, сте направили? Как можахте да ме напъхате в книгата си? Кой ви даде това право?

Това бе гласът на Филис Максвел.

Безумието отново започваше.

Остави бележка на Алисън, втора бележка остави на бюрото, в случай че не забележи първата. Нямаше време да се обяснява. Случаят бе спешен, трябваше да излезе за около час и половина. Ще ѝ се обади при първа възможност. Обича я.

Филис Максвел! Ужасно! Това, което му наговори, бе чудовищно. И Питър трябваше бързо и подробно да ѝ обясни. Да. Наистина в книгата му става дума за журналистка, която на някои вероятно напомня за нея! Но по същия начин тази героиня би могла да напомня и за десетки други жени!

Не! В никакъв случай не е искал да разбива живота ѝ! Нито нейния, нито на който и да е друг! А само мита за Джон Едгар Хувър, за което никому не дължи извинение! Не, за бога, не! Той работи съвършено самичък! Каквито и проучвания да прави, каквито и източници да ползува, те нямат нищо общо с нея!

Или... с *Паула Мингъс*... която и да е тя.

Но в гласа, който разговаря с него от другия край на линията, нямаше капка разум — в един миг слаб и едва доловим, в друг — истеричен и писклив! Филис Максвел явно губеше разсъдък си. За което той донякъде носеше отговорност.

Питър се опита да ѝ отговори разумно. Безполезно. Опита се да ѝ крещи — настъпи хаос. Накрая изтръгна съгласието ѝ да се срещнат.

Тя отказа да дойде в хотел „Хей-Адамс“. Нали там бяха заедно? Не си ли спомня? Толкова ли е било противно?

Престани, за бога!

Отказа да се срещнат, където той пожелае: нямаше му доверие. И как ли би могла да му има? Не искала място, където могат да ги видят заедно. Предложи му да се видят в някаква къща на Тридесет и пета улица, северозападната част, близо до ъгъла на Уисконсин. Къщата била на нейни близки, които сега отсъствуват. Тя има ключ. Не си

спомня точно номера, но няма значение, къщата е с бяла веранда, а на вратата оцветено стъкло. Тя ще бъде там след половин час. Затвори му телефона с думите:

„Значи, работите заедно с тях, така ли? Гордейте се с това!“

Едно такси се приближи към бордюра. Чансълър скочи в него, даде адреса на шофьора и се опита да събере мислите си.

Някой бе прочел ръкописа му. Това бе напълно сигурно. Но кой? И как? Мисълта как го плашеше, защото този, който се бе заинтересувал, бе отишъл твърде далеч. Знаеше предохранителните мерки, които вземат в машинописното бюро. Това влизаше в задълженията им, това беше репутацията им. Така че машинописната служба трябваше да се изключи.

Морган! Не с умисъл, а просто случайно! Тони притежаваше аристократична небрежност. Неговото странстващо съзнание се луташе, виждаше едновременно десетки проекти. Бе напълно възможно Морган разсеяно да е оставил ръкописа на нечие бюро. Господи, или в мъжката тоалетна!

Таксито стигна до пресечката на Пенсилвания Авеню и Двадесета улица. На ъгъла имаше празна телефонна будка. Питър погледна часовника си. Беше пет и пет. Тони още бе в кантората си.

— Спрете до телефона, ако обичате. Трябва да се обадя. Няма да се бавя.

— Не се тревожете, броячът се върти.

Питър затвори стъклената врата на кабината и набра личния телефон на Морган.

— Тук е Питър, Тони. Трябва да те попитам нещо.

— Къде си, по дяволите? Говорих тази сутрин с мисис Олкът и от нея разбрах, че си в града. Звънях в апартамента, но там никой не ми отговори.

— Във Вашингтон съм. Нямам време да ти обяснявам. Слушай. Някой е прочел ръкописа ми за Хувър. Който и да е той, сторил е ужасно нещо, ужасна грешка...

— Чакай, моля ти се — прекъсна го Морган. — Това е невъзможно. Какво е това ужасно нещо? Каква грешка?

— Казал й е — му е, че е използван за образ в книгата ми.

— Той или тя?

— Това няма значение. Въпросът е, че някой го е прочел и използва сведенията да плаши хората до смърт.

— Но грешка ли е? Има ли наистина такъв герой?

— Не съвсем. Може да бъде всеки друг. Но вече е свършено...

Той не оставяше време на Морган за въпроси.

— Просто исках да ти обърна внимание, че някои от героите ти силно напомнят на някои хора тук... Например този генерал...

— О, боже!... — В сложния процес на изграждане на образи той бе взел някои черти от Филис Максвел, от живота и кариерата ѝ на журналистка, но бе създал нов тип. Друг, не тя! Не Филис! Неговата героиня бе жертва на изнудвачество, това не бе Филис! Това бе художествен образ! Но гласът по хотелския телефон небе художествена измислица. — Давал ли си на друг да чете ръкописа?

— Не съм, разбира се. Да не мислиш, че ще позволя хората да разберат колко си негоден за публикуване, преди да се намеси моята редакторска ръка?

Това бе обичайна шега помежду им, но Чансълър не се разсмя.

— Тогава къде е твоят екземпляр?

— Къде ли? В чекмеджето на нощното ми шкафче, а в последните шест месеца не са ни обирали. Истински рекорд.

— Кога си го разтварял за последен път?

Морган се спря, внезапно стана сериозен, разбрал вече тревогата на Питър.

— Онзи ден. А чекмеджето е заключено.

— Правил ли си ксерокопие за Джошуа?

— Не. Той ще получи екземпляр след редактирането. Да не би някой да е прочел твоя екземпляр?

— Не, в чантата ми е. — Чансълър замлъкна. *Чантата!* Чантата му бе в колата, заедно с куфарите! Нощта в Роквил! Ранното утро, бягащите стъпки! Отвратителните, разкъсани крака на животното! Окървавеният куфар. Тогава е станало. — Нищо, Тони. Ще ти се обадя след ден-два.

— Какво правиш във Вашингтон?

— Не знам точно. Дойдох да науча нещо. Сега не знам... — И той затвори телефона, преди Морган да заговори.

Той забеляза бялата веранда и мътната светлина, която проникваше през оцветеното стъкло на входната врата. Наоколо имаше все стари къщи, някога представителни, но вече отживели времето си.

— Ето къщата — каза той на шофьора! — Благодаря ви и задръжте рестото.

Шофьорът се поколеба.

— Мистър — каза той, — може и да греша, това не ме засяга. Може да го очаквате и затова телефонирахте. Но струва ми се, че ви следят.

— Кой? Къде е колата? — Питър се извърна и погледна през задното стъкло.

— Не си правете труда. Те изчакаха, докато намалихме, а после завиха вляво зад ъгъла. И се забавиха достатъчно, за да видят може би къде ще спрете.

— Сигурен ли сте?

— Казах ви, мога и да греша. Нощем на фарове всичко изглежда малко по-различно. Играете някаква игра.

— Разбирам какво имате пред вид. — Питър помисли малко, после рече: — Искате ли да почакате тук? Ще ви платя.

— О, не, благодаря. И без това доста се отдалечих. Жена ми ще мърмори. Уисконсин е толкова далече. Тук лесно ще си хванете такси.

Чансълър излезе и затвори вратата. Таксито бързо се отдалечи. Той погледна къщата. Освен мъглявата светлина в коридора никъде другаде не светеше. Измина час, откакто говори с Филис Максвел. Трябва вече да е пристигнала. Почуди се дали е дошла на себе си, за да може да контролира действията си. Тръгна по пътеката към верандата.

Достигна последното стъпало и чу металното изщракване на ключалка. Вратата пред него се разтвори, но никой не се показа.

— Филис?

— Влизай бързо! — изшептя тя в отговор.

Стоеше вляво от вратата, залепила гръб до избелелите тапети. На мъглявата светлина изглеждаше много постара, отколкото на светлината на свещите в хотел „Хей-Адамс“. Лицето ѝ бе преbledняло от страх. Дълбоки бръчки от страдание се врязваха край устните ѝ. Очите ѝ бяха все така проникателни, но лишени от онзи блясък, който

той познаваше. В тях нямаше любопитство, а само ужас. Той затвори вратата.

— Не бива да се плашиш от мен. Ти никога не си се бояла от мен. Говоря ти истината, Филис.

— О, млади човече, ти си от най-опасния тип — прошепна тя с тъга и презрение в гласа си. — Ти умееш да убиваш сладко.

— Това са глупости. Искам да си поговорим. Да не стоим така, без да те виждам!

— Никакви лампи няма да се палят!

— Добре, поне мога да те слушам. — Изведнъж мислите на Питър се върнаха към тревожните думи на шофьора. Някъде навън бе спряла кола. Наблюдаваше и чакаше. — Няма да палим лампи. Може ли поне да поседнем?

Тя му отвърна само с поглед, после внезапно се отдръпна от стената. Той я последва през сводестата врата към малката всекидневна. На неясните отражения от светлината в антрето забеляза фотьойли и грамадна кушетка. Тя се насочи право към стола срещу кушетката, единственият звук бе шумоленето на полата ѝ. Той свали балтона си, хвърли го върху облегалката на кушетката и седна срещу нея. Лицето ѝ пое светлината от антрето и сега я виждаше по-ясно, отколкото ако бе седнала до него.

— Искам да ти кажа нещо — започна той. — Ако се изразявам несръчно, то е, защото досега никога не съм правил подобни обяснения. Може би никога не съм анализирал това, което наричат творчески процес. — Той сви презрително рамене при тази дума. — Ти ми направи страхотно впечатление.

— Много мило от твоя страна.

— Недей. Знаеш какво искам да кажа. Баща ми през целия си живот бе журналист. Сигурен съм, че когато се срещнахме, ти ми направи много силно впечатление, по-силно, отколкото аз на тебе. Това, че пожела да ме интервюираш, ми прозвуча глупаво. Но се успокоих, когато се уверих, че не е толкова страшно и че не е свързано с книгите ми. Ти си част от нещо много важно, от голяма величина. Бях адски впечатлен от теб и нощта беше страхотна. И двамата бяхме пили много, но какво от това?

— Убиваш сладко, млади човече — отново прошепна тя.

Питър пое дъх, овладя се.

— Останах в леглото с една голяма жена, ако това е грехът ми, виновен съм.

— Продължавай! — Филис затвори очи.

— Питам те много неща за Хувър онази вечер. Ти ми отговаряше, каза ми неща, които не знаех. Твоето озлобление ме наелектризира. Твоето чувство за нравственост бе дълбоко ранено и ти избухна с такава ярост, каквато не бях срещал в никоя от статиите ти.

— Към какво се насочваш?

— Това е част от моето нескопосано обяснение. Бях във Вашингтон, за да събирам материали. След няколко дни започнах да пиша книгата си. Твоят гняв не излизаше от съзнанието ми. Още повече — гняв на жена. Изявена, преуспяваща жена. Съвсем логично бе да създам героиня, подобна на тази жена, с някои от нейните качества. Това съм направил, това е моето обяснение. Ти стана прототип на героинята ми, но тя не си ти. Тя е художествена измислица.

— Художествена измислица ли е и генералът, когото погребяха вчера в Арлингтън?

Чансълър се вцепени. Нейните сякаш мъртвешки очи го гледаха през тънката струйка неясна светлина.

— Не, той не е измислен — спокойно отговори Питър. — Кой ти наговори всичко това?

— Би трябвало да знаеш. Един ужасяващ, монотонен, креслив шепот по телефона. Страхотно ефектен за такива важни неща. Положително ти е известен. — Филис едва изричаше думите си, сякаш се боеше да ги чуе.

— Не, нищо не знам! — отвърна Питър, прозирайки някакъв чудовищен замисъл. Мъчеше се да запази спокойствие, да говори разумно, но знаеше, че гневът му проличава. — Мислех, че това е потънало в миналото. Шепот по телефона. Думи, написани по стените! Домове, където се влиза с взлом. Раздрани животни! Стига! — Стана и се извърна. — Трябва да се сложи край на това! — Видя каквото му трябваше: голяма настолна лампа. Нарочно тръгна към нея, сложи глава под абажура и дръпна синджирчето. Светлината блесна. — Стига вече криеници, стига вече тъмни стаи. Някой се мъчи да ти изкара ума, и на теб, и на Алисън, мъчи се и мен да докара до лудост. Стига ми веднаж. Няма да позволя...

Но стигна само дотук. Стъклото на един от предните прозорци се пръсна, последва остър пукот на сцепено дърво. Куршумът заседна някъде в масата. Пръсна се втори прозорец, парченца стъкло се разхвърчаха из въздуха и късчета мазилка прелетяха из стаята като назъбени контури на черна мълния.

Инстинктивно Питър блъсна лампата и тя се завъртя на пода. Той падна върху абажура, крушката продължаваше да свети, пръскайки злокобни отблясъци по пода и стените.

— Лягай долу! — изкрещя Филип.

Чак когато се просна на пода, Чансълър осъзна, че летят куршуми, без да се чуват изстрели! Ужасяващите видения отново се върнаха!

Престрелката в „Клойстърс“! Човек убиха пред очите му, внезапно и без предупреждение кърваво кръгче се оформи на челото му. Тялото потръпна в конвулсивен гърч, преди да се свлече. И тогава нямаше гърмежи! Само, подлудяващи изпращявания, които нарушиха покоя и го изпълниха със смърт.

Действуй! За бога, действуй! В паниката си той се бе хвърлил към Филип и я теглеше със себе си по пода.

Пак иззвънтя счупено стъкло, друг куршум разби мазилката. После втори, той рикошира в нещо и разкъса снимката на стената.

Действуй! Това е смъртта!

Трябваше да изгаси светлината. Така се превръщаха в лесни мишени. Бутна Филип настрана, като я държеше ниско. Чуваше я как стене от страх. Огледа се бързо ту наляво, ту надясно! Камък! Сигурно има огнище! Точно зад него и той видя каквото му трябваше! Един ръжен, подпрян на стената. Присегна се към него.

Отново звън на стъкло. Две дупки се появиха на стената, леко затъмнени от сенките. Филип изпищя, Питър помисли, че могат да я чуят, но бързо осъзна, че къщата е на ъгъл, до най-близката съседна къща имаше петдесетина метра. Нощта бе студена, вратите и прозорците затворени. Писъците ѝ нямаше да призват помощ.

Той пропълзя до лампата, вдигна ръжена и удари по абажура, сякаш убиваше смъртоносно животно.

Оставаше осветлението в антрето. То приличаше на прожектор, светлината му се разливаше по ъглите, къпейки стаята с белота, която бе направо невероятна. Питър се понадигна, придвижи се към антрето

и замахна с ръжена към абажура. Той се залюля из въздуха и се разби на стотици стъкълца. Всичко потъна в мрак.

Питър отново допълзя до Филис.

— Къде е телефонът? — пошепна той.

Усещаше я как трепери. Тя не можа да отговори.

— Телефонът? Къде е?

Тя го разбра. В тъмните сенки, които пълзяха от далечните улични лампи, по очите ѝ позна, че го разбра. Думите ѝ едва се разбираха в риданията:

— Не е тук. Има контакт, без телефон.

— *Какво?* — Какво се мъчеше да му каже? Какъв контакт без телефон?

Нова експлозия от стъкла изпълни стаята, куршумът се заби на сантиметри от главите им в отсрещната стена. Изведнъж отвън се чу силен гърмеж за разлика от досегашните беззвучни изстрели, последва гърлен вик, но бързо го заглушиха. Чу се свистене на гуми по паважа, триене на метал в метал. Рев на гневен глас. Отвори се врата на кола, после бързо се хлопна.

— Кухнята — прошепна Филис, като посочи надясно в мрака.

— Телефонът ли е там? Къде?

— Оттук.

— Не ставай! — Питър запълзя като подплашено насекомо по пода. Усети кухненските плочки под себе си. Телефонът! Къде ли е? Опитва се да приспособи очите си към тъмнината.

Опипа стените в паника. Кухненските телефони обикновено са на стената, шнуровете слизат спираловидно надолу... Ето го! Протегна нагоре ръка, свали го от поставката, постави слушалката на ухото си, сложи пръст в последната кухня на шайбата.

Телефонът беше изключен.

Разнесе се оглушителен грохот. Стъкло се раздробил в другия край на тъмната като рог кухня. Горната част на външната врата бе разкъртена. Една тухла полетя навътре. Стъклото бе разбито с тухла.

Тухла! Камината! Беше я видял отстрани на решетката. Сигурен бе! Ето решението! Това бе единственият им изход.

Питър запълзя на четири крака, хем лазеше, хем се влачеше по корем и се добра отново в тъмата на всекидневната. Филис се бе свила до кушетката, вцепенена от ужас.

Ето я! Да бяха знаели собствениците на къщата за какво щеше да послужи! В Нова Англия ги наричат запалки, а в Средния Запад им казват стартери. Тя представлява шуплест камък с цилиндрична форма, на края с метална пръчка, потопена в гърне с керосин. Поставя се под дървата и действа като запалка.

Той достигна с ръка гърнето и свали металния капак. Вътре имаше керосин!

Последва канонада от беззвучни изстрели. Куршумите раздираха въздуха, чупеха останалите прозорци, други безпрепятствено летяха през изпотрошените стъкла. Стените и таванът ги поемаха. Чуваше едно „пинг“, когато смъртоносното олово рикошираше в метални предмети, изпречили се на пътя на полета им.

Капки пот се стичаха по лицето на Питър. Сигурен бе, че е намерил решението, но не знаеше как да го приложи. Тогава му дойдоха на помощ словата от собствените му романи. Той бе измислил отговора отдавна.

„Добрич раздра ризата си и я потопи във варела с газта. Жътвата бе привършила, по полето се издигаха купи слама. Най-близката ще пламне веднага, а вятърът ще разнесе пламъка. Скоро цялата земя ще се покрие от огъня и войнишките кордони ще се принудят да прекратят издирването...“

„Сараево!“. Подобен инцидент става след убийството на ерцхерцог Фердинанд.

Питър рязко свали сакото и ризата си. Наклони се към масата, където стоеше лампата. Издърпа покривката и се върна до камината. Просна ризата си на пода, постави отгоре покривката и наля керосин върху двете, като запази малко в гърнето. Хвърли се към кушетката и измъкна една възглавница от тапицерията. Изля върху нея останалия керосин.

Влудяващото свистене на куршумите и звънът от строшени стъкла не спираше. На Чансълър му се струваше, че му се обръщат червата от страх. Болката в слепоочията нахлу с такава сила, че едва

фокусираше погледа си. Затвори очи за миг, поиска му се да изкрещи, но не би-ваше.

Сложи празното гърне върху покривката и започна да го обвива в покривката и ризата. Завърза двата ръкава, та да не може гърнето да се изхлузи. Остави единия ръкав да виси. Бръкна в джоба си и извади кибрит.

Беше готов. Пропълзя покрай стената до прозореца, като теглеше гърнето след себе си, а възглавницата държеше пред гърдите си. Бавно се изправи на крака, скрит от погледите навън, стискайки ръкава, а напоената възглавница остави на пода. Намести кибрита в ръцете си, измъкна клечка и я запали. Пусна я върху напоеното платно. То лумна моментално в пламъци.

С отривисто движение размаха ръкава зад себе си, после го хвърли с всички сила напред и го пусна в последния момент. Пламтящото гърне разби останките от прозореца и прелетя навън като огнена топка. От въздуха пламъкът лумна по-силно, нападалите капки керосин се запалиха, оставяйки начупена, подскачаща огнена диря.

Питър чу стъпки, после неразбираеми викове. Пак стъпки иззад къщата. Хора се опитваха да угасят пламтящото кълбо. Сега бе моментът за второто му оръжие. Драсна втора клечка с лявата си ръка. С дясната вдигна възглавницата и поднесе клечката към нея.

Тя пламна веднага и опърли космите по ръката му. Той хукна към крайния десен прозорец и хвърли през него пламтящата възглавница. Тя падна точно където бе предвидил: в подножието на бялата дървена веранда.

Старото дърво и раздухваният от вятъра керосин се прегърнаха. Верандата започна да гори.

Отново се чува викове, думи на непознат език. Какъв бе той? Какъв бе този език? Не го бе чувал досега.

Изпразниха последен пълнител към къщата, но без прицел. Питър чу могъщия двигател на автомобил. Врати се отвори и затвори с трясък, гуми засвириха на завоя зад ъгъла. Автомобилът бързо се отдалечи.

Питър се втурна към Филис. Изправи я на крака, притисна я здраво до себе си. Тя цялата трепереше.

— Свърши. Всичко свърши. Трябва да се измъкнем. През задния вход. Скоро къщата ще пламне като... купа слама.

— О, боже! О, божичко... — Тя зарови лице в голите му гърди, безсилна да спре сълзите си.

— Хайде, да вървим! Навън ще чакаме полицията. Все някой ще види пламъците и ще я повика. Хайде!

Филис бавно вдигна очи към него. В тях се четеше неописуемо вълнение и ужас, които ясно личаха на отблясъците от пожара.

— Не! — прошепна хрипливо тя. — Никаква полиция.

— Господи! Но те се опитаха да ни убият! Разбери, по дяволите, че е по-добре да се свържем с полицията.

Тя го отстрани. Старата пасивност отново я обхвана. „Сигурно се мъчи да възстанови за миг здравия си разум“, помисли си Питър.

— Ти си без риза...

— Нищо. Имам сако, имам балтон. Хайде.

— Добре... А... чантичката ми?... Донеси ми я. В антрето е.

Чансълър погледна към антрето. Пушекът на талази навлизаше през счупените стъкла. Верандата гореше, но пламъкът още не бе проникнал в къщата.

— Добре... — Пусна я и взе сакото си от пода до камината.

— Тя е на стълбите, струва ми се. Или пък в дрешника. Не съм сигурна.

— Няма значение, ще я намеря. Ти излизай! През кухнята.

Филис се извърна и тръгна. Питър сложи сакото си и хукна към антрето, като грабна пътем балтона от кушетката.

Всичко свърши. Сега ще почнат разговори с полицията, с властите, с всеки, който прояви интерес към случая. Но край на всичко. Край на романа. Никоя книга не струва такава цена!

Чантичката не беше на стълбището. Той стигна до средата на верандата. Не я видя никъде. Пушекът ставаше по-гъст. Трябваше да побърза. Входната врата бе обхваната от пламъците. Спусна се по стъпалата и се огледа за дрешника. Той бе в дясната страна на антрето. Достигна го бързо и отвори вратата. Имаше палта, кожени яки, шалове върху куки и закачалки, но не и чанта.

Трябваше да се маха. Пушекът ставаше непроницаем. Взе да се дави, очите му засълзиха. Бързо притича през всекидневната, през трапезарията и кухнята към отворената врата.

Навън в далечината чу воя на полицейските сирени.

— Филис!

Обиколи къщата и излезе отпред. Никъде не я виждаше. Заобиколи от другата страна, по автомобилната алея, и се озова отзад.

— Филис, Филис!

Нямаше я. И тогава той разбра. Никаква чантичка нямаше на стълбите или в шкафа за дрехи. Филис бе избягала.

Сирените се чуваха по-близо, бяха на няколко пресечки оттук. Старата къща гореше лесно. Цялата фасада бе в пламъци, които бързо плъзваха навътре.

Без да знае точно защо, Питър усети, че не му се ще да се среща с полицията сам. Поне не сега.

И той бързо потъна в нощта.

Болката в слепоочията го накара да се свлече на земята и да заудря главата си в циментовия бордюр, макар да знаеше, че и това няма да помогне.

Затова продължи да върви, като следеше с очи движението на колите към центъра. Търсеше такси.

Трябваше да остане на Тридесет и пета улица при горящата къща и да разкаже на полицаите невероятната история. И все пак нещо го караше да мисли, че отсъствието на Филис може да събуди въпроси, на които той положително не би могъл да даде отговор. Отговор, който да изключва унищожението на Филис Максвел. Сянка на отговорност легна върху мислите му; имаше неща, които той не знаеше, а трябваше да знае. Толкова ѝ бе задължен. Може би вече не, но досега.

Най-накрая намери такси, мигащата лампичка на покрива бе като маяк. Той слезе от бордюра и размаха ръка. Таксито намали ход. Водачът внимателно се огледа, преди да спре.

— Хотел „Хей-Адамс“, моля! — каза Чансълър.

— Господи, какво се е случило? — запита Алисън, изумена при вида му на вратата.

— В куфара има флаконче с лекарства. В задната преграда. Бързо ми ги донеси, моля те.

— Питър, миличък! Какво е станало? — Алисън го прихвана, тъй като той залитна към вратата. — Ще повикам лекар.

— Не! Слушай какво ти казвам. Знам точно какво ми е. Само дай хапчетата. Бързо! — Усети, че ще се строполи. Хвана се за ръцете ѝ и с нейна помощ стигна леглото. Просна се и посочи с ръка към куфара, който все още стоеше върху рафта за багажа в ъгъла. Тя веднага се спусна нататък.

Направи нещо, което рядко си позволяваше: изгълта две таблетки.

Алисън се завтече към банята и донесе чаша вода. Седна до него, държейки главата му, докато пиеше.

— Моля те, Питър, нека повикам лекар!

— Не — той поклати глава и едва отговори. Опита да се усмихне, да се покаже спокоен. — Лекарят няма да ми помогне. Всичко ще мине след няколко минути. — Отвсякъде го обгърна тъма, клепачите му натежаха. Но не биваше да позволява мракът да го връхлети, преди да я е успокоил. Преди да я е подготвил за това, което можеше евентуално да се случи, ако потъне в мрака. — Може би ще заспя. Не за дълго, никога не трае дълго. Може да приказвам насън, дори да викам. Това да не те безпокои. Нищо не значи, просто бълнуване, глупости.

Мрак изпълни съзнанието му, неговата нощ настъпи. Една безкрайна празнота, в която плуваше, носен от спокойни и приятни ветрове.

Отвори очи, не знаеше от колко време е в леглото. Над него бе надвесена Алисън, очите ѝ още по-красиви от напирещите сълзи.

— Ей! — Той протегна ръка към мократа ѝ буза. — Всичко е наред.

Тя притисна дланта му към устните си.

— Тя се е казвала Кати, така ли?

Беше станало това, което не очакваше да стане, беше казал неща, които не искаше. Но нищо.

— Да — кимна той.

— И е починала, така ли?

— Да.

— О, милият! Толкова си изстрадал, такава любов...

— Извинявай.

— Няма защо.

— Сигурно не ти е било много приятно.

Тя докосна очите му, после страните и устните.

— Това бе подарък — каза тя, — красив подарък.

— Не те разбирам.

— След като произнесе нейното име, започна да викаш моето.

Питър разказа на Алисън за случилото се в къщата на Тридесет и пета улица. Опита се да смекчи реалната опасност, представяйки безразсъдната стрелба като намерение да ги изплашат и стреснат, а не да ги ранят или унищожат.

Очевидно тя не му повярва, но Алисън бе дъщеря на военен. Под една или друга форма тя бе слушала подобни успокоителни лъжи и преди. Прие тази разводнена версия без коментари, но остави недоверието да проличи в очите ѝ.

Той свърши разказа си и застана до прозореца, загледай в коледната украса по Шестдесета улица. Отвън долиташе мъчително бавен и приглушен камбанен звън. Коледа бе само след няколко дена, а той дори не се бе сетил за това. Даже в този миг не мислеше за нея. Мисълта му бе насочена само към едно: какво да прави? Да отиде във ФБР, извор на това безумие, и да ги накара да спрат цялата лудост. Една къща бе разрушена, стреляха смъртоносни оръжия. Филис Максвел трябваше да дойде с него.

— Трябва да се свържа с Филис — меко промълви той. — Трябва да я убедя да дойде с мен.

— Ще набера номера ѝ — каза Алисън и взе указателя от нощното шкафче. Питър продължаваше да гледа през прозореца. — Няма го. Телефонът ѝ не е регистриран.

Чансълър си спомни, че и телефонът на бащата на Алисън не бе регистриран. Почуди се дали би могъл така лесно да изрови нейния номер, както този на Макандрю. Ще приложи подобен трик, журналистическа уловка. Стар приятел-репортьор, за една нощ з града, иска да се свърже с известната журналистка.

Но трикът му не мина. Вероятно чиновникът в отдел „Справки“ сам го бе използвал многократно. Вестникът също отказа да съобщи номера.

— Позволи ми аз да опитам — каза Алисън. — Офицер по въпросите на печата дежури непрекъснато в Пентагона. За лошите новини и военните загуби няма работно време. Високият чин има своите предимства. Или някой ще ме познава, или аз ще знам някого.

От Пентагона ѝ дадоха два номера на Филис Максвел. Единият частен, другият — централата на дома, в който живееше.

На частния телефон никой не отговори, а от централата на дома не даваха сведения за живеещите, само приемаха съобщения. Но тъй като Питър не бе сигурен точно в адреса, телефонистката му го каза.

— Ще дойда с тебе — каза Алисън.

— Мисля, че не бива — отвърна Питър. — Тя спомена баща ти, не по име, но заговори за вчерашното погребение в Арлингтън.

Изплашена е до смърт. Искам само да я убедя да дойде с мене. Ако те види, това може да я спре.

— Добре — кимна Алисън. Дъщерята на военния разбра всичко. — Но се тревожа за теб. Ами ако отново те нападнат?

— Няма. — Той помълча известно време, после протегна ръце и я притегли към себе си. — Има и още нещо — каза той и я погледна в очите. — Не искам ти да се намесваш. Всичко свърши. Ти сама го каза, спомняш ли си? Тогава не се съгласих с теб. Но сега съм съгласен.

— Благодаря ти Искам да кажа, че това, което той е направил, е минало и не може да се промени. Държеше на нещо. И не искам то да бъде разрушено.

— И аз имам пред вид нещо важно, което не бива да се променя. Или да се разрушава. Това сме ние. — Той я целуна нежно. — След като свърши днешният ден, ще почнем да живеем свой живот. Тази мисъл ме въодушевява.

Тя се усмихна и отвърна на целувката му.

— Аз съм безсрамница. Хванахте в момент на слабост и те съблазних. Трябва бъда заклеймена. — Изведнъж усмивката ѝ угасна, в очите ѝ се прочете ранимост. Тя се загледа в неговите. — Всичко стана толкова бързо, Питър. Не искам да се чувствуваш обвързан.

— Аз пък искам — отвърна той.

— Седнете във фойето, сър, аз ще се върна скоро — каза портиерът в жилищния дом, където бе апартаментът на Филип Максвел. Човекът въобще не прояви колебание, сякаш го очакваше.

Питър седна на зеления пластмасов стол и зачака. Портиерът остана навън, като се поклащаше на пети и пръсти, скръстил ръце, облечени в ръкавици, зад униформения си гръб.

Всичко бе толкова странно.

Пет минути изтекоха. Портиерът не направи опит да влезе във фойето. Да не би да е забравил? Чансълър се изправи от стола и се огледа наоколо. Беше разговарял с телефонистка. Къде ли се намираше телефонното табло?

В дъното на фойето забеляза малка остъклена кабина, притисната между редиците пощенски кутии и асансьорните шахти. Той се приближи и надникна вътре. Телефонистка разговаряше в

микрофона, прикрепен към слушалка над главата. Говореше забързано, натъртено. Това бе разговор между приятели, а не служебен. Питър почука на стъклото. Телефонистката прекъсна разговора и отвори прозорчето.

— Кажете, сър?

— Искам да говоря с Филис Максвел. Бихте ли позвънили в апартамента ѝ и ме свържете, ако е там! Спешно!

Реакцията на телефонистката бе така странна, като и тази на портиера. По-различна, но все така непонятна. Тя се поколеба, видимо затруднена.

— Мисля, че мис Максвел я няма — каза тя.

— Ще разберете, като ѝ позвъните.

— Проверихте ли при портиера?

— Какво, по дяволите, означава това? — Питър разбра. Те действуваха по инструкции. — Позвънете в апартамента ѝ!

Както и очакваше, никой не отговори на позвъняването и нямаше смисъл да се бави повече. Питър бързо излезе навън и застана срещу портиера.

— Хайде да играем открито! Имате нещо да ми кажете, нали? Какво е то?

— Деликатен въпрос.

— Какъв е той?

— Тя ви описа, каза, че се казвате Чансълър. Ако бяхте дошли, да речем, преди час, трябваше да ви кажа да дойдете отново в единадесет и че мис Максвел ми е позвънила и е казала, че тогава ще се върне.

Питър погледна часовника си.

— Добре. Сега е почти единадесет. Какво следва?

— Ще почакаме още малко.

— Никакво чакане. Още сега. Или пред мен ще кажете каквото имате, или пред полицията.

— Добре, добре. Но какво, по дяволите, остават още само няколко минути. — Портиерът бръкна във вътрешния си джоб и извади някакъв плик. Подаде го на Чансълър.

Питър погледна човека, после плика. Отгоре бе изписано името му. Върна се в осветеното фоайе, разкъса плика и извади писмото:

„Скъпи мой Питър,

Извинявай, че избягах, но бях сигурна, че ще ме последваш. Ти спаси живота ми и до известна степен — разсъдъка ми. Затова ти дължа обяснение. Боя се, че ще бъде кратко.

Когато четеш това писмо, ще бъда на борда на самолет. Не ме преследвай. Няма да успееш. От няколко години притежавам фалшив паспорт, знаейки, че някой ден ще ми потрябва. Ето, моментът настъпи.

Днес следобед, след като чудовищният глас ми съобщи по телефона, че си ме описал в твоя роман, аз се обадох в редакцията си, че излизам в продължителен отпуск по здравословни причини. Главният редактор не възрази особено. В последните месеци работех доста посредствено.

Решението ми да замина не е внезапно. Отдавна го обмислям. Но събитията тази вечер го направиха неотложно. Каквито и да са простъпките ми, те не заслужават да заплатя с живота си. Нито моите грешки, нито твоите, нито нечий други. Нито пък заради тях трябва да жертвувам своите професионални задължения.

Но последното вече стана. Започнах да допускам компромиси в работата си. Започнах да премълчавам истини, които би трябвало да разкрия. Запазих живота си — но докога — никой не знае. И то го запазих благодарение на тебе. Повече така не мога да продължавам.

Благодаря ти, че спаси живота ми. Моля те да ми простиш, задето повярвах, че си замесен в нещо, в което не си.

Един вътрешен глас ми казва: за бога, Питър, зарежи книгата си! А друг глас ми говори: продължавай!

Повече няма да чуеш нищо за мен, мой млади приятелю! Но знай, че винаги ще те обичам. И ще съм ти вечно признателна,

Филис“

Питър прочете писмото още веднаж, опитвайки се да прозре какво се крие зад всяка дума. Филис бе подбирала фразите си предпазливо, сякаш гонена от неописуем страх. Страх от какво? Какви бяха тия „простъпки“, за които говореше? Какво толкова бе сторила — или не бе сторила, — та трябваше да сложи край на целия си досегашен, изпълнен с успехи живот? Това бе истинско безумие.

Всичко беше безумие! Всичко. Но на безумието трябваше да се сложи край. Тръгна към изхода. Отнейде чу продължително бръмчене. Спря, когато бе сложил ръка върху стъклената дръжка на вратата. Чу името си, придружено от плъзгането на стъкленото прозорче на телефонната централа.

— Мистър Чансълър? — викаше го телефонистката, подаде глава навън. — Вас търсят.

Филис?! Сигурно е променила решението си. Тичешком прекоси фойето и взе слушалката.

Не беше Филис Максвел. Обаждаше се Алисън.

— Случи се нещо ужасно. Обади се някакъв човек от Индианополис. Не беше на себе си. Звънял от летището, хващал първия самолет за Вашингтон...

— Кой е той?

— Казва се Брумли. Каза, че ще те убие.

Каръл Куинлан О'Брайън взе от дежурния входящия дневник и му поблагодари. Вратите на ФБР бяха затворени откъм Пенсилвания Авеню. Списъка на тези, които бяха влезли и излезли, щеше да обработи и да изпрати на главната служба по охраната. Открай време пребиваването на всеки във ФБР се контролираше; човек не можеше да напусне сградата, без да предаде пропускателна карта.

„Всичко започна преди четири месеца от тези дневници на службата за сигурност“, помисли си О'Брайън. Започна и катастрофалното падение на неговата кариера в Бюрото. Преди три месеца в следобедните дневници от 1-ви май той откри три имена: Солтър, Крепс и Лонгуърт. Две от тях представляваха неизвестни кодови имена, а третото принадлежеше на пенсиониран бивш агент, който живееше на тихоокеанския остров Мауи. Тези три неизвестни лица са получили достъп до сградата онази нощ. На следната сутрин

Хувър бе намерен мъртъв, а всички следи от неговите досиета се губеха. Самите досиета бяха бързо забравени като пъклено наследство и никой не желаше нито да ги изрови, нито да ги изучи.

И така Куин О'Брайън разпитваше, без да дава гласност, търсеше съвет от хора, които проявяваха загриженост. Повечето от тях бяха хора от Бюрото като него, чието честолубие бе накърнено през последните години, дори тяхното повече от неговото. Но за по-продължителен период. Той бе пристигнал само преди четири години и половина, военен герой от Сакраменто, от Военното разузнаване, четиридесет и две годишен адвокат, избягал от виетнамския пленнически лагер, посрещнат с почести в Калифорния. Повикаха го във Вашингтон, президентът му връчи орден, Хувър го назначи при себе си. Добро място за социални контакти. Той придаваше на Бюрото онзи така необходим полъх на достойнство. Предполагаше се, че ще бъде удачно и за Куин. Можеше да направи кариера в Министерството на правосъдието.

Би могъл. Но вече не. Защото бе разпитвал. Един шепнещ глас по телефона му нареди да престане. Безизразен, висок, ужасяващ шепот, който му показва, че те знаят. Те имаха писмената изповед на един пленен подполковник, който заедно със седмина други очакваше екзекуция заради постъпката на някой си майор Каръл Куинлан О'Брайън. Майорът не се бе подчинил на заповедта. И предизвика екзекуцията на осем американски войници.

Разбира се, това бе само половината от случилото се. В другата половина се разказваше как същият този майор се грижел за болните и ранените в землянката с много повече загриженост от екзекутирания подполковник. Разказваше се как майорът поемал работата на другите, как крадял храна и лекарства от постовете, за да поддържа живота на болните, как в последна сметка бягството му било продиктувано не толкова от мисълта за самия него, а за останалите пленници.

Той беше адвокат, а не войник. Водеше го неговата юридическа логика, а не войнишката стратегия. Нито пък готовността на войника да възприеме непоносимите жестокости на войната и тъкмо тук, съзнаваше той, се криеше слабостта на позицията му. Дали бе извършил онази постъпка, воден от загриженост за всички? Или воден от мисълта за себе си?

О'Брайън не вярваше, че има точен отговор. Дори само въпросът бе в състояние да го унищожи. Един разобличен „герой от войната“ бе ненавистен за хората. Защото хората се оказаха измамени, това ги дразнеше, това ги вбесяваше.

Тъкмо тези неща му наговори онзи отвратителен шепот. И то само защото Куин бе разпитвал. Три неизвестни лица безпрепятствено са получили достъп до сградата в нощта преди смъртта на Хувър. А на следното утро досиетата на Хувър бяха изчезнали.

Ако О'Брайън се нуждаеше от доказателство за прогресивното си падение като служител във ФБР, то трябваше само да хвърли поглед върху своя служебен картон. Бе отстранен от няколко комисии. Вече не получаваше строго поверителните доклади за новите съвместни операции със Съвета за Национална сигурност и с ЦРУ. Изведнъж го прехвърлиха само на нощни дежурства. Нощни дежурства! За Вашингтон това бе равнозначно на боен пост в Омаха. Нощните дежурства дадоха възможност на агента да направи преценка на много неща, най-вече на своето собствено бъдеще.

Това караше О'Брайън да се чуди кой от Бюрото го преследва. Който и да бе, той явно знаеше за трите неидентифицирани лица, които под фалшив предлог се бяха вмъкнали във ФБР през нощта преди смъртта на Хувър. И вероятно знаеше много повече за стотиците досиета, скрити в личната картотека на Хувър.

Друго едно съображение се натрапваше в съзнанието на О'Брайън. Той не обичаше да се замисля над него. След ужасяващия шепот по телефона преди четири месеца неговата воля за съпротива, за борба изчезна. Бе напълно възможно провалът му в Бюрото да се дължи на самия него. На качеството на неговата работа.

Телефонният звън прекъсна мислите му и го върна към дребнавата реалност на нощното дежурство. Погледна светещото копче пред себе си. Това бе повикване по вътрешната линия на някой от двата пропуска.

— Тук е пропускът на Десета улица. Имаме проблем. При нас стои един човек, който настоява да говори с някого от отговорните служители, които в момента са на работа. Казахме му да дойде сутринта, но той отказва.

— Да не е пиан? Или някой смахнат?

— Не изглежда. В същност знам какъв е. Чел съм една негова книга. Казва се „Контраудар!“. Името му е Чансълър. Питър Чансълър.

— Чувал съм за него. Какво иска?

— Не ще да каже. Твърди, че е спешно.

— Вие какво мислите?

— Мисля, че той няма да мръдне цяла нощ оттук, докато не го приеме някой. Според мен това ще сте вие, Куин.

— Добре тогава. Проверете го за оръжие, дайте му придружител и го пратете при мен.

Питър влезе в кабинета, като кимна признателно на униформения дежурен, който затвори вратата и излезе. От бюрото пред прозореца се надигна набит мъж с червеникавокафява коса и му протегна ръка. Чансълър се приближи и пое ръката му. Ръкостискането бе особено: студено, физически студено и кратко.

— Аз съм старши агент О'Брайън, мистър Чансълър. Положително вие сам знаете, че пристигането ви тук в този час е нещо недопустимо и повече от необичайно.

— Недопустими и необичайни са самите обстоятелства.

— Сигурен сте, че случаят не е за полицията, така ли? Защото нашите правни възможности са ограничени.

— Вие сте ми нужен.

— Добре, но не може ли случаят ви да почака до сутринта? — попита О'Брайън все още прав.

— Не.

— Разбирам. Седнете, моля. — Агентът посочи към едни от двата стола пред бюрото. Питър се поколеба.

— Предпочитам да остана прав. Право да ви кажа, страшно съм изнервен.

— Както ви е удобно. — О'Брайън се върна на стола си. — Поне си свалете палтото. Ако, разбира се, възнамерявате да останете дълго.

— Може би ще остана цялата нощ — отвърна Чансълър, като свали палтото си и го метна върху стола.

— Надявам се да не стане така — каза О'Брайън, като го наблюдаваше.

— Ще ви оставя вие да решите. Така честно ли е?

— Аз съм адвокат, мистър Чансълър. Елиптични отговори, особено предложени под формата на въпрос, са безсмислени и досадни. И ме дразнят.

Питър млъкна и го погледна.

— Адвокат ли? Стори ми се, че казахте агент. Старши агент.

— Казах. Повечето тук сме юристи или икономисти.

— Забравих.

— Припомням ви го. Но това едва ли е съществено.

— Не, не е — отвърна Чансълър, като отново се насочи към темата. — Много неща имам да ви разкажа, мистър О'Брайън. Когато приключа, ще дойда с вас при този, на когото трябва да повтора всичко. Но трябва да започна от самото начало. Иначе няма да се схване смисълът. Преди да започна, ще ви помоля да телефонирате.

— Спрете — прекъсна го агентът. — Вие пристигнахте тук доброволно, като отказахте да дойдете сутринта на официална среща. Затова няма да приема никакви предварителни условия и на никого няма да се обаждам.

— Имам най-основателни причини да поискам от вас това.

— Ако това е предварително условие, не го приемам. Елате утре сутринта.

— *Не мога.* Освен другите причини има и още една: някакъв човек пристига със самолет от Индианополис с намерението да ме убие.

— Тогава вървете в полицията!

— Само това ли можете да ми кажете? Това и „елате сутринта“?

Агентът се отпусна на стола си. Погледът му изразяваше растящо подозрение.

— Вие написахте книгата „Контраудар!“, нали?

— Да, но случаят няма...

— Сега си спомням — прекъсна го О'Брайън. — Тя излезе миналата година. Много хора повярваха, че в нея се описва истината. Други бяха сериозно разтревожени. Според вас ЦРУ действувало вътре в страната.

— Според мен това е така.

— Разбирам — сухо продължи агентът. — Миналата година ЦРУ. Тази година е ред на ФБР. Пристигате от улицата посред нощ и се мъчите да ни провокирате да извършим нещо, което после да опишете.

Питър се хвана за облегалката на стола.

— Не отричам, че всичко започна от книгата. От *идеята* за една книга. Но последвалите събития надхвърлиха всякакви граници. Има жертви. Тази вечер едва не ме убиха. И човека до мен. Всичко е навързано.

— Повтарям ви най-настойчиво: обърнете се към полицията.

— Искам вие да се обадите в полицията!

— Защо?

— За да ми повярвате. Защото случаят засяга хора от ФБР. И според мен вие сте тези, които могат да сложат край на всичко.

— Край на кое? — О'Брайън се наклони напред, все още недоверчив, но заинтригуван.

Чансълър се подвоуми. Трябваше да се покаже разумен пред този подозрителен човек. Ако агентът го помисли за смахнат, дори само леко смахнат, ще го прехвърли на полицията. Питър нямаше нищо против полицията. Тя можеше да му осигури закрила и той се нуждаеше от нея. Но полицията не можеше да реши въпроса. Той зависеше само от Бюрото. Чансълър заговори колкото се може по-спокойно.

— Най-напред да се спрат убийствата. После да се сложи край на терора, на заплахите и изнудванията. На унищожаването на човешкия живот.

— От кого?

— От онези, дето мислят, че притежават информация, която може необратимо да навреди на ФБР.

О'Брайън стоеше неподвижно.

— Какво имате пред вид с това „да навреди необратимо“?

— То се основава на предположението, че Хувър е бил убит.

О'Брайън се вцепени.

— Ясно. А защо трябва да позвъня на полицията?

— Една стара къща на Тридесет и пета улица, в северозападната част, близо до Уисконсин, гореше преди няколко часа, когато се измъкнах от нея. Аз я подпалих.

Очите на агента се разшириха, гласът му стана настойчив:

— Това се казва признание. Аз като адвокат съм длъжен да ви уведомя...

— Ако полицията направи оглед — продължи Питър, пренебрегвайки настоятелността на О'Брайън, — ще открие гилзи на тревата пред къщата, дупки от куршуми по стените, дървенията и мебелите, ще види, че горната страна на кухненската стена е разбита, а телефонните кабели прекъснати.

Агентът от ФБР го гледаше вторачено:

— Какви ги дрънкате, по дяволите?

— Беше ми устроена засада.

— Значи, стрелба в населен квартал?

— Изстрелите бяха със заглушител. Никой нищо не е чул. Имаше и периоди на затишие — сигурно заради минаващи автомобили. Затова се реших да предизвикам пожар. Пламъците щяха да се забележат.

— И вие напуснахте мястото?

— Избягах. А сега съжалявам.

— Защо?

Питър отново се поколеба:

— Бях смутен и изплашен.

— А лицето, което е било с вас?

— То е свързано със случая, струва ми се. — Чансълър се спря, съзирайки нескрития въпрос в очите на агента. Не можеше да я закриля по десетки причини. Както Фелис сама казваше, каквито и да са прегрешенията ѝ, не си заслужаваше да заплати с живота си. — Казва се Фелис Максвел.

— Журналистката?

— Първа избяга тя. Помъчих се да я намеря. Не успях.

— Твърдите, че всичко е станало преди няколко часа. Знаете ли къде се намира сега тя?

— Да. На борда на самолет. — Питър бръкна във вътрешния джоб на сакото си и извади писмото. С нежелание, но съзнавайки, че трябва, го подаде на О'Брайън.

Докато той го четеше, Питър забеляза, че агентът на ФБР нескрито се промени. В миг сякаш кръвта от лицето му се изтегли. По едно време той вдигна очи и се загледа в Питър. Чансълър добре знаеше какво означава този поглед, но не разбираше защо го съзира в очите на този непознат. Те изразяваха страх.

Агентът постави писмото настрана, разтвори някакво тефтерче на бюрото си и вдигна слушалката. Натисна бутона и набра някакъв номер.

— Тук ФБР, един от нощните дежурни офицери, кодово название „75-Врабец“. Имало е пожар в една къща на Тридесети пета, близо до Уисконсин. Имате ли човек на мястото?... Бихте ли ме свързали с офицера, който се занимава със случая? Благодаря. — О'Брайън

изглежда Питър, после каза отсечено: — Седнете. — Това не беше покана, а заповед.

Чансълър се подчини, смътно долавяйки в гласа на агента — въпреки заповедния тон — същия страх, който бе съзрял в очите му.

— Сержант, тук е ФБР. — Той премести слушалката в дясната си ръка. Питър с учудване откри, че дланта, която досега бе държала телефона, е влажна от пот. — Вие знаете кода ми. Искам да ви задам няколко въпроса. Имате ли доказателства как е започнал пожарът и някакви данни за престрелка? Гилзи или дупки от куршуми?

Агентът слушаше, забил поглед върху бюрото, не в нещо определено, а просто фиксиран в една точка. Чансълър го гледаше като хипнотизиран. По лицето на О'Брайън избиха ситни капчици пот. Затаил дъх, той разсеяно изтри потта от челото си. Когато заговори отново, гласът му едва се чуваше:

— Благодаря ви, сержант. Не, не знаем нищо, само следваме анонимно обаждане. Няма нищо общо с нас.

О'Брайън затвори телефона. Бе дълбоко развълнуван, в очите му се появи внезапна тъга.

— Доколкото са могли да установят — поде той, — пожарът е предизвикан умишлено. Намерени са останки от парцали, напоени с керосин. Намерени са гилзи, счупени прозорци. Основания да се очакват заседнали куршуми вътре — в останките от дома. Всичко ще се изпрати за лабораторни изследвания.

Питър се наклони напред. Нещо не бе в ред.

— Но защо казахте на сержанта, че не знаете нищо?

Агентът преглътна.

— Защото искам да чуя какво ще кажете вие. Твърдите, че случаят се отнася до ФБР: подхвърляте някаква безумна мисъл за убийство на Хувър. Това за мен е достатъчно. Аз съм човек от кариерата. Искам да го узная пръв. После винаги мога да вдигна телефона и да поискам отново полицията.

О'Брайън отговори с равен и тих глас. „Правилно“, помисли си Чансълър. Всичко, което бе научил за Бюрото, сочеше, че в основата е линията на социалните контакти. Да се избягват затрудненията на всяка цена. Да се брани ръководството. Думите на Фелис Максвел отново нахлуха в съзнанието му.

„Историята не е разказана никому. И не мисля, че някой някога ще я узнае... ФБР ще го закриля... Приемниците няма да позволят да се опетни паметта му. Боят се да не бъде опетнена кръвната им линия и са непълно прави.“

„Така е“, мислеше си Чансълър. О'Брайън се придържаше към модела. Неговото бреме бе най-тежко, защото пръв чуваше изумителната история. Имаше нещо гнило във ФБР и агентът трябваше да уведоми висшестоящите си за тази плесен. Дилемата му бе напълно разбираема. Приносителите на лошата вест нерядко са били смятани за причинители на катастрофата. Кръвта на един род наистина може да бъде опетнена. Какво чудно тогава, че този агент от кариерата целият бе плувнал в пот?

Но дори богатото въображение не успя да подготви Питър за това, което последва.

— Ще се върна към самото начало — започна Чансълър. — Преди четири, пет месеца живеях по Западното крайбрежие, в Малибу. Беше късен следобед: забелязах един човек на брега, който гледаше вторачено в къщата ми. Излязох и го запитах какво иска. Оказа се, че знае кой съм: каза ми, че се казва Лонгуърт.

О'Брайън се стрелна напред в стола си и прикова очи в Питър. Устните му повториха името почти недоловимо: „Лонгуърт!“

— Да, Лонгуърт. Значи, го знаете.

— Продължавайте — прошепна агентът.

Питър отгатна причината за изумлението на О'Брайън. Алан Лонгуърт бе предал Хувър, бе изменил на Бюрото. И някак си се бе разчуло. Но Хувър е покойник, а предателят — на другия край на света, позорът — измит. Сега старши агент О'Брайън трябваше да чуе вестта, че потъналият в забрава Лонгуърт отново е изплувал на повърхността. Чансълър изпита някакво странно състрадание към този агент от кариерата, надхвърлил средната възраст.

— Лонгуърт ми каза, че искал да разговаря с мен, защото чел книгите ми. Имал да ми разкаже някаква история и вярвал, че аз съм човекът, който би могъл да я опише. Казах му, че не търся никакви сюжети. Тогава гой подхвърли необикновеното предположение за убийството на Хувър, свързвайки го с някакви изчезнали лични досиета. Каза ми да направя проверка на самоличността му. Имах възможност да го сторя и той явно е знаел това. Може би звучи

налудничаво, но аз захапах въдицата. Господ ми е свидетел, че не повярвах. Хувър бе стар човек с дългогодишно сърдечно заболяване. Но идеята ме омагьоса. И фактът, че този Лонгуърт си бе направил труда да...

О'Брайън скокна от стола. Застана зад бюрото и загледа Питър с горящи очи.

— Лонгуърт... Досиетата... Кой ви изпрати при мене? Кой *сте* вие? Какво, по дяволите, съм за вас?

— Моля?

— Очаквате да ви повярвам? Пристигате от улицата посред нощ и ми дрънкате разни измислици! Какво, за бога, искате от мен?

— Не разбирам за какво говорите — отвърна Чансълър напълно объркан. — Никога досега не съм ви виждал.

— Солтър и Крепс! Хайде, карайте! Солтър и Крепс! *W* те бяха там, нали?

— Кой са Солтър и Крепс? Къде да са били?

О'Брайън се извърна. Дишаше тежко.

— Знаете къде. Нерегистрирано покритие. А Лонгуърт е на Хавайските острови.

— Той живее на Мауи — подкрепи го Питър. — Отплатили му се по този начин. Другите две имена не съм чувал. Не ги е споменавал въобще. С Лонгуърт ли са работили?

О'Брайън стоеше неподвижно. Постепенно се извърна към Чансълър и присви очи:

— Работили с Лонгуърт? — едва чуто прошепна. — Какво искате да кажете с това „работили заедно“?

— Точно така. Лонгуърт бил прехвърлен от Бюрото на работа под дълбоко законспирирано прикритие в Държавния департамент. Но това не е било истина. Просто прикритие. Дотолкова успях да проуча. Но ме изумява това, че вие тук знаете въобще за Лонгуърт.

Старши агентът продължаваше да гледа мълчаливо. Ужасените му зеници се разшириха.

— Вие сте напълно чист?

— Какво?

— Вие сте чист? Пристигате направо от улицата и сте съвършено *чист*.

— Какво значи това, че съм „чист“?

— Ако не сте, не бихте говорили всичко това... Би било лудост. „Дълбоко законспирирано прикритие в Държавния...“ О, боже! — О'Брайън сякаш беше в транс, даваше си сметка за напрежението, но не можеше да се отърси от него. Подпря се на бюрото, ръцете му се впиха в дървото. Притвори очи.

Питър се разтревожи:

— Може би е по-добре да ме заведете при друг?

— Не. Почакайте малко. Моля ви.

— Няма смисъл. — Питър се надигна от стола си. — Както сам казахте, това не е за вас. Нека поговоря с някого от другите дежурни офицери.

— Няма други.

— Казахте по телефона...

— Знам какво съм казал. Опитайте да разберете! *Трябва* с мен да разговаряте! Да ми кажете всичко, което знаете! Всяка подробност!

„Никога“, помисли си Питър. Няма да спомене за Алисън, тя не бива да бъде намесена. Пък и няма желание да продължи разказа си пред този необяснимо възбуден човек.

— Искам други да ме изслушат.

О'Брайън примигна няколко пъти. Дойде на себе си, пристъпи сковано към полицата в другия край на кабинета, извади касетофон и се върна към бюрото. Седна и отвори долното чекмедже. Извади малка пластмасова касета.

— Неразпечатана е, касетата е неизползувана. Ще я изпробвам, ако желаете. — Агентът отвори кутията, изтегли касетата и я сложи в магнитофона. — Имате честната ми дума. Другите ще чуят каквото ми разкажете.

— Записът не върши работа.

— Трябва да ми се доверите — каза О'Брайън. — Каквото и да мислите за поведението ми преди няколко минути, трябва да ми се доверите. Ще запишем целия ви разказ. Не си казвайте името. Кажете, че сте писател, това е всичко. Назовете имената на всички участващи, без тези, които са лично или професионално свързани с вас. Ако се окаже невъзможно, ако трябва да ги споменете във връзка със събитието, вдигнете ръка. Ще спра магнитофона и ще помислим какво да правим. Приемате ли?

— *Не* — възрази Чансълър. — Сега почакайте вие. Не съм дошъл тук за това.

— Дойдохте, за да сложите край на безобразията. Така поне ми казахте. Край на убийствата, край на терора, край на изнудванията! Същото искам и аз! Вие не сте единственият притиснат до стената. Нито Филис Максвел! Господи, аз имам жена и деца!

Питър се отдръпна, разтърсен от думите на О'Брайън.

— Какво казахте?

Смутено, агентът от ФБР понижи глас:

— Казах, че имам семейство. Не е важно. Не обръщайте внимание.

— Напротив, аз мисля, че е твърде важно — отвърна Питър. — Просто не мога да ви обясня колко е важно за мен тъкмо сега.

— Не се притеснявайте — прекъсна го О'Брайън. Изведнъж се превърна в закоравял професионалист. — Ще говоря аз. Запомнете: не се представяйте. Назовете всички, които са влезли във връзка с вас или към които сте били препратен. Споменете имената на онези, които че сте познавали преди. Другите имена ще ми дадете после, не върху записа. Не искам да ви преследват. Говорете бавно, обмисляйте думите си. Ако се поколебаете за нещо, погледнете ме. Ще разбере. Започваме. Един миг — да въведа себе си и обстоятелствата.

О'Брайън натисна двата клавиша на малкия касетофон и заговори с отсечен, твърд глас:

— Този запис е направен от старши агент К. Куинлан О'Брайън, седемнайсет-дванайсет, вечерта на 18 декември, приблизително в 23 часа. Човекът, когото ще чуете, бе докаран от нощния дежурен офицер. Заличих името му от входящите дневници и уведомих дежурния по пропуск да ми се докладва, ако някой поиска справка за горното лице... — О'Брайън млъкна, взе молив и си отбеляза нещо върху бележника. — Смятам информацията в тази касета за строго секретна и важна от съображения за сигурност и не допускам ничие вмешателство. Напълно съзнавам необичайността на методите, които използвам, и по лични причини поемам цялата отговорност върху себе си.

Агентът спря магнитофона и погледна към Питър.

— Готов ли сте? Започнете разказа си от това лято, плажа на Малибу и срещата ви с Лонгуърт. — После натисна клавишите и

лентата се завъртя.

Разкъсван от съмнения, Чансълър започна своя разказ; говореше бавно, опитваше се да следва указанията на този човек, който изведнъж му се стори толкова познат. Този носеше нещо от неговите герои. К. Куинлан О'Брайън. *Александър Мередит. Адвокат. Адвокат. ФБР. ФБР. Жена и деца. Жена и деца.*

Наплашените хора.

О'Брайън бе нескрито потресен от разказа, едновременно вцепенен и смутен от събитията, които Питър описваше. Споменеше ли личните досиета на Хувър, агентът изведнъж ставаше напрегнат и ръцете му започваха да треперят. Когато Питър заговори за отвратителния, безизразен, силен шепот по телефона, както Филис го бе описала, О'Брайън не можа да се овладее. Въздъхна тежко, отпусна се назад и затвори очи.

Питър млъкна. Касетата продължаваше да се върти Тишина. О'Брайън отвори очи и ги впери в тавана. После бавно се обърна към Чансълър.

— Продължавайте — каза той.

— Почти привърших. Вие прочетохте писмото й.

— Да, да, прочетох писмото. Опишете какво стана по-нататък. Стрелбата, пожарът. Защо избягахте?

Питър продължи. После млъкна. Бе разказал всичко Или почти всичко. Не спомена нищичко за Алисън.

О'Брайън спря касетофона, върна записа малко назад и прослуша последните фрази. Доволен го изключи.

— Добре. Записахме каквото пожелавате. А сега ми разкажете останалото.

— Какво?

— Помолих ви да ми се доверите. Но вие не разкрихте всичко. Вие сте работили в Пенсилвания. А изведнъж се озовавате във Вашингтон. Защо? Според вас проверката, която сте правили, е била вече завършена. Избягали сте от горящата къща на Тридесет и пета улица преди пет часа. Пристигнахте тук преди два часа. Къде бяхте цели три часа? Запълнете празнините, Чансълър. Това е твърде важно.

— Не. Това не влиза в сделката.

— Каква сделка? Закрилата? — О'Брайън гневно скокна на крака. — Глупак, как мога да ви предложа закрила, като не знам кому я

предлагам! И не се заблуждавайте, закрилата е цената. А на мене, или на когото се заеме с това, ще отнеме почти час да се проследи всеки ваш ход, откакто сте напуснали Пенсилвания.

Логиката на агента бе неоспорима. Чансълър имаше чувството, че е зле подготвен аматьор, изправен срещу закоравял професионалист.

— Не искам тя да бъде намесена в случая. Затова ми дайте честната си дума. И без това много ѝ се събра.

— Ето че имало какво! И на кея ли са се обадили по телефона?

— На нея не. Но на вас са се обаждали, нали?

— Тук аз задавам въпросите. — Агентът седна отново. — А сега ми разкажете за нея.

Питър разправи мрачната и печална история на генерал-лейтенант Брус Макандрю, неговата жена и дъщерята, принудена от обстоятелствата така рано да порасне. Описа самотната къща по пустия страничен път в Мериленд. И думите, изписани в кървавочервено върху стената: „Мак палачът. Убиецът от Часонг“.

Куин О'Брайън притвори очи и бавно изрече:

— Хан Чу.

— Това в Корея ли е?

— Друга война. Но същите методи на измама: военни доклади, които така и не стигаха до Пентагона. А ако стигаха, биваха потулявани. Сега някой друг ги държи в ръцете си.

Дъхът на Питър секна.

— За досиетата на Хувър ли намеквате?

О'Брайън го загледа, без да отговори. Чансълър се чувствуваше като премазан: безумието бе абсолютно.

— Те се били унищожени — прошепна Питър, несигурен в собствените си слова. — Били са унищожени. Какво, по дяволите, ми говорите? Това съществува само в книгата ми. Но в нея нищо не е действително! Вие трябва да браните проклетото си Бюро. Но не и *тях! Не и досиетата!*

О'Брайън стана и вдигна ръце. Това бе успокоителен жест на баща, който укротява разбеснялото се дете.

— Спокойно! Не съм казал нищо за досиетата на Хувър. Твърде много сте преживели тази вечер и правите прибързани изводи. И аз за миг допуснах същото. Но не бива. Два изолирани случая, свързани с

военни доклади, едва ли могат да се приемат за система. А онези досиета бяха унищожени. Знаем това.

— А какво е това Хан Чу?

— Няма връзка с разказа ви.

— Но преди минута вие сам показахте, че е точно обратното.

— Преди минута какви ли не мисли минаха през главата ми. Но сега нещата ми се проясниха. Някой ви използва. Също и мен, и може би десетки още, за да унищожи Бюрото. Някой, който ни познава, който е запознат със структурата. Твърде възможно е да е някой отвътре, от нас. Няма да е за първи път.

Питър изучаваше лицето на агента. След смъртта на Хувър тръгнаха слухове, дори се писа във вестниците, че Бюрото се раздира от борби между вътрешни групировки. Затова проникателността и искреността на О'Брайън звучаха убедително.

— Прощавайте — каза той. — Вие толкова ме изплашихте.

— Имате пълното основание да се плашите. Много повече от мен. По мен още никой не е стрелял. — О'Брайън се усмихна окуражително. — Но край на всичко. Ще намеря хора, които да ви пазят денонощно.

Чансълър му отвърна с измъчена усмивка:

— Които и да са, надявам се, да са най-добрите. Не се свеня да ви призная, че никога в живота си не съм бил така напласен.

Усмивката изчезна от лицето на агента:

— Които и да са, няма да бъдат от ФБР.

— Така ли? Защо?

— Не знам на кого мога да се доверя.

— Тогава очевидно знаете, че има хора, на които не бива да се доверявате? Конкретен човек ли?

— Не е само един! Тук има цяла глутница екстремисти. Някои от тях са ни известни, но не всички. Наричаме ги трупата на Хувър. След неговата смърт мислеха, че ще вземат властта. Но не успяха и са бесни. Някои от тях са параноици като Хувър.

Чансълър бе поразен от думите на О'Брайън. Те напълно потвърждаваха неговите първоначални мисли. Всичко, което стана — от Малибу до Роквил и старата къща на Тридесет и пета улица, — бе резултат на свирепи битки вътре във ФБР. Затова Лонгуърт се бе появил отново.

— С вас се разбрахме. Искам закрила. За мен и за момичето.

— Ще я имате.

— Откъде? От кого?

— Вие споменахте съдията Съдърланд. Преди няколко години той изигра решаваща роля за възстановяването на разрушените контакти между ФБР и останалите организации с разузнавателна дейност. Хувър бе пресякъл потока на всякаква информация за ЦРУ и СНС.

— Знам — прекъсна го кротко Чансълър. — Писал съм книга за това.

— „Контраудар!“, нали? Май ще трябва да я прочета.

— Аз ще ви дам екземпляр, вие ще ми дадете закрила. Но пак ви питам? Кой? И откъде?

— Има един човек на име Варак. От хората на Съдърланд. Той ми е задължен.

О’Брайън се отпусна в стола. Главата му падна назад, дишаше нервно и учестено, сякаш въздухът не стигаше до дробовете му. После закри с длани лицето си. Усещаше как пръстите му треперят.

Не беше сигурен, че ще се справи. На няколко пъти през последните два часа му се струваше, че ще рухне.

Само страхът на писателя успя да го мобилизира. И мисълта, че с Чансълър трябва да бъде предпазлив, че не бива да му позволи да узнае истината.

Досиетата на Хувър не бяха унищожени, това Куин знаеше. И беше сигурен, А ето че сега и друг го научи. Но колко ли още хора го знаеха? Колко ли са телефонните обаждания? На колко хора е позвънил отвратителният писклив шепот? Един убит генерал, един убит конгресмен, една изчезнала журналистка — и колко ли още?

Сега нещата не бяха същите както преди два часа. Разкритията на Питър Чансълър показваха, че му предстои бързо да пристъпи към действия. За свое огромно облекчение О’Брайън почувствува, че отново има сили да заработи.

Вдигна телефона и позвъни в Съвета за Национална сигурност. Но Стефан Варак не можеше да се открие.

Къде беше Варак? Каква ли задача пречеше на агента от СНС да се свърже с Бюрото? И особено с него? С Варак бяха приятели. За него се бе излагал на страхотен риск преди две години, снабдявайки го с информация, забранена от Хувър. Това можеше да му коства кариерата.

Сега Варак му беше нужен. В света на разузнаването Варак нямаше равен на себе си. Многостранният му опит, дълбочината и броят на връзките му го правеха изключителен. Куин искаше Варак пръв да изслуша записа на Чансълър. Варак щеше да измисли какво да предприемат.

А междувременно писателят щеше да получи временна закрила. Името му бе заличено от входящите дневни-нищи, всички въпроси във връзка със случая щяха да бъдат отправяни до него. Имаше няколко души в ЦРУ, които Куин бе захранвал с информация по време на ембаргото. Когато О'Брайън им каза, че човекът, когото трябва да охраняват, е авторът на „Контраудар!“, те едва не му отказаха. Но накрая, разбира се, приеха. Разумните хора дори в най-неразумната професия трябва да си помагат един на друг. Иначе неразумните ще вземат връх, което води до катастрофа.

Може би неразумните вече бяха успели. Може би катастрофата настъпваше.

Съпровождащият от ФБР отведе Чансълър невредим до фоайето на хотел „Хей-Адамс“. Той бе поет от човека на ЦРУ с кимване и вежливото: „О’кей... Лека нощ.“

В асансьора Питър направи опит да заговори непознатия, който доброволно бе приел да го закриля.

— Името ми е Чансълър — глуповато изрече тоя.

— Знаем — отвърна непознатият. — Чел съм книгата ви. Добре сте ни изрисували.

Това не бе най-окуражителното начало за едно запознанство.

— Не съм имал намерение да ви създавам неприятности. Аз имам няколко души приятели в ЦРУ.

— Все още? А на бас?

Още по-обезкуражително.

— Някакъв човек на име Брумли е на път от Индианополис.

— Знаем. Той е шестдесет и пет годишен, в недобро здраве. На летището в Индианополис е носел пистолет. Притежавал разрешително, затова трябва да му го върнат на Националното летище във Вашингтон. Но няма да го получи. Ще се изгуби.

— Той може да си купи друг.

— Малко вероятно. О’Брайън е пуснал човек след него.

Стигнаха до етаж. Вратата на асансьора се отвори, човекът от ЦРУ прегради с ръка изхода на Питър и излезе пръв, мушна дясната ръка в джоба на палтото. Огледа коридора, обърна се и кимна на Чансълър.

— А какво ще стане сутринта? — попита Питър, излизайки от асансьора. — Брумли може да влезе във все-ки магазин за оръжия...

— С разрешително от Индианополис? Никой продавач не би му дал огнестрелно оръжие.

— Някои могат да го направят. Има начини.

— Има още по-сигурни начини да го възпрем.

Спряха пред вратата на апартамента. Човекът извади дясната си ръка от джоба — държеше малък автоматичен пистолет. Разкопча с лявата средните копчета на балтона и скри оръжието вътре. Питър почука.

Чу забързаните стъпки на Алисън. Тя отвори вратата, понечи да го прегърне, но се отдръпна при вида на непознатия.

— Алисън, това е... Извинете, но не знам името ви.

— Тази вечер нямам име. Добър вече, мис Макандрю!

— Здравейте. — Алисън бе обяснимо объркана. — Заповядайте.

— Не, благодаря. — Агентът погледна Чансълър. — Ще стоя отпред в коридора през цялото време. Ще ме сменят в осем сутринта, което значи, че ще ви разбудя, за да ви покажа колегата.

— Аз ще съм станал...

— Добре. Лека нощ.

— Почакайте малко... — Една мисъл се стрелна в съзнанието на Питър. — Ако Брумли пристигне и вие сте сигурен, че не носи оръжие, може би ще трябва да си поприсажвам с него. Аз не го познавам. Не знам защо ме преследва.

— Ваша работа. Нека действваме според обстоятелствата. — И той затвори вратата.

— Толкова много се забави! — Алисън обви ръце около шията му и притисна лице в неговото. — Едва не откачих!

Той нежно я прегърна.

— Свърши с това. Повече няма да откачаме от страх!

— Всичко ли им разказа?

— Да. — Той я отдръпна от себе си, за да я разгледа. — Всичко. И за баща ти. Просто трябваше. Човекът, с когото говорих, разбра, че нещо крия. Обясни ми, че могат да проследят всяка крачка, която сме направили. Нямахше да се лутат дълго, просто щяха да преминат на отсрещния бряг до Пентагона.

Тя кимна, хвана го за ръка и го поведе към хола.

— Как се чувствуваш?

— Добре. Облекчен. Нещо за пиене искаш ли?

— Уморен си. Аз ще ти приготвя — каза тя и се упъти към барчето, заредено с напитки от хотела. Питър се отпусна в едно кресло, отмалял, и протегна напред крака. — Мислех си да те попитам — поде Алисън, като наля уиски и отвори кофичката с лед, — навсякъде ли,

където отидеш, те посрещат със заредено барче? Ти не пиеш чак толкова!

— Преди няколко месеца пиех доста. — Чансълър се засмя. Приятно му бе да си спомни, след като сега нещата се бяха променили. — Да ти кажа право, това е прищявка, която задоволих с първия голям аванс. Спомних си разни филми. Там писателите в хотелските стаи имат винаги фантастични неща за пиене и са облечени в смокинги. Аз нямам смокинг.

Сега бе ред на Алисън да се засмее. Донесе му питието и седна на стола срещу него.

— Ще ти купя смокинг за Коледа.

— За следващата Коледа — каза той и задържа поглед върху нея. — За тази Коледа ми поднеси златна халка. За третия пръст на лявата ми ръка. Същата ще има и на твоята ръка.

Алисън отпи от чашата си и отмести поглед встрани.

— Отново поддържам думите си от преди няколко часа. Не искам да се чувствуваш обвързан.

Чансълър я погледна разтревожено. Остави чашата си настрана и пристъпи към нея. Коленичи в нозете ѝ и докосна лицето ѝ.

— Какво очакваш да кажа? „Благодаря ви, мис Макандрю, за чудесното начало.“ Не мога да го кажа и не нога дори да го помисля. Не искам и ти да го мислиш.

Тя го гледаше — очите ѝ изразяваха болка.

— Толкова неща не знаеш за мен.

— Какви са те? — усмихна се Питър. — Че си дъщеря на полка. Момичето на дванайсети батальон. Девственица не си, но не си и друга. Не би могла да бъдеш. Прекалено независима си.

— Правиш заключенията си твърде прибързано.

— Така да е! Радвам се, че мислиш така. Решителен съм, качество, което от доста време осезателно ми липсваше... докато не те срещнах.

— Ти се възстановяваш от едно мъчително преживяване. И ме срещна. Аз самата бях в беда.

— Благодаря ви, мадам Фройд. Но както забелязвате, аз съм възстановен и решен. Помислете върху мое-го решение. Приемам, че браковете този сезон не са на мода, минават за еснафщина. — Той пристъпи към нея. — Разбери, че държа на това, което говорихме.

Искам да съм обвързан, вярвам в брачния съюз и искам да изживея с теб остатъка от живота си.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя поклати глава и го прегърна:

— О, Питър, къде беше през всичките тия години?

— В друг свят.

— Аз също. Какво бе онова глупаво стихотворение: „Ела в живота ми и остани, навеки моята любов бъди...“

— Марлоу. Не е глупаво.

— Ще дойда и ще живея с тебе, Питър. Ще бъда твоята любов. Докато съществува за двама ни. Но не искам да а се женим.

Той се дръпна назад смутен.

— А аз искам дори нещо повече.

— Не мога да ти дам нищо повече. Съжалявам.

— Знам, чувствавам го! Искам нещо пълно, както... — Той млъкна.

— Като с нея... Като с Кати?

— Да. Не мога да погребя спомена за нея.

— Никога не бих искала да го погребваш. Може би и помежду ни ще се получи нещо толкова красиво. Но не и женитба.

— Но защо?

Сълзи се затъркаляха по страните ѝ.

— Защото семейството означава... деца. Аз не искам деца, Питър.

Тя загатваше нещо с недомлъвки и Питър го усети. Но не бе съвсем сигурен какво имаше пред вид.

— Отиваш твърде далеч. Аз не съм мислил... — изведнъж проумя. — Правиш го заради майка си. Заради болестта ѝ.

Алисън затвори очи, по лицето ѝ рукнаха сълзи.

— Опитай се да разбереш, мили.

Питър не помръдна. Остана прилепен до нея и я накара да го погледне.

— Чуй ме. Разбирам и нещо друго. Ти не си вярвала никога в това, което са ти казвали, не си вярвала в думите на баща си. Че майка ти се е разболяла, след като едва не се удавила. Ти никога не си приемала това за истина. Защо?

Очите ѝ изразяваха дълбока печал.

— Не вярвах. Не съм сигурна в причината. Ето това е най-ужасното.

— Но защо не си искала да повярваш? Защо мислиш, че баща ти те е заблуждавал?

— Не знам. Но го познавах така добре, познавах все-ки нюанс в гласа му, всеки негов жест. Може би е разказвал случая повече от петдесет пъти, и то все насила, сякаш се мъчеше да ме накара да я обикна така, както той някога я е обичал. Но винаги имаше нещо неискре-, винаги нещо липсваше. Накрая проумях. Тя бе просто една луда. Постепенно все повече е полудявала. *Естествено!* А той не искаше аз да знам! Сега разбираш ли?

Чансълър взе ръката ѝ.

— По-скоро е криел от тебе нещо друго.

— Какво? И защо?...

Телефонът иззвъня. Питър погледна часовника си. Минаваше три след полунощ. Кой, по дяволите, можеше да му се обажда в тоя час? Сигурно е О'Брайън. Той вдигна слушалката.

— Мислиш, че си ме спрял, но не си! — Гласът бе остър, стържещ и тежко задъхан.

— *Брумли?*

— Животно такова! Гадна подла отрепка! — Чак сега се долови възрастта в гласа. Това бе истеричен глас на старец.

— Брумли, що за човек сте вие? Какво съм ви сторил? Никога не съм ви виждал дори!

— И не е нужно, нали? Не е нужно да познаваш един човек, за да го унищожеш. Или да унищожеш нея. Момчето ми! И нейните деца!

Филис Максвел бе употребила същата дума. *Да унищожеш.* Нима Брумли имаше пред вид Филис? Нима говореше за нея? Невъзможно — тя нямаше деца.

— Кълна ви се, не знам за какво говорите. Някой ви е измамил. Както измамиха и други хора.

— Някой не ме е измамил. Те ми го прочетоха. Ти си изровил съдебните преписки, поверителните сведения, досието от психиатрията. И си описал всичко, до последната мръсотия. Даже с нашите имена, казал си къде живеем, *тя* къде живее!

— Няма такова нещо! Не съм използвал никакви съдебни преписки и медицински досиета! И в ръкописа ми няма нищо подобно!

Въобща нямам представа за какво говорите!

— Отрепка! Мошеник! — Старецът изплю думите с дълбока омраза. — Ти за глупак ли ме мислиш? Мислиш, че не са ми дали доказателства? Целият ми живот е минал в ревизии. — Той избухна: — Дадох ми телефонния номер, аз направих проверка и позвъних на тоя номер, печатница „Бедфорд“. Свързах се с линотипера. Той ми прочете какво си написал! Каквото бе набрал преди седмица!

Питър беше зашеметен. Неговият издател печаташе книгите си в печатница „Бедфорд“.

— Не може да бъде! Ръкописът ми не е в печатницата. Той въобща не е завършен!

Последва кратко мълчание. Чансълър се надяваше да е убедил стареца. Но последвалите думи на Брумли го разколебаха.

— И продължаваш да лъжеш! Книгата ще излезе през април. Ти винаги издаваш книгите си през април.

— Но не и тази година.

— Книгата ти е отпечатана. Вече ми е все едно. Ни ти стигна, че мен ме унищожи. А сега преследваш и нея Но няма да ти позволя, Чансълър! Няма да се скриеш от мене. Ще те намеря и ще те убия. Защото нищо не може да ме спре. Животът ми свърши!

Питър мислеше трескаво.

— Чуйте ме! Това, което се е случило с вас, се случи още с мнозина. Нека ви попитам: обаждал ли ви се е някой по телефона с шепнещ глас? С креслив шепот...

Линията се прекъсна. Чансълър огледа слушалката и се върна при Алисън, чието лице бе все още в сълзи...

— Той е ненормален!

— Днес това е често явление!

— Не ща да слушам такива приказки — каза той, измъкна от джоба си листче с номера на О'Брайън. Позвъни му: — Тук е Чансълър. Обади ми се Брумли. Не е на себе си. Мисли, че книгата ми излиза през април. Вярва, както вярваше и Филис Максвел, че тя съдържа сведения за него, които ще го унищожат.

— А това така ли е?

— Не. Никога в живота си не съм чувал и думичка за Брумли.

— Изненадан съм. Той е бил ревизор в Управлението на Общите служби и се опълчил срещу проекта на Министерството на отбраната

за товарни самолети тип „Г — 40“. Обвинил ги в преразход на средства.

— Сега си спомням... — В паметта на Питър изплуваха вестникарските статии от онова време. — Имаше допитване в Сената и доколкото си спомням, той водеше борбата си сам. Но суперпатриотите го обрисоваха в червени краски и го навряха в миша дупка.

— Да, това е той. Кодовото му наименование е „Пепелянка“.

— Подходящо. Но какво стана после с него?

— Отстраниха го от така наречените „деликатни“ ревизии. После някакъв тъпак от Управлението решил да направи икономии и задържал повишението му. Брумли повел дело.

— Е?

— Не знаем. Прекратил делото и се покрил някъде.

— Но ние знаем, нали? — каза Чансълър. — Обадил му се е кресливият шепот по телефона. А сега му се е обадил отново. С достатъчно информация, за да повярва, че му казват истината.

— Спокойно. Той няма да ви докосне. Каквото и да мисли, че сте му сторили...

— Не на него. Той говореше за нея, за детето си, за нейните деца.

О'Брайън замълча. Чансълър знаеше какво мисли в момента агентът от ФБР: „Аз имам жена и деца...“

Александър Мередит...

— Ще се опитам да разуча. Регистрирал се е в хотел в центъра. Поставил съм го под наблюдение.

— Вашият човек знае ли защо? Да не би той...

— Не, разбира се — прекъсна го О'Брайън. — Кодовото название „Пепелянка“ бе достатъчно. Още повече, че на летището в Индианополис са го хванали с оръжие. Той е парализиран. Опитайте се да поспите.

— О'Брайън?

— Да?

— Обяснете ми нещо. Защо именно него? Един болен старец?

Агентът отново помисли, преди да отговори. От думите му стомахът на Питър се сви на топка.

— Защото старците се движат по-свободно. Малцина могат да ги заподозрат или да ги спрат. Никой не им обръща особено внимание. И

защото според мен един възрастен човек, доведен до отчаяние, може да бъде програмиран убиец.

— Защото вече му е все едно?

— И това, допускам. Не се тревожете. Той няма да се добере до вас.

Чансълър затвори телефона. Умираще за сън. Трябваше толкова неща да премисли, но нямаше сили. Напрежението на нощта го повали, действието на хапчетата премина.

Усети, че Алисън го наблюдава в очакване да ѝ обясни нещо. Очите им се срещнаха. Той тръгна решително с ѝ нея. С всяка стъпка ставаше все по-сигурен в себе си. Заговори спокойно, с дълбока загриженост:

— Готов съм да приема всички твои условия, да приема такъв живот, какъвто ти избереш, стига само да сме заедно. Не искам да те загубя. Но има едно условие, на което държа. Няма да ти позволя да се измъчваш напразно. Сигурен съм, че нещо е станало с майка ти, което е помътнило разсъдъка ѝ. Не съм чувал нормален човек, пък и психически изтощен човек изведнъж да се побърка без причина. Искам да открия каква е причината. Може да те заболи, но ти трябва да я знаеш. Ще приемеш ли моето условие?

Дъхът му секна. Алисън кимна. Бледа усмивка се появи на устните ѝ.

— Може би и двамата трябва да знаем тази причина.

— Така е. — Питър си пое дъх. — Решението е взето, нека не говорим известно време по този въпрос. Не бива. Имаме много време пред нас. В същност не искам да говорим за неприятни неща поне няколко дни.

Алисън остана в стола си и го погледна:

— А книгата ти към неприятните неща ли спада?

— Към най-черните. Защо?

— Ще я оставиш ли тогава?

Той млъкна. Странно наистина, но след като веднаж се реши, отиде във ФБР и им разказа всичко, напрежението в гърдите му спадна и съзнанието му се проясни. Професионалният писател у него отново взе връх.

— Ще направя съвсем различна книга. Ще изхвърля някои от героите, ще вмъкна други, ще променя обстоятелствата. Но много

неща, разбира се, ще запазя.

— Дали ще успееш?

— Трябва. Замисълът е достатъчно силен. Ще намеря начин. Отначало ще върви бавно, но ще успея.

— Това ме радва — усмихна се Алисън.

— Решихме и последния въпрос за тази нощ. А сега нека се върнем към това, с което почнахме.

— Какво е то?

Питър се усмихна:

— „Ела в живота ми и остани, навеки моята любов бъди!“

Някакво остро чукане го изтръгна от дълбините на съня. Алисън до него се размърда и зарови глава още по-дълбоко във възглавницата. Той се измъкна от леглото, грабна панталона си от стола, върху който го бе метнал. Влезе необлечен в хола и затвори след себе си вратата на спалнята. Навлече несръчно панталона и се затича с подскоци към антрето.

— Кой е?

— Часът е осем — долетя гласът на агента от ЦРУ иззад вратата.

Питър си спомни: в осем часа охраната му се сменяше. Беше време за среща между него и новия му часовой.

Почти нищо не можа да стори, за да прикрие удивлението си. Само примигна, заглуши прозявката и разгърна очи, за да не покаже изненадата си. Новият човек от охраната бе агентът от ЦРУ, който бе снабдявал Питър с материали за „Контраудар!“. Съдействуваше му по свое желание. От гняв. Бе дълбоко възмутен от беззаконията, които се ширеха в управлението.

— Имената са излишни — каза агентът, чието дежурство привършваше. — Той ще ме смени.

Питър кимна.

— Добре. Без имена. Без подаване на ръка. За да не ви заразя.

— Сигурно прихваща — тихо каза агентът със същия нападателен тон. После се обърна към своя колега: — Той трябва да стои в хотела, нали?

— Така сме се уговорили. Никаква работа навън.

Двамата се извърнаха и тръгнаха към асансьорите. Питър влезе и затвори вратата. Заслуша се да чуе слабия шум от асансьора. После почака още десетина секунди и отвори вратата. Човекът от ЦРУ се вмъкна безшумно в антрето. Питър затвори след него.

— Господи! Снощи, като ми се обадиха, едва не получих сърдечен удар!

— А аз за малко не паднах, като ви видях пред вратата!

— Справихте се. Извинявайте, но нямаше как да ви телефонирам и да ви предупредя.

— Как се озовахте тук?

— Чрез О'Брайън. Той е една от свръзките ни във ФБР. Когато Хувър прекъсна потока от информация, О'Брайън и неколцина други ни сътрудничеха, снабдяваха ни с нужните сведения. Така че би било нелогично да потърси помощ от другото. Можеха да му откажат. Но в нас бе сигурен.

— Длъжни сте му един вид — рече Чансълър.

— Повече, отколкото можете да си представите. О'Брайън и съмишлениците му си залагаха главите и кариерата заради нас. Ако ги бяха открили, Хувър щеше да побеснее. Нямаше да се укроти, докато не ги види в някой тъмничен затвор с присъда от десет или двадесет години.

Питър потръпна.

— И той е бил способен на такива постъпки, така ли?

— Беше и го вършеше. Все още има живи трупове, които гният из килиите на Мисисипи. Така че на О'Брайън сме му длъжници. Няма да забравим услугите му.

— Но Хувър вече го няма.

— Нищо чудно някой да се опита да го върне. Защо тогава ни е повикал О'Брайън?

Чансълър се замисли. Явно тази възможност бе твърде реална. О'Брайън бе говорил за групата на Хувър — някои от привържениците му се знаеха, други — не, но на никого от тях не можеше да се вярва. Дали те държаха досиетата на Хувър? Те ли се мъчеха да установят надмощие в Бюрото? Ако е така, хора като Куин О'Брайън трябваше да бъдат унищожени, за да могат другите да вземат връх.

— Може би сте прав — изрече Чансълър.

Агентът кимна с глава.

— Пак започва. Не че някога е спирало. Когато чух снощи името ви, зачудих се, кое ви накара да се забавите толкова време?

— Какво искате да кажете?

— Говоря за сведенията, които получихте от мен. Използувахте ги изключително против нас. Защо? Има толкова други, които са виновни — не само ние.

— Ще ви кажа същото, което и преди две години. ЦРУ използва като повод провалите на други. И то твърде оперативно и с голям ентузиазъм. Струва ми се, в това отношение с вас бяхме на едно мнение. Затова ми давахте сведенията.

Агентът поклати глава:

— Мислех, че ще разпрострете вината и върху други. Още тогава предположих, че задържате част от материала за друга книга. Заради това става цялата тази история, нали? Пишете книга за ФБР.

Чансълър остана като гръмнат.

— Това откъде чухте?

— Не съм го чул, а го прочетох. В сутрешните вестници. Статия от Филис Максвел.

Това бе самата истина. Статията бе кратка и зловеща както с вида, така и със съдържанието си. Бе разположена на централно място, оградена в черна рамка. Щеше да се прочете от всеки, да предизвика панически въпроси и още по-паническа уплаха. Чансълър си представи как разстроената Филис Максвел призовава на летището своя здрав разум, стига до неотменимото решение и позвъня-ва на дежурния редактор във вестника. Никой редактор не би се наел да я редактира и изменя, тя се славеше с безукорна точност на фактите. Но освен това тази статия беше нейна последна изява, нейно завещание, което осезателно се чувствуваше. Филис отдаваше своя дълг към вестника си и вестникът не можеше да ѝ обърне гръб.

Вашингтон, 19 декември.

Според сведения, получени от напълно достоверен източник, скоро към Федералното бюро за разследване ще бъдат отправени необичайни обвинения в противозаконни действия, изнудвания, потуляване на криминални престъпления и незаконно преследване на граждани, което е грубо нарушение на техните конституционни права. Тези обвинения ще се появят в предстоящата книга на Питър Чансълър, автора на „Контраудар!“ и „Сараево!“. Макар и художествена проза, новото произведение на Чансълър се основава на реални факти. Той внимателно е проучил съдбите на различни жертви и е свидетел на тяхното духовно осакатяване. Воден единствено от чувството си за морална мяра, той се въздържа от разкритието на действителни личности и белетризира обстоятелствата. Тази книга трябваше да се появи значително по-рано. Навсякъде в нашия великолепен град, изпълнен със символи на борбата на народа ни за свобода, хората живеят в постоянен страх. Боят се за себе си, за своите близки,

боят се за своите възгледи, дори за своя разсъдък. Те живеят със страх, защото едно гигантско чудовище е простряло пипалата си навсякъде и всява ужас. Главата на това чудовище е някъде във ФБР.

Авторът на тези редове също не убягна от неговите пипала. Ето защо решавам по съвест да отсъствам от страниците на вестника за неопределено време. Имам надежда един ден да се завърна, но само ако мога да изпълнявам своя професионален дълг по начин, който вие, читателите, заслужавате.

Една последна дума. Не малко добросъвестни и влиятелни хора от правителството са станали жертва на ФБР. Затова трябва да се сложи край на порочните му действия. Може би романът на мистър Чансълър ще разкрие истината. Ако той успее, то поне част от нашата система ще бъде прочистена от полепналата мръсотия.

Статията бе като бомбена експлозия: кратерът ѝ, очертан в черно, димеше. Питър погледна часовника си. Беше осем и двадесет. Чудеше се защо О'Брайън още не му е позвънил. Положително е видял вестника. Положително във ФБР е настъпил хаос. Вероятно агентът сега е изключително внимателен. Изведнъж телефонът се превърна в източник на опасност.

В същия момент, сякаш провокиран от мислите му, телефонът иззвъня. Обаждаше се О'Брайън.

— Знам, че са ви разбудили в осем. Прочетохте ли вестника?

— Да, дори се питах защо не се обаждате.

— Намирам се в една телефонна кабина. Не исках да звъня от къщи. Станах в четири, шофирах из празните улици, размишлявайки, после успях да подремна малко. Очаквахте ли от нея това?

— Последното нещо, което бих очаквал. Но я разбирам. Сигурно е предположила, че това е единственото, което може да се направи.

— Само че то ни създава излишни усложнения. Ще започнат да я издирват. Господ да ѝ е на помощ, ако я открият. Едни ще се стремят да я очистят, други — да се доберат до показанията ѝ.

Питър се замисли:

— Едва ли би го направила, ако смята, че могат да я открият. Както казва в писмото си, обмисляла е бягството си от много време.

— Безследно изчезване, така ли? Разбирам малко от тия работи. Мнозина, вместо да офейкат, изчезват от тоя свят. Както и да е, това си е неин проблем. Ние и без това имаме достатъчно грижи.

— Съчувствието ви е трогателно. Открихте ли вашия Варак?

— Пуснал съм да се търси със специален код за критични обстоятелства. Длъжен е да се обади. Екстрена ситуация.

— А дотогава какво ще предприемем?

— Ще стоите в хотела, а по-късно ще ви прехвърлим някъде. Варак ще реши къде.

— Аз знам къде — ядосано се сопна Питър. О'Брайън го третираше като беглец. — Ще отидем в моята къща в Пенсилвания. Вие ще ни...

— В никакъв случай — рязко го прекъсна агентът. — За момента ще стоите далеч от къщата и апартамента си. Ще отидете там, където аз ви кажа. Нужен сте ми жив, Чансълър. Вие сте твърде важен за мен.

Думите му оказаха желаното въздействие. Споменът за престрелката отново изплува в съзнанието на Питър.

— Добре. Ще стоя и ще чакам.

— Някои ваши познати от Ню Йорк или Пенсилвания знаят ли къде се намирате в момента?

— Не точно. Но знаят, че съм във Вашингтон.

— А ще се сетят ли къде да ви потърсят?

— Вероятно. Често отсядам в този хотел.

— Вие вече не сте регистриран в хотела — каза О'Брайън. — Напуснали сте късно снощи. Управителят уведоми рецепцията.

Това бе смразяваща вест. Как можеше да се действа така лесно? Защо агентът бе решил да действа по този начин? При тия мисли Питър неволно преглътна. Но в същия миг си спомни:

— Но аз позвъних на службата за сервиране по стаите. Казах им името си и номера на апартамента и направих поръчка, подписах сметката.

— По дяволите! — избухна О'Брайън. — Това не бях предвидил.

— Значи, и вие не сте безпогрешен!

— Съвсем не съм. Такава грешка Варак не би допуснал. Но нищо, ще се оправим. Въпрос на часове. Просто искате да останете

инкогнито.

— Какво е новото ми име?

— Питърс. Чарлс Питърс. Не е особено оригинално, но няма значение. Само аз ще ви се обаждам. А сега свържете се веднага в Ню Йорк с човек, който знае, че сте във Вашингтон. Кажете му, че сте решили с мис Макандрю да попътувате няколко дни и тръгвате през Вирджиния, по пътя за Фредериксбърг, към Шенандоа. Разбрахте ли?

— Разбрах, но не разбирам защо е всичко това?

— По този път не са много хотелите и мотелите, в които бихте могли да преспите. Искам да проверя кой ще тръгне по дирите ви.

Чансълър усети как стомахът му се сви. За миг не можа да произнесе нито дума.

— Какви ги говорите, по дяволите? Да не мислите, че Тони Морган или Джошуа Харис имат пръст в тая история? Вие не сте на себе си!

— Вече ви обясних, че през нощта шофирах и размишлявах. Всичко става заради книгата, която пишете. Повечето от местата, които сте посетили, са им били известни, защото вие сте им се обаждали!

— Такива приказки не мога да слушам! Те са ми приятели!

— Но може би те нямат друг избор! Знам по-добре от вас какви методи използват, когато вербуват някого. Не твърдя, че са замесени, просто изказвам предположение. Разберете, че това, което говорим, не бива да доверявате никому. Поне засега. Докато не се доберем до повече сведения. — О'Брайън понижи глас. — Може би не бива да се доверявате дори на мен. Готов съм да ме изпитате. Давам ви дума, че ще се старая колкото мога. Ще поддържаме връзка.

Куин рязко окачи слушалката, сякаш повече нямаше сили да говори. Фантастично, той дори си позволи да изрази съмнение в самия себе си. Наистина бе смел човек, защото, макар и видимо уплашен, преглъщаше страха в себе си, не допускаше Чансълър да узнае за него.

Питър седна да закусва. Дъвчеше механично и без да усети, изяде яйцата, бекона, препечената филийка. Мислите му все се въртяха около О'Брайън и последните му думи: „Разберете, че това, което говорим, не дива да доверявате никому.“

Те кънтяха като нещо нереално в съзнанието му. Като нещо ненормално, фалшиво, нещо несъществуващо, пропито с мелодраматизъм, което се мъчи да се представи като част от живота.

Като думи от роман.

Несъзнателно погледът му се зарея от чашата с кафе към тефтера на масичката до кушетката. Взе кафето и се премести там. Разтвори тефтера и пречеете какво бе написал вчера, преди да започне онова безумие. Безумие, което го отведе до О'Брайън.

Обзе го познатата страст да претвори вчерашното преживяване, вчерашното безумие в оная реалност, която му — беше подвластна. Защото изживяното си е изживяно. Винаги се бе мъчил да си представи какво е това да те преследват, да ти слагат капани, да умираш от страх, да се срещаш очи в очи със смъртта и да напругаш всяка фибра, всяка мозъчна клетка, за да измислиш как да избягаш и да оцелееш. Досега тези усещания му бяха непознати. По-късно ще внесе промени в книгата, а засега ще следва поетата сюжетна линия и утре ще довърши главата. Тази нова, непосредствено изживяна лудост трябваше да опише веднага.

ГЛАВА 10 — РЕЗЮМЕ

„Мередит става член на «Ядрото». Трябва да представи неопровержими доказателства, че във ФБР действа група от определена хора, ангажирани в сериозна противозаконна дейност. Не думи на книга, а гласове върху магнитофонна лента.

Това ще послужи за уловка и Алекс действа по инструкциите на Алан Лонг. Някогашният довереник на Хувър казва на Мередит, че най-добрата тактика е да се симулира непрекословна капитулация пред фанатиците във ФБР. Той има основание: повече не може да понася тормоза.

Решават да направят записите с миниатюрно магнитофонно устройство, скрито в горното джобче на костюма. Магнитофонът се задействува при допир. Следват кратки, вълнуващи срещи, при които Алекс унижително капитулира пред хората на Хувър. Не му е трудно да играе убедително, тъй като просто повтаря състояние, което вече е преживял.

Една нощ Мередит подслушва и в подробности научава за плана да се «елиминира» един информатор на ФБР, заплашил да разкрие участието на Бюрото в убийството на петима чернокожи в Чикаго. Кървавата саморазправа била пряко организирана и провокирана от ФБР. Информаторът е белязан със смърт. Начинът на почистването е непроследим изстрел в претъпкано метро.

Алекс е задействувал малкото записващо устройство и е документирал дословно целия разговор. Сега вече притежава неопровержими доказателства: заговор за убийство.

Размерът само на това обвинение е достатъчен, за да свалят Хувър от власт и да предизвика разкритието на нови деяния. Това е само брънка от цяла верига подобни престъпления. С Хувър е свършено.

Алекс излиза, но хората на Хувър подушват неговата двойна игра. Мередит потегля бързо с колата си. Има адрес в Маклийн, Вирджиния, където може да се яви при критични обстоятелства. Подобен случай досега не е имало — той държи в себе си доказателства, способни да унищожат Властелина и хората му, стремящи се да превърнат страната в собствена полицейска държава.

Когато маневрира от паркинга, забелязва зад себе си кола: според него това е кола на ФБР. Следва дива гонитба из улиците на Вашингтон. На червен светофар човекът до шофьора на служебния автомобил смъква стъклото и изкрещява: «Ето го!» После скача и се хвърля към вратата на Мередит, Алекс тръгва на червено, свива по улицата, натискайки силно клаксона и избягвайки другите коли.

Припомня си правилото: отгървеш ли се от автомобила, отгърваш се от преследвача. Спира пред някакво учреждение, оставя двигателя да работи, излиза от колата и се вмъква в сградата. Посреща го униформен портиер. Той му показва светкавично картата си от ФБР, хуква по мраморната настилка към асансьорите, натиска бутони, търси друг изход. Вижда остъклени врати, които водят към открит пасаж, свързващ тази сграда с друга.

Втурва се натам. Иззад някаква колона изниква човек. Един от двамата му преследвачи! С оръжие в ръка. Алекс включва магнитофона за запис.

— Това е стар трик, Мередит. Но не те бива.

— Главорези! Вие сте главорезите на Хувър! — в панически ужас се разкрещява Алекс.

Тези викове за миг разсейват агента — те могат да бъдат чути. Но краткият миг се оказва достатъчен, за да извърши Мередит нещо, за което се е смятал неспособен. Хвърля се върху въоръжения си преследвач.

Следва жестока борба, разнасят се два изстрела. Първият ранява Мередит в рамото, вторият покосява живота на фанатика от ФБР.

Притиснал с ръка раната, Мередит залита по открития пасаж. Вижда как вторият преследвач от ФБР тича към стъклените врати. Алекс се вмъква в другата сграда и излиза на улицата. Спира такси, отпуска се на седалката и дава на шофьора адреса в Маклийн.

Пристига там почти в безсъзнание. С усилие Ръкописът на Чансълър се домъква до вратата и слага ръка върху звънеца. Някогашният държавен служител му отваря. Това е неговият дом.

— Ранен съм. В джоба... Там е магнитофонът. Всичко е записано. — И потъва в несвяст.

Идва на себе си в полутъмна стая. Лежи върху кушетка, целият превързан през рамото и гърдите. Зад вратата долавя гласове. Изправя се и подпирайки се по стената, достига вратата. Незабележимо я открява. Около масата са насядали бившият член на правителството, журналистката и Алан Лонг. Сенаторът не е сред тях.

Магнитофончето е в ръцете на бившия министър. Той говори на Лонг:

— Вие знаехте ли за тия отреди на смъртта?

— Говореше се — предпазливо отговаря Лонг. — Но аз не съм участвувал.

— Не се опитвайте да спасявате собствената си кожа.

— Какво има да спасявам?! Ако подушат какво съм извършил, какво върша в момента — ще ми видят сметката.

— Това отново ни връща към отредите на смъртта — рече жената. — Вие какво сте чували за тях?

— Нищо особено — отговори Лонг. — Никакви доказателства. Хувър е разделил всичко по сектори. Всичко и всеки. И действа съвършено секретно. Никой фактически не знае с какво се занимава колегата му от съседната стая. Всеки има своя ресор.

— Гестапо! — процежда жената.

— Какво точно сте чули? — настоява бившият член на правителството.

— Че съществуват крайни решения, ако един проект пропадне.

Жената се вглежда в Лонг, после притваря за миг очи:

— Крайни... божичко!

— Ако наистина се нуждаем от последен, солиден аргумент — казва оплешивяващият мъж, — ето — имаме го. Хувър ще бъде убит в понеделника след две седмици и досиетата ще бъдат отнети.

— Не! — Алекс блъсва вратата с такава сила, че тя се тряска в стената. — Не бива! Получихте каквото ви трябва. Изправете го пред съда! Нека понесе наказанието на закона! На цялата страна!

— Не разбирате — заговаря членът на правителството. — В тази страна няма съд, няма съдия, няма депутат, няма сенатор, няма дори президент или министър, които да го изправят пред съда. Той е извън обсега на закона.

— Не е вярно! Нали съществуват закони!

— Но съществуват и досиета — тихо вмъква журналистката. — Ще има нови преследвани... от тези, които трябва да оцелеят.

Мередит се вглежда в очите, вторачени в него. Хладни, безчувствени очи.

— Но вие по нищо не се различавате от него — изрича Алекс, сигурен, че ако въобще му се удаде да излезе от тази къща, отново ще бъде гонен и преследван.“

Чансълър остави молива. Чак сега забеляза, че Алисън стои в рамката на вратата. Загърнатата в синята си хавлия, тя стои и го наблюдава. Изпита признателност заради топлотата в погледа и усмивката ѝ.

— Знаеш ли, че стоя така почти цели три минути и ти не ме забелязваш?

— Прости ми.

— Нищо. Беше ми интересно. Ти бе толкова далече оттук.

— Бях в Маклийн, Вирджиния.

— Не е чак толкова далече.

— По-добре да беше. — Питър я взе в обятията си. — Прекрасна си, обожавам те, нека си легнем.

— Но аз току-що станах. Налей ми малко кафе да ме разсъни.

— Защо искаш да се разсъниш?

— За да ти се радвам. Сладострастно ли звучи? — И тя го целуна.

— Кафето е изстинало. Ще поръчам пак.

— Добре. Както искаш.

— Ще ми се да изпратя нещо по пощата.

— Какво?

— Това, което написах през последните няколко дни. Да го пратя на машинопис.

— Сега ли?

Питър кимна.

— Би трябвало да го прочета отново, да го ксерографирам и да го изпратя по човек. Но просто нямам желание да го поглеждам, поне за известно време. Искам да се отърва от написаното. Имам пликосе във куфарчето си. — Запъти се към телефона, припомняйки си указанието на О'Брайън. — Централа? Тук е мистър Питърс от 511. Искам да направя поръчка за сервиране, но същевременно искам да изпратя нещо със специална пощенска пратка. Мога ли да помоля сервитьора да го свали на рецепцията?

— Разбира се, мистър Питърс. — Стори му се, че долови усмивка в гласа на телефонистката.

Те лежаха притиснати в обятията си, блаженствуващи от момента и от повторно нарастващо желание.

Следобедното слънце се отразяваше в невидимите прозорци на отсрещните сгради. Тихи напеви на коледна песен се носеха от улицата и отекваха пред витрината на големия ъглов магазин. Питър изведнъж си даде сметка, че голямата част от деня бе отминала.

Телефонът иззвъня. Чансълър се пресегна за слушалката.

— Мистър Питърс? — Беше телефонистката. Питър я позна по гласа.

— Да?

— Мистър Питърс, зная, че съвсем не е редно. Разбирам, че не искате да се знае, че сте в хотела, и, уверявам ви, никому не съм казвала...

— Какво има? — прекъсна я Питър и сърцето му започна лудо да бие.

— Един човек чака на линията. Казва, че случаят е от изключителна важност и иска да говори с мистър Чансълър. Гласът му е на много болен човек, сър.

— Кой е той?

— Казва се Лонгуърт. Алан Лонгуърт.

Болката в слепоочията накара Питър да притвори очи.

— Оставете ме на мира, Лонгуърт. Край на всичко! Отидох в Бюрото и им разказах всичко!

— Глупак! Вие дори не си представяте какво сте направили!

Гласът беше на Лонгуърт, но на Питър му се стори по-гърлен и с по-чувствителен европейски акцент.

— Много добре знам какво съм направил, знам и вие към какво се стремите. Вие и приятелите ви искате да вземете властта във ФБР. Смятате, че тя ви се полага по наследство. Но няма да стане. Сега вече ще ви спрат.

— Грешите, напълно грешите. Тъкмо ние искаме да спрем тия своеволия. Единствено ние. — Лонгуърт се закашля. Жестока, стържеща кашлица. — Не мога да говоря по телефона. Трябва да се видим.

Отново Чансълър долови необичайния му акцент.

— Защо съм ви? За да ме посрещнете с куршуми като на Тридесет и пета улица?

— Аз наистина бях там. Но се мъчех да ги спра.

— Не ви вярвам.

— Изслушайте ме. — Отново пристъп на остра кашлица разтърси Лонгуърт. — Те стреляха със заглушители. Навсякъде досега. Пистолети със заглушители, както и във Форт Триън.

— Спомням си. Никога няма да забравя.

— Но снощи един куршум не бе изстрелян със заглушител. Това спомняте ли си?

Думите на Лонгуърт върнаха сцената в паметта му. Наистина, един изстрел бе екнал като гръмка експлозия на фона на глухото свистене на останалите куршуми. Последва го яростен вик. Тогава това не му направи впечатление, толкова неща ставаха наоколо. Но сега ясно си спомни. Стрелящият бе забравил да надене заглушителя.

— Спомняте ли си? — продължи Лонгуърт. — Трябва да си спомните.

— Спомням си. И какво?

— Изстрелът беше мой! — Отново необичайната интонация и педантична граматика. Когато са изплашени, повечето хора биха изпуснали пълния член.

— Ваш?

— Да. Проследих ви. Винаги съм около вас. Когато онези хора се появиха, не бях подготвен за това, което се разигра. Направих каквото можах. Честно казано, не ми е ясно как сте се измъкнали жив... — Кашлицата го разтърси отново.

Чансълър никога не бе чувал предсмъртни хрипове, но въображението му подсказа, че тази кашлица значи тъкмо това. Ако е така, то Лонгуърт говореше истината.

— Искам да ви попитам нещо — поде той. — Или по-скоро да ви обвиня в нещо, не знам точно. Казвате, че сте винаги около мене. Знам, че карате сребрист „Континентал“, но за това после...

— Говорете *по-бързо!*

— Щом като сте винаги близо до мен, значи, очаквате някой да се свърже с мене...

— Така е.

— Кой?

— Не по телефона. Особено сега.

— Значи, аз ви служех за примамка?

— Но в никакъв случай не биваше да пострадате — отвърна Лонгуърт.

— И все пак пострадах. Вчера едва не ме очистиха. Казвате, че не сте били подготвен. И в Ню Йорк, и тук. Защо?

Лонгуърт замълча.

— Защото това, което се случи, бе противно на всичко, което знаехме и което планирахме.

— Непредвидено, така ли? — саркастично подхвърли Питър.

— Да. За да стигнат дотам... Но нямаме време. Аз съм много слаб, а разговорите могат да се проследят. Трябва да дойдете при мен, нужно е заради собствената ви безопасност. И заради сигурността на момичето.

— Пред вратата ми стои човек от ЦРУ и ще остане тук. А аз ще дойда с полиция!

— Направете го и те ще ви очистят на секундата. След вас и момичето.

Чансълър знаеше, че това е истина, почувствува го по гласа на Лонгуърт. Глас на умиращ човек.

— Какво е станало? Къде се намирате?

— Успях да избягам. Слушайте внимателно и направете каквото ви кажа. Ще ви дам три телефонни номера. Имате ли молив?

Питър се обърна.

— Тука някъде имаше лист и молив... — Още преди да завърши, Алисън скокна от леглото и му ги подаде. — Продължавайте.

Лонгуърт му продиктува три номера, като всеки един повтори два пъти.

— Вземете си монети за автомат. Точно след тридесет минути позвънете на всеки един от тези номера. В един от разговорите ще чуете фраза, написана от вас. Тя ще ви подсказе къде да ме намерите. Ще се досетите. Ще ви зададат въпроси.

— Въпроси? Нещо, което аз съм написал? Аз съм написал три книги!

— Кратък откъс, но вярвам, че дълго сте го обмисляли, преди да го напишете. Очаквайте да ви следят. Имате само тридесет минути. Вземете човека от коридора с вас. Освободете се от преследвачите си. Агентът от коридора ще ви каже как да постъпите.

— *Не!* — категорично възрази Питър. — Той ще остане тук с мис Макандрю! Освен ако не го замести друг!

— Нямате време!

— Тогава трябва да ми се доверите, че знам как да се оправя!

— Не знаете!

— Ще видим. Ще ви позвъня след тридесет минути. — Чансълър затвори телефона, без да сменя очи от него.

Алисън го докосна по ръката.

— Кой ще остане с мене и къде пак отиваш?

— Човекът от ЦРУ ще стои при теб. Аз излизам.

— Защо?

— Трябва.

— Това не е отговор. Ти сам каза, че всичко свърши.

— Заблудих се. Но скоро ще свърши, обещавам ти. — Стана от леглото и започна да се облича.

— Какво смяташ да правиш? Не можеш просто така да излезеш, без да ми кажеш нещо. — Гласът ѝ бе остър.

Чансълър се извърна, закопчавайки ризата си.

— Лонгуърт е ранен, струва ми се, твърде сериозно.

— А това засяга ли те? Погледни какво направи с теб! Какво направи с нас!

— Ти не разбираш. Тъкмо сега ми е нужен, само сега мога да го накарам да тръгне с мен. — Питър измъкна от куфара си тъмнокафяв пуловер и го облече.

— Къде с тебе?

— При О'Брайън. Все ми е едно какво говори Лонгуърт, аз вярвам на О'Брайън. Той не ми обяснява всичко, но знае какво върши. Чух го при записа. Той поставя на риск кариерата, може би дори живота си. Цялата тая проклетата история започва вътре в самото Бюро, затова там трябва и да свърши. Лонгуърт е ключът към финала. Ще го предам на О'Брайън. После той ще разследва останалото.

Алисън сложи ръка на рамото му. Стисна го здраво.

— Защо ти ще го предаваш? Защо не позвъниш на О'Брайън? Нека *той сам* да го намери.

— Това няма да стане. Лонгуърт е професионалист. Взел е предпазни мерки. Ако заподозре такива намерения у мен, веднага ще избяга. — Чансълър не посмя да изрече мисълта, че Лонгуърт може да умре, преди О'Брайън да изтръгне факти и имена от него. Ако станеше така, цялото безумие щеше да продължи.

— А защо ти даде три телефона?

— Ще бъде на един от тях. Предохранителни мерки. Не смее да рискува.

— А какво спомена за книгите ти?

— Пак с такава цел — прекъсна я Питър и тръгна да вади сакото си. — Ще цитира нещо, което съм щял да позная. То ще ми подсказе точно къде да го намеря. Ето още едно доказателство, че в момента О'Брайън е ненужен.

— *Питър!* — Алисън застана срещу него с тревожни и гневни очи. — Той искаше човекът от коридора да тръгне с тебе, така ли?

— Няма значение какво иска. — Чансълър влезе във всекидневната. Отиде до масичката за кафе, откъсна няколко чисти листа хартия от бележника си и взе молива. Алисън тръгна след него.

— Вземи агента със себе си.

— Остави — простичко отвърна той. — Няма време.

— За какво?

— Да разговаряме. Трябва да тръгвам.

Тя не го пускаше.

— Нали му каза, че ще повикаш полиция. Повикай ги. Защо не искаш?

Беше се надявал да не му задава тъкмо този въпрос. Отговорът водеше до заплахата със смърт, заплахата, която можеше да прерасне в реалност.

— По същата причина, по която не мога да повикам О'Брайън, Лонгуърт ще избяга. А аз трябва да го намеря, да го взема със себе си, да го предам. Не бива да го оставям да офейка. — Хвана я през раменете. — Всичко ще бъде наред. Имай вяра в мен. Знам какво върша.

Целуна я, влезе в антрето, без да се обръща назад, излезе. Агентът от ЦРУ стреснато вдигна глава.

— Трябва да изляза — каза Питър.

— Няма да стане — отвърна агентът. — Това не влиза в играта.

— Тази игра няма правила. Помежду ни съществуваше споразумение. Преди две години се нуждаех от сведения и вие ми ги предавахте. Заклех ви се никога да не издам откъде съм ги получил. Но сега променям уговорката. Ако не ми помогнете, ще се върна в стаята, ще вдигна телефона, ще позвъня в ЦРУ и ще разкрия източника си на информация за „Контраудар!“. Бях ли достатъчно ясен?

— Ах ти, кучи сине...

— Повярвайте, не се шегувам. — Чансълър не повиши глас. — Хотелът се наблюдава от хора, които ще се опитат да ме преследват. Ако успея да се измъкна, без да ме видят, има шанс да се скрия. Този шанс ми е нужен и вие трябва да ми кажете как да постъпя. По-добре ми съдействайте, защото, ако хванат мен, ще хванат и вас. Но няма да напускате коридора. Защото, ако се махнете и нещо се случи на момичето, вие сте загубен.

Агентът не каза нито дума. Веднага натисна бутона за асансьорите. Десният пристигна пръв, но вътре имаше хора. Той го остави да отmine. Дойде вторият. Беше празен. Агентът влезе вътре, натисна стоп-бутона и вдигна слушалката на аварийния телефон.

Когато му се обадиха, представи се за строителен инспектор, но говореше лековато, с шеговит тон. Обясни, че се нуждае от помощ. Бил отворил етажното електрическо табло, а не разполагал с инструменти, та биха ли му изпратили веднага техника? Затвори телефона и се обърна към Чансълър:

— Имате ли пари?

— Не много.

— Дайте ми двайсет долара.

Питър му подаде парите.

— Какво ще правите?

— Ще ви измъкна оттук.

След минута вратата на левия асансьор се отвори и техникът се появи. Носеше работен комбинезон и широк пояс с инструменти. Агентът му кимна, показва му картата си на ЦРУ и го помоли да влезе в кабината. Разговаряха тихо, Чансълър не можа нищо да чуе, но видя, че агентът мушна банкнотата в ръката на техника. Той излезе и махна на Питър да влезе в асансьора.

— Правете каквото ви каже. Той мисли, че това е учебна операция на ЦРУ.

Чансълър стъпи в кабината. Техникът свали комбинезона си. Питър го гледаше с недоумение. Отдолу работникът бе с дебела долна риза и бели гащета на сини и червени точки.

— Разберете, че не мога да ви дам пояса с инструментите. Той е лично мой.

— Разбирам — отвърна Питър, като надяна комбинезона и работното кепе.

Слязоха направо в подземния етаж. Техникът го поведе по няколко циментови стъпала към съблекалнята. Хотелските служители бяха облечени, готови да си тръгнат. Техникът тихо им обясни нещо.

— Хайде, мистър — каза един от тях. — Смятайте се за член на нашия профсъюз.

— Виж ти! — рече събеседникът му. — Големите шпиони си играят игрички.

Вратата на сутерена водеше към тесен проход, който излизаше на улицата. От двете страни на прохода имаше боклукджийски кофи. Питър забеляза точно пред изхода силуета на мъж с шлифер, който изпъкваше на фона на жълтеникавия здрач. Скоро улиците щяха да

потънат е мрак. Чансълър реши да се възползува от тъмата и тълпите. Но първо трябваше да се промъкне край човека с шлифера. Явно не стоеше тук случайно.

Тръгна между двама служители от хотела и кимна към човека пред себе си. Двамата разбраха и се включиха е играта. Хареса им. Заговориха едновременно, насочвайки разговора към Питър, като минаха край мъжа пред входа.

— Ей, вие! — каза човекът с шлифера.

Питър замръзна на място. Една ръка го хвана за рамото. Той яростно се отърси от нея. Човекът го обърна с лице към себе си и смъкна кепето от главата му.

Питър се хвърли върху него и с тяло го избута навътре към прохода. Двамата служители от хотела се спогледаха тревожно.

— Играта на тия момчета загрубя — подхвърли единият.

— Според мен това съвсем не е игра — отвърна другият и се отдръпна встрани.

Питър чу само това, после хукна напред. Промушваше се между минувачите. Стигна до ъгъла. Светофарът бе червен, колите задръстваха улицата. Той свърна вдясно, но усещайки преследвача зад гърба си, изви обратно и продължи да тича по улицата. Прекоси, отскачайки от бронята на един автомобил, и стигна отсрещния тротоар. Пред витрината на един магазин имаше голяма тълпа: куклен спектакъл на Дядо Коледа и джуджетата му. Чансълър разбута грубо хората като обезумял. Погледна над главите им.

Човекът с шлифера бе на отсрещния тротоар, но не направи опит да прекоси. Поднесе правоъгълна кутия към устата си. Говореше в микрофон.

Питър тръгна край сградата, отдалечавайки се от тълпата. Преди да се усети, намери се пред друга витрина, този път на бижутерски магазин. Изведнъж стъклото на витрината се разби на късчета: такъв шум досега не бе чувал.

Моментално задействува сигнална инсталация, оглушителни сирени изпълниха въздуха. Хората се обръщаха и го гледаха. Вцепенен, Питър зяпаше във витрината. На сантиметър от него имаше малка дупка в стъклото: дупка от куршум. *Невидима ръка бе стреляла в него!*

Минувачите се разпищяха. Питър се затича към ъгъла. Един човек се втурна след него:

— Спрете! Полиция!

Питър се шмугна в тълпата. Дори полицаят да държеше пистолета си готов за стрелба, не посмя да го използва. Питър с усилие си запробива път към бордюра и се затича по платното. Пресечката бе задръстена, движението в пиковия час бе блокирано.

Забеляза празно такси недалеч от следващата пресечка. Чансълър се затича натам с надежда, че никой няма да му го измъкне под носа. Таксито не само щеше да го придвижи, то щеше да го спаси.

— Смяната ми свърши, друже. Не вземам повече пътници.

— Но лампичката ви е включена!

— Забравил съм я! Сега ще я изгася! — отвърна човекът и го изгледа с отвращение.

Питър чак сега забеляза, че работният комбинезон е разкъсан, а самият той разрошен, страхотен на вид. Без да се замисли, взе да го съблича наред улицата.

Красивото момиче... като мелодия е то...

Един пиян на тротоара го гледаше и пляскаше в такт с ръце. Колите потеглиха. Появи се друго такси. Чансълър измъкна крака от комбинезона и го захвърли към пияния.

Потокът от автомобили отново спря. Питър мина между тях, провирайки се край калници и брони, и отново се смеси с тълпата. Погледна часовника си. Бяха изминали двадесет и седем минути, откакто разговаря с Лонгуърт. Трябваше да намери телефон.

Диагонално отсреща на другата пресечка забеляза остъклена телефонна кабина, в която се отразяваха многоцветните улични светлини. Вече бе мръкнало. Небето над Вашингтон бе тъмно.

Проби си отново път сред движението на улицата. Кабината бе заета. Младо момиче в гащеризон от дънков плат и мека вълнена блуза разговаряше оживено. Питър отново погледна часовника си. Двадесет и девет минути. Лонгуърт бе казал да позвъни точно след тридесет. Толкова ли бе фатално? Нима минута-две забавяне бяха от значение?

Чансълър почука по стъклото. Момичето го стрелна с враждебен поглед. Той дръпна вратата и изкрещя:

— От полицията съм. Трябва ми спешно телефон! — Единствено това можа да му хрумне.

Но се оказа ефикасно. Момичето изпусна слушалката и понечи да се измъкне. После наведе глава към висящата слушалка, извика:

„Ще ти позвъня пак, Джени!“ и потъна в тълпата.

Питър окачи слушалката, извади листчето с телефонните номера, пусна монета и набра.

— Манфрийди — чу се глас на фона на музика. Това бе ресторант.

— Обажда се Питър Чансълър. Трябваше да ви позвъня. — Сигурен бе, че това е клопка.

— През 1923 година в Мюнхен се случи необичайно събитие. То бе предвестник на бъдещи събития, но тогава никой не му отдаде значение. Какво е то, опишете го, кажете в коя книга сте го написали?

— Сборището на Маринплац. Сбрали се хиляди хора. Облечени в еднакви униформи, всички носели лопати. Наричали се Армия на копачите. Schutzstaffel. Това е началото на нацизма. Описано е в книгата „Райхстаг!“.

Последва кратко мълчание, после отново се разнесе същият глас:

— Оставете втория телефонен номер, който ви продиктуваха. Използвайте същата централа, само че последните цифри са пет, едно, седем, седем. 51–77. Ясно ли е?

— Ясно. Пет, едно, седем, седем. Същата централа.

Човекът затвори. Питър набра новия номер.

— Музей на изкуствата и занаятите — изрече женски глас.

— Казвам се Чансълър. Имате ли въпроси към мен?

— Имам — любезно отвърна жената. — В Сърбия действуваше вътрешна организация, основана в началото на второто десетилетие на века, оглавявана от...

— Нека ви спестя времето — прекъсна я Чансълър. — Организацията се нарича „Единение в смъртта“, създадена в 1911 и ръководена от някой си Апис. Истинското му име е Драготин, шеф на сръбското военно разузнаване. Книгата е „Сараево!“.

— Чудесно, мистър Чансълър! — жената реагира като учителка, доволна от отговора на добре подготвен ученик. — Ето ви един телефонен номер.

Продиктува го и Питър го набра. Централата пак бе същата.

— Музей на историята и техниката, лаборатория. — Мъжки глас. Питър каза кой се обажда и му отвърнаха да почака. Друг глас заговори, глас на жена с чуждестранен акцент:

— Бих искала да ми кажете от какво се ръководи човек, когато иска да скъса с всичко, което е знаел и приемал, дори рискувайки да се превърне в отстъпник в очите на близките си. Но ако отхвърли риска, ако продължи както досега, това би било равнозначно на жива смърт.

Чансълър гледеше вторачено в бялата кутия на телефона. Тези думи бяха негови, от „Контраудар!“. Кратък параграф, но за Питър той бе ключ към цялата книга. Щом като Лонгуърт е бил способен да прецени това, значи, той стоеше много по-високо, отколкото досега преценяваше Питър.

— От убеждението, че на ръководителите на тази държава не им е нужна администрация, основана на законност и честност. Народът трябва да прозре това, ръководителите да бъдат разобличени. — Чансълър се чувствуваше като глупак: да цитира себе си.

— Благодаря ви, мистър Чансълър — каза жената с чуждестранния акцент. — Моля ви, анализирайте внимателно своя отговор и телефонните разговори. Комбинацията от тях ще ви подсказе каквото търсите.

Питър бе изумен.

— Нищо няма да ми подсказе! Трябва да се свържа с Лонгуърт! Кажете ми къде е!

— Не познавам никакъв Лонгуърт. Просто ви чета това, което ми бе продиктувано по телефона от стар познат.

Чу се изпращяване и после свободен сигнал. Питър удари ядно по вилоката. Истинска лудост! Три несвързани помежду си телефонни разговора и цитати от негови книги... Несвързани ли?... Не, не съвсем! Централата бе една и съща. Това можеше да му подсказе мястото... Къде е телефонният указател?

Указателят, привързан с верижка, бе поставен в дясната страна на кабината. Намери ресторант „Манфрийди“. Намираше се на Двadesета улица, северозападната част. На втория телефон се обади жена от Музея на изкуствата и занаятите. А на третия — Музей на историята и техниката. Къде да търси връзката?

Изведнъж се сети. Те бяха в Смитсъновия институт^[1]! Ресторантът бе близо до парка. Близо до Смитсъновия институт! Може би единственият ресторант в района.

Но къде точно в Смитсъновия? Той бе огромен.

Анализирайте вашия отговор...

Убеждението... че не им е нужна... администрация, основана на законност и честност.

Администрация!

Значи, в административната сграда на Смитсъновия институт! Една от забележителностите на Вашингтон!

Там! Лонгуърт е там!

Питър остави телефонния указател на място, обърна се и отвори вратата на кабината.

Тутакси замря. Пред него стоеше човекът с шлифера. В тъмнината, осветена само от блещукащите коледни украси, Чансълър забеляза пистолета в ръката му. Върху цевта личеше перфорираният цилиндър на заглушителя. Оръжието бе насочено право в стомаха му.

[1] Смитсъновият институт се състои от няколко музея, художествени галерии, научни центрове и зоологическа градина. — Б. р. ↑

Време за мислене нямаше. Питър изпищя. Закрещя дивашки и неистово, колкото му държеше гърлото.

С рязък удар на лявата си ръка изби перфорирания цилиндър встрани. Пистолетът се разтресе, последваха два изстрела. Парчета цимент отскокнаха от настилката. Мъж и жена на няколко крачки истерично се развикаха. Жената се хвана за стомаха и се свлече на земята в гърчове. Мъжът политна, хвана се за лицето, по пръстите му се стичаше кръв.

Настъпи хаос. Мъжът с шлифера отново дръпна спусъка. Чансълър чу прищракването, ръката му стисна парещото дуло, зад гърба му се разби стъкло. Питър не пускаше смъртоносната вещ: изрита противника си по краката, удари го с коляно в слабините и го блъсна на улицата. Потокът от коли не спираше. Непознатият политна върху бронята на профучаващ автомобил, който го отхвърли на тротоара.

Ръката на Питър пареше, кожата му се покри с мехури, но пръстите му все още не пускаха дулото, бяха се залепили за него. Пистолетът бе негов.

Обзет от страх и ужас, мъжът намери сили да се при-вдигне. В ръката му се появи нож, дългото острие се стрелна напред. Хвърли се към Чансълър.

Питър падна върху кабината и отклони удара. Премести пистолета от лявата си ръка, обгорената кожа се откъсна и част от нея остана полепнала по дулото. Насочи оръжието към противника си.

Но не можеше да натисне спусъка! Не можеше да стреля!

Онзи с обратен замах насочи острието на ножа право към гърлото на Чансълър. Питър се изви встрани, върхът на ножа потъна в пуловера му. Тогава Питър вдигна високо крак, ритна човека право в гърдите и го отхвърли назад. Онзи падна по рамо. За миг остана така, зашеметен.

В далечината завиха сирени. Писнаха полицейски свирки. Чансълър се довери на инстинкта си. Без да изпуска пистолета, скокна към зашеметения си похитител и го удари с дулото по главата.

После се спусна през обезумялата тълпа към пресечката, прекоси улицата срещу движението. Продължи да тича.

Зави по тясна странична уличка. Воят на сирените и писъците останаха зад гърба му. Тази пресечка бе по-тъмна от търговските улици — по нея имаше предимно кантори в стари две-триетажни сгради.

Питър се притаи в мрака на един вход. Гърдите, краката и слепоочията го боляха. Беше останал без дъх и му се гадеше. Отпусна се и пое дълбоко въздух.

Трябваше някак да се добере до Смитсъновия институт. До Алан Лонгуърт! Но нека поне няколко минути не мисли за това. Трябваше да остане за малко в покой, в самота, за да укроти пулсирането в слепоочията, тъй като после нямаше да...

О, господи! В началото на тясната уличка, на мъглявия блясък на уличната лампа двама души спираха минавачи и ги разпитваха. Бяха го проследили. Почувствува се като беглец, търсен по миризмата от кучетата.

Чансълър излезе от тъмното си укритие и се притаи в друга мрачна сянка на тротоара. Не можеше да побегне, веднага щяха да го видят. Сви се зад желязната решетка на перилата на едно каменно стълбище и поглеждаше между пръчките. Двамата мъже разговаряха помежду си. Единият от тях държеше радиостанция до ухото си.

Чу се клаксон. Автомобил завиваше и двамата мъже му пречеха. Те се дръпнаха вляво, за да отминат колата, и се скриха от погледа на Чансълър. Щом като той не ги вижда, значи, не го виждат и те! Но това щеше да бъде за кратко — най-много за миг-два.

Чансълър изскокна иззад решетката и се затича надясно по тротоара. Ако можеше да се изравни някак си с приближаващата кола, по-дълго щеше да е извън полезрението им. Трябваша му още три-четири секунди. Чу мотора зад гърба си. Планът му успя: достигна ъгъла! Бързо сви зад къщата и долепи гръб в стената. Подаде око до ръба и надникна в тясната уличка. Двамата напредваха предпазливо от вход към вход и тяхната бдителност го изуми. Изведнъж разбра. В

объркването си бе забравил, но сега тежестта в джоба му напомни, че пистолетът е още в него. Пистолетът, с който не можа да гръмне.

Правеше впечатление на минувачите. Една двойка бързо го отмина, а майка с дете се дръпнаха към бордюра, да са по-далеч от него. Чансълър вдигна очи към уличната табела Ню Хампшър Авеню. Отсреща по диагонал започваше улица „Г“. Значи, се намираше в търговската част, северно от площад Лафайет. Беше пробягал около петнайсет-двайсет пресечки, ако не и повече, като вземе пред вид разните преки и проходи. Трябваше някак си да се върне обратно и да поеме в югоизточна посока към „Мол“^[1].

Двамата мъже бяха на не повече от петдесет крачки. На север, вдясно от мястото, където се намираше, светофарът на пресечката светна зелено. Чансълър побягна натам. Стигна ъгъла, прекоси, зави наляво и спря. Полицаят стоеше под светофара и гледаше в Питър.

„Може би това е единственият ми шанс“, помисли Питър. Да отиде до него, да му се представи и обясни, че двама души го преследват. Полицаят можеше да се свърже и да научи за суматохата на няколко улици отгук, за изстрелите и ранените минувачи. Щеше да му разкаже всичко и да потърси съдействие.

Но още преди да обмисли идеята си, реши, че няма да се размине без разпит, без писмени протоколи и обяснения. Лонгуърт едва ли щеше да чака. А освен това въоръжени хора с радиостанции вървяха по петите му. В хотела Алисън е сама, само един агент я пазеше. На лудостта няма да се сложи край, ако се обърне към полицията. Дори още повече ще продължи.

Светлината се смени, Чансълър пресече бързо край полицая и влезе в улица „Г“. Застана в сянката на един вход и погледна назад. Черна лимузина приближи към тротоара на тясната уличка и Ню Хампшър Авеню и спря. Точно пред колата имаше улична лампа. Той видя как двамината пристъпиха към лимузината и някой смъкна стъклото на задния прозорец.

По Ню Хампшър в южна посока се зададе такси. Светофарът бе на червено. Таксито спря. Чансълър се затича към вратата. На задната седалка седеше добре облечен възрастен мъж. Питър отвори.

— Хей! — викна шофьорът. — Не виждате ли, че имам пътник?

Чансълър се обърна към пътника, като се опита да звучи колкото се може по-убедително, с тона на човек, стараещ се да запази

самообладание в критичен момент.

— Моля ви, прощавайте, но случаят е спешен. Трябва да стигна до центъра. Жена ми е много зле. Току-що чух...

— Заповядайте, влезте — каза възрастният човек без колебание. — Аз съм само до площад Дюпон. Това на пътя ли ви е? Ако искате...

— О, това е чудесно. Много съм ви признателен. — Питър влезе, светофарът се смени. Той тресна вратата и таксито се понесе напред.

Дали от захлопването на вратата или силния глас на шофьора — Питър така и не узна, — но преследвачите му до лимузината го забелязаха, когато мина покрай тях. Питър погледна назад. Човекът отдясно поднесе портативната радиостанция към устата си.

Стигнаха площад Дюпон. Възрастният човек слезе. Чансълър каза на шофьора да кара на юг по Кънектикът Авеню. Движението беше натоварено и към центъра на Вашингтон застрашаваше да стане още по-интензивно. Това бе едновременно и предимство, и недостатък. Претъпканите улици го улесняваха да се оглежда внимателно наоколо, да види има ли опашка след себе си. А, от друга страна, затормозеното движение би помогнало да го открият и дори да го настигнат пешком, ако стане нужда.

Стигнаха до улица „К“, а вдясно започваше Седемнадесета. Питър се помъчи да си представи картата на Вашингтон, да види главните артерии южно от Елипсата.

Конститушън Авеню! Ще накара водача да свие по него и да тръгне към Смитсоновия център през „Мол“. Дали можеше да се влезе оттам?

Сигурно. В главата, която нахвърли сутринта, бе описал-как Александър Мередит, шофирайки бясно, излиза от „Мол“... Дали го бе написал, или пък бе...

Забеляза я през задното стъкло. Една сива кола излезе от колоната автомобили и се плъзна бързо към лентата за левия завой: Изравни се успоредно с таксито. Изведнъж светлинен сноп проблесна през прозореца, кръстосвайки се със светлините от фаровете отзад. Питър се дръпна напред, криейки лице в рамката на колата, и надзърна. Човекът до шофьора смъкваше стъклото на прозореца. Бе съвсем близо. Фенерчето му се насочи към номера ка таксито на страничната врата. Чансълър го чу да казва:

— Ето! Това е!

Безумие след безумие. Въображението му сутринта бе обрисувало как двама мъже лудешки преследват по вашингтонските улици Александър Мередит. Един автомобил се бе изравнил с неговата кола. Прозорец се бе отворил и един глас отвътре бе извикал: „Ето го!“

Непознатият слезе от колата, премина бързо краткото разстояние между двете коли и протегна ръка към вратата на таксито. Светофарът се смени и Чансълър извика на водача:

— Карайте по Седемнадесета. Само по-бързо!

Колата се стрелна напред, шофьорът смътно долови, че става нещо, с което не би искал да има нищо общо. Отзад ревяха клаксони, Питър погледна. Непознатият стоеше насред платното — смутен, озверен и пречещ на движението.

Таксито бързо напредваше по Седемнадесета улица към Ню Йорк Авеню и Коркорановата галерия. Стигнаха червен светофар. Колата спря. Светлините в галерията още светеха. Питър бе прочел във вестниците за някаква гостуваща изложба от Брюкселския музей.

Светофарът още не се сменяше! Сивата кола щеше да ги застигне всеки момент. Питър бръкна в джоба за портфейла си. Имаше няколко дребни и две десетдоларови банкноти. Взе ги и се обърна към шофьора:

— Моля ви да ми направите услуга. Ще трябва да вляза в Коркорановата галерия, но искам да ме чакате пред входа със запален мотор и лампичка „заето“ на покрива. Ако се забавя повече от десет минути, не се притеснявайте, все едно, ще ви заплатя.

Шофьорът видя десетачките и каза:

— Мислех, че жена ми наистина е болна. Кой, по дяволите, беше оня отзад? Опита да отвори вратата...

— Не е важно — прекъсна го Питър. — Светна зелено. Моля ви, направете, каквото ви казах.

— Щом като искате. Давам ви десет минути.

— Десет — съгласи се Питър и скокна навън. Стъклените врати бяха затворени. Вътре стоеше униформен портиер зад малко бюро. Чансълър енергично се изкачи по стъпалата и отвори вратите. Портиерът го изглежда, но не направи опит да го спре.

— Мога ли да видя поканата ви, сър?

— За изложбата?

— Да, сър.

— Много ми е неприятно — бързо заговори Питър, като бръкна за портфейла си. — Аз съм от „Ню Йорк Таймс“. Трябва да направя репортаж от изложбата за неделния брой. Но ми се случи автомобилна злополука преди малко и сега просто не мога да намеря...

Молеше се на бога пропускът да се окаже в портфейла. Преди година бе написал няколко неща за „Таймс“ и му бяха дали временен журналистически пропуск.

Намери го между кредитните карти. Показа го на портиера, закривайки с палец изтеклата дата. Ръката му трепереше. Дали портиерът не забеляза?

— Добре. Не се притеснявайте. Само се разпишете в книгата за посетители.

Чансълър се надвеси над бюрото, взе привързаната с верижка химикалка и надраска името си.

— Къде е изложбата?

— Вземете някой от асансьорите вдясно. На втория етаж.

Стигна до асансьорите и ги повика. Погледна към портиера. Той не му обръщаше внимание. Асансьорът пристигна, но Питър нямаше намерение да влиза. Искаше шумът му да прикрие шума от стъпките му и бързо да изтича до другия изход на галерията.

Разнесе се друг шум. Стъклените врати зад него се разтвориха и Чансълър видя човека от сивата кола. Решението бе мигновено. Влезе в отворения асансьор и натисна който бутон му падна. Вратите се затвориха. Асансьорът потегли.

Попадна сред шумна и многолюдна тълпа и море от светлини, които се сипеха от тавана. Сервитьори в червени сака разнасяха сребърни подноси сред посетителите. Навсякъде се виждаха картини и скулптури, окъпани в прожектори. Гостите бяха от дипломатическото тяло, хора от печата. Питър видя неколцина познати.

Взе чаша шампанско от един поднос. Бързо я пресуши, но задържа празната чаша отчасти за да прикрива лицето си и да се огледа.

— Вие сте Питър Чансълър. Навсякъде бих ви познала! — Това бе една Брунхилда, шлемът на валкюра представляваше шапка с цветя над вагнеровското лице. — Кога излиза новата ви книга?

— Не работя в момента нищо.

— А защо сте във Вашингтон?

Питър погледна към стената:

— Имам слабост към фламандското изкуство.

Брунхилда държеше бележник и молив в ръка. Написа, като говореше: „Поканен от белгийското посолство... като ценител на фламандската живопис...“

— Не съм казал такова нещо — запротестира Чансълър, — не съм.

През тълпата зърна как вратата на асансьора се отвори и излезе преследвачът, който преди няколко мига се бе втурнал след него през стъклените врати.

Брунхилда нещо му говореше, но Питър не я чуваше.

— Бих предпочела да изкарате един флирт със съпругата на някой посланик, на кой да е посланик.

— Има ли натам стълбище?

— Какво?

— *Стълбище?* Изход? — Чансълър я хвана за лакътя и я извърна така, че пицното ѝ тяло да го скрие от погледа на преследвача.

— Струва ми се, че ви познах! — Тъничкият креслив женски глас принадлежеше на русокоса журналистка, която Питър слабо познаваше. — Вие сте Питър Чансълър, писателят.

— Почти отгатнахте. Знаете ли къде има изход? Трябва да сляза моментално!

— Вземете асансьора! — каза журналистката. — Ето го! — И отстъпи да му покаже.

Това движение привлече вниманието на непознатия. Той тръгна към Питър. Чансълър се оттегли назад.

Непознатият си пробиваше път сред гостите. В най-отдалечения край на залата зад маса с ордьоври влезе сервитьор през летящи врати. Чансълър пусна чашата и хванал под ръка двете удивени журналистки, се упъти към вратите.

Преследвачът бе на крачки след него, а летящите врати точно зад масата. Питър се дръпна встрани, без да пуска жените. Когато непознатият се отскубна от тълпата, Чансълър завъртя жените и ги блъсна с всичка сила към затичания към него мъж. Той изкрещя. Моливът на дебелия журналистка се бе забил в устната му. Бликна кръв. Питър хвана с две ръце масата, отрупана с ястия и две грамадни

купи пунш, повдигна я и всички сребърни прибори, чаши, питиета и ястия се обърнаха на пода.

Глъчката прерасна в писъци. Разнесе се свирка. Питър се втурна през летящите врати в един килер.

На лявата стена видя надпис „Изход“. Грабна сервитьорска количка и я затегли след себе си с такава сила, че едното ѝ колело се отвинти. Купи със салата се изтърколиха точно пред вратата. Хвърли се към изхода и отвори с рамо вратата. Погледна назад. Пред входа на кухнята цареше хаос, но никъде не съзря преследвача си.

По стълбището нямаше никой. Взимаше стъпалата по три наведнъж, а на площадките се прехвърляше през перилата.

Закова на място със скок, лявото му коляно се заби в железен стълб. Долу, пред вратата на фойето, стоеше човекът, когото бе видял на Кънектикът Авеню. Човекът, който бе скочил от колата. Това вече не бе роман, а самата истина. И пистолетът в ръката му бе истински.

Чисто безумие! Завладя го безразсъдната мисъл, че в джоба си има магнитофонче, увито в носна кърпа. Неволно вдигна ръка да го задействува, да натисне с пръсти по джоба. Да пусне несъществуващия магнитофон? Какво ставаше с него?

— Какво искате от мен? Защо ме преследвате? — шепнешком запита Чансълър, несигурен кое е факт и кое — въображение.

— Просто искаме да поговорим с вас. Бъдете сигурен, че...

— Не! — Нервите му не издържаха. Излетя със скок от площадката, усещайки празно пространство под себе си. НеЙде дълбоко из звуковите пластове на това пространство долови противното свистене на куршум, който не успя да го засегне. Питър не можеше да повярва на очите си.

Изведнъж ръцете му се вкопчиха в коса и плът. Летящото му тяло със сила се стовари върху противника и той тръшна главата му в железната врата.

Реално съществуващият човек с реално съществуващото оръжие в ръка се свлече на земята, лицето и косите му оплескани в кръв. Питър се изправи на крака, постоя за миг зашеметен и изплашен, опитвайки се да отдели реалност от фантазия.

Трябваше да бяга. Нищо друго не му оставаше. Разтвори вратата с отривист жест и се огледа в мраморното фойе. Портиерът стоеше на

входа с ръка върху кобур и радиостанция на ухото. Когато Питър наближи, той заговори:

— Горе настъпил безпорядък, а?

— Да. Понапили са се няколко души.

— Вашите момчета намериха ли ви? Казаха ми, че сте от Бюрото.

Питър се опря с ръка върху дръжката на вратата.

— *Каквоо?*

— Помощниците ви. Ония двете момчета. Дойдоха веднага след вас. Показаха ми картите си. И те са от ФБР.

Чансълър не искаше повече да слуша. Това бе венец на лудостта! ФБР! Затича се надолу по стъпалата, очите му се замъглиха, дъхът му почти секна.

— Дойдохте даже преди уреченото време, мистър!

Таксито стоеше на няколко крачки от него до тротоара. Той се затича и бързо се вмъкна вътре.

— Карайте по Елипс роуд. Но побързайте, за бога! Завийте към Смитсъновия парк! Ще ви кажа къде да спрете.

— Ваша воля! — И таксито набра скорост.

Питър се извърна и през задното стъкло огледа Коркорановата галерия. По стълбите тичешком слизаше човек, хванал с ръка лицето си, а в другата държеше радиостанция. Това бе човекът от приема на втория етаж, чиято устна кървеше, пробита от молива на дебелата журналистка. Той забеляза таксито. Сега други щяха да причакат Питър някъде по пътя.

Влязоха по кривата около Елипсата. На юг остана Вашингтонският монумент. Проектори къпеха в светлина алабастровата колона.

— Забавете — каза Питър, — карайте близо до тревната площ. Но не спирайте. Ще скоча в движение, но не искам... — Фразата секна, не знаеше как точно да се изрази. Шофьорът му помогна.

— Но не искате да ви видят, ако някой следи таксито, така ли?

— Да.

— Неприятности ли си имате?

— Да.

— С полицията?

— О, господи... не! Лични...

— Вярвам ви. Бяхте любезен с мен и аз ще ви отвърна със същото. — Таксито забави ход. — На около петдесетина ярда оттук, точно в края на извивката, преди пътят да се изправи, ще скокнете. Аз ще потегля силно напред за заблуда и ще карам така още няколко пресечки. Никой няма да ви забележи. Разбрахте ли?

— Разбрах. Благодаря ви.

— Пригответе се!

Колата забави ход. Чансълър отвори вратата и скокна в края на тротоара, инерцията на движението и завоят на пътя го изхвърлиха върху тревата.

Шофьорът наду клаксона с всичка сила. Колите наоколо свърнаха встрани и му дадоха път да профучи напред. Този клаксон означаваше спешен случай. Някой се намираше в критична ситуация.

Питър наблюдаваше от скритата си позиция в тревата. Само един автомобил не отби вдясно или не спря както останалите автомобили около клаксониращото такси. Аларменият сигнал сякаш не го засягаше. Напротив, той се изравни с таксито, после тръгна след него.

Това бе черната лимузина, която Питър бе забелязал още на Ню Хампшър Авеню.

За кратко Чансълър остана неподвижен. Гуми изсвириха край него. От завоя по посока на Континентал Хол излетя друг автомобил и се вля в движението по пръстена. Дали не търсеше него? Питър се изправи и хукна през тревата и калта.

По едно време усети твърда настилка под краката си. Бе стъпил на улицата. Пред него имаше сгради, край него бавно минаваха коли. Той продължаваше да тича, знаейки, че отвъд тъмните сгради и редки дървета се намираше Смитсъновият институт.

Изведнъж се хвърли на земята и се претърколи. Зад себе си безпогрешно различи стъпките на преследвач. Успяха да го открият!

Пак скокна на крака и се спусна да бяга като нетърпелив спринтьор, изпреварващ изстрела на старта. Тичаше напред, следвайки инстинкта си, и накрая видя оградата на фона на небето! Различи контурите на Смитсъновия музей! Тичаше с всички сили по някаква безконечна моравя, прескачайки ниски, увиснали вериги, които ограждаха пътеките, и накрая, останал без дъх, се изправи пред грандиозната сграда.

Ето, той пристигна, но къде е Лонгуърт?

За миг му се стори, че чува зад себе си шум. Обърна се — никой.

Внезапно две миниатюрни светлинни точки проблеснаха в мрака недалеч от стъпалата, които водеха към централния вход. Светлинката бе на нивото на земята вляво от статуята, извисяваща се над стъпалата. После просветнаха отново, сякаш насочени към него. Чансълър бързо тръгна по посока на светлината. По-близо и по-близо. Тридесет крачки му оставаха, двадесет. Стигна до мрачния ъгъл на масивното здание на музея. До каменната стена имаше храсталак.

— *Чансълър! Залегнете!*

Питър се хвърли по очи. Две пламъчета блеснаха в тъмнината: два заглушени пистолетни изстрела.

Зад него нечие тяло рухна на земята. В сивия нощен мрак различи пистолет в ръката на убития. Пистолет, насочен към него.

— Изтеглете трупа насам! — прошептя някой заповеднически в тъмното.

Неспособен да мисли, Чансълър сляпо се подчини. Довлече мъртвеца върху тревата в сянката на шубрака и после запълзя към Алан Лонгуърт.

Лонгуърт умираше. Бе подпрял гръб в каменната стена на музея. В дясната му ръка бе пистолетът, спасил живота на Чансълър, а с лявата придържаше стомаха си. Пръстите му бяха оплескани в кръв.

— Не успях да ви поблагодаря — каза Чансълър, като едва чуваше гласа си. — Или може би не трябва. Той бе от вашите хора.

— Аз нямам свои хора — отвърна светлокосият убиец.

— За това по-късно ще поговорим. А сега тръгвайте с мене. *Веднага.* — Разярен, Питър скокна на крака.

— Никъде няма да тръгна, Чансълър. Ако седя така, без да мърдам, ми остават броени минути. Но не и ако се раздвижа.

В гласа му отново се прокрадна онзи необикновен гърлен хрип.

— Тогава ще повикам някого! — каза Питър и раздражението му се примеси със страх. Не биваше да допусне Лонгуърт да умре. *Поне не сега.* — Ще повикам линейка!

— И линейката няма да помогне. Повярвайте ми. Но вие трябва да научите всичко. Да сте наясно.

— Наясно съм с всичко. Група фанатици се опитват да разбият ФБР, за да вземат властта в ръцете си. И вие сте един от тях.

— Не, не е така. Нещата излизат извън пределите на Бюрото. И ние се мъчим да ги спрем. Аз направих каквото можах. Сега вие сте единственият, който може да довърши делото. Вие се добрахте до същината на нещата. Никой няма вашето преимущество.

— Защо?

Лонгуърт пренебрегна въпроса му. Пое дълбоко дъх.

— Изчезналите досиета. Личните досиета на Хувър...

— Няма изчезнали досиета! — ожесточено го прекъсна Питър.

— Има само хора като вас, като този, когото очистихте. Сбъркахте, Лонгуърт! Той преследваше мене, вървеше по петите ми! И той се легитимира! Човек на ФБР! Един от вашите!

Лонгуърт се загледа в лицето на човека, когото бе застрелял.

— Значи, маниаците са разбрали за досиетата. Знаех, че това е неизбежно. Сега тези, които ги притежават, ще използват фанатиците, както си искат. Те са напълно объркани. Тях ще ги обвинят за всичко.

Чансълър не го слушаше. Мислеше само как да домъкне Лонгуърт при Куин О'Брайън.

— Вашите разсъждения въобще не ме интересуват.

— Казвате, че обичате онова момиче — каза Лонгуърт, като дишаше мъчително. — Ако е така, длъжен сте да ме изслушате!

— Мръсник! Не я набърквайте тук!

— Майка й, баща й... Заради тях. Нещо е станало с майка й.

Питър коленичи по-близо до него.

— Какво знаете за майка й?

— Не много. Но вие можете да узнаете. Имайте търпение да ме изслушате. Преди всичко трябва да ви кажа, че не се казвам Лонгуърт.

Чансълър го гледаше недоверчиво, но знаеше, че чува истината. Концентрични окръжности. Фантазия и действителност, но как да ги различи едно от друго? Луната изплува на сивото нощно небе. За първи път успя да разгледа лицето на Лонгуърт. Умиращият нямаше нито вежди, нито мигли. Около очните ябълки кожата му бе одрана до гола плът. Целият бе изприщен в мехури. Бит и измъчван.

[1] Дълга алея за пешеходци, свързваща „Капитолия“ и Вашингтонския монумент в центъра на града, покрай която са разположени всички музеи и галерии на Смитсоновия институт. — Б. р. ↑

— Името ми е Стефан Варак. Работя като специалист по шифрите в Съвета за Национална сигурност, но същевременно изпълнявам известни функции към една група...

— *Варак?* — Няколко секунди му бяха нужни, докато направи връзка с името, но когато разбра, обля го студена пот. — Вие сте човекът, когото О'Брайън търсеше!

— Куин О'Брайън ли? — запита Варак и потръпна от болка.

— Да. На него разказах всичко и той се мъчеше да влезе във връзка с вас!

— Не бях в състояние да получа никакъв сигнал. Но имате късмет! Куин е един от най-оперативните и най-чистите хора там. Доверете му се. — Варак се закашля, лицето му се изкриви от болка. — Ако маниаците се разкрият, О'Брайън ще може да ги спре.

— Какво искате да ми разкажете? Какво знаете за жената на Макандрю?

Варак вдигна окървавената си ръка.

— Ще ви обясня. Колкото мога по-бързо. Трябва да разберете... В началото бяхте програмиран. Отчасти с истина, отчасти с лъжа. Искрахме да ви заинтригуваме, да ви въвлечем и когато започнете да действувате, това да принуди противника да реагира и да се разкрие. — Скова го пристъп на силна болка.

Питър изчака атаката да отmine и запита:

— Отчасти с истина, отчасти с измама. Кое какво значи?

— Казах ви за досиетата. Те изчезнаха.

— Но убийство не е имало, нали?

— Немислимо. — Варак гледаше в Питър и дишаше учестено. — Хората, които се бореха срещу Хувър, са достойни хора. Те защитаваха неговите жертви със силата на закона, а не отиваха срещу него.

— Но досиетата бяха измъкнати.

— Да. Това е вярно. Досиетата от буквите „М“ до „Z“. Запомнете това. — Последва нов пристъп. Питър го прихвана за раменете — само това се сети да направи. Трескавата спазма затихна. Варак продължи: — Сега ще трябва да ви обясня. Ще използвам ваши думи.

Негови думи? Очите на Варак се изцъклиха. Отново заговори с необикновения акцент.

— Мои думи ли? Какво имате пред вид?

— От вашата четвърта глава...

— Откъде?

— От ръкописа ви.

— Вие сте го чели?

— Да.

— Но как?

— Това не е важно. Пък и няма време... Вашето „ЯДРО“. Фокусирате се върху трима души. Сенатор, журналистка, член на правителството. — Очите на Варак се зареяха в пространството, гласът му заглъхна.

— Какво за тях? — настояваше Чансълър, без да разбира.

— Използуват досиетата завинаги... — Умиращият пое изведнъж дъх. — Вие казвате така.

Питър си спомни. *Досиетата*. В ръкописа му тези думи ги изричаше членът на правителството: „Ако се ползуват, както Хувър си служеше с тях, те ще се ползуват с друга цел.“ Това бе невярно убеждение, което щеше да доведе до трагедия.

— Какво, като го казвам? Какво имате пред вид?

— Така и стана... — За кратко Варак фокусира погледа си, целият се съсредоточи. — Един от тях се превърна в убиец. Убиец, който ползува услугите на наемни убийци.

— *Какво?*

— Петима... Един от четиримата е... но не Браво. Само не Браво.

— Какво говорите? Кой е Браво?

— Великолепно изкушение. Да ползува досиетата завинаги.

— Великолепно?... Няма нищо великолепно. Това е изнудване!

— Това е трагедия.

О, господи! Пак негови думи!

— Петима? Какво значи това?

— Венис вие познавате... Браво също. Но не е Браво. Невъзможно да е Браво! — Варак с мъка отмести окървавената си дясна ръка от раната върху стомаха и я плъзна в джоба. Извади листче хартия, бяла хартия, зацапана с кръв. — Един от четиримата. Предполагах, че е Банър или Парис. Сега вече не знам. — Тикна листчето в ръката на Чансълър. — Кодирани названия. Венис, Кристофър, Банър, Парис. Един от тях е. Но не Браво.

— Венис... Браво... кои са те?

— Групата. Вашето *Ядро*. — Варак отново притегли ръка върху раната. — Един от тях знае.

— Знае какво?

— Значението на Часонг. Майката.

— Макандрю? Жена му?

— Не става дума за него. За нея. Той е просто прикритие.

— Какво прикритие? Защо не говорите по-ясно?

— За кръвопролитие. Значението на убийството в Часонг!

Питър разгледа окървавената хартийка в ръката си. Върху нея бяха изписани имена.

— Значи, един от тези хора? — обърна се той към умиращия, неуверен, че тъкмо това иска да запита.

— Да.

— Защо?

— Вие и момичето. Но главно вие! Всичко бе, за да ви заблудят. Да помислите, че там е отговорът. Но не е така.

— Отговорът на какво?

— Часонг. Нещо по-голямо се крие зад него.

— Престанете! Какво говорите?

— Но не е Браво... — Очите на Варак плуваха в орбитите си.

— Кой е Браво? Един от тях ли е?

— Не. Само не Браво.

— Варак, какво се е случило? Защо сте толкова сигурен за Часонг?

— И други ще ви се притекат на помощ...

— Какво знаете за Часонг?

— Тридесет и пета улица. При къщата. Заловиха ме. Завързаха очите ми. Цялото ми лице. Така и не ги видях. Имаха нужда от заложник. Знаеха какво бях извършил... Не ги виждах, но ги чувах.

Говореха на непознат език, знаеха, че не ги разбирам. Използувах думата Часонг. Повтаряха я често... фанатично. Но влагах друг смисъл. Открийте какво се крие зад кръвопролитие то при Часонг. То ще ви отведе към досиетата.

Варак политна напред. Чансълър го пое и го подпря на стената.

— Трябва всичко да ми кажете.

— Не остана много. — Шепотът му заглъхна съвсем. Питър постави ухо до устните му, за да чува. — Прекараха ме през града. Мислех, че съм в безсъзнание. Чувах автомобили. Аз се хвърлих от колата, така както бях, с превързаните очи. Те стреляха по мен, но отминаха. Трябваше да се видим на четири очи. Не можех да говоря по телефона. И бях прав. На двата фалшиви номера, които ви продиктувах, са звънели. Ако всичко това ви бях разказал по телефона, сега да сте мъртъв. Пазете момичето. Разберете какво се крие зад кръвопролитие то в Часонг!

Чансълър усети страха, който се надигаше в гърдите му, главата му щеше да се пръсне. Варак бе почти изгаснал. След миг нямаше вече да го има! Броени секунди!

— Казахте, че има и други? Към кого да се обърна? Кой ще ми помогне?

— О'Брайън — прошепна Варак. После се загледа в Питър и необяснима усмивка светна на безкръвните му устни. — Вижте в ръкописа си. Имате един сенатор... Той също би могъл. Обърнете се към него. Той е безстрашен.

Варак затвори очи. Беше мъртъв.

В главата на Чансълър се заблъскаха гръмотевици и мълнии. Взривове разтърсваха земята. Безумие то бе го обхванало напълно! Сенатор... Той бе преминал отвъд непозволените граници. Остави главата на Варак да се опре върху каменната стена, бавно се изправи и отстъпи заднишком. Обхвана го ужас, такъв страхотен ужас, че не можеше да мисли.

Но можеше да тича. И той сляпо побягна напред.

Намираще се близо до вода. Светлинни отражения блещукаха по повърхността като миниатюрни свещички при неуловим ветрец. Колко време бе тичал, не можеше да определи. Когато съзнанието му взе да

се прояснява, стори му се, че е отново в Ню Йорк на зазоряване, сред скулптурните фигури на манастира във Форт Триън, където един светлокос мъж на име Лонгуърт бе току-що спасил живота му.

Само че този човек не се казваше Лонгуърт. Казваше се Варак и беше мъртъв.

Питър затвори очи. Покоят, който дълго бе търсил, го завладя. Бавно се наведе. Коленете му докоснаха земята. Целият трепереше.

Чу приближаващ се шум от мотор. Чакълена настилка хрущеше под колелата. Отвори очи и се огледа.

Спря мотоциклет, единственият му фар сочеше диагонално надолу. От него слезе полицаи. Насочи снопа на фенера си право към Питър.

— Добре ли сте, мистър?

— Да, да, всичко е наред.

Полицаят се приближи. Чансълър се изправи със залитане, забелязал, че патрулният е разкопчал кобура си.

— Какво правите тук?

— Ами... не знам... право да си кажа, малко попрекавих с пиенето и реших да се разходя. Често го правя. По-добре, отколкото да се кача зад волана.

— Наистина, така е — отвърна полицаият. — Да не сте намислили някоя глупост, а?

— Какво? Каква глупост?

— Да влезете да поплувате, без намерение да излезете?

— Какво?

Полицаят стоеше пред него и го разглеждаше най-внимателно.

— Толкова сте оплескан, че...

— Паднах. Нали ви казах...

— Разбрах. Понапили сте се. Интересно, не лъхате на алкохол.

— Пих водка.

— Да не сте в депресия? Семейни проблеми ли имате? Или други неприятности? Искате ли да извикам свещеник или равин? А може би адвокат?

Питър проумя.

— Аха. Мислите, че искам да се удавя?

— Случва се. Вадили сме и трупове от Басейна на приливите.

— Къде се намираме?

— В югоизточната му част. — Полицаят посочи надясно. — Ето я крайбрежната Охайо драйв, а отсреща е мемориалът на Джеферсън.

Питър погледна часовника си. Минаваше девет и половина. Губеха му се почти два часа. Два часа е бил в несвяст. А му предстояха дела. Първо трябваше да успокои загрижения полицай. Подбираше си думите със затруднение:

— Вижте, нищо ми няма. Повярвайте. В същност трябва да позвъня по телефон. Някъде наблизо да има кабина?

Полицаят се пресегна и закопча кобура си.

— Там, по Охайо драйв, на около стотина ярда, а може и по-малко. Може да хванете и такси. Но ако ви спрат отново, внимавайте. Другите колеги могат да се окажат по-строги от мене.

— Благодаря ви за предупреждението — усмихна се Питър. — И за загрижеността.

— Такава ни е работата. А сега, внимавайте.

Чансълър кимна и тръгна напреко през тревата към Охайо драла. Явно някой подслушваше телефона му в хотела. Ако се обади на Алисън, нищо няма да може да ѝ обясни. Най-напред трябва да се свърже с О'Брайън.

— Къде сте, по дяволите? Нали ви наредих изрично да не напускате хотела! Ама че проклета...

— Онези лудите се опитаха да ме очистят — прекъсна го Чансълър, спомняйки си думите на Варак. — Маниаците.

— *Маниаците?* — О'Брайън бе като втрещен. — Откъде чухте тази приказка?

— Тъкмо за това трябва да поговорим. За това и за други неща. Аз току-що излязох от Коркорановата галерия.

— От Коркорановата... Били сте там?

— Да.

— О, господи! — О'Брайън бе сякаш изплашен.

— Сега съм на...

— Млъкнете! — ревна му изведнъж агентът. — Не говорете повече. Почакайте така на телефона. — Питър чуваше дишането му. Агентът трескаво мислеше. — Снощният ни разговор. Мислете внимателно. Казахте ми, че сте се обадили на три места в Ню Йорк от телефонни кабинни. Използували сте кредитната си карта.

— Но аз...

— Мълчете, ви казах! Помислете! Звънили сте преди и след пожара на Тридесет и пета улица.

— Да, но...

— Слушайте ме! Единият разговор особено... май че беше след пожара, но не съм сигурен. Отидете в кабината, откъдето сте се обадили. Разбрахте ли ме? Не ми отговаряйте веднага! Отсейте!

Питър се опита да го разбере. Три пъти не бе звънял, а само веднъж. Позвънил бе на Тони Морган преди изстъпленията на Тридесет и пета улица. После въобще не бе звънял.

Отсейте! Елиминирайте излишното! Ясно! Агентът имаше пред вид тъкмо този разговор, тъкмо онази кабина.

— Да, разбрах.

— Така. Това стана после, нали? След Тридесет и пета?

— Да.

— Някъде на Уисконсин Авеню, нали?

— Да. — Това пак бе заблуда.

— Добре. Вървете там. Ще се обаждам през десет минути. Изберете някаква фраза от разговора ни, за която ще се сетя, и я кажете, когато вдигнете телефона. Ясно ли е?

— Ясно.

Питър окачи слушалката и излезе навън. Продължи да върви на юг към светлините на моста, надвиснал над река Потомак, и гледаше за такси. Мъчеше се да си спомни точно къде се намиреше телефонната кабина, откъдето бе позвънил на Морган. Бе накъде, около университета „Джордж Вашингтон“.

Появи се такси. Намериха кабината без усилия. По улиците пак имаше тълпи от хора, многоцветни светлини и коледни песни. Той помоли шофьора да почака: имаше само две петдесетдоларови банкноти, трябваше да ги развали, а таксито му бе нужно.

Сега вече имаше пред себе си определена цел.

Да открие значението на Часонг.

Затвори вратата на кабината и свали слушалката от вилката, като пръстът му натискаше езичетата. Веднага щом се разнесе звън, той отпусна пръст и заговори:

— Мога да остана при вас цялата нощ... Ще ви оставя вие сам да решите... — Такива бяха първите му думи, когато се срещна с агента.

— Чудесно — отвърна О'Брайън. — Аз съм на десетина пресечки от вас, на Дванадесета улица. Нищо чудно да ме следят, затова няма да се срещаме. Разкажете ми какво се е случило. Откъде научихте думата манияци?

— Защо? Толкова ли е необикновена?

— Не се шегувайте. Нямате време.

— Не се шегувам. Просто съм предпазлив. Ако видя, че някой ме наблюдава или че наблизко спира кола, веднага ще побягна. Мисля, че вие сте въвн от подозрение, О'Брайън, поне така ми казаха. Но искам да се уверя. Сега кажете ми какво значи това определение. Кои са манияците?

О'Брайън пое дъх шумно.

— Това са пет-шестима специални агенти, които работеха секретно и приближено до Хувър. Бяха негови доверени хора. Искат да върнат стария ред, искат да завземат властта в Бюрото. Загатнах ви за тях още миналата нощ. Но не съм употребявал думата манияци.

— Но те не участвуват в онова дело? Нали? Досиетата не са у тях.

О'Брайън млъкна изведнъж и Питър долови изумлението му.

— Значи, знаете?

— Да. Казахте ми, че досиетата са унищожени без остатък, но ме излъгахте. Не, *не са* унищожени. Техният притежател знае, че съм близо до истината — до самоличността му. Такъв е бил замисълът. Аз съм бил използван като примамка. И нещата вървяха почти успешно, но човекът, замислил да ме използва, бе убит в собствения си капан. Сега кажете ми вие какво знаете и говорете направо!

О'Брайън отговори спокойно, овладявайки нетърпението си.

— Според мен досиетата се намират в манияците. Те работеха с тях, имаха достъп до тях. Затова не можех да разговарям от кабинета си. Телефонът ми се подслушва от тях. Сега, за бога, кажете, какво се е случило?

— Прав сте. Намерих вашия човек Варак.

— Какво?

— Само че аз го знаех под името Лонгуърт.

— *Лонгуърт...* Първи май... входящите дневници! Досиетата са у него!

— Това е немислимо — объркано заговори Чансълър. — Той е мъртъв. И отдаде живота си, за да ги открие. — Чансълър разказа всичко, което бе станало след позвъняването на Варак до неговата смърт, разказа и убеждението на умиращия, че О'Брайън може да спре манаците. Но не спомена нищо за Часонг. За него това оставаше личен въпрос.

— Варак да си отиде! — тъжно продума О'Брайън. — Просто не мога да повярвам. Той бе един от тези, на които разчитахме. Вече не останаха много.

— Онова момче от ЦРУ — ние с него се познаваме — каза, че неколцина от вас си сътрудничат. Имате свои хора из целия Вашингтон. Без това не можете.

— Така е. Най-отвратителното е, че не можеш към никого да се обърнеш за юридически съвет. На нито един Главен прокурор в Министерството не мога да се доверя.

— Все още се намери човек. Един сенатор. Варак ми каза. Но още не. Не сега... Вие умеете да раздавате команди. А бива ли ви да ги изпълнявате?

— Не съвсем. Трябва заповедите да имат смисъл.

— В досиетата виждате ли достатъчно смисъл?

— Глупав въпрос!

— Тогава направете две неща за мен. Измъкнете Алисън Макандрю от хотела и останете с нея, заведете я някъде, където ще е в безопасност. Мен ме търсят. И ще използват нея, за да се доберат до мен.

— Добре, това мога да направя. Какво е другото?

— Трябва ми адресът на един майор. Казва се Пабло Рамирес. Работи в Пентагона.

— Почакайте така.

Изведнъж Питър се стъписа от страх. Чу в слушалката шумолене на хартия. *Хартия!* Вдигна ръка към вилката, готов в същия миг да прекъсне връзката и да побегне.

— Хей, О'Брайън! Казахте, че се намирате на десет пресечки оттук. В телефонна кабина.

— Така е. Търся адреса в телефонния указател.

— О, божичко!... — Питър преглътна с облекчение.

— Ето го. Рамирес, П. Живее в Бетезда. — Агентът продиктува улицата и номера и Питър ги запамети. — Това ли е всичко?

— Не. Бих искал да видя Алисън по-късно вечерта или утре сутринта. Как да разбера къде сте, къде ще я отведете? Имате ли някаква идея?

Последва мълчание. След няколко секунди О'Брайън отговори:

— Знаете ли къде се намира Куонтико?

— Морската база ли?

— Да, но не военният лагер. На залива има мотел. Казва се „Пайнс“. Ще я заведа там.

— Ще наема кола и ще дойда.

— Не вършете това. Агенциите за коли под наем лесно се проверяват. Имат специален апарат и могат да засекаат всяка наета кола из града. Веднага ще ви пипнат. Същото се отнася и до таксиметровите служби. Шофьорите нямат право да укриват маршрутите си. Така ще разберат къде сте отишли.

— По дяволите, тогава какво да направя? Да тръгна пеша?

— За Куонтико има влакове почти на всеки час. Това е най-добрият ви шанс.

— Добре. Ще се видим по-късно.

— Почакайте! — Тонът на О'Брайън бе настоятелен, но овладян.

— Скривате пак нещо, Чансълър. И то е вързано с Макандрю.

Питър отхвърли глава назад и заразглежда минувачи-е през стъклената кабина.

— Това са ваши предположения.

— Не ставайте глупак. Не е нужен кой знае какъв анализаторски ум. Рамирес работи в Пентагона. Макандрю също.

— Не ме насилвайте, О'Брайън. Моля ви.

— А защо? Не сте ми казали най-важното нещо, кое-то ви е съобщил Варак: защо е искал да се срещне с вас.

— Казах ви. Обясни ми цялостния си замисъл. Как съм бил програмиран.

— Не би си губил времето само за това, и то в последните мигове на живота си. Той е знаел нещо и ви го е съобщил.

Чансълър поклати глава. По челото му се затъркаляха едри капки пот. Не биваше да казва на О'Брайън за Часонг, поне докато сам не узнае какво се крие зад това. Колкото по-дълбоко навлизаше в нещата,

толкова по-убедено вярваше, че животът на Алисън е поставен на карта.

— Оставете ме да размисля до сутринта.

— Но защо?

— Защото я обичам.

Пол Брумли се взираше в напуканото огледало над скрина, чиито средни чекмеджета бяха останали без дръжки. Образът в огледалото го натъжи съвсем: изпито лице на стар и болен човек, с набола сива брада. Не бе се бръснал два дни. Широката дупка, която зееше между шията и замърсената колосана яка, бе видим белег на болестта му. Не му оставаше много време. Но и то щеше да му стигне. Трябваше да му стигне.

Обърна гръб на огледалото и се приближи към леглото. Постелката бе мръсна. Очите му обходиха стените и тавана. Навсякъде пукнатини и люпеща се боя.

Мислят си, че са го пъхнали в капан, но самоувереността им ще ги измами. Имаше хора, които му бяха длъжни. Когато си работил цял живот във Вашингтон като ревизор на крупни финансови операции, все има хора, които ти са задължени. Всичко бе сделка: ще направя това, ако ми дадеш онова. В повечето случаи този принцип работеше безукорно. Брумли се гордееше от миналото си във Вашингтон: беше извършил доста добри дела.

Беше свършил и неща, от които не се гордееше. Така например един мошеник го бе снабдил с нужните сведения, за да започне преследването на присвоителите на суми от Министерството на отбраната. Сега тъкмо на този свой длъжник щеше да позвъни. Ако той откажеше, веднага щеше да се обади в редакцията на „Уошингтън поуст“. Но човекът нямаше да откаже.

Брумли вдигна балтона си от леглото, нахлузи го, излезе в мръсния коридор и се смъкна по мръсните стълбища във фойето. Агентът от ФБР, прикрепен да го следи, стоеше вдървено в ъгъла, досущ като манекен сред човешките отрепки наоколо. Добре поне, че не дебнеше горе в коридора. Единственият изход от хотела беше входната врата — доказателство за доверието, гласувано на хотелската клиента.

Брумли се приближи към телефонния автомат на стената, пусна монета и набра номера.

— Ало? — гласът бе носов и отблъскващ.

— Обажда се Пол Брумли.

— Кой?

— Преди три години. Детройт. Проектът. Настъпи пауза, преди гласът да отговори: — Какво искате?

— Каквото ми дължите. Ако не желаете, ще позвъня на познати в „Уошингтън поуст“. Преди три години нас-малко не ви пипнаха. Могат да го сторят сега. Приготвил съм и писмо. То ще бъде изпратено, ако не се прибера у дома.

Повторна пауза.

— Казвайте какво има.

— Пратете ми кола. Ще ви обясня къде. Изпратете и някой от вашите главорези. Един от Федералното ме следи. Искам за известно време да изгуби следите ми. Това поне владееете отлично.

Брумли чакаше на тротоара пред хотел „Хей-Адамс“. Щеше да чака цяла нощ, ако се наложи. А когато се зазори, ще се скрие във входа на отсрещната църква. Рано или късно Чансълър ще се появи. И тогава Брумли ще го очисти.

Пистолетът в джоба му струваше петстотин долара. Не вярваше истинската му стойност да е повече от двадесет. Но той бе поискал от своя детройтски познат помощ, а не благотворителност.

От време на време Брумли вдигаше очи към прозорците от дясната страна на петия етаж. Там бе апартаментът на Чансълър. Скъпи стаи. Предната вечер бе попитал неподозиращата телефонистка за номера на апартамента му. Това стана, преди да му позвъни. Добре си живееше омразният писател.

Но дълго нямаше да живее.

Брумли чу мотора на кола, която летеше откъм Шестнадесета улица. Спря пред входа на хотела. От нея слезе червенос мѐж, каза нещо на портиера и влезе във фойето.

Бившият ревизор позна нерегистрирания автомобил. Години наред бе давал съгласие за подобни покупки, когато опираше до

неговия печат. Колата бе на ФБР. В това нямаше съмнение — тя бе дошла за Чансълър!

Брумли прекоси улицата, мина по алеята за автомобили пред хотела и се скри в сянката на стената, недалеч от входа, точно до колата на ФБР. Портиерът излезе да спре такси. Една двойка тръгна след него към тротоара, понеже автомобилната алея беше заета.

Всичко се нареждаше великолепно: Чансълър трябваше да умре!

След малко някаква жена излезе заедно с червенокосия. Но Чансълър не беше с тях!

Той трябваше да бъде тук!

— Сигурен ли сте? — загрижено запита жената.

— Той ще вземе влака по-късно тази нощ — отвърна червенокосият. — Или утре сутринта. Не се безпокойте.

Влакът.

Брумли вдигна яката на балтона си и пое пешком по дългия път към Юниън Стейшън — главната гара на Вашингтон.

В таксито, на път за дома на Рамирес, Питър разгледа окървавения лист, изписан от ръката на покойния Варак. Имената върху листа отново го накараха да потръпне. Да потръпне от ужас и недоумение, защото всички те бяха изключителни хора — всеки прочут, всеки с блестяща кариера, всеки с безгранична власт. И един от тях притежаваше досиетата на Хувър.

Защо му трябваша, за бога? Питър отново огледа всяко име; всяко име извикваше образ.

Фредерик Уелс — висок, с остри черти, кодово наименование — Банър. Ректор на университет, боравещ с милиони долари посредством могъщата Рокстънова фондация, един от най-ярките архитекти от времето на Кенеди. Човек, известен с безкомпромисната си принципност дори когато позициите му събуждаха гняв у правителството.

Даниъл Съдърланд — Венис, — може би най-почитаният чернокож в страната. Славен и ценен не само заради високите си житейски постижения, но и заради мъдростта на неговите съдебни решения. Питър бе усетил съчувствието на съдията при краткия им разговор преди няколко месеца. Бе го прочел в очите му.

Джейкъб Драйфус — Кристофър. Неговият образ бе най-неясен в представата на Питър. Банкерът избягваше да се появява публично, но финансовите среди, както и финансовият печат се отнасяха към него с голяма почит. Неговото влиятелно мнение често се превръщаше в основа на финансовата политика на страната. Федералният резерв рядко вземаше решение, без да се консултира с него. Благотворителността му бе всеизвестна, щедростта му — безгранична.

Карлос Монтелан — Парис, — президентски съветник, човек с власт в Държавния департамент, величие в академичния свят; неговите анализи по международна политика се отличаваха с проникателност и дързост. Монтелан бе натурализиран американец. Семейството му произхождаше от Испания, кастилски интелектуалци, борили се срещу

съглашателската политика на църквата и срещу Франко. Монтелан бе върл противник на всяка форма на подтисничество.

Един от тези четирима изключителни хора бе изневерил на убежденията, които останалите споделяха. Заради „великолепното изкушение“, за което спомена Варак ли? Затъване в отвратителни деяния от идеалистични мотиви? Невероятно бе да се допусне подобно нещо. От по-обикновени хора — може би. Но не от тези.

Поне един от четиримата не бе такъв, за какъвто се представяше. Това бе най-чудовищното. Човек да се издигне до такива висоти, умело прикривайки дълбоко корумпираната си същност.

Часонг.

Варак знаеше, че умира, и затова бе внимателно подбрал думите си. Първоначално стесни подозренията си върху Уелс и Монтелан — Банър и Парис, — а после разшири вероятността върху Съдърланд и Драйфус — Венис и Кристофър. Промяната в първоначалното убеждение бе пряко свързана с непознатия за него език и с фанатичното повтаряне на наименованието Часонг. Но защо именно това? Кое бе накарало Варак да отдаде такова внимание на непознатия език и повтарянето на едно наименование? Как би могъл да го обясни? Не му остана време за това.

Значението на кръвопролитие в Часонг. Кръвопролитие! Питър си спомни студената ненавист, изписана на лицето на Рамирес при погребението на генерала. Рамирес дълбоко мразеше Макандрю. Но това имаше ли връзка с Часонг? Или бе само неовладяна завист към съперника, която не му даваше покой дори след неговата смърт. Нищо чудно да е така, но все пак имаше нещо много особено в погледа на Рамирес.

Скоро щеше да узнае. Таксито навлезе в Бетезда. И ако Рамирес имаше пръст в станалото, до кого от четиримата изключителни мъже щеше да го отведе Часонг? И по какъв начин?

Питър сгъна бележката на Варак и я пъкна дълбоко в джоба си. Имаше и пети човек: неидентифицирано кодово название Браво. Кой ли бе той? Не грешеше ли Варак, като го предпазваше? Нима неизвестният Браво не би могъл да притежава досиетата? Питър си спомни още нещо. *Венис го познавате... Браво също...* Откъде ли би могъл да познава такъв човек? И кой бе Браво?

Измъчваха го много въпроси, а имаше малко отговори. Само един се открояваше: Алисън Макандрю. Тя бе неговият отговор на толкова неща.

Къщата бе неголяма, тухлена. Кварталът бе от ония, които изникваха навсякъде из Вашингтон — къщи еднакви по размери, с еднакви фасади. Чансълър каза истината на шофьора — не знае колко време ще се задържи. Не знаеше дали въобще ще намери Рамирес в къщи. Не знаеше дали е женен, дали има деца. Нищо чудно цялото пътуване до Бетезда да се окаже без резултат, но ако първо бе телефонираше, майор Рамирес положително щеше да откаже да се види с него.

Вратата се отвори. За облекчение на Питър Рамирес се появи в рамката на вратата. По лицето му се изписа недоумение.

— Майор Рамирес?

— Да. Откъде се познаваме?

— Не се познаваме, но и двамата бяхме една сутрин на Арлингтънското гробище. Казвам се...

— Вие бяхте с момичето — прекъсна го майорът. — С дъщеря му. Вие сте писателят.

— Да. Казвам се Питър Чансълър. Бих желал да поговорим.

— За какво?

— За Макандрю.

Рамирес помълча, преди да отговори, като изучаваше Питър. Заговори спокойно с едва забележим акцент и, за изненада на Чансълър, в гласа му нямаше злоба:

— Наистина нямам какво да ви кажа за генерала. Той е мъртъв. Да го оставим на мира.

— Не мислете така по време на погребението. Ако мъртвите можеха да се убиват повторно, погледът ви би го убил.

— Извинявам се.

— Само това ли имате да кажете?

— Според мен това е достатъчно. А сега, ако не възразявате, имам работа.

Рамирес отстъпи крачка назад с ръка върху бравата. Питър енергично изрече:

— Часонг. Кръвопролитие в Часонг.

Майорът спря като вкаменен. Значи, следата водеше натам.

— Това е толкова стара история. „Кръвопролитие“, както вие се изразихте, бе старателно разследвано от генералния инспектор. Тежките загуби бяха отдадени на неочакваното превишаващо ни въоръжение на противника.

— А може би и на прекаленото усърдие на командния състав — бързо допълни Чансълър. — Например в командването на Мак палача, убиеца от Часонг.

Майорът трепна, очите му, забулени в странна мъгла, изразяваха невъзмутимост, характерна за военните.

— По-добре заповядайте вътре, мистър Чансълър.

Питър изпита вече познато чувство. Още веднаж прекрочваше прага на непознат — сега непознатият бе офицер от армията — и задаваше въпроси, благодарение на информацията, която никой не допускаше, че притежава. Дори забеляза някаква прилика между кабинетите на Рамирес и Макандрю. По стените висяха снимки и спомени от кариерата. Чансълър погледна към отворената врата на кабинета и мислите му отлетяха назад към самотната къща в провинцията. Рамирес погрешно изтълкува погледа му.

— Тук няма никой — троснато рече той, също така троснато, както Макандрю бе заговорил преди няколко месеца. — Аз не съм женен.

— Не знаех това. Въобще знам твърде малко неща за вас, майоре. Освен че сте следвали във Военната академия приблизително по едно време с Макандрю. Знаем също, че заедно сте служили в Северна Африка, а после в Корея.

— Сигурен съм, че сте узнали и други неща. Не бихте могли да знаете дори това, ако не са ви разказали още много други неща.

— Като например?

Рамирес седна на стола срещу Питър.

— Че съм недоволен, ако не и вечният бунтар. Подстрекателят от Порто Рико, който чувства, че го пренебрегват заради националността му.

— Разказаха ми някаква безвкусна шега във флотата.

— А, за коктейла ли? Когато ме изкараха келнер? — Механична усмивка премина по лицето му. Чансълър кимна с глава. — Не е лоша. Сам си я измислих.

— Какво?

— Аз работя в строго специализиран и изключително секретен отдел в Пентагона. Работата ми няма нищо общо с обикновеното разузнаване. Поради липса на по-удачно наименование, наричаме го „Отдел за връзка с малцинствата“.

— Какво говорите, майоре?

— Аз не съм майор. Чинът ми е бригаден генерал. Несъмнено през юни ще получа още една звездичка. Както сам разбирате, един майор — и то особено човек на моята възраст — има по-лесен достъп и по-непосредствени контакти навсякъде, в сравнение с един полковник или генерал.

— Налага се да прибегвате до такива крайности?

— Пред днешния военен стои един изключително важен проблем. Никой не желае да го формулира, но никой не може да го изтръгне от съзнанието си. Редовете на армията постепенно се запълват от безработни и хора, отхвърлени от обществото. Представете ли си какво ще произлезе от това?

— Разбира се. Снижава се нивото на боеспособността!

— Това е първата фаза. Завземаме Ми Лай и войските ни почват да търгуват с наркотици като с дневна дажба. После ни очаква друго, и то съвсем не е далеч. Просто, поради износване на старите кадри, липса на качествен подбор от донаборници, пада нивото на ръководството. Погледнато в исторически аспект, това е направо ужасяващо. Да забравим Чингис хан и някои по-късни случаи. Тяхното обкръжение е било варварско. Нека вземем по-пресен пример. Разни престъпни елементи взеха връх в германската армия и нацисткия Вермахт е тяхна рожба. Сега разбирате ли?

Питър бавно поклати глава. Тревогата на този военен му се стори преувеличена. Все пак съществуваше контрол на различни нива.

— Наистина, много поучително — каза Питър, — но какво общо има това с генерал Макандрю? И с това, което видях в Арлингтън?

— Кое ви кара да се върнете към случая Часонг? — контрира го бригадният генерал.

Питър отвърна очи към фотографиите и ордените, които така му напомняха за кабинета на Макандрю.

— Няма да ви кажа точно кое, но името Часонг изплува, след като Макандрю подаде оставка. И според мен то има връзка с оставката му.

— Твърде неправдоподобно!

— После ви видях в Арлингтън — продължи Чансълър, като пренебрегна напълно възражението на Рамирес. — Не съм сигурен защо, но си помислих, че между тези неща има някаква връзка. И се оказах прав. Преди няколко минути вие едва не затворихте вратата под носа ми. Споменах Часонг и вие ме поканихте.

— Просто проявих любопитство — отвърна военният. — Това е доста провокационна тема.

— Но преди да заговорим на тази тема — рече Питър, отново пренебрегвайки думите му, — вие правите всичко възможно да разбера за свръхсекретния отдел, в който работите. Подгответе ме за нещо. Какво е то? Защо ненавиждахте Макандрю?

— Добре. — Бригадният генерал се намести в стола си. Питър разбра, че той нарочно се бави, дава си миг за размисъл, за да прецени кое доколко може да скрие. Малко истина, малко лъжа. Питър бе обрисувал подобно поведение у толкова свои герои. — Ние действаме най-добре в области, където сме емоционално ангажирани. Макар да не съм бунтар, аз съм недоволен. И съм бил такъв през цялата си кариера. Бях един сърдит избухлив човек. В доста случаи Макандрю бе причината за моя гняв. Той бе елитарист, расист. Странно наистина, но той бе превъзходен командир тъкмо защото вярваше в своето превъзходство и смяташе другите за понижестоящи. Всички грешки на средния команден състав се дължаха на това, че посредством същества поемаха отговорности извън възможностите си. Той изучаваше списъците на военнослужещите, отгатвайки по имената етническия им произход. Твърде често тези асоциации служеха за основа на решенията му.

Рамирес млъкна. Питър също мълчеше, твърде разстроен, за да заговори. Обяснението на войника звучеше едновременно и правдоподобно, и измамно. Малко истина, малко лъжа.

— Значи, доста добре сте го познавали? — успя накрая да каже Питър.

— Достатъчно добре, за да проумея неговите коварства!

— А познавахте ли жена му?

Отново същото: някаква скованост в държането на Рамирес. Но тя отмина така бързо, както се появи.

— Печална история. Нещастна, неуравновесена. Безсмислен живот с твърде много прислуга. Нямахме какво да прави, а прекалено много пиеше.

— Не знаех, че е била алкохоличка.

— Терминът не е важен.

— Преживяла ли е някакъв нещастен случай? Насмалко да се удави, нали?

— С нея ставаха какви ли не инциденти. Някои доста отвратителни. Но според мен най-страшното бе бездействието ѝ. Наистина знам твърде малко за нея.

Питър отново почувствува лъжата в думите на Рамирес. Този майор-генерал знаеше много за майката на Алисън, но бе решен да не издаде нищо. „Така да бъде“, помисли си Чансълър. *Не той. Тя! Той е прикритие!* Думите на Варак.

— Това ли е всичко? — запита Питър.

— Не. Досега аз бях откровен с вас. Какво сте чули за Часонг?

— Безразсъдно кръвопролитие, завършило с хиляди човешки жертви.

— Часонг е само една от многото битки, чиито участници изпълват болниците за ветерани. Пак повтарям, случаят бе разследван.

Чансълър се наклони напред.

— Добре, генерале. Сега аз ще съм откровен с вас. Не мисля, че случаят е бил разследван внимателно. Или ако е бил, то резултатите са били скрити и затрупани с прах. Има много неща, които са ми неизвестни, но картината започва да се прояснява. Вие ненавиждахте Макандрю. Вие се вцепенявате при името Часонг. Държете ми тук проповед, говорите ми какъв голям човек сте. После, когато споменах жената на Макандрю, отново се вцепенявате и ми казвате, че знаете твърде малко за нея. Лъжа — служите си само с лъжи и заобикалки. Ще ви кажа аз какво мисля. Мисля, че Часонг е свързан с Макандрю, с неговата оставка, с убийството му, с празнотата в служебното му досие и с изчезналите досиета от Федералното бюро за разследване. И нейде сред тая бъркотия е жената на Макандрю. Какво още има, нямам представа, но по-добре ще е да ми кажете. Защото иначе сам ще го открия. В тази история е замесена жената, която обичам, и няма да позволя на никого от вас да продължава в същия дух. Стига вече измишльотини, Рамирес! Говорете истината!

Реакцията на бригадния генерал бе такава, сякаш откриха внезапно по него огън. Тялото му се стегна. Шепотът му стана напрегнат:

— Празнота в служебното му досие. Откъде знаете? За това нищо не споменахте. Нямате право... Вие ме шантажирате. — Той се разкрещя: — Нямате никакво право да вършите това! Няма да разберете! Ние разбрахме! Поне се опитаме!

— Какво се случи в Часонг?

Рамирес притвори очи.

— Това, което мислите. Ненужно кръвопролитие. Погрешно решение на ръководния състав... Това бе толкова отдавна. Оставете нещата на мира!

Чансълър се изправи от стола си и изгледа бригадния генерал.

— Не! Защото започвам да разбирам! Часонг е една от най-грандиозните потулени военни авантюри в историята на страната. И някак си, някъде тя е отразена в личното му досие. Мисля, че след толкова години Макандрю не е можел повече да издържа. Накрая щеше всичко да разкрие. Затова всички вие се съюзихте и решихте да го спрете. Не можете да понесете разкритието!

Рамирес разтвори широко очи:

— Това не е вярно? За бога, оставете нещата на мира!

— Не е вярно ли? — кротко изрече Питър. — Не съм сигурен дали ще узнаете истината. Толкова сте виновни, че няма накъде повече! Вашата добродетелност е твърде съмнителна, генерале. Повече ми харесвахте в Арлингтън. Тогава гневът ви бе неприкрит. Криете нещо — криете го може би от самия себе си, това още не знам. Но знам, че ще открия какво означава Часонг.

— Тогава нека бог има милост над душата ви — прошепна бригадният генерал Пабло Рамирес.

Чансълър вървеше забързано към перона на Юниън Стейшън. Беше два часът след полунощ. Грамадната сводеста чакалня приличаше на пещера. Тя бе почти безлюдна. Тук-таме по пейките се виждаха старци, скупчени да се топят, да избягат от декемврийския студ на вашингтонските нощи. Един старик се понадигна, забелязал, че

Питър бърза към изхода. Отърси се от самотен сън, понесъл го на крилете на неосъществими блянове.

Питър трябваше да побърза. До шест часа нямаше друг влак за Куонтико. Искаше да стигне до Алисън. Трябваше да поговорят, да я накара да си спомни. Трябваше и да поспи. Предстоеше му толкова работа, че ако продължи с безсънието, щеше да изтощи и последните си сили. Някакъв план започна да се оформя в съзнанието му. Хвана се за случайната реплика на Рамирес: „Часонг... чиито участници изпълват болниците за ветерани.“

Питър стигна средата на празен вагон и се отпусна на седалката до прозореца, в зацапаното стъкло видя образа си. Макар отражението да бе тъмно и размазано, то не преувеличаваше изпития и удължен израз на лицето му. Нејде от перона ечна безизразният глас на високоговорителя. Чансълър притвори очи и потъна в умората си. Влакът набираше скорост и ритъмът на колелетата стана упойващо-приспивен.

В просъница дочу приглушени стъпки по пътеката зад гърба си; те се губеха в металния тропот на колелетата. Помисли, че иде кондукторът, затова не отвори очи, чакаше да поиска билета му.

Никой нищо не му поиска. Стъпките заглъхнаха. Питър отвори очи и погледна назад.

Всичко стана светкавично. Бледо, болнаво лице на луд зад гърба му, приглушен изстрел, оглушителен тътен до него.

Седалката се разхвърча на парчета. Човекът, който бе на не повече от три стъпки разстояние, бе стрелял в него. Чансълър скокна на крака, изви тялото си встрани, ръцете му се спуснаха към белите кокалести пръсти, които стискаха оръжието. Старецът направи опит да се изправи и да насочи дулото към стомаха на Питър. Чансълър удари силно тънката му китка в металната облегалка на пейката. Оръжието падна на пътеката, Питър отново се хвърли между седалките, закривайки с тяло пистолета, после се наведе и го взе. Изправи се веднага. Старецът вече тичаше към дъното на вагона. Чансълър скокна след него и го сграбчи за ръката. Накара го да спре, притискайки го към ръба на крайната седалка до пътеката.

— Брумми!

— Детеубиец!

— Вие сте луд! — Питър се извърна и жестоко притисна Брумли към седалката на празния вагон. Къде бе кондукторът? Той би могъл да спре влака и да повика полиция! Изведнъж Чансълър се стресна: за какво му трябваше полиция?

— Как можа да го стори? — Старецът хлипаше едва разбираемо през сълзи. — Как е могъл да ви каже?

— За какво говорите?

— Само един човек знаеше. Сейнт-Клеър... Мънро Сейнт-Клеър. За мен той олицетворяваше такова благородство, такова достойнство. — Брумли се отпусна и неудържимо зариде.

Питър го пусна, безсилен да се овладее. *Мънро Сейнт-Клеър*. Едно име от миналото, което винаги присъствуваше в настоящето. Човекът, заради когото всичко в живота му взе нов обрат след провала на дисертацията му в Парк Форест.

Всичко?

О, господи...

Венис вие познавате... Браво също. Но не е Браво. Невъзможно да е Браво! Това бяха думи на Стефан Варак.

Такова благородство, такова достойнство — Пол Брумли.

Петият човек, Браво. Мънро Сейнт-Клеър.

Чансълър усети, че съзнанието му плува в мъгла. Болката в слепоочията го блъсна отново. Той гледаше безпомощен, безсилен да се помръдне и спре стареца, който се хвърли към железната врата между вагоните и я разтвори. Чу се изскърцването на друга врата и силна струя студен въздух нахлу заедно с отчетливото тракане на колелетата по релсите.

Разнесе се страхотен вик — вик от болка или може би вик за кураж, все едно — вик пред смъртта. Брумли се бе хвърлил в нощта.

За Питър Чансълър вече нямаше покой.

Мънро Сейнт-Клеър.

Браво.

Таксито отби от шосето край залива Куонтико и мина през каменния свод на входа за мотела „Пайнс“. Той бе откъснат от всички други постройки в тази част на залива. От двете му страни нямаше други сгради — само високи тухлени стени, а самият мотел сякаш се бе надвесил над водата.

Питър слезе и плати на шофьора на яркото осветление от входа. Навсякъде имаше прожектори. Таксито бързо се отдалечи. Питър тръгна към просторните входни врати в колониален стил.

— Спри и не мърдай! Не движи ръцете си!

Чансълър се вцепени. Покоряващата заповед идеше от мрака отвъд прожекторите, вляво на входа.

— Какво искате?

— Обърнете се насам — заповяда гласът от мрака. — Бавно! Вие сте! Не бях сигурен!

— А вие кой сте?

— Не съм от манаците. Влезте вътре и попитайте за мистър Морган.

— *Морган?*

— Мистър Антъни Морган. Ще ви заведат в стаята.

Отново безумие! Антъни Морган! Питър безмълвно се подчини на необяснимата заповед и влезе във фойето. Пристъпи към регистрацията. Висок, мускулест служител учтиво се надигна. Чансълър смутено запита за Антъни Морган.

Служителят кимна: в ясните му очи се четеше не само съобразителност, но и някакъв таен умисъл. Позвъни за униформения хоп. Той също бе висок и снажен.

— Заведете този джентълмен в номер седми, моля.

Питър последва униформения младеж по покрития с килим коридор. Прозорецът в дъното бе с изглед към залива. На Чансълър му се стори, че вижда желязна решетка зад стъклото. Стигнаха стая номер седем. Младежът леко почука.

- Да? — чу се глас отвътре.
- Една игла — тихо отвърна момчето.
- Четири — каза гласът зад вратата.
- Единадесет.
- Тринадесет.
- Десет.

— Достатъчно — рече човекът отвътре. Резето се дръпна и вратата се отвори. Силуетът на О'Брайън се очерта на сумрачната светлина на луксозно обзаведената стая. Той кимна към момчето и покани Чансълър да влезе. Питър видя, че прибира пистолета в кобура си.

— Къде е тя? — веднага попита Питър.

— Шшшт! — Агентът от ФБР затвори вратата, с пръст върху устните си. — Задряма преди двадесетина минути. Не можеше да заспи. Изтормозена е.

— Къде е?

— В спалнята. Не се безпокойте, прозорците откъм залива са снабдени с електронно устройство, с решетки и с непробиваеми от куршум стъкла. Никой не може да я достигне. Оставете я да си откъхне.

— Искам да я видя!

О'Брайън кимна.

— Добре. Влезте! Само тихо!

Чансълър леко откряна вратата. Лампата светеше. Алисън спеше, покрита отгоре с одеяло. Главата ѝ бе отметната назад, светлината осветяваше здравето ѝ, хубаво лице. Дишаше дълбоко. Бе заспала преди двадесет минути. Ще я остави да подремне още малко. Предстоящият разговор ще бъде по-успешен, ако Алисън е близо до изтощението.

Затвори вратата.

— Тук има ниша за закуска — каза О'Брайън.

Всекидневната бе по-просторна, отколкото му се стори в началото. В източната страна зад подвижна преграда имаше кръгла маса. Прозорецът край нея бе с изглед към залива. Ясно се виждаше железната решетка на стъклото. Зад паравана се намираще кухненски бокс. Върху печката имаше кафе. О'Брайън взе две чаши от етажерката и ги напълни.

Питър седна.

— Това не е съвсем обикновен мотел, нали?

— И все пак има доста добър ресторант. Твърде популярен сред хората от професията.

— Частен ли е? Или на ЦРУ?

— И да, и не. Принадлежи на военноморското разузнаване.

— А онези хора? Чиновникът на рецепцията? Хопът? Те какви са?

— Варак ви каза. Не сме много, но се знаем. И си помагаме един на друг. — О'Брайън отпи от кафето си. — Прощавайте, че ви подхвърлих името на Морган. Но за това имам причина.

— Каква?

— Вие с момичето утре ще заминете, но Морган ще остане регистриран тук. Ако някой попадне по следите ви и стигне дотук, името Морган в регистратурата ще бъде като уловка. Те ще ви потърсят в номер седем. И така ще узнаем кои са.

— Аз мислех, че знаете кои са манаците. — Питър пиеше кафето си и внимателно разглеждаше О'Брайън!

— Знам само някои от тях — отвърна агентът. — Готов ли сте да говорите?

— След малко. — Главоболието му постепенно затихваше, но не бе изчезнало съвсем. Нужно му бе още малко време да избистри мисълта си. — Благодаря ви, че се погрижихте за нея.

— Беше ми приятно. Имам племенница на нейните години — дъщеря на брат ми. Те много си приличат. Хубави, решителни лица. Не само приятни, нали разбирате?

— Разбирам. — Болката бе почти отминала. — Какви бяха тия цифри при отварянето на вратата?

Агентът се усмихна:

— Старомодно, но ефектно. Не по-различно от онова, което пише в шпионските романи. На принципа на прогресията и синхронизирането най-вече. Нещо, за което вие, писателите, изглежда, не знаете?

— Какво значи това?

— Изходен код с определена цифра. Аз прибавям към него число и ответната страна трябва да свърже това число с друго — плюс или минус. Трябва да отговоря: страшно бързо.

— Ами ако не успее?

— Видяхте, че бях извадил пистолета. Досега не съм го използвал при такъв случай, но сега нямаше да се поколебая. Щях да го застрелям през вратата.

Чансълър постави празната чашка върху масичката за кафе.

— Сега можем да поговорим.

— Добре. Какво стана?

— Брумли ме последва във влака. Опита се да ме убие. Аз имах късмет, но той — не. Отскубна се от мене и се хвърли от влака.

— Брумли? Невъзможно!

Питър бръкна в джоба си и измъкна пистолета, който бе взел от Брумли.

— Ето, стреля с него през седалката в средата на третия или четвъртия вагон на влака, който тръгна в два часа от Вашингтон. Аз не съм стрелял. Тогава?

О'Брайън се надигна от стола си и отиде към телефона в нишата. Докато набираше, каза:

— Човекът, когото поставихме да следи Брумли, действуваше явно. Веднага ще проверим. — Агентът тутакси доби делови маниер. — Отдел „Сигурност“, Разузнаване, окръг Колумбия. Дежурен офицер О'Брайън... Да, Чет, аз съм. Благодаря, свържи ме, моля те... Тук е О'Брайън. Един от агентите със специално назначение покриваше обект на име Брумли. Хотел „Олимпик“, центъра. Открийте го, моля ви. Веднага. — О'Брайън постави ръка върху слушалката и се обърна към Чансълър. — Вие връщайте ли се в хотела? Казахте ли някому — на Рамирес — на който и да е, че ще пътувате с влак?

— Никою.

— На таксиметровите шофьори?

— От девет и половина съм наел само едно такси. Закара ме до Бетезда и остана да ме чака там. Шофьорът не знаеше, че се готвя да отивам на гарата.

— Господи, това не е... Да, какво? Не можете? — Агентът присви очи, докато разговаряше. — Въобще не отговаря? Изпратете помощен отряд в „Олимпик“ и влезте във връзка с полицията. Поискайте съдействие от тях. Сигурно човекът е в беда. Ще ви потърся по-късно. — О'Брайън окачи слушалката. Беше смутен и объркан и не го криеше.

— Какво може да е станало? — запита Питър.

— Не знам. Само двамата знаехме — момичето и аз. — Агентът се вторачи в Чансълър.

— Почакайте. Ако вие сте...

— Аз не съм — прекъсна го О'Брайън. — Тя не се е отделяла от мен нито миг. Не е говорила по телефон.

— А хората отвън? Онези, които така ловко се справят с прогресиите?

— Няма начин. Чаках да тръгне и последният влак и чак тогава ги предупредих, че може да се появите. Но въобще не съм споменавал с какво ще пътувате. Имам им пълно доверие. По-лесно е така, по-малко отговорности. — Агентът бавно се върна към масата и изведнъж се хвана за главата. — Майчице мила, аз съм причината! Пред хотел „Хей-Адамс“, когато влизахме в колата. Тя бе разстроена. Тогава ѝ казах. Той сигурно е чакал до стената край автомобилната алея. Скрит в сянката.

— За какво говорите?

О'Брайън се отпусна разстроен и покрусен.

— Брумли е знаел къде сте настанен. Сигурно е чакал пред хотела с надеждата да ви застреля отблизо. Ако е наистина така, то той е чул думите ми. Трябва да ви се извиня, че едва не ви убиха заради мен.

— Подобно извинение трудно мога да приема.

— Не ви се сърдя. Какво стана с Рамирес? Защо ходихте при него?

Преходът от Брумли към Рамирес бе прекалено бърз за Питър. Няколко секунди трябваше да минат, за да изличи от съзнанието си образа на болнавия старец. Но той бе решил. Щеше да разкаже всичко на О'Брайън. Бръкна в джоба си и измъкна окървавеното листче с имената.

— Варак бе прав. Той каза, че ключът на загадката Часонг.

— Това ли не пожелахте да ми кажете по телефона? Заради Макандрю и дъщеря му. Рамирес бил ли е в Часонг?

Чансълър кимна.

— Сигурен съм. Те всички крият по нещо. Според мен това е мащабна операция за прикриване на истината. Дори сега, двадесет и две години по-късно, те панически се боят от разкритие. Но това е

само началото. Онова, което се е случило в Часонг, ще ни отведе към един от тези четирима мъже. — Чансълър подаде листчето на О'Брайън. — Той именно държи досиетата на Хувър.

Агентът прочете имената. Кръвта се изцеди от лицето му:

— Господи! Вие имате ли представа кои са тези хора?!

— Разбира се! Има и още един — пети човек, но Варак не пожела да разкрие самоличността му. Той го уважаваше безкрайно и не искаше да му навреди. Варак бе убеден, че този, петия, го използват, но самият той не е злосторникът.

— Чудно кой е той?

— Разбрах кой е!

— Вие сте пълен с изненади!

— Узнах го от Брумли, без той да се усети. Аз съм се срещал с този човек преди години. Той разреши мой личен проблем, мое затруднение. Задължен съм му много. Ако настоявате, ще ви открия името му, но бих предпочел първо аз да се срещна с него.

О'Брайън се замисли.

— Добре. Това е честна игра. Но приемам само при положение, че получа право на помощ.

— Говорете по-разбираемо.

— Напишете името и го предайте на адвокат, от когото аз ще го получа след приемливо кратък период от време.

— Защо?

— В случай че този пети човек ви убие.

Чансълър внимателно се вгледа в очите на агента. О'Брайън не се шегуваше.

— Добре. Честна игра.

— Сега да поговорим за Рамирес. Разкажете ми всичко, опишете всичките му реакции, всичките му думи. По какъв начин е бил свързан с Макандрю и с Часонг? Откъде го знаете? Кое ви накара да го потърсите?

— Отчасти нещо, което ми направи впечатление на гробището в Арлингтън, и отчасти — думите на Варак. Съпоставих ги. Изградих си предположение... което донякъде съвпаднаше с онова, което бях написал... Не знам точно. Просто реших, че не съм на погрешен път. И така се оказа.

Чансълър разказа всичко за по-малко от десетина минути. По време на разказа Питър забеляза как О'Брайън зафиксираше в съзнанието си някои неща — така бе правил и онази нощ във Вашингтон.

— Дайте да оставим за малко Рамирес и да се върнем към Варак. Той е разбрал за връзката между Часонг и един от четиримата мъже от листчето въз основа на изтичане на конкретна информация, която не би могла да излезе от другаде освен от един от тях.

— Точно така. Той е работил заедно с тях, захранвал ги е с информация.

— И още нещо — фактът, че се говорело на непознат нему език.

— Варак явно е говорел няколко езика.

— Струва ми се, шест или седем — съгласи се О'Брайън.

— Той твърдеше, че онези, които го заловили на Тридесет и пета улица, са знаели, че той не разбира какво говорят. Значи, те са го познавали. Пак един от четиримата. Всеки от тях го е познавал, познавал е биографията му.

— Ето още една брънка във веригата. Не е ли могъл поне да разпознае към коя група е принадлежал този език? Към източните или арабските?

— Нищо не каза. Само спомена, че името Часонг било изговаряно и повтаряно с фанатизъм.

— Вероятно е искал да загатне, че Часонг се е превърнал в нещо като култ?

— Култ ли?

— Да се върнем на Рамирес. Той призна кръвопролитие и грешките на командването, така ли?

— Да.

— Но вече бе споменал, че случаят в Часонг е бил разследван от генералния инспектор и че неуспехът се дължал на неочакваното превъзходство на противника в хора и бойна техника.

— Той лъжеше.

— За разследването ли? Съмнявам се. — О'Брайън стана и си наля още кафе.

— Тогава за резултатите от разследването.

— Едва ли. Това съвсем лесно може да се издири.

— Не разбирам накъде клоните?

— Към последователността на думите му. Не забравяйте, че съм юрист. — Агентът постави обратно кафеника на печката и се върна на масата. — Рамирес ви е разказал за разследванията без ни най-малко колебание. Просто е допуснал, че ще се задоволите със заключението, ако направите проверка. Малко след това той изпада в противоречие. Изведнъж започва да се съмнява дали заключенията от разследването ще ви удовлетворят. Това го тревожи. Почти ви моли да оставите работата на мира. Сигурно сте му дали основание за това, вероятно сте споменали нещо.

— Обвиних го. Казах му, че цялата операция е потулена.

— Но в какво сте го обвинили? Какво са потулили? Не сте казали, защото не знаете. Помислете, подобни обвинения са станали причина да се стигне до разследванията. Но не това го тревожи. А нещо друго. Помислете какво.

Чансълър напрегна мисълта си:

— Казах му, че ненавижда Макандрю, че се сковава от страх при споменаването на Часонг, че това има връзка с оставката на Макандрю, с липсващите данни от служебното му досие и с изчезналите досиета. Казах му, че е пълен с лъжи и увъртания. Че той и други като него са се съюзили, защото са били изплашени до смърт...

— От Часонг — довърши мисълта му О'Брайън. — Пак да се върнем назад. Конкретно какво му казахте за Часонг?

— Че има връзка с Макандрю. Затова той е подал оставка и се е готвел да направи разкрития. Че фактите за прикритието на операцията са в изчезналите досиета на ФБР. И затова Макандрю е бил убит.

— Това ли е *всичко*, което му казахте?

— Господи, напрягам се да си спомня.

— Поуспокойте се. — О'Брайън постави длан върху ръката на Питър. — Понякога най-важното доказателство е точно пред очите ни и пак не го виждаме. Ровим се дълбоко в подробностите, а изпускаме очевидното.

Очевидното. Думи... винаги думите. Те могат по най-неузнаваем начин да провокират асоциации, да събудят образи, да проникнат в спомени — споменът за мигновения проблясък в очите на изплашения генерал. Споменът за думите на умиращия: *Не той! Тя! Той е само прикритие!* Питър погледна към тънката, fino изработена тъкан на

паравана. Очите му се приковаха върху вратата на стаята, където спеше Алисън. После се обърна към О'Брайън.

— О, боже, спомних си — тихо изрече той.

— Какво?

— Че в основата е жената на Макандрю.

31

Старши агент Каръл Куинлан О'Брайън се съгласи да не присъствува. Разбра всичко. В спалнята щяха да се обсъждат строго лични неща.

Освен това му предстоеше работа. Трябваше да проучи четиримата прочути и изтъкнати люде, трябваше да подразбере някои неща за далечните хълмисти възвишения в Корея, сцена на кръвопролитни сражения преди повече от две десетилетия. Колелото трябваше да се задвижи, фактите трябваше да се изровят.

Питър влезе в спалнята, нямаше представа как да започне, знаеше само, че не бива да отлага. При отварянето на вратата Алисън се размърда и обърна глава на другата страна. Отвори очи някак си стреснато и за мир се загледа в тавана.

— Здравей! — приветливо рече Питър.

Алисън въздъхна и седна.

— Питър, ти си тук!

Той бързо се приближи до леглото, седна на ръба и я прегърна.

— Всичко е наред — каза ѝ той и тутакси помисли колко ли пъти Алисън е чувала баща си да повтаря същите тези думи на болната ѝ майка.

— Боях се! — Алисън взе лицето му в ръцете си. Големите ѝ кафяви очи търсеха да открият тревога в неговите. Цялото ѝ лице изразяваше възбуда и загриженост. За него тя бе най-красивото създание, което бе срещал, но обаянието идеше от вътрешната ѝ красота.

— Няма за какво да се страхуваш — каза той, чудовищна лъжа, която тя веднага усети. — Всичко свърши. Трябва само да ми отговориш на някои въпроси.

— Въпроси? — Тя бавно сне ръце от лицето му.

— Във връзка с майка ти.

Алисън затвори очи. Той почувствува омразата ѝ. Неизбежната омраза, когато се споменеше за майка ѝ.

— Казах ти каквото знаех. Разболя се, когато аз бях съвсем дете.

— Но все пак тя е останала в един дом с вас. Би трябвало да я познаваш дори в болестта ѝ.

Алисън се облегна на таблата. Това не бе за отмора; напротив, тя бе напрегната, дебнеща, сякаш се страхуваше от този разговор.

— Не е точно така. Винаги някой се грижеше за нея и аз отрано привикнах да стоя настрана. От десетгодишна тръгнах по пансионни. През двете години, когато бяхме в Германия, ходех на училище в Швейцария. Когато баща ми бе в Лондон, учех в Девическия колеж в Гейтсхед. Това е на север, близо до Шотландия. Така че не съм живяла дълго с нея.

— Разкажи ми за майка си. Не след като се е разболяла, а преди това.

— Какво мога да ти разкажа! Та аз бях дете!

— Каквото знаеш. За баба ти и дядо ти, за дома, в които е живяла. Как е срещнала баща ти.

— Кому е нужно всичко това? — Тя се пресегна към цигарите на нощното шкафче.

Чансълър я гледеше твърдо:

— Аз приех условието ти от предната нощ. Ти обеща да приемеш моите условия. Спомняш ли си? — Той взе кибрита от ръцете ѝ, запали цигарата ѝ — пламъкът остана помежду им.

Алисън издържа на погледа му и отвърна:

— Спомням си. Добре, щом искаш. Майка ми такава, каквато я знаех преди. Родена е в Тълса, Оклахома. Баща ѝ бил епископ, баптист. В същност и двамата ѝ родители били мисионери и като малка и тя като мен доста е пътувала по разни далечни страни — Индия, Бирма, Цейлон, залива Бохайван.

— Къде е получила образованието си?

— Главно в мисионерски училища. Това влизало във възпитателната програма. В очите на бога всички деца са равни. Фалш! Ходиш с ония деца на училище, защото това вероятно е помагало на учителите, но изключено да седнеш да се храниш или да играеш с тях.

— Чакай. Нещо не ми е ясно. — Питър се изтегна през завитите ѝ крака и се подпря на лакът, подложил ръка под главата си.

— Какво?

— Кухнята в Роквил. Мебелировката от тридесетте години. Даже и кафеварката. Ти ми каза, че баща ти специално поръчал такива мебели, за да ѝ напомнят за детството.

— За щастливите мигове от детството казах. Или поне е трябвало да кажа. Като дете майка ми се е чувствувала най-щастлива в Тълса, когато родителите ѝ се завръщали, но то не било често. Тя ненавиждаше Далечния Изток, ненавиждаше пътуването.

— Странно тогава, че е решила да свърже живота си с военен.

— Нищо странно, може би ирония на съдбата. Баща ѝ бе епископ. Съпругът ѝ стана генерал. И двамата бяха силни, решителни мъже и много убедителни. — Алисън отбягна погледа му. Той не направи опит да го задържи.

— Кога се е срещнала с баща ти?

Алисън всмукна дълбоко от цигарата си:

— Чакай да помисля. Господ е свидетел, че той често ми го е разказвал, но винаги с някакви изменения. Сякаш постоянно, упорито и нарочно преувеличаваше или внасяше романтичност в историята.

— Или скриваше нещо?

Тя гледаше към стената. Изведнъж бързо премести очи към него.

— Да. Това също. Както и да е, срещнали са се през Втората световна война тук, във Вашингтон. Татко се бил върнал след кампанията в Северна Африка. Бил прехвърлен към Тихоокеанските войски, което означавало обучение и преподготовка във Вашингтон или Форт Бенинг. Срещнал я е на един от армейските приеми.

— Какво е правила дъщерята на един баптистки епископ на армейски прием през военно време във Вашингтон?

— Тя е работила към армията като преводач. Нищо особено, превеждала е листовки от типа: „Аз съм американски пилот, спуснал се с парашут във вашата красива страна, и съм ваш съюзник.“ Тя ползуваше говоримо и писмено няколко източни езика. Дори можеше да се справя и с елементарния китайски.

Чансълър се надигна:

— Китайски ли?

— Да.

— Била ли е в Китай?

— Нали ти казах. По залива Бохайван. Мисля, че е живяла там четири години. Баща ѝ е действувал — ако това е подходящата дума —

между Тянцизи и Шанхай.

Питър отвърна очи настрани, мъчейки се да прикрие внезапно изникналите асоциации. Някаква неприятна струна бе докосната и стържещият звук го изпълни с безпокойство. Успя да пропъди това мигновение и отново се обърна към Алисън.

— Ти познаваш ли своите дядо и баба?

— Не. Слабо си спомням майката на татко ми, но баща му...

— А родителите на майка си?

— Не. — Алисън се пресегна и загаси цигарата си. — Починали като мисионери.

— Къде?

Алисън задържа угасената цигара върху стъкления пепелник и отвърна, без да го поглежда:

— В Китай.

Известно време мълчаха. Алисън отново се сблегна на таблата. Чансълър не помръдна и потърси очите й.

— Мисля, че и двамата знаем за какво говорим. Искаш ли да ми разкажеш?

— За кое?

— За Токио. Преди двадесет и две години. За нещастния случай с майка ти.

— Не си спомням.

— Мисля, че си спомняш...

— Бях малка.

— Не чак толкова малка... Каза, че си била пет или шестгодишна, но поспести някоя друга година. Била си на девет. Обикновено журналистите са прецизни по отношение на възрастта, лесно е да се провери. В онази статия за баща ти се съобщаваше точната ти възраст...

— *Моля те...*

— Алисън, аз те обичам. Искам да ти помогна, да помогна на двама ни. В началото искаха само мен да спрат. Сега и ти си въввлечена, защото знаеш истината. Часонг е част от истината.

— За каква истина говориш?

— За досиетата на Хувър. Те са откраднати.

— Не е вярно! Това е в книгата ти! Но не в действителност!

— Истина е, така е от самото начало. Били са измъкнати точно преди смъртта му. И сега се използват. А новите им притежатели са свързани с Часонг. Това е, което знам. Майка ти е замесена в събитията и баща ти през целия си живот е криел тайната. Сега ние сме длъжни да разгадаем тази тайна. Това единствено може да ни доведе до човека, който държи досиетата. Трябва на всяка цена да го открием.

— Но това са безсмислици! Тя бе болна жена, положението ѝ непрекъснато се влошаваше. Кой би се интересувал от нея!

— Имало е такива. И все още има. За бога, престани да бягаш от въпроса! Не можа да ме излъжеш, в началото замазваше, заобикаляше и накрая го каза: *Китай*. Провинция Бохайван е в Китай. Родителите на майка ти са починали в Китай. При Часонг ние се бихме срещу *Китай!*

— Но какво от това?

— Не знам. Може би съм далеч от истината, но не; мога да не мисля... *Хиляда деветстотин и петдесета...* Токио, Корея. Китайските националисти са изгонени от континентален Китай, но се движеха твърде свободно, доколкото знам. И ако е така, можели са да проникват, където пожелаят. Хората от Изтока се различават помежду си. Но хората от Запада не могат да ги различават. Нищо чудно да са влезли във връзка с майка ти. Съпругата на един от висшите военнопочетници, воюващ в Корея. Могли са да я компрометират по някакъв начин тъкмо защото родителите ѝ са били в Китай. Докато нещо се е пропукало. Какво точно е станало преди двадесет и две години?

Алисън болезнено търсеше думите си:

— Започна няколко месеца по-рано. Когато за първи път пристигнахме в Токио. Постепенно тя взе да „изключва“.

— Какво значи това „да изключва“?

— Казвам ѝ нещо, а тя просто стои и ме гледа, нищо не чува. После се обръща, без да ми отговори, и излиза от стаята, като си тананика разни несвързани мелодии.

— Чух такова нещо в къщата в Роквил. Пееше си някаква стара песничка.

— Това се появи по-късно. Някаква песен се набиваше в главата ѝ и месеци наред само нея пееше. Безспирно.

— Майка ти беше ли алкохоличка?

— Тя пиеше, но до алкохолизъм не бе стигнала. Поне тогава.

— Колко добре си я спомняш... — тихо отрони Питър.

Алисън го изгледа:

— По-добре, отколкото допускаше баща ми, и по-малко, отколкото ти мислиш.

Той преглътна упрека.

— Продължавай! Тя започна да „изключва“. Знаеше ли някой? Лекуваха ли я?

Алисън нервно се пресегна за втора цигара.

— Предполагам, че започнаха да я лекуват заради мен. Нямаше с кого да говоря. Прислугата бяха все японци. Малкото хора, които ни посещаваха, бяха все съпруги на военни. А с тях не можеш да говориш за майка си.

— Тогава си била сама. Съвсем дете.

— Сама бях. Не знаех как да се оправям. После започнаха телефонните обаждания късно през нощта. Тя се обличаше и излизаше, често с онзи замъглен поглед в очите, и аз не знаех дали въобще ще се върне. Една нощ баща ми позвъни от Корея. Тя винаги си бе в къщи, когато той се обаждаше: той съобщаваше с писмо в кой ден и час ще позвъни. Но тази нощ я нямаше и аз му разказах всичко. Издърдорих всичко, каквото знаех. След няколко дни той долетя в Токио.

— Каква бе реакцията му?

— Не си спомням. Толкова бях щастлива да го видя. Знаех, че ще оправя всичко.

— И оправя ли го?

— За известно време нещата се стабилизираха. Сега намирам тази дума за уместна. Един военен лекар започна да идва в къщи. После доведе други и взеха да я извеждат от къщи за по няколко часа на всеки два-три дни. Телефонните обаждания престанаха, тя спря да излиза вечер.

— Защо казваш „нещата се стабилизираха за известно време“? После пак ли се развалиха?

Сълзи набъбнаха в очите ѝ.

— Стана неочаквано. Изведнъж откачи. Беше късно следобед в един ясен слънчев ден. Току-що се връщах от училище. Тя пищеше. Гонеше прислугата от къщата, говореше несвързано, замеряше ги с

каквото ѝ падне. Изведнъж вторачи поглед в мене. Такъв поглед не бях виждала. В него имаше любов, после искрена омраза и накрая животински страх. — Алисън запуши с ръка уста. Цялата трепереше. Сведе очи към одеялото: в тях се криеше ужас. Останалото изрече шепнешком: — После пристъпи към мен. Беше чудовищно. В ръката си държеше кухненски нож. Сграбчи ме за гърлото. Искаше да забие ножа в стомаха ми. Опита на няколко пъти. Аз държах китката ѝ и крещях с всички сили. Искаше да ме убие! О, божичко! Майка ми искаше да *ме убие!*

Алисън падна настрана, тялото ѝ се сви в конвулсии, лицето ѝ бе пепелявосиво. Питър я прегърна и нежно я залюля в ръцете си. Сега вече не биваше да я остави да млъкне.

— Моля те, опитай се да си спомниш! Когато се върна в къщи, тя какво крещеше? Какво говореше?

Алисън се отдръпна от него, облегна се назад и затвори очи. По лицето ѝ се стичаха сълзи. Но престана да ридае.

— Не знам.

— *Спомни си!*

— Не знам! Не я разбирах! — Тя отвори очи и го погледна. И за двамата бе ясно.

— Защото говореше на непознат език. — Той твърдо изрече тези думи, без да задава въпрос. — Крещяла е на китайски. Майка ти, която бе прекарала четири години в Бохайван и свободно владееше езика на мандарините, ти е крещяла на китайски.

— Да — кимна Алисън.

Но главният въпрос все още нямаше отговор. Защо майката бе нападнала дъщеря си? За миг Питър даде воля на въображението си, смътно припомняйки си стотиците страници, които бе написал, където необясними, нелогични конфликти предизвикваха чудовищни престъпления. Той не бе психолог. Трябваше да търси по-просто обяснение на нещата. Шизофренично детеубийство, комплекс на Медея — не биваше там да търси причината, дори да владееше материята добре... Какви бяха фактите? Една луда, изпаднала в див гняв, неуравновесена, неконтролируема. Късен следобед. Ярко слънце. Повечето къщи в Япония са леки и въздушни. Слънчевите лъчи обилно струят през прозорците. Едно дете влиза през вратата. Питър се протегна и хвана ръката на това дете.

— Опитай се упорито да си припомниш в какво си била облечена?

— Не е трудно. Носех всеки ден едно и също. Роклите се смятаха за нескромно облекло. Носехме леки свободни панталонки и жакети. Училищна униформа.

Питър извърна очи. Униформа?

— Беше ли късо подстригана?

— Тогава ли?

— В оня ден. Когато майка ти те е видяла да се връщаш от училище?

— Носех барета. Всички носехме барети и бяхме с къси коси.

„Ето, това е! — помисли си Питър. — Неуравновесената жена в своя гняв, слънцето струи отвън, през прозорците, дори през вратата, и се появява силует в униформа.“

Той взе и другата ръка на Алисън.

— Тя въобще не те е видяла!

— Какво?

— Майка ти не е видяла теб. Ето какво се крие зад Часонг. То обяснява счупената чаша, старата нощница под думите, изписани върху стената на бащиния ти кабинет, то обяснява погледа в очите на Рамирес, когато се спомене за майка ти.

— Какво искаш да кажеш? Как така не ме е видяла! Нали бях там?

— Но тя не е видяла теб. Видяла е само униформата. Нищо друго не е виждала.

Алисън поднесе ръка към устните си, със смесица от страх и интерес:

— Униформа? Рамирес? Ти си ходил при Рамирес?

— Много неща не мога да ти кажа, защото аз самият не ги знам, но се приближавам към истината. Офицерите от бойните полета в Корея често са били викани в командната база в Токио. Това не е тайна. Казваш, че майка ти често излизала нощем. Има някаква логическа връзка, Алисън!

— Искаш да кажеш, че тя е била пропаднала? Че се е продавала за сведения!

— Казвам, че е възможно да е била принуждавана да върши неща, които са я разкъсвали. Между баща и съпруг. От една страна,

съпругът ѝ — блестящ военкомандуващ на фронта, от друга — любимият баща, държан като пленник в Китай? Какво би могла да направи?

Алисън вдигна очи към тавана. Това бе конфликт, в който и тя можеше да попадне.

— Не искам да продължавам. Не искам да знам нищо повече.

— Трябва. Какво стана след нападението?

— Побягнах навън. Там ме видя един слуга. Беше се обадил от съседната къща на полицията. Заведе ме там... и аз чаках... чаках, а японците ме гледаха, като да бях излязла от гроба. После дойде човек от Военната полиция и ме отведе в базата. Живях при жената на един полковник, докато се завърна татко.

— И после? Видя ли отново майка си?

— След около седмица. Точно не си спомням. Тя се върна в къщи, но с медицинска сестра. Повече не оставаше без сестра или без придружител.

— В какво състояние беше?

— Вгльбена в себе си.

— Неизлечим случай?

— Трудно мога да определя. Беше преживяла нещо по-силно от обикновено нервно разстройство. Сега вече си обяснявам. Но тогава все пак можа да се възстанови и да се нормализира.

— Тогава?

— Искам да кажа, когато се върна първия път от болницата със сестрата. Но не след втория.

— Разкажи ми за втория път.

Алисън отново затвори очи. Явно споменът бе така мъчителен, както и чудовищната сцена с нападението на майка ѝ.

— Подготвиха всичко, за да ме прехвърлят в Щатите, при родителите на татко. Както ти казах, майка бе кротка и отвейна. Три сестри се сменяха на осемчасови дежурства. Тя въобще не оставаше сама. Баща ми трябваше да се върне в Корея. Той замина, сигурен, че всичко е под контрол. Жените на другите офицери трябваше да навестяват майка ми, да ни извеждат на разходки, на пазар и така нататък. Всички се държаха внимателно и любезно. Дори прекалено любезно. Знаеш ли, душевноболните са като алкохолиците. Ако ги завладее някаква мания, ако решат да се отскубнат, изведнъж започват

да се държат като нормални: усмихват се, смеят се, заблуждават убедително. И точно когато най-малко очакваш, те изчезват. Тъкмо това се случи и с нея, така поне мисля.

— Така мислиш? А не знаеш ли със сигурност?

— Не. Казаха ми, че са я извадили от вълните. Че е останала под водата твърде дълго и мислили, че е мъртва. Бях дете и обяснението приех естествено. Всичко изглеждаше логично: бяха завели майка ми за един ден на плажа във Фунабаши. Беше неделя, аз имах простуда и останах в къщи. Изведнъж следобед телефонът започна да звъни. Там ли е майка ми? Не се ли е върнала? Първите два пъти позвъниха жените, с които бе отишла във Фунабаши, но не искаха да се открият. Престориха се на други, за да не ме тревожат, така поне мисля. Двама армейски офицери пристигнаха с кола у дома. Бяха нервни и възбудени, но не искаха да забележа това. Отидох в стаята си. Знаех, че нещо не е в ред, и единственото ми желание бе да бъда с баща си.

Сълзите отново я задавиха. Питър хвана ръцете ѝ и нежно я насърчи:

— Хайде, продължавай.

— Беше страшно. Доста късно през нощта дочух писъци. После викове, хора, които тичаха навън, шум от автомобили, клаксони, скърцане на автомобилни гуми по улицата. Станах от леглото, отидох до вратата и я отворих. Стаята ми се намираше на стълбищната площадка над хола. Долу къщата се изпълни с американци — военни и цивилни. Може да не е имало повече от десетина мъже, но всички бяха възбудени, говореха по телефона, използваха портативни радиостанции. После се отвори предната врата и вкараха майка ми. На носилка. Беше покрита с чаршаф, по него имаше кървави петна. А лицето ѝ беше бяло, очите — широко разтворени — като на мъртвец. От ъгълчето на устата ѝ църцореха вадички кръв, които се стичаха по брадата и врата ѝ. Когато минаха с носилката под лампата, тя изведнъж се надигна и се разкрещя. Започна да върти глава настрани; тялото ѝ се гърчеше, но не можеше да се освободи от ремъците, които го пристягаха за носилката. Аз се разплаках и хукнах надолу по стълбите, но един майор, един красив чернокож майор, когото никога няма да забравя, ме спря, взе ме на ръце, каза ми, че всичко ще се оправи. Не ми позволи да отида при нея в тоя момент. И бе прав: тя изпадна в истерия. Не би ме познала. Поставиха носилката на пода, развързаха я.

Лекарят разкъса нещо от дрехите ѝ. Държеше спринцовка в ръка, заби иглата в нея и буквално след секунди тя се успокои. Аз плачех. Мъчех се нещо да откопча, задавах им въпроси, но никой не ми обръщаше внимание. Майорът ме отнесе в стаята и ме сложи да легна. Остана при мен дълго, мъчеше се да ме успокои, казваше ми, че майка ми е преживяла нещастен случай и всичко ще се оправи. Но аз знаех, че тя никога няма да се оправи. Заведоха ме в базата и останах там, докато дойде татко. Това бе предпоследното му завръщане. После ни отзоваха в Америка. До края на служебната му командировка оставах само няколко месеца.

Чансълър я притегли към себе си.

— Единствено е ясно, че нещастният случай няма нищо общо с подводното течение, което я е отвлякло към дълбините на океана. Защото не са я отвели в болница, а са я върнали в къщи. Нарочна измама, в която ти през всичките тия години се преструваш, че вярваш. Но в момента не вярваш. Защо се преструва толкова време?

— Защото така бе по-лесно — с въздишка отвърна Алисън.

— Защото си мислела, че тя е направила опит да те убие? Защото ти е крещяла на китайски? Затова ли не си искала да си спомняш? Ти просто не си искала да търсиш други обяснения.

— Да — отрони Алисън с треперещи устни.

— Но сега трябва да погледнеш истината в очите, разбираш, нали? Не бива повече да бягаш от нея. Ето тази информация се съдържа в досиетата на Хувър. Майка ти е работила за китайците. Тя е причината за кръвопролитие в Часонг.

— О, божичко...

— Тя не е правила нищо по собствена воля. Може би дори не е съзнавала. Преди месеци, когато се срещнах с баща ти, и майка ти слезе по стълбите, тя ме видя и започна да крещи. Аз се опитах да отстъпя навътре в кабинета му, но баща ти ми извика да се приближа до лампата. Искаше тя да разгледа лицето ми, чертите ми. Тя се вторачи в мен и после се успокои. Само продължи да хлипа. Мисля, че баща ти е искал тя да се увери, че не съм азиатец. Според мен нещастният случай в оня неделен следобед не е случайност. Вярвам, че тя е била хваната и измъчвана от онези, които са я използвали, заставяйки я да работи за тях. Нищо чудно майка ти да е била много по-смела, отколкото са предполагали. Може би в крайна сметка тя да

се е възпротивила, готова да понесе последствията. Това не е вродена лудост, Алисън. Тя е била доведена до това състояние.

Питър остана при нея почти час, докато изтощението я надви и тя затвори клепачи. Часът беше пет и половина. Навън почваше да се прояснява. Скоро щеше да съмне. След няколко часа Куин О'Брайън ще ги прехвърли на друго място, за по-голяма сигурност. Питър знаеше, че и той трябва да поспи. Но преди да си позволи почивка, трябваше да се убеди, че е на прав път. Имаше само един човек, който би могъл да потвърди — Рамирес.

Той се измъкна от спалнята и отиде към телефона. Прерови джобовете си, докато намери листчето с телефонния му номер. Несъмнено О'Брайън ще слуша разговора, но това нямаше значение. Беше важна само истината.

Той набра номера. Слушалката се вдигна почти мигновено.

— Да, какво има? — чу се глас, неясен, сънлив или може би пиан.

— Рамирес?

— Кой е?

— Чансълър. Аз стигнах до отговора и вие трябва да го потвърдите. Ако се двоумите, ако ме излъжете, отивам право при издателя си. Той знае какво да направи.

— Казах ви да стоите настрана от тая история! — Той изговаряше завалено думите. Беше пиан.

— Жената на Макандрю е била свързана с китайците, така ли е? Преди двадесет и две години е издавала сведения на китайците. Тя е виновна за Часонг!

— Не! Нищо не разбирате! Оставете нещата на мира!

— Трябва ми истината!

Изведнъж Рамирес се укроти:

— И двамата са мъртви!

— Рамирес!

— Те я държах на наркотици. Тя бе напълно зависима от тях. Не можеше да изкара и два дни без спринцовката. Ние открихме това. Помогнахме ѝ. Направихме каквото можахме за нея. Нещата не

вървяха добре. Това, което направихме, бе разумното. Всички го приеха.

Питър присви очи. Ушите му писнаха отново, още по-силно и по-разтърсващо от преди.

— Нещата вървели зле. *Помогнали сте ѝ*, защото това било разумното. Значи, по дяволите, това е оправданието ви?

— Всички се съгласиха. — Гласът му едва се чуваше.

— О, господи! Вие не сте ѝ помагали. Вие сте я *използували!* Вие сте я държали под наркоза, за да предавате чрез нея информация, каквато вам е била нужна...

— Нещата вървяха зле...

— Почакайте! Няма ли да кажете, че и Макандрю е участвувал във всичко? Че е позволил жена му да бъде използвана по този начин?

— Макандрю не знаеше нищо.

На Чансълър започна да му се повдига:

— И все пак независимо от всичко, което постигнахте чрез нея, Часонг съществува! И през всичките тези години Макандрю е вярвал, че жена му е причината, че тя е виновна. Тази наркотизирана, измъчвана, изтерзавана до смърт жена, превърната в предателка от тези, които са държали в плен родителите ѝ! Вие сте мръсници!

Рамирес се разкрещя в телефона:

— И той бе мръсник! Не забравяйте това! Той бе *убиец!*

И той бе мръсник! Не забравяйте това! Той бе убиец! Той бе мръсник!... убиец! Думите на пияния непрекъснато кънтяха в ушите на Чансълър. Той наблюдаваше бързо сменящия се пейзаж и се мъчеше да проумее тия думи. Алисън седеше отзад в служебния автомобил.

И той бе мръсник! Нищо не разбираше. Макандрю и жена му бяха жертви. И двамата бяха използвани от двата противника — жената бе доведена до психическо разстройство, а генералът изживя живота си в чудовищен страх от разкритието.

И той бе мръсник... и убиец! Ако Рамирес имаше пред вид, че Макандрю е бил безразсъден командир, че не се е съобразявал с цената на какви жертви ще постигне смазването на противника, унищожил разсъдъка на жена му, то едва ли думата мръсник бе най-подходяща. Мак палачът бе хвърлил стотици, а може и хиляди в ноктите на смъртта при безсмислен опит за отмъщение. Разумът може и да му е изневерил. Мисълта за отмъщение да го е завладяла напълно.

Ако това са причините, които карат Рамирес да смята Макандрю за мръсник — добре. Но това, което безпокоеше Питър, и то дълбоко, бе неясният образ на този нов Макандрю — мръсник и убиец. Той противоречеше на представата му за човека, с когото се бе срещал, за войника, който искрено ненавиждаше войната, тъй като най-добре я познаваше. А може би временно бащата на Алисън също бе изгубил разсъдъка си — въпрос на месеци — и бе потънал в някаква своя лудост.

Сега вече тайната на Часонг му беше известна. Но къде щеше да го отведе? По какъв начин жената на генерала, предателката, манипулирана от противника, ще го отведе до един от четворката в списъка на Варак? Варак бе убеден, че тайната на Часонг трябваше пряко да го насочи към човека, който владее досиетата на Хувър. Но как?

А може би Варак грешеше. Тайната бе разгадана, но тя не водеше наникъде.

Служебната кола стигна до пресечка. Самотна бензиностанция се виждаше вдясно. Един-единствен автомобил чакаше пред колонката. Шофьорът до О'Брайън изви волана и насочи колата натам. Кимна на О'Брайън и слезе. Агентът на ФБР седна зад кормилото. Шофьорът се приближи към спрелия автомобил. Поздрави човека вътре и седна на предната седалка.

— Те ще ни съпровождат, докато стигнем Сейнт Майкълс — каза Куин и хвана волана.

След минута отново се понесоха по пътя, другата кола ги следваше на дискретно разстояние.

— Къде се намира Сейнт Майкълс? — попита Алисън.

— На юг от Анаполис, по залива Чезапийк. Ще използваме една къща там. Мястото е „стерилно“. Сега може да говорите. Радиото е изключено. Няма подслушващи магнетофони. Сами сме.

Питър веднага разбра думите му.

— А разговорът ми с Рамирес беше ли записан?

— Не. Имам само стенограма в един екземпляр. В джоба ми.

— Не съм имал време да обясня всичко на Алисън, но тя знае част от нещата. — Той се обърна към нея. — Китайците са пристрастили майка ти към наркотици — вероятно към хероина. По този начин са я направили напълно зависима от тях. С хероина се обяснява това „изключване“, за което ти спомена. Използували са я да им събира информация за движението на войските, за числеността на армиите, за маршрутите на снабдяването — стотици неща, които тя е подочувала от офицерите, с които се е срещала. Освен наркотиците, китайците хвърлили родителите ѝ в затвор. Това съчетание не било по силите ѝ.

— Отвратително... — Алисън погледна през прозореца.

— Съмнявам се, че е била единствената — каза Питър. — Допускам, че е имало и други в нейното положение.

— Положително е имало — намеси се О'Брайън.

— Боя се, че това не променя нещата — рече Алисън. — Татко знаел ли е? Това би го погубило...

— Баща ти е знаел само това, което военните са искали да знае. Само част от истината — за китайците. Но за другото никога не са му казали.

Алисън обърна към него очи:

— Кое друго?

Питър я хвана за ръката.

— В играта участвувала още една страна. Армията, американското Военно разузнаване. Те използвали майка ти да предава на китайците подобрени сведения и дезинформация.

Алисън замръзна, очите ѝ се врязваха в него:

— Но как?

— Има множество начини. Лишавали са я за известно време от хероина или пък са ѝ давали разни химически препарати, които само засилват мъчението от отсъствието на наркотика. Вероятно са действували точно така. Непоносимата агония я е принуждавала да потърси отново китайците и тя се е връщала при тях със сведенията, които Военното разузнаване я карало да предаде.

Алисън гневно изтегли ръката си. Затвори очи, дишаше тежко, преживяваше своята болка. Чансълър не я докосна: този момент тя трябваше да изживее сама.

След миг тя се обърна към Питър:

— Накарай ги да заплатят за всичко.

— Сега вече знаем какво означава Часонг — обади се Куин О'Брайън от предната седалка. — Но къде ще ни отведе?

— Според Варак — до един от четиримата. — Чансълър усети как О'Брайън трепна и очите му се стрелнаха към Питър в огледалото. — Аз съм ѝ казал, че съществуват четирима души, но не съм назовавал имена.

— А защо не? — запита Алисън.

— Заради вашата безопасност, мис Макандрю — отвърна агентът. — Сега ги проучвам. Но не зная към какво точно да се насоча.

— Към нещо, свързано с Китай — каза Питър. — Каквото и да е, но свързано с Китай.

— Вие споменахте, че искате да се срещнете с петия. Кога?

— Още днес.

Куин се смълча зад волана. Мина време, преди да заговори:

— Вие се съгласихте да оставите името при адвокат.

— Не се нуждая от адвокат. Ще го кажа на Морган. Ще му позвъня в Ню Йорк. Да намерим телефон. Сигурно има някъде по пътя.

О'Брайън се намръщи.

— Нямайте опит в дела от този род. Не искам да се нагърбвате с неразумен и ненужен риск. Дори не си давате сметка какво вършите!

— Вие бихте се удивили, ако знаехте колко тайни срещи ми се е налагало да измислям. Просто ми дайте нерегистриран автомобил п малко време. Искам да удържите на думата си. Ще разбере, ако ми пуснете опашка. Повярвайте.

— Няма как. Майчице свята! *Писател!*

— Къде си, дявол да те вземе? — извика Тони в слушалката и после продължи по-меко: — В хотела казват, че си напуснал, а управителят ми каза, че си на път за Шенандоа. Обади се лекарят ти, питаше дали те очакваме в Ню Йорк. Ще обясниш ли, за бога?...

— Нямам време. Ще ти кажа само, че не си говорил с управителя на хотела, а с човек от ФБР. Съмнявам се, че докторът ми е звънял. Бил е някой, който се е интересувал от мен.

— Какво правиш сега?

— Мъча се да открия човека, който държи досиетата на Хувър.

— Престани вече! Още преди два месеца се разбрахме, че с тая история приключваме! Пак прекрочваш границата. Не си мисли, че си герой от собствените си романи!

— Но досиетата наистина са изчезнали. Още тогава. За това е цялата работа. Ще мина в Ню Йорк, обещавам, но преди всичко те моля да се обадиш на едно лице, да му кажеш, че искам да се срещна с него в автомобил, на място и час, които аз определя. Този човек се намира във Вашингтон и вероятно твърде трудно ще влезеш във връзка с него. Но ще успееш, ако кажеш, че се казваш Варак. Стефан Варак. Запиши си. Не бива да ползуваш собственото си име.

— И вероятно — саркастично продължи Морган — ще трябва да се обадя от автомат.

— Разбира се. И то автомат от улица, не от сграда.

— Хайде. Казвай...

— Човекът, на когото трябва да се обадиш, е Мънро Сейнт-Клеър.

Името произведе моментален ефект. Морган бе като зашеметен.

— Ти не се шегуваш, нали! — Това не бе въпрос.

— Не се шегувам. Когато се свържеш с него, кажи му, че звъниш от мое име. Кажи му, че Варак е мъртъв. Той може би вече знае, но може и да не знае. Имаш ли с какво да запишеш?

— Да.

— Пиши тогава. Сейнт-Клеър използва името Браво...

Питър седеше в нерегистрирания автомобил на страничния път, който водеше към залива Чезапийк; пътят нямаше изход — завършваше на брега. Крайбрежието тук бе мочурливо, дивите тръстики растяха нависоко, поклащани от декемврийския вятър. Минаваше два часа следобед. Небето бе забулено в облаци, въздухът режеше, влагата проникваше навсякъде.

Алисън и О'Брайън бяха на няколко мили по на север в „стерилната“ къща в Сейнт Майкълс. Агентът от ФБР се бе съгласил да му даде три часа — това значеше до пет часа, — след което щеше да звъни на Морган и узнае кой се крие зад името Браво. Ако до пет часа Чансълър не се завърне, Куин ще го смята за мъртъв и ще предприеме съответните действия.

Чансълър си спомни думите на Варак: „Има един сенатор. Човек, който не се страхува. Единственият човек във Вашингтон, когото може да потърсите за помощ.“ Не беше ли това безумно съвпадение? Самият той бе сътворил подобен герой, пак сенатор, член на „Ядрото“. Колко близо бе до истината: явно героят от романа имаше свой прототип в живота.

Той даде на Куин името на сенатора, в случай че не се завърне. Отзад завоя в далечината се зададе черна лимузина и бавно приближи към него. Питър отвори вратата на колата и излезе. Лимузината спря на двайсет крачки от него. Шофьорът снижи стъклото на прозореца.

— Мистър Питър Чансълър?

— Да, аз съм — тревожно отвърна Питър. На задната седалка на лимузината нямаше никой. — Къде е посланикът Сейнт-Клеър?

— Заповядайте вътре, сър, и аз ще ви отведа при него.

— Това не влиза в уговорката!

— Така трябва да стане!

— Няма да стане!

— Посланикът ми каза да ви предам, че постъпва така заради вашата безопасност. Помоли ме да ви припомня за разговора ви от преди четири и половина години. Тогава не ви е навел на погрешен път.

Дъхът му почти спря. Наистина Мънро Сейнт-Клеър не го бе подвел преди четири и половина години. Той дори му откри път в живота. Чансълър кимна и влезе в колата.

Грамадната къща във викториански стил бе разположена почти до водата. Дълъг кей се вдаваше навътре в залива, точно по средата на просторната морава пред дома. Самата къща бе на четири етажа. На първия етаж по протежение на цялата фасада имаше широка остъклена веранда с изглед към залива Чезапийк.

Шофьорът избърза напред по стълбите. Отключи и махна на Питър да го последва.

— Минете вдясно през сводестата врата към всекидневната. Посланикът ви чака.

Чансълър пристъпи в коридора. Беше сам. Влезе през сводестата врата в просторната стая с високи тавани и се огледа. Чак в дъното, пред френския прозорец с изглед към водите на залива, стоеше самотна фигура. Бе с гръб към Чансълър. Гледаше в неспирно променящата се водна повърхност.

— Добре дошли — рече Мънро Сейнт-Клеър и се обърна да посрещне Питър. — Тази къща принадлежеше на човек, наречен Генезис. Той бе приятел на Браво.

— Чувал съм за Банър и Парис, за Венис и Кристофър. Разбира се, и за Браво. Но за Генезис не съм чувал нищо.

Очевидно Сейнт-Клеър го проверяваше. Направи опит да скрие изумлението си, но не успя.

— Не е имало смисъл, тъй като той е мъртъв. Струва ми се просто невероятно, че Варак ви е съобщил името ми.

— Той не го направи. В същност, отказа да ми го открие. Научих го от друг човек, на име Брумли, без той да се усети. Неговото кодово наименование във ФБР е било „Пепелянката“. Така фигурира в изчезналите досиета. Отчасти истина, отчасти лъжа. Така съм програмиран и аз.

Сейнт-Клеър присви очи и се приближи към Чансълър.

— Отчасти истина, отчасти лъжа. Това думи на Варак ли са?

— Да. Той почина пред очите ми. Но след като ми разказа всичко.

— Всичко?

— От самото начало. От Малибу до Вашингтон. Замисълът да бъда провокиран, да се заема с тази история, за да служа за примамка. И като примамка да провокирам други да се разкрият. Не ми го каза направо, но за вас е било все едно дали ще живея, или не. Как сте могли да измислите такова нещо?

— Седнете.

— Предпочитам да остана прав.

— Добре. Сега сме като двама гладиатори, които се дебнат.

— Може би.

— Ако е така, вие губите битката. Шофьорът ми ви наблюдава от верандата.

Чансълър се извърна към верандата. Шофьорът стоеше неподвижен с пистолет в ръка.

— Вие смятате, че съм дошъл да ви убия? — запита Чансълър.

— Не знам какво да мисля. Знаем само, че не бива нищо да спъва откриването на досиетата. Аз с готовност бих отдал собствения си живот, за да успее това дело.

— Досиетата от буквите „М“ до „Z“. Човекът, който ги притежава, говори със страхотен шепот по телефона и заплашва своите жертви. И той е един от четиримата. Банър, Парис, Венис или Кристофър. А може и Браво: това не е изключено. Така допускам. Той се е добрал до Филис Максвел, Пол Брумли, генерал-лейтенант Брус Макандрю. Генералът тъкмо се е готвел да направи разкрития за една потулена от преди двадесет и две години военна операция, не е могъл да живее повече с тайната и тогава го принуждават да замълчи. Още колко души са станали жертва на този човек, никой не знае. Но ако той не бъде спрял, ако досиетата не бъдат открити и унищожени, той ще държи в ръцете си цялото правителство и съдбините на страната.

Питър изрече всичко това с равен глас, но думите му оказаха своето въздействие.

— Знаете неща, които могат да ви струват живота — каза Сейнт-Клеър.

— След като едва не го загубих на няколко пъти, и то благодарение на вас, думите ви не ме изненадват. Само ме плашат. Искам да сложа край на всичко това.

— Аз също очаквам този край. И мечтая досиетата да бъдат открити. Дано всичко свърши така.

— Има начин да го постигнете. Да се гарантира успехът.

— Как?

— Разкрийте публично имената на хората от вашата група. Разкажете за изчезналите досиета на Хувър. Насилете нещата.

— Вие да не сте полудели?

— Защо?

— Въпросът е далеч по-сложен, отколкото ви се струва. — Сейнт-Клеър се приближи към един фотьойл. Постави ръце върху облегалката, изящните му пръсти деликатно се откриха върху дамаската. Те трепереха. — Казахте, че Брумли ви е съобщил името ми. Как?

— Проследи ме в един влак и се опита да ме убие. Казали му, че съм завършил романа си и вътре разкривам неща за неговото семейство. Доколкото разбрах, подобна информация би могла да дойде само от вас. Той си послужи с името ви. Изведнъж всичко се изясни. От началото, от самото начало. Още от Парк Форест. Аз ви бях длъжник и вие взехте каквото ви се полагаше. Сега повече нямам задължения към вас.

Сейнт-Клеър вдигна очи.

— Дълг към мен ли? Такъв дълг никога не сте имали! Но допускам, че имате дълг към отечеството си!

— Приемам. Но как да се разплатя? — Питър повиши глас. — Като разглася вашите имена? Като съобщя на отечеството — щом като дълговете трябва да се изплащат, — че досиетата на Хувър са изчезнали?

— *Моля ви!* — Сейнт-Клеър вдигна ръка. — Опитайте се да проумеете. Ние се събрахме при екстрени обстоятелства...

— За да попречите на маниака — прекъсна го Чансълър.

— Да се *опитаме* да спрем маниака — потвърди Браво. — Преследвайки тази цел в доста направления, превишихме правата си. Ние заобикаляхме държавния апарат, защото смятахме, че имаме основания. Знаехме, че може да има провал, знаехме, че това, за което

се борим, може да бъде разрушено. Знаехме го. Но единствената ни цел бе справедливостта и единствената ни закрила — анонимността.

— Изменете правилата на играта! Един от вас вече го извърши!

— Тогава той трябва да бъде открит. Но останалите не бива да плащат заради него.

— Явно не ме разбирате. Повече не съм ви длъжен, мистър Сейнт-Клеър. Вие ме *използувахте*. Вие ме манипулирахте, вие ме тормозехте, вадехте ме от релсите, едва не загубих разсъдъка си. За какво? За да можете, вие, Пентагонът, ФБР — доколкото знам, Белият дом, Министерството на правосъдието, Конгресът... и половината от правителството да живеете, както си знаете? Да заблуждавате хората, че досиетата са унищожени, когато те не са! Аз не ви моля, аз настоявам! Или сами ще направите публични разкрития, или ще го направя аз!

Сейнт-Клеър успя да овладее тремора, но не успя да го скрие. Дългите му тънки пръсти се впиваха във фотьойла.

— Разкажете ми за Варак. Аз имам право да знам. Той ми беше приятел.

Чансълър му разказа, пропускайки твърдението на Варак, че ключът на загадката е Часонг. Алисън бе твърде тясно свързана с тази загадка. Не би желал да довери на Сейнт-Клеър нищо, свързано с нея.

— Той почина — продължи Питър, — убеден, че не сте вие, а някой от останалите четирима. „В никакъв случай Браво“, повтори той на няколко пъти.

— А вие? Вие убеден ли сте?

— Не още, но вие може да ме убедите. Дайте гласност на нещата.

— Разбирам. — Сейнт-Клеър се обърна и се загледа към водите на залива. — Варак ви е казал, че сте манипулиран отчасти с истина, отчасти с лъжа. Обясни ли ви точно?

— Разбира се. Изчезналите досиета са истината. Убийството на Хувър — лъжата. Аз и без това не повярвах. То е само презумпция в книгата ми... Достатъчно разговаряхме. Искам вашия отговор. Ще дадете ли гласност на нещата, или аз да го направя?

Сейнт-Клеър бавно се извърна към него. Тревогата от преди малко бе изчезнала. Тя бе изместена от толкова студен поглед, че Питър изтръпна.

— Не ме заплашвайте. Не сте в състояние да го направите.

— Не бъдете толкова сигурен. Не знаете какви предпазни мерки съм взел.

— Да не си въобразявате, че сте герой от собствените си романи? Я не ставайте глупак! — Браво погледна към прозореца. Шофьорът с пистолет в ръка ги наблюдаваше внимателно. — Вие не сте от значение, както и аз в същност.

Чансълър усети как ужасът лека-полека го завладява.

— Един човек в Ню Йорк е известен, че идвам при вас. Ако с мен се случи нещо, веднага ще ви разкрият. В същност вие разговаряхте с него.

— Аз го изслушах — отвърна Сейнт-Клеър. — Не съм се съгласявал с нищо. Вие дойдохте с колата си до затворения път към залива. А в дневниците на Държавния департамент е отбелязано, че в момента участвувам в заседание с един от подсекретарите, който ще се закълне, че съм бил при него. Но алиби не е необходимо. Можем да ви убием по всяко време. Тази нощ, утре, следващата седмица, следващия месец... Но това никому не е нужно. Никога не е фигурирало в плана... Преди четири и половина години аз ви насочих към света на литературата. Върнете се към него. Оставете този свят на други.

Питър бе като зашеметен. Ролите им се смениха. Страховете на Сейнт-Клеър се изпариха, сякаш това, което му бе разказал, повече не бе от значение. Сякаш изведнъж стана безсмислено. Кое предизвика промяната? Очите му се отместиха към прозореца. Шофьорът като че долавяше напрежението помежду им. Бе пристъпил по-близо до прозореца. Сейнт-Клеър забеляза притеснението на Питър и се усмихна.

— Казах ви, че може да си вървите. Човекът отвън е само моя охрана. Не знаех с какви намерения идвате.

— И все още не ги знаете. Защо сте сигурен, че като изляза оттук, няма да разкажа всичко?

— Защото и двамата сме убедени, че не това е верният път. Много хора могат да станат жертва. И двамата не искаме повече жертви.

— Трябва да ви съобщя, че знам кои са Банър, Парис, Венис и Кристофър. Варак ми бе написал имената им.

— Вярвам ви. Но по-добре се занимавайте с вашите дела.

— По дяволите! *Ще разкрия* цялата история! Убийствата трябва да се спрат! Изнудванията трябва да престанат!

— Аз мисля — с леден тон рече Сейнт-Клеър, — че ако го направите, Алисън Макандрю ще бъде мъртва още днес.

Питър се вцепени и пристъпи към Браво.

Разнесе се звън на счупено стъкло, единият прозорец бе разбит. Пистолетът на шофьора се подаваше през зейналия отвор.

— Вървете си, мистър Чансълър, и се занимавайте с вашите дела!

Питър се обърна и побягна навън.

Мънро Сейнт-Клеър разтвори стъклените врати и излезе на верандата. Въздухът бе студен, вятърът откъм залива се усилваше. Небето бе притъмняло. Скоро щеше да завали.

„Забележително“, помисли си Сейнт-Клеър. Дори мигове преди смъртта си Варак бе съумял да аранжира бъдещите събития. Той бе разбрал, че остава един път: Питър Чансълър да поеме неговото място. Сега писателят ставаше активната фигура. Нямаше друг избор — трябваше да се спусне след Банър, Парис, Венис и Кристофър.

Чансълър спомена, че бил манипулиран. Но той не знаеше, че манипулацията с него продължаваше. Сега въпросът бе да се наблюдава писателят отблизо, да се следи всеки негов ход, докато ги доведе до притежателя на досиетата.

Финалът изискваше жертви. Това бе неизбежно, както бе неизбежно убийството на Едгар Хувър. Двама души трябва да умрат. Предателят от „Инвър Брас“ и безспорно — Питър Чансълър.

Стефан Варак до края си бе останал професионалист. Със смъртта на Чансълър всички тайни ще бъдат погребани. „Инвър Брас“ ще бъде разтурен и никой нямаше да узнае за неговото съществуване.

— Вие пак не искате да ми кажете кой е той? — запита О'Брайън, седнал срещу Питър на кухненската маса. Пред всекиго стоеше полупразна чаша с уиски.

— Не. Варак бе прав. Досиетата не са у него.

— Откъде сте сигурен?

— Иначе не би ме пуснал да се измъкна жив.

— Добре. Няма да настоявам. Мисля, че постъпвате безразсъдно, но няма да настоявам.

Чансълър се усмихна.

— Това няма да ви помогне. Какво узнахте за нашата четворка? Някой от тях свързан ли е с Китай? Макар и по най-далечен начин?

— Да. Съществуват две възможности. Другите две са напълно изключени. Но една от възможностите е прекалено занимателна и почти вероятна.

— За кого става дума?

— За Джейкъб Драйфус. Кристофър.

— Защо?

— Свежда се до пари. Влагал е огромни финансови суми в помощ на международни сдружения, действащи на територията на Тайван.

— Открито ли?

— Да. Публично прокламирал помощта за създаване на жизнеспособна икономика на Тайван. Срещнал решителен отпор. Повечето банки смятали, че тайванският проект е обречен на провал, но Драйфус се борел упорито. Явно е получил подкрепа от Айзенхауър и Кенеди. Обединил пазарите и в същност самостоятелно създал нова индустрия.

Съмнение се прокрадна у Питър: всичко това бе прекалено очевидно. Човек като Драйфус не би действувал толкова открито.

— Няма ли нищо потайно? Някакви потулени сделки или нещо подобно?

— Такова нещо не можахме да открием. И защо е нужно? Парите са доказателство за участие. Това се мъчехме да открием.

— Ако парите са в основата, на прав път сме. Но не съм сигурен. Кой е вторият съмнителен?

— Фредерик Уелс — Банър.

— Каква е връзката му с националистите?

— Той има връзка с Китай, не конкретно с китайското правителство. Синолог е. Пристрастен е към ранната история на Изтока. Един от най-големите колекционери на китайско изкуство в света. Неговите сбирки непрекъснато гостуват в разни музеи.

— Колекции от предмети на изкуството? Какво общо могат да имат със случая?

— Не знам. Търсим връзка с Китай. Ето една връзка.

Чансълър се намръщи. „В същност Уелс може да бъде по свързан с Китай, отколкото Драйфус — помисли си той. — Човек, отдаден на културата на една страна, може да бъде запленил от мистиката на тази култура много по-лесно, отколкото този, който борави само с пари. А не е ли възможно зад прагматизма на Уелс да се крие източен мистицизъм, влязъл в конфликт с неговите западни корени? Или това е абсурдно?“

Всичко бе възможно. Нищо не биваше да се пренебрегва.

— Казахте, че останалите двама са почти изключени. Какво имате пред вид?

— Нито един не може да бъде заподозрян в каквито и да е видими симпатии към Китай. Все пак, Съдърланд — Венис, е произнесъл решение не в полза на правителството по дело, заведено от трима журналисти, на които били отказани паспорти за Китай. Той е пледирал, позовавайки се на обстоятелството, че щом Пекин не възразява да ги приеме, възпирането им от страна на правителството представлява нарушение на Конституцията.

— Логична защита.

— Така е. Приета безапелационно.

— А какво ще кажете за Монтелан?

— Парис е известен като активен противник на Тайван. Наричал е Чай Кай Ши „затънал в корупция властелин“. Открито е поддържал приемането на Китай в ООН.

— Не бе единствен.

— Това имах пред вид, като казах, че двамата се изключват. И Венис, и Парис вземат становища, които може да не са били популярни, но поне в тях няма нищо необичайно.

— Ако не съществуват други причини за тези техни становища.

— Е, да. Но първо да тръгнем от очевидното. Мисля да съсредоточим внимание върху Драйфус и Уелс.

— С тях ще започнем, но аз мисля да се свържа и с четиримата. Да разговарям с всеки поотделно. — Питър изпразни чашата си.

О'Брайън се облегна на стола си:

— Какво казахте?

Питър стана и отнесе чашата си към барчето, където стоеше бутилката с уиски. Вече бяха изпили по една чаша. Чансълър се подвоуми, после си наля отново.

— На колко души може да се разчита? Като на онези в мотела в Куонтико и другите, които ни охраняваха?

— Аз ви помолих да повторите това, което казахте.

— Не се опълчвайте срещу мен. Помагайте ми, но не ми пречете. Аз съм свързващото звено между четиримата. Всеки от тях знае как съм бил манипулиран. Един от тях знае — или ще си помисли, — че съм го оградил с кръгче.

— И после?

Чансълър доля чашата си.

— После ще се опита да ме очисти.

— И аз така мисля. Смятате ли, че ще поема отговорността? Не си въобразявайте!

— Не можете да ме спрете! Може само да ми помагате!

— Не мога ли да ви спра? Ще измисля срещу вас десетина обвинения и ще ви изолирам!

— И после какво? Вие не може да застанете срещу тях!

— Защо не?

Чансълър се върна на масата и седна.

— Защото те вече са ви заплашвали. Спомняте си за Хан Чу, нали?

О'Брайън не помръдна и издържа погледа на Питър.

— Вие какво знаете за Хан Чу?

— Нищо, Куин. И не искам да знам. Но мога да се досетя. Когато разговаряхме първата вечер и споменах името на Лонгуърт, когато ви

разказах какво се е случило с Филис Максвел... и после стана дума за Часонг... изражението ви, очите ви издаваха панически страх. И вие произнесохте наименованието Хан Чу, сякаш това бе за вас смърт. Гледахте по същия начин, както ме гледате сега. Започнахте да ме обвинявате в неща, от които нищичко не разбирах. Може и да не ми повярвате, но аз ви бях съчинил още преди да се срещнем.

— Какви са тия измишльотини? — нервно запита О'Брайън.

Чансълър смутено отпи. Свали поглед от Куин и се вгледа в чашата.

— Вие сте моят пречистващ се герой. Положителният човек, който се изправя срещу собствените си грешки и слабости и ги преодолява.

— Не ви разбирам.

— Всяка проява, свързана с корупция, трябва да има противодействаща сила. Един човек, на чиято страна е истината. Според мен разликата между романа и пародията е тази, че в романа никой не е герой от самото начало. И ако някой се превръща в герой, то е, защото съумява да преодолее собствените си страхове. Не съм добър автор на трагедии, затова не бива да наричате страха трагична грешка. Но може да го наречете слабост. Хан Чу бе вашето слабо място, нали така! И така сте попаднали в досиетата.

Куин неволно преглътна, без да снема очи от Чансълър.

— Искате ли да ви разкажа за Хан Чу?

— Не. Наистина. Искам само да знам защо са ви заплашили. Това е станало, преди да се срещнем с вас.

О'Брайън заговори, гълтайки думите, сякаш се боеше да ги произнесе отчетливо:

— В нощта преди смъртта на Хувър трима души са записани във входящите дневници на Бюрото: Лонгуърт, Солтър и Крепс.

— Лонгуърт е Варак! — остро го прекъсна Питър.

— Дали е така? — отвърна Куин. — Вие ми казвате, че Варак умира, мъчейки се да намери досиетата. Човек не би тръгнал срещу смъртта, за да се добере до нещо, което вече притежава. Трябва да е бил друг!

— Продължавайте.

— Не е било възможно истинският Лонгуърт да е бил там. Крепс и Солтър се оказаха нерегистрирани покрития. Така и не можах да

установя кой се крие под тези имена. Така че трима неизвестни получават достъп до кабинета на Хувър в оная нощ. Започнах да проучвам. И тогава ми позвъниха по телефона...

— С остър шепот, нали?

— Говореха шепнешком. Много любезно и много отчетливо. Казаха ми да престана с издирванията. Заради Хан Чу.

Чансълър се наклони напред. Преди две вечери О'Брайън задаваше въпросите сега бе дошъл неговият ред. Аматорът поведе професионалиста, защото професионалистът бе изплашен.

— Какво означава „нерегистрирано покритие“?

— Самоличност, подготвена предварително за екстрени случаи. С биографични данни. Родители, образование, приятели, професия, служебно досие и така нататък.

— За десет минути човек получава лична биография.

— Е, да речем, за няколко часа. Длъжен е да запомни десетки неща.

— Кое ви накара да погледнете в дневниците?

— Досиетата — отвърна О'Брайън. — Неколцина от нас се чудехме какво е станало с тях. Разговаряхме тихо, само помежду си.

— Но защо погледнахте в дневниците?

— Сам не зная. Вероятно по системата на самоизключването. Проверих в помещенията, където се унищожават документите, в пещите, където се изгарят, в терминалите на компютрите — никъде нищо. Дори проверих в кашоните с лични вещи, изнесени от кабинета.

— Имаше ли много кашони?

— Нито един не бе достатъчно голям, за да побере досиетата. Което за мен бе сигурен знак, че са били изнесени. Това ме хвърли в луда тревога. Не забравяйте, че съм свидетел на начина, по който Хувър ги използваше.

— Александър Мередит... Нещата са ми познати от преди.

— Кой е Мередит?

— Ще се запознаете с него. Само че той не съществува.

— От книгата ви ли?

— Да. Продължавайте.

— След като досиетата са били изнесени, започнах да проверявам дневниците. Всички знаеха, че Хувър си отива. Дори

съществуваше термин, кодирано название за неговата смърт, „открита територия“. Смисълът е ясен. Кой ще дойде след директора?

— Или какво ще настъпи?

— Точно така. Разрових се в дневниците от месеци преди смъртта му, като главно се съсредоточавах върху нощните посещения, тъй като не би било нито лесно, нито удобно през деня да се изнесат огромни кашони с папки. Не попаднах на нищо особено — всеки и всичко бе подлагано на проверка. Накрая попаднах на дневниците от нощта на първи май. Там се натъкнах на тези три имена. Двете бяха имена без личности зад тях. — Куин млъкна и отпи от своето уиски.

— Каква бе първоначалната ви хипотеза? Кога разбрахте, че това са кодирани имена?

— Отчасти още тогава и отчасти сега. — О’Брайън запали цигара. — Според мен Хувър е починал един ден преди официално да оповестят. — Агентът дръпна дълбоко цигарения дим.

— Сериозно твърдение.

— Логично е.

— Защо?

— Помислете за нерегистрираните покрития. Тези, които са ги използвали, са били добре запознати със секретните операции във ФБР и са могли да покажат истинските си лични документи. Дежурният агент от онази вечер, сержант Парк, отказва да дискутира случилото се. Твърди, че тримата са получили право на достъп до кабинета по лично разпореждане на Хувър, получено по видеотелефона. Вярно, телефонът тази вечер е бил използван. Но не мисля, че той е говорил с Хувър, а с някой друг, който е бил в дома му. Това му е оказало желаното въздействие. Този телефон бе нещо като светиня.

— И какво, като е разговарял с някого от дома на Хувър? Какво от това?

— Значи, че той е разговарял с човек, чийто авторитет не би могъл да събуди никакви въпроси. Някой, който е видял, че Хувър е починал, и е искал досиетата да се изнесат, преди да се разчуе за смъртта му и обстановката да се усложни. Според мен досиетата са били изнесени в нощта на първи май.

— Имате ли предположения?

— До преди два часа — да. Мислех, че това е дело на втория човек след Хувър, Толсън, и на някои от манаците. Но благодарение на вас тази версия вече звучи неправдоподобно.

— Благодарение на мен ли?

— Да. Вие едва не сте убили един човек в Коркорановата галерия. Намерили го в стълбищната шахта. Той бе един от манаците. Спипали са го в болницата и са го оставили да избере: или да разкрие останалите си съмишленици и да подаде оставка, или да бъде даден на прокурор, да загуби пенсията си и да излежава безкрайна присъда. Той естествено избрал първото. Преди два часа един от нашите ми съобщи, че всички манаци са подали оставка. Те не биха постъпили така, ако притежаваха досиетата.

Чансълър внимателно наблюдаваше О'Брайън.

— Това отново ни връща при нашите четирима — Банър, Парис, Венис и Кристофър.

— И Браво — додаде О'Брайън. — Не искам да го изключвате. Следвайте принципа си: нека сам насили нещата. Ако той е наистина такъв човек, за какъвто го е смятал Варак или за какъвто вие го мислите — той няма да ни откаже. Ще се срещнете още веднаж.

Чансълър поклати глава:

— Пропускате нещо съществено. Той е уморен, няма вече сили. Варак е знаел това. Затова се обърна към мен. Това са хората — вие и аз, О'Брайън. Не търсете друг за помощ.

— Тогава ние ще предизвикаме събитията! Ще оповестим имената им!

— Защо? Каквото и да кажем, те ще отрекат. Мен ще ме обявят за наемен дракчак, който прави реклама на книгата си, а с вас ще стане още по-лошо — ще трябва да се преборите с вашия Хан Чу. — Питър отмести чашата си. — Като с това няма да се свърши. Браво бе прекалено недвусмислен. Рано или късно ще паднат две жертви. Трябва да се съобразим с това. Трябва да гледаме трезво на нещата. Ние не сме безсмъртни.

— По дяволите, но те не могат да отрекат изчезването на досиетата!

Чансълър наблюдаваше разгневения, обезсърчен агент. Алекс Мередит живееше в Куин О'Брайън. Питър реши да му разкаже всичко.

— Боя се, че и това могат успешно да отрекат. Защото само част от досиетата са изчезнали. От буквите „М“ до „Z“. Другите са били унищожени.

О'Брайън бе като зашеметен.

— Унищожени от кого?

— Варак не знаеше.

Куин изгаси цигарата си:

— Или не е искал да каже!

— *Питър! Куин!*

От хола крещеше Алисън. О'Брайън пръв стигна до вратата. Навсякъде бе тъмно. Алисън стоеше до прозореца с ръка върху пердето.

— Какво има? Какво стана? — Чансълър пристъпи към нея.

— Нагоре по пътя — отвърна тя с безизразен глас. — При възвишението при главната порта. Сигурна съм, че видях човек. Стоеше и наблюдаваше къщата. После изчезна.

Куин бързо се приближи към едно табло на стената, почти прикрито от завесите. В мрачината едва се забелязваха два реда от изпъкнали бели дискове. Приличаха на редици от нетрепкащи очи.

— Някоя от фотоелектрическите клетки не е зафиксирала нещо — спокойно изрече той, сякаш ставаше дума за промяна във времето.

Питър любопитствува кое в същност прави къщата „стерилна“, освен радиопредавателите, плътните стъкла и решетките отвсякъде.

— Има ли електронни лъчи, които да опасват къщата? Затова, предполагам, са тези лампички?

— Да. Инфрачервени лъчи се кръстосват навсякъде около къщата. Под земята има помощни генератори, в случай че електричеството прекъсне. Те се проверяват всяка седмица.

— Това място е като мотела в Куонтико, така ли?

— Проектирани са от един и същи архитект, строени са от една и съща фирма. Всичко е от стомана, дори вратите.

— Но входната врата е дървена! — прекъсна го Чансълър.

— Облепена е с дървени панели — спокойно отговори Куин.

— Да не би някой съсед да се е разхождал? — запита Алисън.

— Възможно е, но е малко вероятно. Всяка от околните къщи разполага с дворна площ от три акра. Апартаментите се обитават от

служители на Държавния департамент — дипломати от много висок ранг. Предупредени са да стоят настрана от тази къща.

— Как така?

— Няма нищо необичайно! Тук обикновено се разпитват дезертъорите.

— Ето го! — Алисън отдръпна пердето.

В далечината, между каменните стълбове на входната врата, забелязаха фигура на мъж с балтон. Намираще се точно на възвишението на пътя и силуетът му се очертаваше на фона на нощното небе.

— Той просто стои — отбеляза Питър.

— Не прави опит да влезе през вратата — допълни Куин. — Знае, че къщата има сигнализация и ни показва, че това му е известно.

— Погледнете! — прошепна Алисън.

Фигурата пристъпи напред и вдигна дясната си ръка. Сякаш изпълняваше ритуален жест, бавно я изнесе пред себе си, порейки въздуха. В същия миг панелът забръмча. Белият диск пламна в червено.

Фигурата отстъпи вляво и се скри в тъмнината.

— За какво бе всичко това? — рече О'Брайън, отправяйки въпроса по-скоро към себе си.

— Нали сам казахте — отвърна Чансълър. — Иска да ни покаже, че му е известно за сигнализацията.

— Но това не е чудно. Повечето от околните домове са снабдени със сигнализации.

Бръмченето от панела се разнесе повторно. Този път друг бял диск загоря в червено.

После бързо един след друг пламнаха всички дискове и какофонията от сигналната уредба стана нетърпимо болезнена за слуха. За тридесет секунди всички дискове горяха и бръмченето бе непоносимо. Стаята се окъпа в алена светлина.

О'Брайън гледаше таблото:

— Те знаят пътя на всеки вектор! На всички до един! — Той бързо се спусна към един шкаф в стената. Вътре имаше радиостанция. Агентът натисна бутона и заговори. Гласът му не скриваше тревогата:

— Тук е Сейнт Майкълс едно, обадете се! Повтарям, Сейнт Майкълс едно. Тревога!

Вместо отговор се чу жестоко прашене.

— Обадете се! Сейнт Майкълс едно. Тревога!

Никакъв отговор. Само прашене, което сякаш се усилваше. Питър се огледа наоколо, погледът му спря върху горящите лампички в мрака.

— Телефонът!

— Не си правете труда! — О'Брайън отстъпи от радиостанцията.

— Няма да ни го оставят. Прекъснали са кабела. Не дава сигнал.

Така беше.

— А радиостанцията? — запита Алисън, като се стараше да говори спокойно. — Защо не можахте да се свържете?

Куин ги изгледа.

— Заглушават нашата честота, което означава, че я знаят. А тя се променя всеки ден.

— Опитайте тогава на друга честота! — предложи Питър.

— Няма смисъл. Някъде навън, на петдесет или сто метра, има електронен прехващач. Докато се свържа с някого и предам съобщение, те отново ще ни заглушат.

— Опитайте, за бога!

— Няма смисъл — отвърна О'Брайън, като отново погледна към таблото. — Те това целят. Да всеят сред нас паника. На това разчитат.

— Но защо? Нали казахте, че тук никой не може да ни проследи? А ето, проследили са ни, радиостанцията не работи! Не вярвам на вашите стоманени конструкции и дебели стъкла! Те не могат да издържат на няколко горелки и чукове. За бога, направете нещо!

— Нищо не правя, а те тъкмо това не могат да повярват. След две-три минути ще опитам да предам съобщение на същата честота. — Куин погледна към Алисън. — Качете се горе и проверете всички прозорци отпред и отзад. Викнете, ако забележите нещо. Чансълър, вървете в столовата и направете същото.

Питър не помръдна.

— А вие какво ще правите?

— Нямам време да ви обяснявам! — Той се приближи към прозореца и надникна. Питър тръгна след него. На входната врата фигурата отново се очерта върху нощното небе. Постоя неподвижно няколко секунди, после отново повдигна двете си ръце напред.

Изведнъж мощен прожектор от няколко хиляди свещи проряза мрака.

— Вижте, отпред! — провикна се отгоре Алисън. — Има...

— Виждаме! — изрева О'Брайън. — Чансълър, проверете къщата отзад!

Питър хукна към малката сводеста врата за трапезарията. Друг ослепителен сноп удари прозорците от задната страна на къщата. Той погледна встрани и затвори очи. От заслепението го заболя глава.

— И отзад има прожектор! — викна той.

— И оттук! — Гласът на О'Брайън идеше от нишата в дъното на всекидневната. — Проверете откъм кухнята! От север!

Питър се втурна към кухнята. Както предполагаше Куин, четвърти прожектор шареше по решетъчните прозорци и в северната страна на къщата. Питър отново закри очи! Истински кошмар! Накъдето и да погледнеха, ги ослепяваше горещата бяла светлина! Атакуваха ги с ослепителна бяла светлина!

— *Чансълър!* — изкрещя О'Брайън отнякъде. — Качете се горе! Дръпнете Алисън от прозорците! Застанете в средата на къщата! *Побързайте!*

Питър, неспособен да разсъждава, веднага се подчини. Стигна стълбата, хвана се за перилата и побягна нагоре. Зад себе си чу гласа на О'Брайън. Въпреки цялото безумие наоколо той бе спокоен и сигурен. Отново опитваше радиостанцията.

— Ако ме чувате, тревогата се отменя. Сейнт Майкълс едно, повтарям. Тревогата се отменя! Съобщихме в Чезапийк по резервната радиостанция. Те са вече на път. Ще пристигнат до три-четири минути. Повтарям. Стойте вън от зоната. Тревогата се отменя.

— Какво вършите?! — изкрещя Питър.

— По дяволите, качвайте се горе! Вземете момичето и застанете в средата на къщата!

— На чия страна сте?

— Тези мръсници се опитват да ни изиграят! Привличат ни към прозорците, за да ни ослепят!

— Какво казахте...

— Това е единствената ни надежда! — ревна в отговор агентът. — Сега вървете при Алисън и правете каквото ви казвам! — Върна се до радиостанцията и натисна бутона.

Питър не дочака да чуе думите му. Видя само, че агентът е коленичил ниско до земята, скрит зад един фотъйл, и поднася микрофона към устните си. Чансълър се затича нагоре.

— Алисън!

— Тук съм. В предната стая!

Питър се спусна през коридора към спалнята. Алисън стоеше до прозореца, хипнотизирана от гледката навън.

— Някой тича!

— Махни се оттам! — Той я дръпна навътре и я отведе в коридора.

Първо чу металически звън — нещо се удари в стъклото или в решетката на прозореца. И изведнъж...

Експлозията бе оглушителна. Ударната вълна ги повали на пода. Дебелото стъкло се пръсна на всички посоки, парчета заседнаха по стените и в пода. Отломките от желязната решетка със звън се удряха в твърдите предмети.

Цялата къща се разтърси. Мазилката се пропука, гредите се усукаха. Държейки Алисън в ръце, Питър разбра, че е имало още два-три взрива, така близко един след друг, че се бяха слели в едно.

Не. Експлозиите бяха четири, от всяка една страна на къщата, от всеки ослепителен прожектор. О'Брайън излезе прав. Идеята им бе наистина да ги привлекат към стъклата и да хвърлят експлозиви. Ако бяха близо до прозорците, острите късове стъкло щяха да се набият в телата им. Вени и артерии щяха да се прекъснат, можеха да получат дълбоки порязвания по главите и лицата, както се бе случило с Питър на шосето за Пенсилвания. Сходството в двата случая бе болезнено. Дори през гъстия облак от хоросан пред очите му изникна споменът за катастрофирания автомобил. Само жената в обятията му беше друга.

— Чансълър? Всичко наред ли е? Отговорете!

Това бе гласът на Куин, изкривен от болка. Идеше нейде от долния етаж. Питър чу рев на потеглящи автомобили.

— Да.

— Те заминаха. — Гласът му ставаше все по-слаб. — Ние трябва да се махаме оттук! Час по-скоро!

Питър пропълзя до края на стълбите и се пресегна към ключа за лампата. Светна. О'Брайън се бе свил на първото стъпало, обгърнал с една ръка перилата. Вдигна очи към Чансълър. Лицето му беше в кръв.

Шофираше Чансълър. На задната седалка Алисън придържаше главата на О'Брайън. Парчета стъкло се бяха набили в рамото и дясната му ръка, а по лицето и шията си имаше дълбоки разкъсани рани, не особено опасни, но силно болезнени.

— Смятам да ви откарам у вас — каза Чансълър, който продължаваше да диша учестено от страх. — При жена ви и при вашия лекар.

— Правете каквото ви казвам! — отговори Куин, надвивайки болката. — Жена ми знае, че съм във Филадельфия, а лекарят ми ще задава ненужни въпроси. Ще потърсим друг.

— Според мен въпросите тъкмо сега са нужни!

— Но никой няма да повярва на отговорите!

— Не бива да постъпвате така — каза Алисън, като попи лицето му с кърпичка. — Питър е прав!

— Не, не е вярно. — О'Брайън потръпна от болка. — Сега сме по-близо до досиетата, отколкото когато и да било. Трябва да ги намерим. Да ги вземем. Това е единственият отговор. За нас.

— Защо? — запита Питър.

— Къщата в Сейнт Майкълс е в недосегаема територия, недвижимо имущество на стойност четири милиона долара. Практически никой не може да има достъп до нея.

— Но вие получихте достъп — прекъсна го Чансълър.

— Може да ви се стори странно, но не аз получих право на достъп. — Куин пое звучно дъх. Болката попремина и той продължи: — Ако Държавният департамент или ФБР разберат как съм излъгал, не ми мърдат двадесет години затвор. Наруших всички клетви.

Питър усети прилив на симпатии към него.

— Защо? Какво е станало?

— Пред Държавния департамент си послужих с името на Варак. Той бе специалист по работата с дезертъорите, а аз съм запознат с процедурата при получаване на „стерилна“ база. Преди години ФБР се занимаваше също с дезертъори. Казах, че това е съвместна операция между Съвета за Национална сигурност и моя отдел. Името на Варак се оказа решаващо. В моя отдел могат да направят проверка. Но при Варак — никога.

Чансълър внимателно изведе колата от дългия десен завой. Дори мъртъв, Варак продължаваше да участва в играта.

— Не беше ли опасно да си служите с неговото име? Той е мъртъв. Тялото му сигурно вече е открито.

— Отпечатъците от пръстите му бяха заличени още преди години. Предполагам, че дори зъбите си е поправял под чуждо име. Като имате пред вид броя на убийствата в града и формалностите в полицията, може да мине и седмица, преди да идентифицират трупа му.

— Но каква бе идеята ви? Използувахте Варак, за да получите достъп до къщата в Сейнт Майкълс-. Какво от това? Защо да сме по-близо до досиетата?

— От вас никога няма да излезе юрист. Този, който ни нападна тази вечер, е знаел две конкретни неща: процедурите в Държавния департамент за ползуване на къщата и, второ — че Варак е мъртъв. Един от четиримата, които вие се готвите да посетите: Банър, Парис, Венис или Кристофър. Един от тях е знаел и двете.

Питър стисна здраво кормилото. Спомни си думите, които бе чул само преди няколко часа:

В дневниците на Държавния департамент е отбелязано, че в момента участвам в заседание...

Мънро Сейнт-Клеър, извънредният и пълномощен посланик с достъп до всички тайни на нацията, знаеше за смъртта на Варак.

— Или Браво — яростно добави Чансълър. — Петият.

О'Брайън не разполагаше повече с никакви безопасни укрития. Възможностите му се бяха изчерпали. Дори най-близкият от съратниците му не би се решил да му помогне. Къщата в Сейнт Майкълс бе разрушена. Държавна собственост на стойност четири милиона долара бе хвърлена във въздуха.

Може би щяха да се намерят обяснения за ужасната катастрофа, обяснения, които да са в полза на О'Брайън. Но в разузнаваческите среди никакво обяснение не можеше да изличи чудовищните улики за убийство.

Трупът на Варак, направен на решето от куршуми, бе открит на местопроизшествието. Точно пред къщата в Сейнт Майкълс. Това говореше само за предателство.

На Чансълър всичко му бе ясно, но от това нямаше полза. Трупът на Варак е бил открит от хората, които го преследваха около Смитсъновия институт, и е бил докаран пред къщата в Сейнт Майкълс, за да предизвика коварно усложнение.

Чансълър разбираше всичко, но каква полза. Кой би се вслушал в обясненията му?

Вестта веднага се разчу. Старши агентът Каръл Куинлан О'Брайън бе изчезнал. Неговият отдел настоятелно бил изискал от Държавния департамент разрешение за достъп до дома в Сейнт Майкълс едно. В мотивите по разрешението било замесено името на Варак с обяснението, че се провежда съвместна операция между ФБР и Съвета за Национална сигурност. Самата мотивировка бе лъжлива, подобна операция въобще не била планирана. А О'Брайън никъде не можеше да се открие.

Тайният център за разпитване на дезертъори бе унищожен.

От телефонните разговори, които водеше от разни автомати по шосета и странични пътища, О'Брайън разбра, че обръчът на преследвачите им се съкращава с обезпокоителна бързина. Съпругата на Куин бе не на себе си. Посещаваха я агенти, говореха й страхотни

неща — все хора, които до преди няколко дни бяха техни приятели. О'Брайън правеше неимоверни усилия да я успокои. А не можеше да ѝ каже нищо съществено по телефона. Безспорно разговорите им се подслушваха. Още повече, че той, Питър и Алисън трябваше моментално да се измъкват от района, откъдето провеждаха някой разговор. Телефонните будки и автомати също се следяха.

Чансълър се обади на Тони Морган в Ню Йорк. Издателят бе силно изплашен: какви ли не агенти бяха идвали при него. И при Джошуа Харис. Обсипали ги със смайващи обвинения. Питър бил дал фалшиви показания пред дежурен офицер на ФБР, което довело до гибелта на няколко души от Министерството на правосъдието. После нападнал агент на ФБР в Коркорановата галерия. Човекът бил в критично състояние: ако не оживее, Питър ще бъде подведен под отговорност за убийство. Освен това съществували явни доказателства за участието му в унищожението на строго засекретена държавна собственост на стойност четири милиона долара.

— Лъжи! — крещеше Питър. — Човекът, с когото се бих, искаше да ме убие. Той е от манаците! И е бил накаран да си подаде оставката. Това казаха ли ти?

— Не! А ти откъде знаеш? От агента О'Брайън?

— Да.

— Не му вярвай! О'Брайън е озлобен чиновник, некадърник. Обясниха ми ясно. Те и без това се чудели как да се отърват от него, когато ти си се появил.

— Той спаси живота ми!

— По-скоро е искал ти да останеш с такова впечатление. Върни се, Питър! Ще те свържа с най-добрите адвокати. Ще намерим за всичко законно оправдание, следователите ще разберат. Ти си в страхотно психично състояние. Миналата година едва оживя! Главата ти бе цялата насечена. Никой не знае истинската степен на уврежданията!

— Говориш глупости, не се ли чуваш!

— Не знам. Мъча се да намеря някакво оправдание. — Гласът му секна. Бе силно развълнуван.

— Чуй ме, Тони. Нямам много време. Не разбираш ли какво вършат? Те не могат да признаят истината. Опитват се да преиначат

ситуацията, но не могат да признаят, че такава ситуация съществува! Досиетата на Хувър са изчезнали!

— Махни се от огъня, Питър! Ще се погубиш! — Вик на загриженост се изтръгна дълбоко от гърдите на Морган.

Чансълър разбра. И Тони е бил манипулиран.

— Ти спомена ли им за досиетата?

— Да... — Морган едва произнасяше думите.

— И те отрекоха, че са изчезнали, нали?

— Разбира се. Те никога не са изчезвали, били са унищожени. По лично разпореждане на Хувър.

Безгранична лъжа! Думите на Филис Максвел се върнаха в съзнанието на Питър: *Страхът ражда кърваво насилие*. Дали това бяха думи на Филис? Или той ги бе измислил? Вече не бе сигурен. Истина и въображение се бяха слели и превърнали в едно. Единствено реално му звучаха думите на Куин О'Брайън:

„Досиетата трябва да бъдат намерени и предадени. Друг избор нямаме. Дотогава и тримата ще се крием като бегълци.“

— Жестоко са те излъгали, Тони. Бих се радвал ти да си прав, но не е така.

Той окачи слушалката и побягна към колата.

Намериха малък, почти празен мотел край брега в Оушън Сити. Бе зима, два дни преди Коледа. Мъртвило. Един лекар се погрижи за Куин. Прие парите и не прояви повече никакъв интерес. Пациентът се подхлъзнал и паднал върху стъклената врата. Лекарят прие това обяснение за естествено.

В навечерието на Коледа Куин изпадна в пълно отчаяние. Жена му и двете деца бяха на по-малко от два часа път, а все едно, че се намираха на другия край на земното кълбо зад огради от бодлива тел, насичана от парещите лъчи на прожектори. Не можеше да им вдъхне нито успокоение, нито надежда. Чувствуваше само раздялата и страданието, което тя причиняваше. Питър наблюдаваше как О'Брайън се бори със своите страхове, с чувството си за вина, със самотата си и знаеше, че един ден неговите терзания и мисли ще бъдат вложени в друг. В образ от книга. Питър наблюдаваше човек с мъжество,

разяждан от угризения, раздиран от мъка и неговите душевни терзания едновременно го трогваха и вбесяваха.

Един професионалист. Двама аматьори. Трима бегълци. Сега всичко зависеше от тях самите. Други нямаше. Алисън повече не можеше да стои вън от играта: тя бе необходима. С общи усилия трябваше да разрешат загадката, иначе унищожението щеше да продължи. И тях ги дебнеше унищожението. Тази несправедливост ги угнетяваше.

Изкараха мъчителна Коледа. И тримата бяха настанени в един апартамент. Това бяха стаи на втория етаж с изглед към плажа и към фасадата на сградата. Точно под тях се виждаше входът. Имаха спалня, дневна с голяма кушетка и малка кухничка. Мебелите бяха от пластмасова материя.

Те чакаха, знаеха, че трябва да чакат. Радиото и телевизията работеха непрекъснато; те слушаха всички емисии на новините, за да разберат, макар и с намек, дали във Вашингтон, на сто мили оттук, ще признаят тяхното изчезване. Купуваха си вестници от автомата във фойето и ги изчитаха старателно. Една статия привлече вниманието им.

Сейнт Майкълс. Експлозия, причинена от неизправност в газовата пещ, нанесе значителни вреди на жилищен дом в този изключителен кът по залива Чезапийк. За щастие в момента на взрива в къщата не е имало хора. Собствениците, мистър и мисис Чансълър О'Брайън, са в чужбина. Търсят се начини да се влезе във връзка с тях...

— Какво значи това? — попита Чансълър.

— По този начин ни дават да разберем, че притежават доказателства, че сме били там — обясни О'Брайън. — Хитро, а?

— Откъде знаят?

— Не е проблем. Отпечатъци на пръсти. Вашите са взели от армията, а моите ги има във всяко служебно досие.

— Но те не знаят за Алисън. — Чансълър изпита някакво облекчение, което О'Брайън веднага заличи.

— Боя се, че знаят. Затова казват „мистър и мисис“.

— Не ме интересува! — Алисън гневно избухна. — *Искам да знаят.* Те си мислят, че могат да изплашат когото си пожелаят! Мен не могат да ме стреснат! Имам какво да кажа?

— Ще ви кажат, че и те имат какво да разкрият — меко се намеси О'Брайън, като пристъпи към прозореца е изглед към океана и плажа. — Допускам, че ще ви дадат право на избор: заради интересите на националната сигурност. Или ще мълчите за всичко, което сте видели и чули, или ще разкажат за дейността на майка ви преди двадесет и две години. Ще заговорят за новоразкрити обстоятелства, които осветляват причината за смъртта на хиляди американски войници в единадесетдневна битка. А това неизбежно ще повдигне въпроси около командването на вашия баща.

— „Мак палачът — студено изрече Питър. — Убиецът от Часонг“.

О'Брайън се извърна от прозореца.

— Това е малко двусмислено. По-точно би било — предателят от Часонг. Чиято жена-наркоманка се продавала на врага и станала причина за гибелта на американски воители.

— Те не биха посмели да направят такова нещо! — извика Алисън.

— Твърде е пресилено — добави Чансълър. — Ще нагазят в опасни води. Това може да се обърне срещу тях.

— Разкрития от подобен род — продължи О'Брайън с кротка убеденост, която Питър отдаде на изстрадан личен опит — са винаги драматични. Те са новина номер едно. А после каквито и обяснения да се дадат, те не изглеждат толкова важни. Ударът е нанесен: не е лесно да се заличи.

— Не вярвам — нервно го парира Алисън. — Не ми се ще да повярвам.

— Послушайте ме. Така се работи с досиетата на Хувър.

— Тогава да намерим тия досиета — каза Питър и сгъна вестника. — Да започнем с Джейкъб Драйфус.

— Това е Кристофър, така ли? — запита Алисън.

— Да.

— Разумно е — добави тя и погледна към О'Брайън. — Все не ми се иска да повярвам, че няма към кого да се обърнем.

— Има един сенатор — прекъсна я Питър. — Можем да отидем при него.

— Но дори нему ще са нужни повече доказателства — каза О'Брайън. — Преди два дни — може би не, но сега нещата стоят иначе.

— Какво имате пред вид? — тревожно попита Чансълър. Снощи О'Брайън бе толкова уверен в себе си. Досиетата са изчезнали. Куин имаше доказателства. Сега положението изглеждаше отчайващо.

— Сега не можем да отидем при него.

— Защо да не можем?

— Защото имаме зад гърба си Сейнт Майкълс. Унищожение на правителствена собственост, нарушение на процедурите за сигурност. Той е обвързан с клетва да съобщи за нас, ако направим опит да се свържем. Ако премълчи, става нарушител на закона.

— Глупости! Приказки!

— Закон! Може да ни предложи помощ. И ако Варак не се е лъгал, сигурно ще постъпи така. Но не веднага. Първо ще ни предложи да се предадем. От законна гледна точка това е единствената позиция, която може да заеме.

— И те тъкмо това чакат! Не, така няма да постъпим!

Алисън го докосна за ръката:

— Кои са тези „те“, Питър?

Чансълър замълча. Отговорът на нейния въпрос бе така отвратителен, както и обстоятелствата, в които се намираха.

— Всички. Този, който притежава досиетата, иска да ни очисти. В това вече сме сигурни. Онези, които знаят, че досиетата са изчезнали, и държат да го запазят в тайна, искат от нас да мълчим. Готови са да ни пожертвуват заради това мълчание. Но също се стремят към досиетата. — Питър бавно прекоси стаята и застана до прозореца. Загледа се в океана. — Знаете ли, Браво ми каза, че преди четири години и половина ми е открил един свят, за който не съм и помислял. Каза ми да се върна в него и да оставя реалния свят на другите. На него и подобните му. — Той се дръпна от прозореца. — Но те не са достатъчно достойни за този свят. Не зная дали ние сме, но те — в никакъв случай.

Джейкъб Драйфус се надигна с досада от масата, където закусваше. Икономът му съобщи, че го търсят по телефона от Белия дом. Онзи глупак сигурно се обажда да му честити Коледа. Едва ли президентът се е сетил, че Рождество Христово не е негов празник.

Говореше се за него, че напоследък пиел сериозно. Нищо чудно! По-жалка администрация не е имало в цялата история на страната. Продажността минаваше всякакви граници, ламтежът за власт бе основното зло. Разбира се, че ще пие човекът. Това бе лек за раните му.

Джейкъб реши да не вдига телефона, но все пак уважението към кабинета го накара да промени решението си.

— Добро утро, мистър прези...

— Аз не съм президентът — каза някакъв глас. — Аз съм друг, както и вие сте друг, Кристофър.

Лицето на Драйфус пребледня. Стана му тежко. Не можеше да диша. Слабите му крака се подкосиха. Всеки момент можеше да се строполи на пода. Тайната на целия му живот бе разкрита. Просто не можеше да повярва.

— Кой се обажда?

— Човек, който работеше за вас. Казвам се Питър Чансълър и се справях доста добре със задачата си. Научих неща, които положително никога не сте искали да знам. Затова трябва да се срещнем. Днес. Рано следобед.

— Днес следобед? — Драйфус прималя. Питър Чансълър, писателят? Как можеше да си позволи такова нещо? — Не приемам срещи с такава кратка предварителна уговорка.

— Този път ще направите изключение — настоя Чансълър.

Писателят бе нервен. Джейкъб веднага го усети.

— Заповеди не приемам. Нито пък познавам Кристофър. Измислили сте остроумен начин да се доберете до мен. Възхищавам се от изобретателността ви. Ако не възразявате, ще обядваме заедно през следващата седмица...

— Днес следобед. Никакъв обяд...

— Вие не ме слушате...

— И не желая. Оставете моята изобретателност. Вече я влагам в други начинания. Ще постигнем споразумение, нали?

— Не мога да си представя споразумение помежду ни.

— Няма и да има, ако говорите с останалите. Или с който и да е от тях.

— С кои останали?

— Банър, Парис, Венис или Браво. Не се свързвайте с тях.

Джейкъб се разтрепера.

— Какво говорите?

— Те не ви разбират. Така поне мисля. А аз ви разбирам. Това е призванието на писателя — да разбира хората. И нали затова ме използваште? Вярвам, че ви разбирам. Но не и другите.

— За какво говорите? — Драйфус не можеше да овладее треперещите си ръце.

— Да го наречем „неустойимо изкушение“. Всеки, запознат с Часонг, веднага ще схване смисъла. Но другите ще ви убият за това.

— Часонг? Да ме убият? — Очите на Драйфус се замъглиха. Бе допусната страховтна грешка! — Къде искате да се срещнем?

— Северно от Оушън Сити, Мериленд, има малък плаж. Шофьорът на таксито ще го намери. Вземете такси и елате сам. Вземете молив, Кристофър. Ще ви дам указания. Бъдете там в един и половина.

От челото на Питър се стичаше пот. Той се облегна на остъклената врата на кабината. Успя, наистина успя. Идея, родена от литературата, се реализира в действителност.

Планът му бе такъв: да представи на Кристофър — както се готвеше да представи и на останалите — право на избор. Ако Кристофър притежаваше досиетата, щеше да разбере, че е разкрит. Тогава щеше да се съгласи на срещата с единствената цел да убие човека, който го е разкрил. В такъв случай едва ли би дошъл сам.

Ако досиетата не бяха у Кристофър, тогава той имаше две възможности: да парира Чансълър и да откаже срещата. Или да приеме с чудовищната мисъл, че един от останалите или всички те са предали общата кауза. В този случай би дошъл сам.

Само междинната възможност — отхвърлянето на срещата, не носеше подозрение. Но Кристофър не избра този път. „Дали някой от останалите ще го предпочете?“, замисли се Питър.

Алисън почука на вратата на кабината. Цяла секунда той остана загледан през стъклото в красивото ѝ лице и интелигентните очи, изпълнени с любов и тревога.

Той отвори вратата.

— Един на нула.

— Как го направи?

— Зависи как ще подходиш. Но ще дойде. Любовта и тревогата не изчезнаха от очите на Алисън, но към тях се прибави още нещо. Страх.

Фредерик Уелс надигна озадачено глава от коледната закуска. Стори му се, че от веселите викове на децата не е чул добре думите на прислужницата.

— По-тихо! — изкомандува той. Всички на масата се усмириха — Кой се обажда?

— От Белия дом, сър — отвърна прислужницата.

Письците и крясъците, придружили нейните думи, само напомниха на Уелс, че се бе оженил твърде късно. Или поне твърде късно, за да има деца. В интерес на истината той не обичаше особено децата, те просто не го вълнуваха.

Стана от масата, за миг очите му срещнаха тези на жена му. Тя сякаш прочете мислите му.

Защо, за бога, му звънят от Белия дом? Категорично и дори обидно Фредерик Уелс бе изразил позицията си спрямо президента и неговото обкръжение от некадърници. Той не одобряваше политиката на човека, който управляваше Белия дом.

Нима, използвайки Коледа за повод, президентът бе решил да предложи маслиненото клонче на своите неприятели? Той не беше лишен от нахалство.

Уелс затвори вратата на кабинета и се приближи до бюрото си. Погледът му се спря върху колекцията вази от епохите на Юан и Мин зад остъклената витрина. Те бяха истинско съвършенство: никога не се изморяваше да им се радва. Напомняха му, че сред всичката грозота на заобикалящия свят съществуват покой и красота.

Вдигна слушалката:

— Мистър Фредерик Уелс?

Шестдесет секунди по-късно целият му личен мир се срива. Писателят надмина себе си! Как — не е важно, фактът беше важен.

„Инвър Брас“ можеше да се защити. Веднага ще се разтури, никаква документация... Ако се наложи второ оправдано убийство, то Питър Чансълър ще бъде премахнат от този свят.

Но какво щеше да стане с него? Банър притежаваше всички оръжия освен едно. Разкритието. Разкритието на едно име, над което той нямаше никаква власт. За Уелс разкритието бе равнозначно на унищожение.

Животът му бе загубен!

И все пак той можеше да се бори. Този път на шосето западно от Балтимор. Трябваше да се постигне съгласие, в интерес на общото благо.

Очите му отново се спряха върху китайските вази. Сега те въобще не го трогнаха.

Карлос Монтелан седеше в дъното на църквата и със скрита враждебност следеше как свещеникът водеше коледната меса. Нямаше да коленичи: съществуваха предели за лицемерната набожност, а той и без това правеше достатъчно отстъпки заради жена си и децата.

Бостън не беше Мадрид, но спомените все още бяха силни. Испанската църква бе заклет спътник на политическите ветрове, заета със собственото си оцеляване, безчувствена към насилието над народните маси.

Монтелан почувствува вибрацията на апарата само миг преди да забръмчи. Зумерът стресна богомолците наоколо. Някои извърнаха към него гневни лица. Божият храм бе осквернен от външен човек, но той правеше опит да се свърже с големец, със съветник на президента. Божият храм не бе защитно укрытие от непредвидените обстоятелства на реалния свят.

Карлос пъкна ръка в джоба и изключи звука. Жена му и децата също извърнаха глави; той им кимна, стана от пейката и мина по мраморната пътека край трептящите пламъчета на свещите. Излезе навън, намери телефон и се свърза с кабинета си.

От Белия дом се опитваха да го открият, но той не бе длъжен да позвъни там. Връзката трябваше да се осъществи по специален телефон. Той трябваше да остави номер, на който да го потърсят.

„Конспирация на idiotas“, помисли си Монтелан. Той даде номера на телефонната будка.

Телефонът звънна, острият стържещ звън прониза кабината. Карлос бързо вдигна слушалката и я поднесе към ухото си.

Думите, които чу, се забиха в стомаха му като остриета. Изтръпна от вледеняваща болка. Писателят го бе разкрил! Всичко, което бе градил, се взриви от обвиненията на Питър Чалсълър.

Съглашателство, примирие с него! Единствено това можеше да спаси целостта на „Инвър Брас“! Друг изход нямаше!

Той ще накара писателя да проумее някои неща! Разбира се, ще се срещне с него. На игрището за голф, източно от Анаполис. Да, ще го намери. Часът нямаше значение. Ще бъде там малко след полунощ.

Монтелан окачи слушалката с трепереща ръка. Остана неподвижен на студа, втрепен в телефона. За миг му мина мисълта да позвъни на Джейкъб Драйфус.

Не, не бива да го прави. Кристофър бе твърде стар. Нищо чудно сърцето му да не издържи!

Даниъл Съдърланд отпиваше по глътка шери и слушаше сина си, Аарон, който забавляваше двете си сестри и техните съпрузи. Двете семейства им гостуваха от Кливланд за Коледа. Децата играеха в зимната градина около баба си и жената на Аарон, които опаковаха подаръци. Аарон както винаги пленяваше аудиторията с приказките си.

Съдията наблюдаваше сина си с дълбоко смесени чувства. Надделяваше любовта, но тя се съпътствуваше от неодобрение. Пресата характеризираше Аарон като блестящ и дързък поборник за справедливото ляво негърско движение. А Даниъл искаше синът му да не бъде толкова пламенен и толкова уверен, че само той знае пътя за разрешаването на расовия проблем.

В очите на сина му пламтеше такава омраза, а омразата не сочи пътя, тя само подкопава силата. Един ден синът му ще проумее и това. Един ден също щеше да научи, че злонамереното озлобление към всички бели е не само безполезно, но и ненужно.

Това подсказваше и името му. Това име бе му дадено от най-скъпия приятел на Даниъл — Джейкъб Драйфус.

Трябва да го наречете Аарон — бе казал Джейкъб. — По-големият брат на Мойсей, първият еврейски жрец. Прекрасно име, Даниъл. А ти имаш прекрасен син.

Телефонът иззвъня.

Жената на Аарон, Аби, се показва на вратата. Както винаги Даниъл я погледна с възхищение и някакво страхопочитание. Албърта Райт Съдърланд бе най-очарователната негърска актриса в страната. Висока, стройна, с величествено присъствие, тя би могла да надхвърли очарованието на собствения си съпруг. За съжаление, нейната взискателност стесняваше публиката ѝ, тъй като тя никога не приемаше роли, които биха компрометирали нейната раса или морални устои.

— Ще му съобщя с най-невъзмутим тон, ще видите — каза тя.

— Добре, скъпа.

— Обаждат се от Белия дом.

— Смайващо, най-меко казано — отвърна Даниъл. — Ще се обадя от трапезарията.

Наистина бе смайващо. Последните му четири апелативни решения бяха разярили администрацията, нейното недоволство дори намери отражение в печата.

— Съдията Съдърланд слуша.

— Вие сте също и Венис — изрече твърд и равен глас в слушалката.

Писателят успя! Дело, на което бе посветен цял живот, сега най-ненадейно, най-главоломно увисваше във въздуха. Ако делото се разруши — нищо, защото нищото е по-добро от загубата. Предателите ще наследят всичко.

Даниъл слушаше внимателно, претегляше всяка дума всяка интонация.

Сигурно има изход. Реши се на отчаяна тактика, която едва ли щеше да доведе до успешен край, но трябваше да опита.

— Утре сутринта, мистър Чансълър. Призори. Провлака, източно от остров Дийл, където акостираат траулерите. Ще намеря мястото. Ще ви намеря.

Очите на Съдърланд останаха да блуждаят над телефона, през сводестата врата към далечната всекидневна. Снаха му се приближи. Величествена и горда.

Тя бе превъзходна Медея, спомни си Съдърланд, Припомни си и последните ѝ реплики в пиесата, нейния вопъл към всевишния.

Ето, това са моите деца, облети в кръв, принесени в жертва в името на любовта към бог Язон.

Съдърланд се зачуди кое го накара да си спомни тъкмо тези слова. И изведнъж разбра.

Той ги бе повтарял несъзнателно в себе си само преди няколко секунди.

Зимният вятър духаше на пориви откъм залива и свеждаше до земята дивата трева по дюните. Слънцето от време на време се показваше през забързаните облаци, ярко и ослепително, но лъчите му не грееха. Бе рано следобед на Коледа и на плажа бе студено.

Чансълър се загледа в следите, които оставяше по брега. Крачеше напред-назад в очертанията, определени от Куин О'Брайън. От това неголямо пространство имаше ясна видимост към китната зеленина над дюните и вляво към покритата с дъсчени талпи пътечка, която се отклоняваше от пътя. Там стоеше О'Брайън, скрит отвсякъде освен от Питър.

Според О'Брайън правилната тактика бе основното. Той щеше да чака в дивите шубраци, докато пристигне Джейкъб Драйфус. Щеше да проследи дали наистина Драйфус ще се освободи от таксито, както се бяха разбрали. Ако Кристофър ги измами — като не освободи таксито или докара свои хора с други автомобили, Куин щеше да сигнализира, на Питър и те щяха да хукнат към пътя над съседния плаж, където Алисън ги очакваше в нерегистрираната кола.

Тази самозащитна страна на акцията Куин наричаше „фронтална защита“. По-непосредствената и по-неконтролируема защита зависеше изцяло от Питър. В джоба му се намираще 38-калибровият пистолет, който бе взел от Пол Брумли във влака. Оръжието, предопределено за неговата смърт. Ако станеше нужда, щеше да прибегне към него.

Питър дочу кратко, пронизително изсвирване: това бе първият сигнал. Таксито пристигаше.

Не можа да разбере колко време мина, преди да забележи мършавата фигура. Всяка секунда му се струваше безкрайна. Гледаше как сухият, дребничък Драйфус несигурно пристъпваше по пътечката към просторния плаж. Той изглеждаше направо архаичен в сравнение с представата на Питър, много по-стар и много по-крехък. Вятърът, който нахлуваше от океана, затрудняваше движението му, пясъкът се набиваше в лицето му и го караше да се накланя и да извърта глава.

Бастунът му постоянно се хлъзгаше по дъсчената настилка на пътеката.

Стигна до края ѝ и заби бастуна в пясъка, преди да пристъпи на плажа. Чансълър усети въпроса в погледа му, скрит зад плътните стъкла на очилата. Умореното му тяло не можеше да измине останалия път до уреченото място. Не би ли могъл младият мъж да се приближи?

Но Куин бе неумолим. Позицията решаваше всичко. Трябваше да се мисли и за скоростно бягство. Питър не помръдна и Драйфус мъчително закри по изровения от вятъра плаж.

Драйфус падна. Чансълър се завтече към него, но го спря размаханата ръка на О'Брайън. Агентът от ФБР бе твърд, решението му — безапелационно.

Сега Драйфус бе на тридесетина крачки и лицето му ясно се виждаше. Банкерът разбра: изражението му придоби решителност. Надигна се с помощта на бастуна. Несигурно и трудно, примижавайки срещу вятъра и пясъка, стигна до Чансълър. Не се ръкуваха.

— Срецнахме се — простичко рече Драйфус. — Аз имам какво да ви кажа и вие имате какво да ми кажете. Кой от двама ни ще започне?

— Изпълнихте ли изискванията ми? — попита Питър, както бе инструктиран.

— Разбира се. Трябва да обменим сведения. И двамата искаме да знаем какво знае другият. Защо са нужни излишни усложнения? Вас ви търсят, знаете ли?

— Да, но без основания.

— Тези, които ви дирят, не са на същото мнение. Както и да е, това няма значение. Ако не сте виновен, невинността ви ще се установи лесно.

— Виновен съм единствено за това, че бях пълен глупак! Но не сме се срещнали да говорим за мен!

— Трябва да поговорим за някои събития, които засягат двама ни. — Драйфус вдигна ръка към очите си, за да се предпази от резкия порив на вятъра. — Трябва да постигнем споразумение.

— Няма какво да се споразумявам с вас! Вие ме манипулирахте, лъгахте, стреляхте по мен. Четирима души бяха убити — поне аз знам за толкова. Трима умряха пред очите ми. Господ знае колко хора сте изплашили до смърт с оня шепот по телефона! Знаете за кого става

дума! Аз познавам само неколцина. — Питър за миг отмести очи към океана, после погледна Драйфус. — Всичко съм описал. Не искайте да го напиша, но го написах. Сега или вие ще се съгласите с мен, или ще разкажа на света кой сте в същност.

Драйфус го гледа известно време мълчаливо, единствено свиренето на вятъра нарушаваше тишината помежду им.

— И кой според вас съм аз?

— Вие сте Джейкъб Драйфус, известен като Кристофър.

— Не крия. Не зная как сте го узнали, но аз нося с гордост това име.

— Може би сте имали основание, преди да се обърнете срещу тях.

— Да се обърна срещу кого?

— Срещу останалите. Банър, Парис, Венис, Браво. Вие ги предадохте!

— Аз съм ги предал? Парис? Венис? Чувате ли се какво говорите?

— Часонг, Часонг от досиетата на Хувър! А те са при вас!

Джейкъб Драйфус бе замръзнал на място, изсушеното му лице изразяваше ужас:

— Господи милостиви, и вие вярвате в това?!

— Работили сте с Държавния департамент, нали?

— Нееднократно.

— И лесно можете да намерите едно „стерилно“ укритие, ако знаете къде да го търсите?

— Сигурно! Ако знам какво значи това.

— Вие знаехте, че Варак е мъртъв!

— Варак? Мъртъв? Не може да бъде!

— Лъжете!

— Вие сте луд! И опасен при това. Всичко, което сте написали, трябва да се унищожи. Не съзнавате какво сте извършили. След четиридесетгодишна служба на родината и безчет милиони за нея! Вие трябва да разберете! Ще ви застава да разберете!

Невероятно! Драйфус бръкна в палтото си, костеливата му ръка трепереше. Питър знаеше, че бърка там за оръжие.

— Спрете! За бога, недейте!

— Аз нямам избор!

Зад гърба на Драйфус Чансълър забеляза как О'Брайън изведнъж се изправи сред дивите шубраци зад дюната. Той бе видял това, което видя и Питър. Старият човек се готвеше да извади оръжие. Той бе дошъл сам, но бе дошъл въоръжен. Значи, се бе решил на убийство.

Чансълър стисна пистолета в джоба, с пръст върху спусъка. Но не можа да го натисне! Не можа да дръпне спусъка!

С воя на вятъра проехтя изстрел. Главата на Драйфу се отпусна назад — шийните прешлени бяха прекъснати на гърлото му зейна кървава рана. Тялото му се изви и падна ничком върху пясъка. О'Брайън свали ръката с пистолета и хукна през дюните.

Кристофър бе мъртъв, застрелян на див, самотен плаж. Чак тогава Питър видя какво бе стискал в ръката си. Сгънат лист хартия. Не оръжие. А писмо.

Коленичи, потръпващ от отвращение, и взе листчето. Изправи се. Дишаше неравномерно, болката в слепоочията го лишаваше от мисъл. О'Брайън застана до него; агентът взе листа и го разгъна. Чансълър надникна в него и двамата прочетоха ксерокопие на писмо, написано на ръка. Адресът бе с едно-единствено име: *Парис*.

„«И. Б.» трябва да се разтури. Венис и Браво са на същото мнение. Личи по очите им, макар да не сме го обсъждали. Спомените ни разкъсват. Но вече сме стари, малко време ни остава. Тревожи ме, че някой от нас или всички можем да си отидем от този свят, без да сме се погрижили да се разтурим. Безпокои ме и нещо друго, пострашно: че паметта ще ни изневери и езиците ни ще се развържат. Това не бива да става! Затова, умолявам ви, ако възрастта разруши разсъдъка, направете за нас онова, което сами сме неспособни да направим. По пратеник ви изпращам таблетките в отделна опаковка. Дайте по една на старците и се помолете за нас.

Ако това се окаже не по силите ви, покажете това писмо на Варак. Той ще разбере и ще направи каквото

трябва. И накрая за Банър, чиито слабости идат от собствените му изключителни способности. Той ще се изкуши да продължи «И. Б.». Това не бива да се допуска. Нашето време отмина. Ако той все пак настоява, Барак ще знае какво да направи.

Нека това писмо има силата на договор.

Кристофър“

— Каза, че не знае какво е стерилно укритие — беззвучно изрече Питър.

— Не е знаел за смъртта на Барак — добави О’Брайън тихо, препрочитайки писмото. — Не е бил той.

Чансълър се извърна и тръгна безцелно към водата. Свлече се на колене пред плискащите се вълни и повърна.

Заровиха тялото на Джейкъб Драйфус в пясъка под дюните. За последиците не помислиха. Нямаха време. За всичко сторено щяха да отговарят после.

Фредерик Уелс не трябваше да върви по пуст плаж. Човекът, известен под името Банър, трябваше да дойде от полето, южно от отбивката на шосе № 40 на запад от Балтимор. О’Брайън бе използвал същото място преди шест месеца за среща с един от своите информатори. Познаваше разположението добре.

Тази отбивка бе далеч от всички ресторанчета и бензиностанции. Мястото бе обградено от поля, които в мрака приличаха на тресавища.

Питър чакаше сред полето, на няколкостотин стъпки отвъд насипа, където Уелс трябваше да спре колата си. Гледаше пробягващите фарове по пътя, блестящи и уголемени от дъжда, който бе наквасил полето и го караше да потръпва от хлад. О’Брайън се бе скрил по-надолу под насипа и чакаше с извадено оръжие. Чансълър отново трябваше да следва указанията му: при най-малкия признак за нещо неочаквано да парализира Фредерик Уелс с пистолета си. Ако стане нужда, да го изпразни в него.

От допълнителни съображения за сигурност О'Брайън имаше и фенерче. Ако Уелс доведеше със себе си някога Куин щеше да светне, да закрие лещата с пръсти и направи кръговидно движение. При този сигнал Питър трябваше да побегне през полето към пътя, където Алисън чакаше в автомобила.

Две нетърпеливи изсвирвания с клаксон се разнесоха откъм пътя. Един автомобил намали ход и се дръпна към банкета, а задният бързо го заобиколи и ядосано отмина.

Автомобилът спря до насипа и от него излезе висок човек. Това бе Фредерик Уелс. Тръгна към парапета в пътя, взирайки се през дъжда към полето.

Кратък светлинен лъч мигновено блесна от далечния край на насипа. Това бе първият сигнал на О'Брайън. Уелс бе пристигнал сам. Никакви видими признаци на въоръжение. Питър не помръдна. Банър бе длъжен да с приближи към него.

Уелс се прехвърли през парапета и тръгна към полето. Чансълър приклепна в мократа трева и скри пистолета си.

— Извадете ръце от джобовете! — изкрещя той, следвайки указанията. — Вървете бавно с отпуснати встрани ръце!

Уелс се закова на място, после се подчини на заповедта. Празните му ръце увиснаха отстрани и той закрачи в мрака по мокротото поле. Когато приближи достатъчно, Питър се изправи и каза:

— Спрете!

Уелс въздъхна с широко отворени очи:

— Чансълър? — После млъкна, пое няколко път дълбоко дъх, примигвайки срещу дъжда, който удряше по лицето му, и продължи чак когато дишането му с нормализира — старо упражнение на източните народи, което помага да се съсредоточи мисълта и да се успокои напрежението. — Чуйте ме, Чансълър! — заговори той. — Заели сте се с непосилна работа, сприятелили сте се опасни хора. Апелирам към патриотичното ви чувство да ми разкриете имената им. Единия го знам, разбира се. Кажете ми останалите.

Питър се слиса. Уелс бе взел инициативата в свои ръце.

— За какво говорите?

— За досиетата. От „М“ до „Z“. Те ги държат и ви използват. Не знам какво са ви обещали... какво ви е обещал. Ако става дума за

живота ви, то мога да гарантирам много по-сигурно от него. Както и живота на момичето.

Чансълър гледаше вторачено засенченото мокро лице на Фредерик Уелс.

— Вие предполагате, че някой ме е изпратил при вас. Смятате ме за посредник. Но аз въобще не съм ви споменавал за досиетата по телефона.

— А нима бе необходимо? Престанете, за бога! Разтурването на „Инвър Брас“ не е решение! Не им позволявайте да стигнат дотам!

— „Инвър Брас“? — Питър си припомни веднага ръкописното писмо в ръката на мъртвия Драйфус, договора между Кристофър и Парис. „И. Б.“ трябва да се разтури... „И. Б.“ ...„Инвър Брас“.

— Не бива да се намесвате, Чансълър. Виждате ли какво направи от вас? Програмира ви прекалено добре и вие бързо научихте много неща. Заприличахте на него! Сега вече не може да ви очисти, защото знае, че ние веднага ще разберем кой го е извършил. Затова ви разказва какво ли не, разкрива „Инвър Брас“, подхранва ви с лъжи, да можете да ни насъскате един срещу друг!

— За кого говорите?

— За човека, който държи досиетата. Варак!

— О, господи... — Стомахът на Питър се сви на топка.

Не беше и Фредерик Уелс.

— Аз имам решение. — Уелс говореше със своя остър, носов глас. Питър почти не го слушаше, толкова безполезно му се струваше всичко. — То ще ви помогне да се отървете и да измъкнем досиетата. Те трябва да бъдат иззети! Кажете на Варак, че няма как да свърже „Инвър Брас“ със събитията от миналия май. Не разполага с факти, е улики, които да се проследят. Убиецът е Варак, а не „Инвър Брас“. Той великолепно се справи със задачата си. Но няма никакви данни за наше участие. Аз ще продължавам да задавам тревожни въпроси за всяка негова стъпка от десети април до нощта на първи май. И ще го правя така, че няма да събудя никакви съмнения. Той ще бъде разобличен. За нас никой нищо няма да узнае. Предайте му дословно думите ми.

На Питър му дойде прекалено много: истини, полуистини и лъжи — всичко поднесено в абстракции, а фактическите неща, датите, вплетени в обвинения.

— Вие мислите, че Варак е предал всички ви?

— Сигурен съм! Ето защо трябва да работите за мен! Сега страната ни има нужда от мен! Варак държи досиетата!

Дъждът се сипеше като из ведро.

— Махайте се оттук!

— Няма да си тръгна, преди да ми дадете дума!

— *Махайте се оттук!*

— Вие не *разбирате!* — Уелс не търпеше поражения. Дързостта отстъпи пред отчаянието. — Сега страната ни има нужда от мен! Аз трябва да оглавя „Инвър Брас“! Другите са слаби, стари! Времето им е минало! Няма друг освен мене! Аз трябва да държа досиетата! И аз съм *вътре* в тях!

Чансълър вдигна пистолета:

— Махайте се оттук, преди да съм ви застрелял!

— Това ви е нужно като претекст ли? В същност това ви трябва! — Банър говореше бързо, гласът му стана отново стържещ, изпълнен с паника. — Варак ви е казал, че съм аз, нали? Аз нямам нищо общо с това. Той е виновен. Казах му само да поговори с Браво, само това поисках от него! Той бе най-близък със Сейнт-Клеър, това всеки го знаеше. Беше се заклел да охранява всички нас, всеки поотделно... Тогава решихте да се захванете с Нюрнберг! Не биваше да ви позволяваме това! И Варак разбра!

— Нюрнберг... — Питър усещаше как дъждът удря по тялото му. Така валеше и в оная нощ, когато катастрофира със своя сребрист „Континентал“ и Кати загина. И сега в далечината има шосе, има и насип, и дъжд. Както тогава...

— За бога! Никога не съм искал да ви убивам! Нито пък момичето! Но такава бе неговото решение! Никога не се боеше да рискува.

Варак. Лонгуърт. Чудовищната маска зад волана. Шофьорът, който караше в нощната тъма, вторачил очи пред себе си, без да забелязва жестоката буря, докато убие жертвата си.

Варак, професионалистът, който използваше превозните средства като оръжие.

Болката в слепоочията му бе непоносима. Питър вдигна пистолета и го насочи към главата на Банър. Натисна спусъка.

Банър остана жив благодарение на неопитността на стрелеца. Питър бе забравил да снеемте предпазителя. Фредерик Уелс побягна в

дъжда към колата си.

На изток от Анаполис, на няколко мили от реката Севърн се простираха заоблените възвишения на местността Шантиклер. Там се намираше изискан голф-клуб, основан още през тридесетте години от потомствени аристократи. Това го правеше особено изискан, а впоследствие той се превърна в сборен пункт на висши служители от Централното разузнавателно управление, организация, също предразположена към приемственост.

Това място се използваше за размяна на информация между агенти от ФБР и ЦРУ по ония времена, когато Джон Едгар Хувър бе забранил изтичане на сведения от едното място към другото. О'Брайън добре познаваше този клуб. Тук трябваше да се състои срещата с Карлос Монтелан. Парис трябваше да се появи не преди полунощ, но не и по-късно от дванадесет и половина. На десетата площадка. Указанията бяха изрични.

Куин седна зад волана. Той познаваше страничните пътища от шосе № 40 към Шантиклер. Алисън и Питър седяха отзад. Чансълър направи всичко възможно да се разсее, да пропъди от ужасеното си съзнание чудовищното разкритие на Банър.

— Той я е убил — промълви Питър с отмалял глас, гледайки разсеяно дъжда. — Варак е убил Кати. Що за човек бе той?

Алисън постави ръка върху неговата. О'Брайън заговори, без да сменя очи от пътя:

— Не мога да отговоря на този въпрос. Не мисля, че за него човешкият живот нямаше стойност. Просто в определени ситуации той е мислел само как да елиминира проблема.

— Но тогава той не е човек!

— Той бе професионалист.

— По-жестоко нещо не съм чувал.

О'Брайън ги заведе в едно крайпътно заведение, където се отбиха да се постопят и да пият кафе.

— „Инвър Брас“ — рече Куин, когато седнаха в слабоосветената стая. — Какво ли значи това?

— Фредерик Уелс беше убеден, че аз знам — отвърна Питър — и че съм изпратен от Варак.

— Сигурен ли сте, че не ви е подхвърлил погрешни сведения, с цел да ви заблуди?

— Абсолютно. Страхът му бе напълно неподправена. Защото и той фигурира в досиетата. Има нещо в миналото му, което може да го унищожи.

— „Инвър Брас“ — бавно повтори О’Брайън. — „Инвър“ е шотландско, а „брас“ може да значи много неща. Но какво означава съчетанието?

— Струва ми се, че прекалено усложнявате нещата. Това е названието на тяхното ядро.

— На тяхното какво?

— Прощавайте. Моето „Ядро“.

— В книгата ти ли? — запита Алисън.

— Да.

— Най-добре ще е да прочета проклетия ви ръкопис — рече О’Брайън.

— Съществува ли начин — запита Чансълър — да проследим действията на Варак от десети април до втори май тази година?

— Сега не — отвърна О’Брайън.

— Знаем, че на втори май почина Хувър — продължи Питър. — Това потвърждава...

— Не потвърждава нищо! — прекъсна го Куин. — Хувър почина от сърдечен удар. Това е доказано.

— От кого?

— От медицинското заключение. Макар и необстоятелствено, то бе достатъчно.

— Тогава трябва да почнем всичко отначало — уморено промълви Питър.

— Не е така. — Куин погледна часовника си. — Елиминирахме две от вероятностите. Сега идва време за третата.

Това бе най-безопасното място за явка, измислено от агента на ФБР, и поради тази причина той бе особено предпазлив. Пристигнаха в Шантиклер един час преди времето, определено за среща с Монтелан. Агентът най-старателно огледа местността. Алисън остана в колата в дъното на алеята, недалеч от вратите на клуба, а той самият се скри в тревата отвъд игрището.

Земята бе мокра, макар да бе престанало да вали. Луната се мъчеше да пробие през гонещите се облаци. Чансълър чакаше в сянката на дърво, свело клони до земята.

Дочу шум от автомобил, който премина през отворените врати на клуба. Погледна часовника си. Пет минути след полунощ. Монтелан бе нетърпелив. „И тревожен, разбира се“, помисли си Питър и напипа оръжието в джоба си. Но изплашеният човек е предпазлив, а фигурата, която идеше насреща му, съвсем не стъпваше предпазливо.

— Мистър Чансълър? — развика се Парис на петдесетина метра от уреченото място. Спря, пхна ръка в джоба на палтото си. Питър веднага извади револвера, насочи го и зачака мълчаливо.

Монтелан извади ръка от джоба си. Чансълър отпусна оръжието. Парис държеше в ръка фенер и опасва широк кръг наоколо. Светлинен лъч попадна върху Питър.

— Изгасете фенера! — изкрещя Чансълър и приклезна.

— Както желаете.

Светлината угасна.

Следвайки указанията на О'Брайън, Питър изтича на няколко метра от мястото, на което стоеше, без да сменя очи от Монтелан. Испанецът не предприе никакви излишни движения: явно нямаше оръжие. Чансълър се изправи, знаеше, че ще се види на огрялата луна.

— Тук съм! — каза той.

Монтелан се извърна и се взря в мрака.

— Извинявайте за фенера. Повече няма да го паля. — Той се приближи към Питър. — Дойдох без затруднения. Указанията ви бяха безпогрешни.

Питър го разгледа на бледата лунна светлина. Имаше волево лице, черти, присъщи на човек от испански произход, изпитателен поглед. Питър разбра, че този човек не се страхува. Макар да отиваше на среща с непознат, известен му само по име, на изолирано игрище за голф посред нощ — и то с непознат, от когото бе логично да не очаква нищо добро, — Парис се държеше, сякаш срещата им представляваше обикновен, потребен и за двамата делови разговор.

— Държа револвер в ръката си — каза Чансълър и вдигна спусъка.

— Защо е нужно? — Монтелан присви очи.

— След всичко, което ми сторихте, което „Инвър. Брас“ ми стори, не е ли излишно да питате?

— Не знам какво ви е сторено.

— Лъжете.

— Позволете ми да се изкажа. Знаех, че ви захранваха с лъжлива информация, с цел да напишете роман на базата именно на тази лъжлива основа. Това се правеше, за да се изплашат определени, злонамерени личности, участници в заговора, и да се издадат. Честно казано, още от самото начало се съмнявах в рационалността на този замисъл.

— И само това ли ви е — известно?

— Допускам, че ви са се случили някои неприятни неща, но беше ни дадена дума, че няма, да бъдете излагана на опасност.

— Кои са тези „определени злонамерени личности“? И какъв, е този „заговор“?

Парис замълча за миг, сякаш се бореше да разреши свой вътрешен конфликт.

— Ако досега никой нищо не ви е казал, то е време да узнаете. Заговор наистина има. Твърде действителен и твърде опасен. Една цяла част от личните-досиета на Джон Едгар Хувър липсват. Изчезнали са.

— Откъде знаете това?

Отново Монтелан замълча, после се реши и продължи:

— Не мога да ви съобщя подробности, но след като споменахте името ми, както и имената на останалите, в разговора ни тази сутрин, допускам, че сте узнали повече неща, отколкото бе предвидено да научите. Това няма значение: нещата вървят към своя край. „Инвър Брас“ успя да се добере до останалите досиета.

— Как?

— Това не мога да ви разкрия.

— Не можете или не искате?

— По малко и от двете.

— Това не е достатъчен аргумент.

— Познавате ли човек на име Варак? — кротко запитва Парис, сякаш Чансълър не му бе крещял.

— Да.

— Попитайте него. Той може и да ви каже, може и да не ви каже.

Питър внимателно изучаваше лицето на Монтелан на лунния блясък. Той не лъжеше. Тие знаеше за смъртта на Варак. Чансълър усети празнота в стомаха си. И третата вероятност отпаднаше. Въпросите оставаха, но най-същественото се изясни. Досиетата не бяха у Парис.

— Какво искахте да кажете с това, че няма значение какво съм научил? И че „нещата вървят към своя край“?

— Времето на „Инвър Брас“ отмина.

— Какво точно значи „Инвър Брас“?

— Предполагах, че знаете.

— Не предполагайте!

Монтелан пак се подвоуми.

— Група хора, посветили се на благо на този народ.

— Ядро — рече Питър.

— Би могло да се нарече и така — отвърна Монтелан. — Състои се от изтъкнати хора, хора с изключителни достойнства и предани на родината.

— Вие сте един от групата, така ли?

— За мен бе чест да участвувам в нея.

— Тази група бе сформирана, за да избави жертвите на Хувър ли?

— Тя имаше разнообразни функции.

— Преди колко седмици... или месеца ви поканиха да станете член на групата?

За първи път Монтелан се стъписа.

— Какво говорите? Аз членувам в нея от четири години.

— Четири години? — Отново необяснимо противоречие. Доколкото знаеше Питър, групата на Сейнт-Клеър, „Инвър Брас“, бе сформирана да се бори с порочната практика на Хувър в последно време да заплашва и изнудва хората, позовавайки се на своите досиета. Тази борба бе необходимост, родена от ситуацията. Година, година и половина, най-много две — в това време се ширеше тази практика. Но Парис говореше за четири години...

А Джейкъб Драйфус си бе послужил с фразата „четиридесетгодишна служба“, а после споменаваше за изразходването на милиони долари. В онзи тревожен и объркан миг Чансълър бе

помислил, че Драйфус говори лично за себе си. Но сега... *четиридесетгодишна служба... безчет милиони...*

Внезапно жестоките думи на Фредерик Уелс изплуваха в съзнанието му. „Сега страната ни има нужда от мен. Аз трябва да оглавя «Инвър Брас». Другите са стари, слаби! Времето им е минало! Няма друг освен мен!“

Четиридесет години... Четиридесет... Безчет милиони!

Питър си спомни и за писмото на Драйфус до Монтелан. За договора между Кристофър и Парис.

Ние сме просмукани от спомени.

Спомени за какво?

— Кои са членове на тази група? — попита той, втренчил поглед в Монтелан.

— Повече нищо няма да кажа. Вие сте прав, мистър Чансълър. Така и предполагагах. Но не съм дошъл тук да разискваме това. Дойдох да се помъча да ви убедя повече да не се намесвате. Вашето включване бе грешка от страна на един блестящ, но озлобен човек. Нямахте нищо опасно, докато стояхте в тила и се ровехте в миналото, но да действувате на предна линия и да задавате публично въпроси — това вече е катастрофално!

— Вие сте уплашен — с учудване каза Питър. — Давате си вид на спокоен, но дълбоко в себе си сте смъртно изплашен.

— Изплашен сам, разбира се. Боя се и за вас, и за всички нас.

— Това „нас“ означава „Инвър Брас“, така ли?

— И още други. Дълбока пропаст дели народа на тази страна от управниците му. В правителството се шири корупция. Не говоря само за борбата за власт. Конституцията жестоко се потъпква, животът ни е изложен на опасност. Не искам да сантименталнича, говоря ви самата истина. Един човек, който не е роден тук, но който и преди се е сблъсквал с подобни своеволия, най-ясно осъзнава докъде води всичко това.

— А какъв е изходът? И съществува ли въобще?

— Изход естествено има. В суровото безпристрастно прилагане на закона. Безпристрастно, повтарям. Народът трябва да осъзнае действителната заплаха от тези своеволия. Трябва да ги проумее с разсъдъка си, а не да се води от емоционални подбуди и да търси отплата. Системата ще заработи както трябва, ако се създадат условия

за това. Този процес вече започва. Сега не е времето за скандални разкрития. А за сериозни проучвания и размишления.

— Разбирам ви — бавно продума Питър. — Сега не е време за разобличаването на „Инвър Брас“, така ли?

— Да — твърдо изрече Монтелан.

— А може би това време няма да настъпи?

— Може би. Но вече ви казах: времето на „Инвър Брас“ отмина.

— Затова ли сключихте вашия пакт с Джейкъб Драйфус? С Кристофър?

Сякаш някой яростно го плесна през лицето.

— Дълго се колебаех дали да не се свържа с него. Но реших да не го правя. Вие сте се срещали с него, така ли?

— Да.

— Убеден съм, че той е разговарял с вас по същия начин, както и аз. Неговата преданост към родината е безгранична. Той разбира.

— Но аз не разбирам. Не разбирам нито един от вас.

— Защото знаете твърде малко неща. Но от мен повече нищо няма да научите. Само отново ще ви помоля да се откажете от начинанието си. Струва ми се, че ако продължавате, ще ви очистят.

— Това вече ми го казаха. Само един въпрос още: какво се е случило в Часонг?

— Часонг? Битката при Часонг?

— Да.

— Чудовищни загуби. Загинаха хиляди хора заради някаква си незначителна ивица неплодна земя. Мания за величие, която надделя над здравия разум. Това е исторически факт.

Питър усети, че още стиска пистолета в ръката си. Безсмислено беше. Пусна го в джоба си.

— Вървете си в Бостън — изрече той.

— Ще размислите ли внимателно над всичко, което ви казах?

— Да. — Но Питър бе убеден, че трябва да продължи започнатото дело.

За срещата с Даниъл Съдърланд О'Брайън бе избрал малък проток източно от остров Дийл по залива Чезапийк. Там акостираха корабите на търговския риболов, но имаше най-вече рибарски лодки и съдове за стриди, които щяха да останат в залива още седмица-две.

Нямаше изгледи за добър улов, океанът в края на декември не бе гостоприемен.

Вълните непрекъснато се блъскаха в пилоните под доковете. Закотвените край пристана лодки неспирно скрибуцаха и ритмично потропваха ведно с грака на чайките във високото утринно небе.

„Венис. Последният от четиримата“, мислеше Питър, седнал на омасления парапет на един траулер в края на пристана. И последната възможност, като се изключи Браво. Естествено, Питър трябваше отново да се срещне със Сейнт-Клеър, това бе въвн от съмнение. Възможността Съдърланд да бъде предателят на „Инвър Брас“, убиецът със заплашващия шепот по телефона, изглеждаше доста невероятна. Но нещата и без това бяха невероятни. Можеше всичко да се очаква.

Съдърланд му бе казал, че комитетът, сформиран за борба срещу злодеянията на Хувър, е бил разпуснат. Но Съдърланд бе твърдил и още нещо: че досиетата са били унищожени. Като член на „Инвър Брас“ той е знаел, че и двете са лъжа.

Но защо са му на Съдърланд досиетата? Защо му е да убива? Защо му трябва да върви срещу закона, който сам защитава?

Питър почти не виждаше входа за доковете от множеството скрипци, макари и лебедки. Техните остри и черни контури очертаваха върху сивия фон на небето необичаен свод. Той погледна към тясната ивица вода вдясно от него, където в малка рибарска лодка лежеше О'Брайън. После обърна глава наляво, мъчейки се да различи автомобила, скрит между лодките за стриди, вдигнати на сух док за ремонт. В колата чакаше Алисън. Тя държеше в ръка кибрит, с извадена клечка. Трябваше да я запали и поднесе към прозореца в случай, че има някой в автомобила на съдията Съдърланд.

Изведнъж Питър долови приглушеното бръмчене на мощен двигател, то приближаваше брега. Миг по-късно лъчите на два фара се стрелнаха към входа на пристанището и осветиха корпусите на сухия док. Автомобилът продължи напред и се насочи право към широкото пространство между лодките и водата.

Фаровете изгаснаха, оставяйки светлинка в очите на Чансълър. Той приклепна зад парапета на траулера и продължи да наблюдава. Вълните все така се плискаха по пилоните в неравен ритъм. Скърцането на лодките не спираше.

Чу се отваряне на врата, исполинската фигура на Съдърланд изплува от мрака и изпълни огромното пространство под свода от стоманени скрипци и метални въжета по макарите. Тръгна по пристана право към Питър. Стъпваше твърдо и предпазливо, но без колебание.

Достигна края на пристана и застана неподвижно, загледан към залива — гигантска черна фигура на развиделяване точно на ръба на водата. Даниъл Съдърланд гледаше, сякаш бе последният човек на земята, потънал в мисли за кончината на вселената. Или сякаш очакваше някой шлеп да се приближи и да заповядат на грамадния негър да разтоварва.

Питър се изправи, отблъсна се от перилата на траулера, стиснал оръжието в джоба си.

— Добро утро, господин съдия. Или е по-добре да ви наричам Венис?

Съдърланд се извърна и погледна към тесния траулерен мостик, където стоеше Питър. Не каза нищо.

— Казах добро утро! — продължи Чансълър меко, дори вежливо, неспособен да подтисне уважението, което хранеше към този велик човек.

— Чух ви — отвърна Съдърланд със звучния си респектиращ глас. — Нарекохте ме Венис.

— Така сте известен. Това име ви е дадено от „Инвър Брас“.

— Само наполовина сте прав. Името сам си го измислих.

— Кога? Преди четиридесет години?

Съдърланд не отговори веднага. Той сякаш асимилираше думите на Питър едновременно с гняв и изненада, но външно оставаше спокоен.

— Кога — не е важно. Както и името не е от значение.

— Според мен и двете са важни. Значи ли Венис^[1] това, което предполагам?

— Да. Мавърът.

— Но Отело бе убиец.

— Моят мавър не е.

— Тъкмо това искам да открия. Вие веднаж ме излъгахте.

— Аз ви заблудих за ваше добро. Въобще не биваше да се намесвате.

— Омръзна ми все това да чувам. Защо тогава ме намесихте?

— Защото всички останали опити пропаднаха. Струваше си да се опита с вас. Бяхме изправени пред национална катастрофа.

— Заради изчезналите досиета на Хувър?

Съдърланд замълча, без да сменя огромните си черни очи от Питър.

— Значи, сте научили? Вярно е. Тези досиета трябваше да бъдат унищожени, но всички опити да ги открием останаха безуспешни. Браво бе отчаян и прибегна до отчаяни средства. Вие сте едно от тях.

— А защо тогава ми казахте, че досиетата са били унищожени?

— Помолиха ме да потвърдя някои аспекти на историята, която ви бяха разказали. Пък и не исках да приемате нещата твърде надълбоко. Вие сте писател, а не историк. Ако ви бяхме предоставили по-обширна информация, щяхте да се изложите на опасност. Кое не можех да допусна.

— Значи, искахте да ме впрегнете, но не докрай, така ли?

— Да речем.

— Нищо подобно. Има и още нещо. Вие защитавахте интересите на група хора, наречена „Инвър Брас“. Вие сте един от тях. Казахте ми, че неколцина загрижени мъже и жени се съюзили, за да се борят срещу Хувър, и че тяхната група се е разтурила след смъртта му. Но и тук ме излъгахте. Тази група съществува от преди четиридесет години.

— Вие сте дали воля на въображението си и препускате заедно с него. — Съдията дишаше тежко.

— Това не е вярно. Говорих и с другите.

— Какво?... — Самообладанието му изчезна, изчезна и чувството за достойнство, което съпътствуваше всяка фраза. Главата му затрепера от гняв. — Какво, за бога, сте направили?

— Изслушах думите на един умиращ човек. И предполагам, знаете кой е той.

— О, господи! *Лонгуърт!* — Чернокожият гигант се вцепени.

— Вие знаете! — След този шок Питър не можа да си поеме дъх. Мускулите му се стегнаха, стъпалата му се подхлъзнаха, но се закрепиха. Съдърланд беше! Никой от останалите не направи връзката! А Съдърланд веднага свърза нещата! Не би могъл да знае, нямаше откъде да знае, ако не бе преследвал Варак и не бе подслушвал разговорите в хотел „Хей-Адамс“.

— Сега ми става ясно — заговори съдията със зловец монотонен глас. — Вие сте го открили в Хавай, Бие сте го докарали обратно тук, вие сте го унищожили. Налучкали сте веригата от събития, които биха накарали манаците да излязат извън кожата си. Да вият като псета из улиците с техните обвинения за заговори и какво ли още не! Това, което извърши Лонгуърт, бе наложително. Трябваше да стане!

— За какво, по дяволите, ми говорите? Лонгуърт бе Варак и вие много добре знаете! Той ме откри! Той спаси живота ми и умря пред очите ми!

Съдърланд сякаш загуби равновесие. Дъхът му секна, огромното му тяло се заклати, готово всеки момент да падне. После заговори мъчително:

— Значи, Варак. Допусках, но не исках да повярвам. Той е работел с други. Мислех си, че е някой от тях. Но не и Варак. Раните от детството му останаха незаличени. Той не е могъл да устои на изкушението. Искал е да държи в ръце всички оръжия.

— Да не би да искате да ме убедите, че той е взел досиетата? Няма да мине. Досиетата не са у него.

— Предал ги е на някой друг.

— Какво? — Чансълър пристъпи крачка напред, замаян от думите на съдията.

— Омразата му бе неукротима, а чувството му за справедливост — доста изкривено. Той имаше едничка цел — отмъщението. И досиетата му го осигуряваха.

— Каквото и да говорите, не е така! Варак отдаде живота си, за да открие тези досиета. Лъжете ме! От него научих истината! Той ми каза, че досиетата са у единия от вас четиримата!

— Ако... — Съдърланд отмести поглед към водата. Зловещата тишина се нарушаваше от плясъка на вълните. — Господи! Ако само беше дошъл при мен. — Той отново се обърна към Питър. — Можех да го убедя, че съществуват и по-сигурни пътища... Само ако бе дошъл при мен...

— Защо? Та вие не сте във съмнение. С другите вече говорих. Вие сте още под подозрение! Вие сте един от четиримата!

— Вие сте нахален млад глупак! — прогърмя Даниъл Съдърланд и гласът му отекна в целия залив. После заговори тихо и напрегнато:

— Излъгахте. Казахте, че сте се срещали с останалите. Добре, нека ви кажа, че досега много по-резултатно ви мами друг!

— Какво значи това?

— Значи, че знам у кого са досиетата. Знам го от няколко седмици! Наистина са у един от четиримата, но не у мен. И не беше толкова трудно да го откроя. По-трудното ще бъде да се измъкнат от този човек. Да се склони един губец разума си човек към сътрудничество. А вие с Байрак направихте това невъзможно!

Питър гледаше недоумяващо черния великан.

— И вие никому дума не сте казали...

— Не можех! — прекъсна го съдията. — Трябваше да се овладее положението, рискът е прекалено голям. Той работи с наемни убийци. С тия досиета държи като заложници хиляди хора. — Съдърланд пристъпи към Чансълър. — Казахте ли някому, че идвате тук? Обърнахте ли внимание дали не ви следят?

Чансълър поклати глава:

— Аз пътувам със своя охрана. Никой не ме е следил.

— Вие пътувате с какво?

— Не съм сам тук — кротко отговори Питър.

— С вас има други?

— Да — потвърди Чансълър, изтръпнал от внезапния ужас, който обхвана стария човек. — Той е с нас.

— О'Брайън?

— Да.

— О, господи!

Изведнъж се разнесе силен плясък. Не можеше да се сбърка с плясък на риба. Под кея имаше човек. Питър се затича към края на пристана.

Зад гърба му се разнесоха два бързи изстрела. Идеха откъм лодката на Куин! Чансълър се смъкна ниско и се прилепи до дъските. От — всички страни затрещяха гърмежи: от самата вода, от околните лодки. По свистенето на куршумите личеше, че се използват заглушители. Питър се обърна наляво, търсейки инстинктивно укритието на близките пилони. Един куршум се разби в дървото точно пред главата му. Той притвори очи и ги отвори само за миг, колкото да види огнения език точно срещу себе си. Той изтегли пистолета и гръмна панически.

Чу се писък, нечие тяло се строполи и удряйки се в невидими предмети, се катурна във водата.

Някой изръмжа встрани. Чансълър се извърна. Човек в мокър черен костюм се — катереше по ръба на пристана. Питър се прицели и гръмна. Черното чудовище изви назад гръб, после плонжира напред с намерение да го достигне.

Алисън! Трябваше да стигне до нея! Отстъпи крачка и усети допир до човешка плът. Тялото на Съдърланд! Лицето му покрито с кръв, кървави петна имаше навсякъде по палтото му.

Черният гигант бе *мъртъв*.

— Чансълър! — крещеше О'Брайън, гласът му се извисяваше над гърмежите. Защо го викаше? За да го убие? Кой бе О'Брайън? Какъв бе О'Брайън?

Не бива да отговаря. Не бива да се превръща в мишена. Инстинктът за самосъхранение го накара да побърза. Прекрачи трупа на Даниъл Съдърланд и се насочи към стоманените кранове в началото на пристана. Залази на четири крака, лягаше по корем, въртеше се, лъкатушеше по мръсните греди колкото се може по-бързо.

Изсвистя рикоширащ куршум. Забелязали са го! Вече нямаше избор: леко се надигна от земята, краката му се подгънаха от страх, и се затича към черните метални кранове. После се хвърли към свода от макари, свърта вдясно и се скри зад техния стоманен щит.

— Чансълър! Чансълър! — Виковете на О'Брайън отекваха над тътена на куршумите. Но Питър не му обърна внимание. Съществуваше само едно обяснение: човекът, на когото той бе съчувствувал, от когото се бе възхищавал, комуто бе поверил живота си, го бе вкарал в капан!

Последва усилена стрелба, след нея експлозия. Пламъци обгърнаха кърмата на един недалечен траулер. Втори взрив — пламна друга лодка. Чуха се викове, команди. Хора тичаха по вълнолома и скачаха във водата. В тази суматоха стрелбата затихна. Отново екна взрив и трета лодка избухна в пламъци. След нея изстрел — и някой извика. Извика нещо.

Думите му не можаха да се разберат. Но една дума се чу отчетливо: Часонг.

Часонг!

Това бе последен вик на ранения — предизвикателство в лицето на смъртта — само така можеше да се охарактеризира този фанатичен вопъл. На езика, напълно непознат на Варак! Сега го чу и Чансълър — незнаен, нечуван досега език.

Тътенът затихна. Двама мъже в мокри дрехи се покатериха на малкия пристан, където лежеше мъртвият Даниъл Съдърланд. От отсрещния кей долетяха три последователни изстрела. Един рикоширащ куршум отскокна от предавателната кутия над главата на Питър и заседна в дъските до него. Нечия фигура бягаше напред, стигна калния бряг и залегна зад обърната лодка. Само след секунди отново се изправи и побягна в тъмнината.

Това бе О'Брайън! С невярващ поглед Питър гледаше как човекът се изгуби в горичката край пристанището.

Престрелката замря съвсем. Откъм залива отвъд пристана забоботи двигател на моторница. Чансълър не можеше повече да чака. Изпълзя от прикритието си, изправи се и хукна между лодките към автомобила.

Алисън лежеше на земята до колата. Очите ѝ замъглени, тялото ѝ трепереше. Питър коленичи до нея и я взе в обятията си.

— Мислех, че повече няма да те видя жив! — прошепна тя, впи пръсти в него и притисна мократа си буза до лицето му.

— Ела! Да бягаме! — Той я изправи на крака, отвори вратата на колата и я бутна вътре.

На пристана настъпи оживление. Моторницата се бе изравнила с брега. Гневно спореха, някои от мъжете наскочаха и се отпавиха към брега.

Сега бе моментът да се махнат. След секунди ще бъде вече късно. Той се огледа и превъртя ключа. Моторът изхърка, но не запали.

От утринната влага! Колата не бе карана няколко часа!

Дочу викове откъм вълнолома. Чу ги и Алисън. Тя веднага грабна пистолета от седалката. Автоматически, с бързина, в която личеше опитът, тя отвори пълнителя.

— Само два патрона! Други имаш ли?

— Патрони? Не! — Питър отново завъртя ключа и натисна газта.

Измежду корпусите на траулерите изникна човек с мокри дрехи и се затича към тях.

— Внимавай! Пази си очите! — извика Алисън. Прицели се и гръмна. Гръмотевичен взрив разтърси колата. Страничното стъкло зейна. Моторът запали.

Чансълър включи на скорост и натисна газта. Колата лудешки скокна напред. Той изви вдясно, автомобилът поднесе, пръскайки кал и прах. Изправи волана и потегли към изхода.

Последваха изстрели. Задното стъкло се разби на парчета. Чансълър дръпна Алисън на пода и изви вляво. Но тя не се задържа дълго долу, понадигна се и изстреля последния куршум. За кратко гърмежите зад тях престанаха.

После отново засвириха диви, отчаяни куршуми, но без попадение. Питър стигна изхода и пое пътя през горичката, който извеждаше на главното шосе.

Останаха сами. Преди час бегълците бяха трима, сега само двама.

Бяха се доверили изцяло на Куин О'Брайън, а той ги предаде.

Към кого можеха да се обърнат сега за помощ?

Домовете и службите бяха под наблюдение. Приятели, познати бяха също под наблюдение. Телефоните се подслушваха, колата им се знаеше. Скоро патрулни коли щяха да ги затърсят по шосета и пътища.

Питър усети, че в него настъпва коренна промяна. Дори взе да се пита дали промяната е действителна или отново плод на въображението му. Каквато и да бе, бе й благодарен, че настъпи.

Страхът — чувството за пълна безпомощност — се замени с ярост.

Той стисна волана и продължи напред, а в ушите му още кънтеше предсмъртният фанатичен вик.

Часонг!

След всичко изприказвано дотук, Часонг си оставаше ключът към загадката.

[1] Venice (англ.) — Венеция. — Б. р. ↑

Хората не знаеха нищо за съдбата им. В емисиите си радиото не споменаваше нищо за тях, снимките им не се появяваха във вестниците или телевизионните предавания. Но въпреки всичко те бягаха и се криеха, защото отникъде не очакваха закрила: бяха нарушили законите, имаше и жертви. Ако сами се предадяха, щяха да се изложат на безброй нови опасности. Неизвестните хора бяха навсякъде в правителството.

Разкритието на личните досиета на Хувър бе тяхната единствена надежда за спасение.

Смъртта ги бе приближила към разкритието. Варак бе казал, че досиетата са у един от четиримата. Питър прибави и пети. Сега Драйфус бе мъртъв, Съдърланд бе мъртъв и оставаха трима. Банър, Парис и Браво.

Фредерик Уелс, Карлос Монтелан, Мънро Сейнт-Клеър.

Досега много по-резултатно ви мами друг.

Но ключът към загадката бе ясен. Часонг. Тук нямаше заблуда. Някой от тримата живи членове на „Инвър Брас“ бе някак си дълбоко и неразривно свързан с масовите кланета в Часонг преди двадесет и две години. И този човек държеше досиетата.

Питър си припомни думите на Рамирес, че участници в Часонг има в много болници за ветерани из цялата страна.

Имаше надежда — макар и слаба — да подразбере нещо от останалите живи участници в битката. Едва ли можеха да си спомнят ясно всичко, но бе уверен, че това е единствената стъпка, която може да предприеме засега. А може би и последната.

Мислите му го върнаха към Алисън. Сега и в нейните гърди пламтеше ярост, която я правеше изобретателна и решителна. Дъщерята на генерала все още имаше добри връзки и реши да се възползува от тях. През дългогодишната си служба генералът бе направил много добрини. И тя реши да се обърне към онези, за които бе сигурна, че са далеч от непосредственото наблюдение на Пентагона.

Обади се на хора, с които не бе разговаряла от години, и потърси от тях подкрепа, която трябваше да ѝ се окаже лично, без излишни въпроси.

И за да не описва ситуацията само на един човек, тя се обърна за съдействие към неколцина.

Един полковник от Военновъздушните сили, на работа в НАСА, им определи среща в Лоръл и им отстъпи своята кола. Автомобилът на О'Брайън бе скрит в гората по поречието на реката Нантикоук.

Един капитан от артилерията им запази на свое име стаи в малък хотел на „Холидей-ин“, недалеч от Аръндел.

Един подполковник от Военноморските сили, някогашен морски капитан от Омаха, им донесе в Аръндел три хиляди долара. И прие — без никакви въпроси — бележка от Чансълър до Джошуа Харис, в която се настояваше литературният агент да изплати на приносителя заетата сума.

Последното, което им трябваше, се оказа най-сложно: сведения за ветераните от Часонг. И по-специално — местонахождението на осакатените оцелели участници. Но ако съществуваше място под денонощно наблюдение, това бе документацията за Часонг. Те трябваше да действуват, без да забравят, че невидими лица ги следят и очакват да проявят и най-малък интерес към този въпрос.

Наближаваше осем вечерта. Подполковникът току-що си бе тръгнал и трите хиляди долара лежаха небрежно разпилени по масата. Питър се отпусна уморено в леглото и опря глава в таблата. Алисън седеше на бюрото в другия край. Имаше пред себе си бележки с десетки имена, повечето задраскани по една или друга причина. Тя се усмихна.

— Винаги ли така безучастно се отнасяш към парите?

— А ти винаги ли така вещо си служиш с оръжие?

— Целият ми живот е преминал край оръжия. Което не значи, че не съм против тях.

— През целия ми живот само в последните три и половина години съм имал пари. И нямам нищо против тях?

— Баща ми няколко пъти седмично ме водеше на стрелбищата. Когато нямаше хора, разбира се. Знаеш ли, че можех да разглобявам карабина и пистолет 45-и калибър със завързани очи още като бях тринадесетгодишна? Господи, колко му се искаше да съм се родила момче!

— Господи, колко е грешал! — Чансълър повтори интонацията ѝ.
— Какво ще правим със списъците на оцелелите ветерани? Нещо дойде ли ти наум?

— Да. В болницата „Уолтър Рийд“ познавам един лекар. Фил Браун. Беше фелдшер в Корея, когато баща ми го откри. Излиташе с хеликоптер до бойните линии и се грижеше за ранените, когато лекарите отказваха. По-късно баща ми му помогна, той завърши медицина на разноски на армията. Беше бедно момче, иначе едва ли би могъл да следва.

— Това е било преди много, много години.

— Да, но поддържаха връзка. Ние поддържахме връзка помежду си. Струва си да опитам. За никой друг не мога да се сетя.

— Опитай се да го накараш да дойде! Не ми се ще да говорим по телефона.

— Ще опитам — отвърна Алисън.

След около час един строен четиридесет и три годишен армейски лекар влезе в апартамента и прегърна Алисън. „В него има нещо приветливо и добродушно“, помисли Питър и лекарят веднага му хареса, макар че разбра какво точно значеха думите на Алисън „ние поддържахме връзка“. Сега те бяха близки приятели, някога са били още по-близки.

— Фил, така се радвам да те видя!

— Мъчно ми е, че не можах да дойда на погребението на Мак — отвърна докторът, прегърнал Алисън през раменете. — Реших, че ти ще разбереш. Не бих могъл да издържа лицемерните слова на ония мръсници, които искаха да му смъкнат пагоните.

— Това е Питър Чансълър — прекъсна го Алисън.

Докторът го изгледа и му подаде ръка.

— Ти си станала по-взискателна в избора си на приятели, Али, браво... Харесвам книгите ви, Питър. Нали мога да ви наричам така?

Чансълър се вгледа в майора, забеляза внезапната загриженост, която се появи в очите му, и твърдостта, скрита зад вежливия тон.

— Мисля, че можеш да му разкажеш всичко.

— Така ще е най-добре — каза Браун. — Алисън значи много за мен. Баща ѝ изигра важна роля в живота ми.

Разказаха му всичко. Алисън говореше, Питър допълваше. Разказът им подеждаше като лекарство: най-накрая имаха на кого да

се доверят. Алисън започна да обяснява събитията в Токио преди двадесет и две години. Запъна се, когато трябваше да разкаже как майка ѝ я напада. Нямахше сили да продължи.

Докторът коленичи пред нея.

— Чуй — заговори той с професионален тон. — Искам да науча всичко. Разбери, трябва да го знам.

В гласа му прозвуча мек, но решителен подтик.

Когато тя свърши разказа си, той кимна към Питър и стана да си налее питие. Чансълър се приближи до Алисън и я прегърна.

— Подлеци! — рече Браун, въртейки чашата в ръка. — Халюциногенни вещества, с това са я блъскали. Може да са ѝ давали морфин или кокаин, но халюциногените предизвикват разстройство в зрението, това е главният им симптом. По онова време сериозно изпитваха препаратата. *Подлеци!*

— Какво значение има наркотикът, който са ѝ давали? — запита Чансълър, без да сменя ръка от Алисън.

— Може би е без значение — отвърна Браун. — Но в случая е важно. Опитите бяха твърде ограничени и строго секретни. Някъде съществуват сведения за тях. Но кой знае къде! От тях бихме могли да научим целта и програмата за използването им, да научим имена и дати, да разберем степента на разпространението им.

— Аз бих предпочел да се срещна с участници в битката при Часонг — каза Питър. — С някои от оцелелите, колкото с по-висок ранг, толкова по-добре. С тези по ветеранските болници. Но нямаме време да препускаме из страната и да ги търсим.

— Смятате чрез тях да се доберете до някакъв отговор?

— Да. Часонг се е превърнал в култ. Чух го в предсмъртния вопъл на един прострелян, сякаш принасяше себе си в жертва. Тук не се лъжа.

— Съгласен съм — кимна Браун. — Но защо не допуснем, че тази саможертвеност иде като проява на отмъщение? Възмездие за дейността на съпругата на Мак? — Той погледна към Алисън. Погледът му просеше извинение. — Тя самата не си е давала сметка за своите действия, но отмъстителите едва ли го знаят.

— Тъкмо в това е въпросът — прекъсна го Питър. — Последователите, готови да се жертвуват, са все редови, няма хора от командния състав. Затова едва ли знаят нещо за майка ѝ. Вие го казахте

и Рамирес го потвърди. Опитите са били ограничени и секретни. Само неколцина са били посветени в тях. Така че връзката се губи. Но нещо друго е станало в Часонг. Варак го бе надушил, но не можа да го определи, затова го нарече примамка.

— Примамка ли?

— Да. Уловка. В същото блато, но друга патица. Мак палачът няма нищо общо с действията на жена си. Разкъсаната нощница върху пода на кабинета в Роквил, счупените чаши, парфюмът — всичко това цели да ни хвърли на погрешна диря. Да ни хвърли към действията на една умствено разстроена жена, манипулирана от врага. Те смятаха, че ще се хвана за уловката. И наистина се хванах. Но не стигнах доникъде. Нещо друго е станало в Часонг.

— Откъде знаете? Защо сте толкова сигурен?

— Защото същата ситуация съм сътворил сам. В книгите си.

— Във вашите книги? Я оставете тия приказки. Питър, тук говорим за действителни неща.

— Бих ви отговорил, но ще ме вържете и ще ме подложите на медицинско изследване. Моля ви, само дайте ми колкото можете имена на оцелели участници в Часонг.

Майор Филип Браун, военен лекар, прочете документа, който бе изработил сутринта. Остана доволен от себе си. Документът бе достатъчно дискретен, за да не събуди никакви подозрения.

Този документ би му осигурил достъп до хилядите микрофилмирани сводки, в които се уточняваше характерът на заболяването и местонахождението на инвалиди, прекарващи остатък от живота си във ветеранските болници из цялата страна.

Майор Браун теоретически разглеждаше случаите на ускорено преждевременно застаряване на някои тъкани на вътрешните органи у инвалиди в сравнение с този процес у здрави хора. Тези инвалиди бяха служили в Корея и провинцията Чананг. Допускаше се вирусна зараза по кръвните пътища. Вирусът изглеждаше латентен, но в същност той е бил молекулярно активен. Предполагаше се, че причинителят е hupobius, микроскопичен антиген, разнасян от насекоми, типични за провинцията Чананг. Налагаше се неотложно изследване на вируса.

Това бе ефектна измислица. Майорът нямаше представа дали въобще съществува антиген hupobius. Но реши, че ако го измисли, то едва ли някой ще го оспори.

Така Браун влезе в хранилището на микрофилми. Въобще не спомена за Часонг пред дежурния сержант. Напротив, остави го сам да му избере необходимото. Момчето усърдно се зае с издирването. Влезе сред металните шкафове и се върна с нужните микрофилми.

След три часа и двадесет минути Браун вече си ги прожектираше. Бе свалил куртката си и я бе преметнал през стола. Бе също развързал връзката и разкопчал ризата си. Облегна се назад зашеметен.

В тези стотици метри филми никъде не се споменаваше за Часонг. Никъде.

Сякаш Часонг въобще не бе съществувал. Сякаш там нищо не се бе случило, съдейки по филмовата документация на болницата „Уолтър Рийд“.

Той върна касетките на сержанта. Браун знаеше, че трябва да е предпазлив, но независимо от огромния риск длъжен бе да действа. Да се измъкне от задънената улица.

— Извадих голяма част от това, което ми бе необходимо — заговори той, — но струва ми се, че не съм изгледал всичко. Hupobius е от подгрупата Ss и е изолиран от подвижните лаборатории в района около Пхенян. Някои от данните го сочат в провинция Часонг. Имате ли въобще такъв индекс?

Очите на сержанта блеснаха като при споменаване на нещо познато и той отговори веднага:

— Часонг? Да, сър, това ми е познато. Скоро го гледах, мъча се да си спомня къде.

Сърцето на Браун заби лудо.

— Може да се каже важно, сержант. То е само една линия от спектрографа, но нищо чудно да излезе тази, която търсим. Този вирус е жестоко нещо. Опитайте се да си спомните.

Сержантът се надигна от стола си и се приближи към бюрото, все още смръщил вежди:

— Мисля, че заявката бе дадена през дежурството на, другата смяна и бе отбелязана в дясната крайна колонка. Това рядко става, затова ми се е набило в очите.

— Защо рядко? Какво необичайно има?

— В дясната колона се отбелязват филмите за изписване. Те се дават на ръка и се изнасят оттук. Иначе повечето ги ползват на място, както вас.

— Това горе-долу кога е станало?

— Най-много преди ден-два. Сега ще проверя. — Той изтегли металното чекмедже от рафта. — Ето го. Вчера следобед. Отчислени са дванадесет филма. Всичко за Часонг. Изписването си е струвало труда.

— Защо?

— Най-малко два дни са нужни, за да се изгледа целият материал. Дори се учудвам, че са били сверявани по тоя начин.

— Какъв начин?

— По кодирани индекси. За строго секретно. Ще ви трябва разрешение за засекретената картотека, за да ви дадем филмите, и макар да сте лекар, няма да ги получите.

— Защо?

— Чинът ви не е достатъчно висок, сър.

— А кой тогава е могъл да ги изпише?

— Някой си генерал Рамирес.

Браун свърна по автомобилната алея на огромния Център за обработка на информация в Маклийн, Вирджиния. Вляво се намираще будката на пазача. Отпред имаше бариера с неизбежния надпис: „Само за висши държавни служители“.

Не бе леко да убеди дежурния сержант в хранилището, че ако измират хора, защото някой си генерал Рамирес е изтеглил филмите, проследяващи смъртоносния вирус *hipobius*, то самият сержант също ще бъде подведен под отговорност.

Освен това, настоя Браун, той бил готов да поеме пълна отговорност — и като военен, и като лекар — и да запише своето име под номерата на микрофилмите. Сержантът не му даде самите микрофилми — само номерата им; „Отделът за сигурност“ към болницата щеше да му осигури изваждане на дубликат в Маклийн.

Докторът съзнаваше, че цели да уреди свои лични сметки с Рамирес. Генералът бе допринесъл за гибелта на Макандрю, а Макандрю бе дал път в живота на Фил Браун, бедното селско момче от

Небраска. Ако Рамирес се възпротивеше, той можеше да възбуди оплакване срещу него.

Но имаше чувството, че генералът няма да стигне дотам.

Не бе трудно да се оправи с „Отдела за сигурност“ към болницата. Използува изготвения документ, за да внуши на отговарящия офицер, който не бе медицинско лице, необходимостта да му осигури пропуск за Маклийн.

Браун показа пропуска на цивилния пазач на входа в Маклийн. Той натисна копчетата на компютър. На миниатюрния екран се появиха малки зелени цифри и докторът бе пуснат до съответния етаж.

Главното е, мислеше си Браун, влизайки в секция „М“ за обработка на информация, че след като бе взел серийните номера на филмите, изписани от Рамирес, нищо повече не му е нужно. Всеки микрофилм имаше своя специфична идентификация. С пропуска му на лекар всякакви пречки отпаднаха от пътя му. Само след десетина минути той седеше пред твърде сложна апаратура, която, макар и странно, имаше вид на старовремска мовиола.

След още десетина минути разбра, че дежурният сержант от хранилището не е бил прав, че два дни са нужни да се изгледа целият материал. Напротив, не бе нужен дори и час. Браун не знаеше точно на какво бе попаднал, но той гледаше, не вярвайки на очите си, кадрите, които пробягваха на малкия екран.

От стотиците бойци в битката за Часонг само тридесет и седем бяха оцелели. Това само по себе си бе ужасяващо, но състоянието на тези тридесет и седем оцелели бе направо чудовищно. И в пълно противоречие с всяка възприета психологическа практика! Обикновено събираха на едно място инвалиди от една и съща бойна операция. Тъй като прекарваха остатъка от живота си по клиники, бойните другари бяха едничкото, което им оставаше. Семействата и приятелите все по-рядко ги посещаваха и тия хора се превръщаха в отблъскващи сенки в отдалечени болници.

А тридесетте и седем ветерани от Часонг бяха педантично изолирани един от друг. По-точно, тридесет и един бяха пръснати из тридесет и една различни болници в страната, от Сан Диего до Бангор.

Останалите шестима бяха на едно място, но тази близост бе безсмислена. Намираха се в най-строго охранявана психиатрична клиника на десет мили западно от Ричмънд. Браун знаеше точно

мястото. Там пациентите бяха освидетелствувани луди — повечето от тях опасни, със склонност към убийство.

Но все пак бяха на едно място. Неприятна перспектива наистина, но ако Чансълър се надяваше да изтръгне нещичко от тях, Браун бе готов да вземе имената им. От гледна точка на писателя тези обстоятелства можеха да се приемат за благоприятни. Ако някои от тези пациенти, чиято умствена деградация бе причинена в Часонг, бяха в състояние да разговарят, от тях можеха да се научат доста неща. По несъзнателен път, без възпиращите задръжки на здравия разум. Причината за умопомрачението рядко се заличава от съзнанието на болния.

Имаше нещо, което смущаваше доктора, но той не можеше да го определи, а бе така изтощен, че нямаше сили да се размисли. Съзнанието му бе жестоко затормозено и отказваше да му се подчинява.

Искаше час по-скоро да се измъкне от Центъра за обработка на информация и да излезе на чист въздух.

Питър имаше усещането, че влизат не в болница, а в затвор. Хигиенизиран концентрационен лагер.

— Не забравяйте, че се казвате Конли и сте специалист от МН подгрупа — каза Браун. — Аз ще разговарям.

Минаха по дълъг бял коридор с метални врати от двете страни. До вратите имаше малки прозорчета с плътни стъкла, през които Питър можеше да зърне обитателите вътре. Големи мъже лежаха сгърчени на голия под, мнозина потънали в собствените си мръсотии. Други се движеха напред-назад като животни и щом зърнеха непознат в коридора, приближаваха към прозорчето изкривени лица. А трети гледаха с празен поглед навън, потънали в мълчаливо забвение.

— С тези гледки не може да се свикне — заговори придружаващият ги психиатър. — Човешки същества, стигнали най-последна степен на деградация. А някога те са били мъже. Това не бива да забравяме.

На Питър му трябваше време да осъзнае, че лекарят говори на него. В същото време бе сигурен, че лицето му изразяваше състрадание, любопитство и отвращение.

— Бихме искали да разговаряме с оцелелите от Часонг — рече Браун, облекчавайки Чансълър от необходимостта да отговори. — Ще ни съдействувате ли?

Психиатърът не скри изненадата си, но и не възрази.

— Бяха ми казали, че искате кръвни проби.

— И това, разбира се. Но и да поговорим.

— Двама от тях, не могат да говорят, трима обикновено отказват. Първите са в кататония, другите са шизофреници. Стоят тук от години.

— Това прави петима. А шестият? Той би ли си припомнил нещо? — запита Браун.

— Положително не това, което бихте искали да чуете. Той е агресивен, готов е да убива. И всичко е в състояние да го докара до ярост — било жест с ръка, било светлина от крушка. Той е в усмирителна риза.

На Чансълър му призля. Болката отново го удари в слепоочията. Напразно бяха били пътя, нищо нямаше да научат.

— Къде са те? Хайде по-бързо да свършим — в тона на Браун се долови същото отчаяние.

— Всички са заедно в една от лабораториите в южното крило. Подготвени са за вас. Насам.

Стигнаха до дъното на коридора и свърнаха в друг, по-просторен коридор. Там имаше отделни затворени кабинки, някои с пейки край стената, други с маси в средата. Всяка кабинка отпред имаше прозорец със същото плътно стъкло, както стаите в другия коридор. Психиатърът ги отведе към, последната кабинка.

Чансълър вторачи поглед през стъклото, дъхът му замря и очите му се разшириха. Вътре седяха шестима души в свободни дрехи без колчета. Двама с безличен поглед седяха неподвижно на пейките. Трима се въргалиха по пода, телата им се гърчеха а страхотни, мъчителни конвулсии — приличаха на гигантски насекоми, които се имитират едно друго. Шестият стоеше в ъгъла, вратът и раменете му потрепваха, лицето му се гърчеше в невъобразими гримаси, ръцете му стегнати с усмирителната риза.

Но не само видът на тия жалки, получовешки същества накара Питър да потръпне от чудовищен ужас, а и цветът на кожата им.

Те всички бяха черни.

— Ето какво било — прошепна Браун. — Буквата „н“.

— Кое? — едва чуто промълви Чансълър, жестоко потресен.

— Тази буква бе навсякъде. Не ми направи впечатление, защото търсех други факти. След всяко име буквата „н“. След стотиците имена. *Негър*. Цялата войска в Часонг е била от негри.

— Геноцид — бавно изрече Питър, вцепенен от погнуса и страх.

Препускаха на север в пълно мълчание, всеки потънал в собствените си мисли, всеки разяждан от непознат досега ужас. Но и двамата отлично знаеха как трябваше да действуват: трябваше да се срещнат с генерал Пабло Рамирес.

— Ще го хвана тоя кучи син — каза Браун, щом излязоха от болницата.

— Всичко е безсмислено — рече Чансълър, съзнавайки, че това не е отговор. — Съдърланд бе чернокож. Връзката води единствено към него. Но той е мъртъв.

Мълчание.

— Аз ще му позвъня — каза накрая Браун. — Не вие. С вас той няма никога да иска да се срещне. А има толкова начини един генерал да бъде внезапно командирован в другия край на света.

Влязоха в един ресторант в колониален стил. Такива сякаш никнеха като гъби из Вирджиния. В дъното на полуосветения коридор имаше телефонна кабина. Чансълър почака пред отворената врата. Докторът влезе и набра номера на Пентагона.

— Майор Браун — раздразнено изрече Рамирес. — Какво толкова неотложно има, че не може да го съобщите на секретаря ми?

— Повече от спешно, генерале! А вие сте генерал според заявката в хранилището за микрофилми на „Уолтър Рийд“. И въпросът наистина е спешен.

Мигновеното мълчание издаде удивлението на генерала.

— За какво говорите? — едва чуто запита той.

— За тежка медицинска злополука, сър. Имам задачата като лекар да изследвам вирусна зараза, която води началото си от Корея. Изолирахме различни райони. Един ст тях бе Часонг. Но цялата документация за загубите в Часонг е иззета на ваше име.

— Часонг е най-строго засекретена операция — бързо изрече генералът.

— Но не от медицинска гледна точка — прекъсна го Браун. — Тук кле имаме предимство. Получих право да прегледам копията в Центъра за преработка на информация... — Той замлъкна, сякаш не знаеше как да продължи.

Рамирес не издържа на напрежението.

— И какво искате да кажете?

— Тъкмо това, сър. Не зная как точно да се изразя, но като военен на военен ще ви призная, че съм изплашен до смърт. Стотици убити в Часонг. Стотици пропаднали без следа. Цялата войска от негри. Само тридесет и седем живи. Освен шестимата напълно луди, останалите тридесет и един са разхвърляни в тридесет и една различни болници. Всички черни, всички изолирани. Това противоречи на всякакви общоприети норми. Не ме интересува, че оттогава са минали двадесет и две години. Ако това излезе на бял свят...

— Кой друг е в течение на тези сведения? — прекъсна го Рамирес.

— Засега знам само аз. Обаждам ви се, защото вашето име...

— На никого не казвайте! — рязко отсече генералът. — Това е заповед. Сега е пет и половина. Елате у дома ми в Бетезда. В седем часа. — Рамирес продиктува адреса си и затвори.

Браун излезе от кабината.

— Готово. Имам време. Да похапнем.

Дъвчеха механично, почти не разговаряха.

Поднесоха им кафето. Браун се наклони напред и попита:

— Как си обяснявате поведението на О'Брайън?

— За мен е загадка. Непонятен ми е като самия Варак. Готови са да убиват хора, да жертвуват собствения си живот и за какво? Имат такива представи за живота, които яе мога да проумея. — Той замлъча и се замисли. — О'Брайън се опита да ми разясни. Когато веднъж говорехме за Варак, той каза, че животът и смъртта за него не са от значение. За него най-главното е да разреши определен проблем.

— Това е невероятно.

— Направо нечовешко.

— И все пак то не дава отговор за О'Брайън.

— Има друго нещо. Той фигурира в досиетата. Казваше ми, че е готов да се подложи на изпитание, но не бе сигурен доколко... Сега вече знаем отговора.

Нещо привлече погледа на Питър към верандата навън. Здрачаваше се и запалиха външното осветление. Направо застина. Ръката му се вцепени, не можа да откъсне чашата от устните си, а очите си — от силуета на мъжа от верандата.

Имаше чувството, че ще полудее, че съзнанието му не издържа на напрежението на бързоменящите се моменти на реалност и фантазия. Но постепенно осъзна, че бе виждал човека навън и зад друг прозорец, на друга веранда. Човек с револвер!

Той бе същият! Тогава стоеше на верандата на старата викторианска къща в залива Чезапийк. Шофьорът на Мънро Сейнт-Клеър. Чакаше ги и се бе приближил да провери все още ли са вътре.

— Следят ни! — прошепна Чансълър на Браун.

— Какво?

— На терасата има човек, който наднича вътре. Не гледайте натам! Сега се отдалечава.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Това е човек на Сейнт-Клеър. Щом като е тук, значи, че ни е следил през цялото време. Знае, че Алисън е в Аръндел. — Питър скокна на крака, като се мъчеше да прикрие уплахата си. — Отивам да позвъня.

Алисън вдигна телефона.

— Слава богу, че си там. Слушай внимателно и прави каквото ти кажа! Обади се на онзи подполковник, който ни даде парите. Помоли го да дойде и да стои при теб. Кажи му да дойде въоръжен. Докато пристигне, свържи се с охраната на хотела, кажи им, че съм се обадил и настоявам да те заведат в ресторанта. Там винаги има много хора. Чакай там подполковника! Действуй!

— Добре — отвърна Алисън, усетила паниката в гласа му, — но обясни ми защо?

— Следят ме. Не знам откога.

— Разбирам. При теб всичко наред ли е?

— Да. Което значи, че ни следят, за да видят къде ще ги отведем. А не за да ни навредят.

— А има ли къде да ги отведете?

— Да. Нямам време за разговори, направи каквото ти казах. Обичам те! — Той закачи слушалката и се върна на масата.

— Там ли беше? — запита Браун. — Всичко е наред, нали?

— Да. Ще повика друг приятел на генерала да стои при нея.

— Той имаше много приятели. Така съм по-спокоен. Както сте се досетили, това момиче ми е твърде скъпо.

— Досетих се.

— Щастливец. На мен не ми провървя.

— Недоумявам защо.

— Нищо чудно. Тя не искаше никакви трайни връзки с хора в униформа. Не го криеше дори когато... Какво ще правим сега?

Тази рязка промяна на темата би се сторила забавна на Питър при други обстоятелства.

— Силен ли сте?

— Странен въпрос. Какво имате пред вид?

— Можете ли да се биете?

— Не бих желал. Не ме каните на дуел, значи, говорите за човека отвън.

— Може би не е само той.

— Тогава още по-неприятливо. Какво възнамерявате?

— Не искам да ни проследят до Рамирес.

— И аз не искам. Тогава нека първо открием този сам ли е, или са повече.

Беше сам. Стоеше облегат на своята кола в дъното на паркинга, под клоните на едно дърво и гледаше към изхода. Чансълър и Браун излязоха от страничния вход. Човекът на Сейнт-Клеър не ги забеляза.

— Чудесно — прошепна Браун. — Сам е. Ще се върна и ще излиза през главния вход. Ще ме видите, като маневрирам колата. Успех!

— Надявам се, че знаете какво вършите.

— По-добре е да минем без бой. Иначе може и да загубим. Изчакайте малко. Трябва ми време.

Питър остана в мрака на страничния вход. Видя как шофьорът на Сейнт-Клеър се дръпна от капака на колата навътре към дървото и се скри от погледа му. Той бе забелязал Браун да излиза от главния вход. Защо ли не седна в колата ви? Любопитно.

Мина време. Браун спокойно се разходи по паркинга и стигна своя „Триумф“, облян от светлините на ресторанта.

Питър тръгна. Сниши се и мина край бордюра на асфалтирания паркинг, скрит от спрелите автомобили, и застана в гръб на шофьора

на Сейнт-Клеър. Отвъд бордюра земята бе обрасла с неокосена трева и неподдържани шубраци. Когато се доближи на петнайсетина крачки от шофьора, той приклепна в храсталака. Започна тихичко и внимателно да пълзи напред, разчитайки ревящият мотор на „Триумфа“ да заглуши шума от стъпките му.

Браун излезе на заден ход от очертанятията за паркиране и се насочи към изхода. После внезапно натисна спирачка, включи на задна и силно натисна газта. „Триумфът“ отлетя назад към дървото.

Чансълър бе на няколко крачки от шофьора, скрит от мрака и шубраците. Онзи бе видимо смутен, недоумяваше какво става. Клекна до прозореца на колата си. Друг избор нямаше. Браун натисна спирачки на сантиметър от предната му броня и изскокна навън. Човекът отстъпи, вниманието му изцяло бе върху Браун.

Чансълър изскокна от мрака с протегнати ръце. Шофьорът чу шум отдясно. Моментално се хвърли встрани, избягвайки атаката. Питър го сграбчи за дрехата и го притисна към автомобила. Шофьорът вдигна крак и го ритна в коляното. С жестока хватка го стисна за гърлото, удари го с лакът в гърдите, а коляното му със светкавична сила и бързина го ръгна в слабините.

Внезапната смазваща болка накара Питър да побеснее. Дива ярост се надигна в гърдите му. Нямаше избор — трябваше да прибегне до ненавистното насилие и дивашка мъст.

Питър стисна десния си юмрук, а лявата му ръка, разперена като нокти на птица, се стрелна към шофьора. Питър го блъсна върху колата и стовари юмука си с всички сили в стомаха и слабините му. Лявата му ръка стигна лицето и пръстите му се впиха в очите, палецът разпори ноздрата му. Удари жестоко главата му в покрива на колата. От устата, носа и очите на човека рукна кръв. Но той също не спираше. Неговата ярост не отстъпваше на тази на Чансълър.

Питър отново блъсна главата му и се изтегли извън обсега на риташите му крака. Отново главата на шофьора дрънна върху метала. Ръцете му лепнеха от кръв. Така жестоко блъсна главата му в прозореца, че стъклото се раздробиха на парчета.

— Недейте, за бога! — извика Браун. — Само го дръжте!

Но Чансълър не можеше да се овладее. Ожесточението му се бе отприщило. Свирепото отмъщаваше за толкова други злини.

Хвана шофьора за врата и ръката му се плъзна към гърлото. После внезапно пръстите му се стрелнаха нагоре, хвана брадата, притисна главата му назад и с коляно го ръгна в слабините. Шофьорът изрева и политна.

— Ей да му се не види! — изруга Браун.

— Какво стана? — попита Чансълър, останал без дъх.

— Тая проклета игла взе, че се счупи.

Докторът държеше в ръка спринцовка; бе я забил в рамото на шофьора, който след миг се стовари върху Питър. Браун отстъпи и каза:

— Кучи син!... Все пак успях да му вкарам една част...

Пред входа на ресторанта се бе събрала тълпа. Някои чуха писъка на шофьора и се върнаха вътре за помощ.

— Давайте да се измитаме! — И Браун сграбчи Чансълър за лакътя.

В първия миг Питър не реагира. Съзнанието му бе замъглено. Не можеше да мисли.

Браун сякаш го разбра. Издърпа го от колата, поведе го към „Триумфа“ и го вкара вътре, после заобиколи и седна зад волана.

Измъкнаха се бързо от паркинга и потънаха в мрака на шосето. Няколко минути караха в пълно мълчание. Браун се пресегна в жабката и извади медицинската си чанта.

— Вътре има шише спирт и марля. Почистете се.

Все още замаян, Чансълър се подчини. Майорът отново заговори:

— По дяволите, да не сте служили в „Зелените барети“?

— Никакъв не съм бил.

— Ще ме простите, но бяхте страхотен! Макар че външно не изглеждате бияч. Невероятно беше!

— Не съм бил никакъв.

— Да знаете, ако се случи да ви повиша тон, предварително моля за извинение. По-добър уличен бойник от вас не съм виждал.

Питър го погледна.

— Не говорете така — простичко рече той.

Отново потънаха в мълчание. Майорът намали на кръстовката и сви вляво по пътя, който водеше за Бетезда.

— Почакайте! — Питър го докосна за ръката. Неясният въпрос, който го тормозеше още когато Браун излезе от ресторанта, започна да изкрystalизира в съзнанието му: защо шофьорът не бе влязъл в автомобила си?

Мисълта на Питър препусна назад в годините, когато събираше материал за „Контраудар!“. Върна се към недоволстващите, с които бе разговарял, спомни си за използваната от тях техника.

— Какво има? — запита Браун.

— Ако наистина са ни следили, как не сме усетили? Знаете колко предпазливо действахме.

— За какво говорите?

— Спрете! — прекъсна го Чансълър с тревога в гласа си. — Имате ли фенерче?

— Разбира се. В жабката. — Браун спря встрани от пътя.

Питър извади фенерчето, скокна навън, изтича отзад и се наведе. Светна и клекна под шасито.

— Сипах ги! — провикна се той. — Дайте ми чантичката с инструментите. Гаечния ключ!

Чансълър лежеше под колата и ожесточено въртеше металния инструмент в ръцете си. Стържещи звуци долитаха изпод автомобила. След малко Питър се измъкна с неголеми метални предмети в ръка.

— Предаватели — поясни той, — основен и запасен. Ето защо не сме забелязали никого по петите си. Благодарение на това нещо могат да ни следват на разстояние от три до пет мили. Където и да отидем, с когото и да се срещнем. Те стоят и чакат отдалеч. — Той замълча. — Край вече! Да вървим в Бетезда!

— Аз промених решението си — каза Браун. — Смятам да дойда с вас — продължи той, като вървяха по засадената с дървета улица на Рамирес.

— Не — отвърна Питър. — Свалете ме на другия ъгъл. Ще отида дотам пеша.

— А не мислите ли, че може да ви очисти? Той очаква мен. Ние поне носим еднаква униформа.

— Затова именно няма да ме убие. Ще му кажа истината. Ще му кажа, че вие ме чакате. Негов колега — офицер. Ако не изляза от дома

му, вие ще отидете където трябва и истината за Часонг ще стане известна.

Стигнаха ъгъла. Браун намали.

— Тази тактика може да бъде резултатна само при разумни хора. Но Рамирес не е от тях. Ако Часонг наистина се окаже това, което ние мислим...

— Което ние *знаем* — прекъсна го Чансълър.

— Добре, така да е! Той може да не се изплаши от последствията. Той е офицер, не забравяйте това. Той може да ви извади от играта, а после да ви последва.

— Да се самоубие? — недоверчиво запита Чансълър.

— За самоубийствата сред военните почти не се говори — каза лекарят, като спря автомобила, — но техният процент е удивително висок. Досега не съм ви питал, имате ли оръжие?

— Не. Имах, но останах без куршуми. И не направих опит да се снабдя.

Браун се разрови из медицинската си чанта и извади малък пистолет.

— Ето на, вземете го. На нас ни ги зачисляват, защото носим медикаменти, често и наркотици. На добър час! Ще ви чакам!

Чансълър стигна пътеката пред дома. Рамирес стоеше на прозореца и гледаше навън. Когато зърна Питър, по лицето му се изписа удивление. Удивление, но не страх. Пусна завесата и се дръпна навътре. Чансълър изкачи стъпалата и натисна звънеца.

Вратата се разтвори. Тъмните очи на бригадният генерал гледаха сурово.

— Добър вечер, генерале. Майор Браун ви праща своите извинения. Данните за Часонг така го разстроиха, че той не пожела да говори с вас. Чака ме в дъното на улицата.

— Така и предполагам — невъзмутимо отвърна Рамирес. — Или докторът има къса памет, или смята другите за късопаметни. Макандрю направи доктор от фелшерчето в Корея. От момчето, което имаше любов с дъщеря му. — Той погледна встрани от Чансълър, вдигна ръка и два пъти я размаха във въздуха.

Това бе сигнал.

Питър чу вой на автомобилен мотор. Извърна глава. Блеснаха фаровете на кола от Военната полиция. Тя бързо набра скорост и се

понесе към дъното на улицата, после спирачките изскърцаха и спря под уличната лампа. Двама войници скокнаха навън и се затичаха към друга една фигура. Човекът побягна, но не се оказа достатъчно бърз.

Чансълър видя как заловиха майор Филип Браун, поведоха го към полицейската кола и го хвърлиха вътре.

— Сега вече никой не ви чака — каза Рамирес. Питър яростно се извърна към него и стисна с ръка оръжието.

Но се спря. Срещу него бе насочен автоматичен пистолет, 45-и калибър.

— Само да посмеете!

— А защо не! Докторът ще бъде държан в изолация, всякакви посещения, всякакви обаждания, всякакви контакти с външния свят ще бъдат забранени. Такива са мерките спрямо офицери, които нарушават строгите правила за опазване на държавната тайна. Заповядайте, мистър Чансълър!

Влязоха в кабинета на Рамирес. Зениците на генерала се разшириха, устните му се разтвориха и той отпусна оръжието.

„Мисли за литературата, винаги търси упование в литературата — мислеше си Чансълър. — Действителността лежи в литературата, нейното въображение е по-могъщо от всякакво оръжие.“

— Къде е това писмо? — каза генералът.

Питър го бе излъгал, че е написал подробно писмо за същността на събитията в Часонг и го е изпратил в Ню Йорк, с копия до главните ежедневници, до Военната комисия към Сената и до военния министър, в случай че Рамирес откаже да сътрудничи.

— Писмото е въвн от властта ми. Както и от вашата. Не може да го проследите, не може да го спрете. Ако утре до обед аз лично не се появя в Ню Йорк, писмото ще бъде отворено. Историята на Часонг ще бъде в ръцете на най-свирепия редактор.

— Той ще се съгласи да го изтъргува срещу живота ви — предпазливо започна Рамирес. Напразна заплаха. Гласът му не прозвуча убедително.

— Не вярвам. Той сам ще прецени тежестта на нещата. И ще поеме риска.

— Има и други важни неща! Те са извън нас!

— Вярвам, че сте успели да се убедите в това.

— Така е! Една грешка в командуването, едно съвпадение на обстоятелства, което може би няма да се повтори и след хиляда години. А вие искате да лепнете на случая клеймо, каквото не заслужава.

— Разбирам. — Чансълър сведе очи към оръжието. Генералът се подвоуми, после остави пистолета на масата. Но не се отдели от нея. Оръжието му бе съвсем подръка. Питър кимна в знак на одобрение към този жест. — Разбирам — продължи той, — това е официалното обяснение. Случайна грешка. Съвпадение. Ала цялата войска в Часонг е била съставена от негри. Над шестстотин убити, господ знае колко безследно изчезнали — и все черни.

— Така беше.

— Не беше точно така! — възпротиви се Чансълър. — Тогава нямаше сегрегационни батальони.

Рамирес го изгледа презрително:

— Кой ви каза?

— В 48-а Труман издаде указ. Всички войски трябваше да бъдат смесени.

— Въпреки експедитивността — каза генералът с равен, монотонен глас — и нашите служби, както навсякъде, не бързат.

— Искате да кажете, че причината е в забавянето? Вашето неподчинение на заповедта на президента завърши с поголовното клане на негърските войски!

— Точно така. — Генералът пристъпи крачка напред. — Това бе съпротива срещу една безразсъдна политика! Но, за бога, знам как превратно ще бъде разтълкувано това от радикалите в страната! И вън от нея!

— Мога да си представя. — Питър видя искрица надежда в очите на Рамирес. Войникът бе протегнал ръка към спасителното въже и за един кратък миг дори повярва, че се е уловил за него. Чансълър веднага промени тона си, за да се възползува от лъжливата надежда у генерала. — Но да оставим настрана жертвите, макар и за миг. Какво ще кажете за Макандрю? Каква е неговата роля в Часонг?

— Отговорът ви е известен. Когато се обадохте, аз ви наговорих неща, които не би трябвало да казвам.

Отговори без колебание. „Лъжата се е вкоренила дълбоко“, помисли си Питър. Страх от разкритието на две дела терзаеше Рамирес — едното бе много по-страхотно и затова той гледаше да изнесе на преден план другото и подхвърляйки лъжливи сведения, да възпре разкритието на по-чудовищното му деяние. Какво бе то, че така се плашеше?

— Съпругата на Макандрю?

Генералът кимна, покорно поемайки вината си.

— Тогава мислехме, че постъпваме правилно. Целта ни бе да спасим живота на толкова американци.

— Тя е била използвана да предава дезинформация — каза Питър.

— Да. Тя бе отличен канал. Китайците действуваха активно в Япония. Сред японците имаше фанатици, които ни помагаха. За някои въпросът се свеждаше до борба между ориенталци и бели.

— За пръв път чувам такова нещо!

— Това се премълчаваше, но то бе постоянен трън за Макандрю.

— А с какви сведения захранвахте жена му?

— Обичайни данни — за движението на войските, пътищата на храни и амуниции, съсредоточение на бойна техника, стратегически планове. Но най-вече движението на войските и стратегията.

— А посредством нея ли предадохте стратегическите планове за Часонг?

Рамирес не отговори веднага. Погледът му се зарея по пода. Имаше нещо фалшиво в реакцията на генерала, нещо отрепетирано.

— Да — неохотно изрече той.

— Но се оказа, че сведенията не са лъжливи и резултатът бе масово клане.

— Никой не знае как стана — продължи Рамирес. — За да разберете, трябва да ви е ясно как действуваха обратните канали. Как бяха използвани компрометирани хора като жената на Макандрю. Не им се казваха голи лъжи. Чистата дезинформация веднага бие на очи и подозрението пада върху агента. Затова им се дава малко преиначена истина, фин вариант на възможното. Например: „Шести инженерен батальон влиза в бойни действия в сектор Бейкър на трети юли.“ Само че не става дума за Шести инженерен, а за Шести бронетанков батальон и той стига споменатия сектор на пети юли, във фланговите позиции на противника. В случая с Часонг данните, предадени на съпругата на Макандрю, не представляваха варианти, а съответствуваха на самата стратегия. Просто заповедите бяха преиначени във Военното разузнаване. Жената на Макандрю предаде сведенията и резултатът бе масово клане. — Рамирес погледна Питър в очите и се изопна. — Сега знаете истината.

— Така ли мислите?

— Имате думата на един генерал.

— Съмнявам се дали може да му се вярва.

— Не ме притискайте, Чансълър. Казал съм ви повече, отколкото имате право да знаете. Само и само да прозрете колко жестоко би било,

ако за случая Часонг се зашуми публично. Фактите ще се разтълкуват превратно, ще се опетни паметта на невинни хора.

— Почакайте — прекъсна го Питър. В своето лицемерно изопачаване на очевидното Рамирес сам се издаде. Паметта на... Спомените на Алисън. Родителите на майка ѝ хвърлени в затвори в Бохайван. Ето първата засечка с Китай, но не това е важното! Алисън бе казала, че нещо се бе случило след нощта, когато докарали майка ѝ на носилка. Баща ѝ прелетял до Токио за предпоследен път. Ето — това е: за предпоследен път! Между окончателното заболяване на жена му и окончателното му завръщане в Щатите той още веднаж се е върнал в Корея! И тогава е била извършена операция Часонг. Седмици след като майката на Алисън е била откарана в болница. Така че тя не би могла да предаде каква да е информация, била тя истинска или лъжлива.

— Какво има? — попита бригадният генерал.

— Вървете по дяволите! *Dammit!* Не може да е така! Какво казахте преди минута? Един батальон се очаква на трети юли, но не пристига на трети, а на пети, и то не този, а друг батальон. Как го формулирахте? Фин вариант на възможното? Е, добре, генерале, сам се изпуснахте! Клането при Часонг е станало седмици след като жената на Макандрю е била взета в болница! Така че тя никому никаква информация не би могла да предаде! Кучи сине, казвайте веднага какво е станало в Часонг, защото писмото, което изпратих в Ню Йорк, няма да дочака до утре на обед. Ще бъде отворено още тази нощ!

Рамирес впи в него очи и устните му започнаха да треперят.

— Не! — изрева той. — Не можете! Няма да ви позволя!

И той се пресегна за оръжието.

Чансълър веднага се хвърли върху генерала. Удари го с рамо в гърба и го накара да се завърти към стената. Рамирес сграбчи оръжието за цевта и го размаха застрашително. Дръжката улучи Чансълър по слепоочието. Болезнени стрели разтърсиха мозъка му и пред очите му заплуваха хиляди бели точки.

Посегна с лявата си ръка към куртката на Рамирес, а с дясната го заблъска напред-назад, мъчейки се да се добере до тежкото оръжие.

Напипа дръжката му. Тогава ритна с коляно стомаха на генерала и той политна към стената. Бе пипнал пистолета и яростно се бореше

да го изтръгне. Рамирес свирепо го блъскаше в бъбреците. Болката бе неопикуема, Чансълър имаше чувството, че ще припадне.

Пръстът му се доближи до спусъка! В нестихващата битка Питър успя да го провере в дупката пред спусъка.

Не биваше да се стреля! Изстрелът би привлякъл съседите, дори полицията. Тогава нищо нямаше да узнае!

Чансълър отстъпи крачка назад, вдигна левия си крак и дръпна куртката на генерала с всички сили. Лицето на Рамирес се удари в коляното му, главата му се отметна назад. Той остана без дъх, пистолетът се изхлузи от ръката му, пръстите му се свиха конвулсивно. Оръжието прелетя през стаята и разби мраморната мастилница на бюрото. Питър пусна куртката. Рамирес се свлече безчувствен на пода и от ноздрите му бликна кръв.

Минута бе нужна на Питър да събере мислите си. Коленичи пред Рамирес. Почака, докато дишането му се нормализира, докато белите петна изчезнат от очите му и болката в главата позатихне. Чак тогава вдигна пистолета.

На лавицата в библиотеката имаше бутилка минерална вода върху сребърен поднос. Той отвори бутилката, сипа вода в шепата и я плисна на лицето си. Това го освежи. След малко се съвзе.

Изсипа докрай бутилката върху безчувственото лице на Рамирес. Водата се смеси с кръв и противна розова, локвичка се образува на пода.

Рамирес бавно дойде на себе си. Питър му хвърли една възглавница от фотьойла. Той попи лицето и врата си с възглавницата и се надигна, подпирайки се в стената.

— Седнете — заповяда Питър, посочвайки с пистолета към кожата фотьойл. Рамирес потъна в стола. Отпусна глава назад.

— Мръсница! Продажница! — прошепна той.

— Това вече е прогрес — кротко каза Чансълър. — Преди няколко дни бе нещастница, неуравновесена, болна.

— Тя наистина беше такава.

— Беше такава или я направихте такава?

— Материалът трябва да е налице, за да се обработи — отвърна генералът. — Тя ни продаваше.

— Тя е имала майка и баща в Китай.

— Тя бе съпруга на американски офицер. Неговата армия бе нейна армия.

— А вие, вместо да ѝ помогнете, я използвахте. Тъпчехте я с опиати и после я хвърляхте в битка, която никога не би могла да спечели. Прав е Браун. Подлеци!

— Важното бе стратегията.

— Я оставете тия глупости! Кой ви даде право?

— Никой! Аз измислих този план, аз изработих стратегията! Аз контролирах операцията!

Рамирес побеля. Бе отишъл твърде далеч!

— *Вие?* — Думите на Алисън изплуваха в съзнанието му. Той я бе попитал след погребението какво мнение е имал баща ѝ за Рамирес: „Лековат, избухлив, не може да се разчита на него. Баща ми отказа да подкрепи на два пъти негови повишения.“

— Имаше и други подобни операции. Участвуваха в други, разбира се — започна да отстъпва Рамирес.

— Не, други такива не е имало! — прекъсна го Чансълър. — Начинанието е изцяло ваше! Какъв по-добър начин да отмъстите на човека, който ви знаеше колко струвате! Лъжец! Човекът, който попречил да ви дадат чин, който не заслужавате! Вие си отмъстихте посредствен жена му!

— Получих този чин! Той не можа да ме спре! Оная мръсница не можа да ме спре!

— Не можа, разбира се. Вие му вързахте ръцете чрез нея. А когато получихте този чин, нямахте кураж да го носите, защото знаехте как сте го придобили. И измислихте разни причини да го прикриете. Не се правите на майор, за да говорите непринудено с хората. Вие пет пари не давате за тях! А защото се боите от този чин! Мошеник!

Рамирес рипна от стола. Лицето му гореше от гняв. Чансълър го спря с крак в стомаха. Генералът седна пак на стола.

— Мръсен лъжец!

— Бръкнах ви в раната, а! — Това не бе въпрос, а констатация. Изведнъж нещо му проблесна. Мръсница? Нямаше връзка. Изникна видимо противоречие. — Почакайте. Не бихте могли да компрометирате Макандрю по този начин. Той би ви убил! Той не е знаел, че жена му е канал в разузнаването, защото никой от вас не би

му казал. Нещо друго трябва да сте му наговорили! Повярвал е нещо друго! А това въобще и не е узнал!

— Той знаеше, че жена му е мръсница!

Изведнъж в съзнанието на Питър изплува вълнуващ спомен — един силен, но съкрушен от неволи човек в самотна провинциална къща люлееше в обятията си една душевноболна жена. Люлееше я с любов, успокояваше я. Какво крещящо противоречие! Колкото и да е болезнено, Макандрю би изхвърлил от живота си тази жена, ако тя бе наистина непочтена.

— Не ви вярвам.

— Той сам видя! Трябваше да се увери!

— Сам е видял *нещо*. Казали сте му нещо. Или само сте му намекнали. Бива ви нещо да подметнете, да подхвърлите, но никога не можете открито да го кажете. Не вярвам Макандрю да е мислел жена си за пропаднала. С това той никога не би се примирил!

— Всички симптоми бяха налице. Манталитет на пропаднала.

Симптоми. Питър впи поглед в Рамирес. Приближаваше се, налучкваше го. *Симптоми*. Според Алисън майка ѝ започнала да „изключва“ няколко месеца преди окончателната разруха. Баща ѝ не знаел причината и я отдавал на злополуката на плажа, предизвикала прогресивно влошаване на състоянието и финалния срив. Толкова често го повтарял, че накрая повярвал. Такъв човек би продължил да обича, да закриля, защото жена му в нищо не бе виновна. Каквото и да е сторила. От една страна — родители в ръцете на врага, от друга — съпруг, който всекидневно воюва срещу този враг — ето две конфликтни начала, които я бяха довели до разстройство.

А през цялото време доверени приятели намекват за нередности в поведението ѝ, за да прикрият собствените си действия.

Но колегите му не успяха да прозрат, че Макандрю бе далеч по-добър, отколкото предполагаха. Много по-добър и много по-състрадателен. Каквито и да бяха проявите на болестта, той ненавиждаше самата болест, а не постъпките на човека, поразен от тази болест.

А тази отрепка с кървящо лице, потяща се в стола, този ръководител на операцията по доставка на наркотици, прелъстил жената на човека, когото мразеше, само повтаряше думите „мръсница“ и „продажница“.

Зад тези думи той скриваше истината.

— Какво разбирате под „манталитет на пропаднала жена“, генерале?

Очите на Рамирес светнаха предпазливо. Подозираше клопка.

— Въртеше се из Гинза. Из баровете в покрайнините. Търсеше си мъже.

— Тия барове се намират в югозападната част на Гинза, нали? Бил съм в Токио. Тия барове съществуваха и през 67-а.

— Много от тях, да.

— Там се търгува с опиати.

— Може би. Но се търгува и със секс.

— И за какво се е продавала, генерале?

— За каквото се продават всички.

— За пари?

— Естествено. И удоволствия.

— Съвсем не е естествено! Жената на Макандрю не е имала нужда от пари. Или от удоволствия. Тя е търсила опиати! Когато сте спирали да я зареждате, тя е тръгвала да ги търси сама! За да не отива при китайците! А по този начин плановете ви отиват на кино. При един арест, едно разследване отвън вие сте загубен! Затова трябвало да се прикривате, негодяй такъв! В тази игра са участвували и други, разбира се. Какво казахте преди минута? „Имаше още такива операции.“ Вие всички сте се стремили да си осигурите прикритие, да се защитите! — Питър отново се спря и се размисли. — Това значи, че е трябвало да контролирате станалото...

— Наистина стана! — изкрещя Рамирес. — Ние не бяхме виновни. Тя бе намерена в една алея на Гинза. Ние не я бяхме завели там! Намериха я! Можеше и да умре!

Фрази и картини започнаха бързо да се преплитат в съзнанието на Питър. Думите на Алисън екнаха в ушите му отчетливо като барабанен ритъм. Извели майка ѝ едно неделно утро на плажа във Фунабаши. Телефонът започнал да звъни. Питат там ли е майка ѝ... Двама армейски офицери пристигат пред къщата. Изглеждат възбудени и нервни.

Майка ти тук ли е? Майка ти тук ли е?

„Късно през нощта дочух писъци... Долу... разни мъже крачеха забързано... с портативна радиостанция в ръка. После входната врата

се отвори и я вкараха вътре. На носилка... Лицето ѝ бе бяло. Очите ѝ широко разтворени... струйка кръв се стичаше по брадата и по шията ѝ. Когато носилката мина под лампата, тя изведнъж се сгърчи и запищя... тялото ѝ се гърчеше, но бе привързано с каиши.“

„Господи!“ — помисли си Питър. По-нататъшните думи на Алисън:

„Аз се разпищях и затичах надолу по стълбите, но... един черен майор... ме спря и ме вдигна на ръце...“

Един черен майор!

Този черен войник трябва да е бил в дъното на стълбата и него трябва да е зърнала майката на Алисън, когато носилката минала под лампата.

Чансълър си спомни и още нещо. Двадесет и две години по-късно един измъчен човек в късен следобед, прегърнал в ръце все още любима жена, загубила разсъдък след чудовищно премеждие, му бе викнал заповеднически:

„Елате до лампата. Поднесете лице до абажура.“ Не за да се види, че чертите му не са на човек от жълтата раса, а да се види, че не е негър!

Майката на Алисън не е била изнудвана от китайските агенти. Тя е била изнасилена! Била е отвлечена от бара в най-мръсната част на Гинза, където е отишла на явка, била е завлечена в тъмна уличка и изнасилена.

— О, майчице! — с отвращение простена Питър. — Това, значи, сте му казали! Това сте му натяквали непрекъснато! Това сте използвали. Че са я изнасилили негри! Тя се е мъчила да установи връзка в бара и е била омърсена.

— Така беше!

— В ония престъпни барчета е можела да попадне на всякакви! На *всякакви*! Но нещата са стояли по-иначе и вие това сте използвали. Обвинили сте за всичко негрите. О, божичко! — Чансълър едва се съдържаше. Искаше му се да убие или да осакати този човек, такава ненавист и погнуса изпитваше към него. — Повече обяснения не са нужни! Всичко е пределно ясно! Това са данните, които липсват от служебното досие на Макандрю. То се намира в досиетата на Хувър. След като жена му отива в болница, вие правите всичко възможно Макандрю отново да се върне в Корея. И то не в своята част. А в друга!

Съставена само от негри. И по някакъв начин успявате да предадете стратегическите планове — но този път достоверни — на китайците. Всичко е толкова прозрачно! Жената на офицера е изнасилена от негри и доведена до лудост, затова той хвърля в гибелен бой своята негърска войска, готов да загине заедно с тях, но да отмъсти! Жестока клопка, подготвена му от собствените колеги. Стотици жертви, стотици безследно изчезнали, и всичко това, за да скриете как сте използвали жена му и може би още десетки други. За да прикриете вашите експерименти! А него сте шантажирали с изнасилването и с геноцид! За първото той не е искал да се споменава, второто така и не е могъл да разбере. Но е проумял, че помежду им съществува връзка! И това му е връзвало ръцете!

— Измислици! — Рамирес конвулсивно клатеше глава. — Не е така! Вие измислихте ужасна лъжа!

Питър стоеше над него, изпълнен с отвращение и ненавист.

— Вие нямате вид на човек, който е чул лъжа — саркастично каза той. — Не, генерале, току-що чухте истината! От която бягате цели двадесет и две години.

Главата на Рамирес се заклати още по-бързо, отрицанието му стана още по-енергично.

— Нямате доказателства!

— Затова имам въпроси, които водят до други въпроси. Така става. Хората на високите постове предават онези, на които дължат тези постове. Негодници! — Чансълър сграбчи Рамирес за ризата и го притегли напред, пистолетът бе само на сантиметри от очите му. — Не мога повече да разговарям с вас. Презирам ви! Боя се, че няма да издържа, ще дръпна спусъка и ще ви очистя! Затова правете каквото ви казвам, защото иначе няма да сте между живите. Вървете до телефона на бюрото, обадете се там, където откараха майора, и наредете незабавно да го освободят! Хайде!

— Няма!

С бързо и рязко движение Питър фрасна генерала с автоматичния „Колт“ през лицето. Раздра му кожата. Струйка кръв взе да се стича по шията му. Чансълър не чувствуваше нищо. Това отсъствие на сетивност бе нещо ужасяващо.

— Обадете се!

Рамирес бавно се изправи на крака и без да снема очи от пистолета, попипа кръвта по лицето си. Вдигна слушалката и набра номера.

— Обажда се генерал Рамирес. Бях повикал специален наряд в дома ми да извърши арест. Задържан бе майор Браун. Освободете го!

Рамирес изслуша гласа в другия край на линията. Питър опря дулото в слепоочието на генерала.

— Направете каквото ви казвам. Върнете майора в автомобила му. — Той остави слушалката, без да снесе ръка от апарата. — Ще пристигнат скоро. Отделението на Военната полиция е на десет минути оттук.

— Току-що ви казах, че не желая повече да разговарям с вас, но промених решението си. Докато чакаме Браун, ще ми разкажете всичко, което знаете за досиетата на Хувър.

— Нищо не знам.

— Не говорете глупости. Затънали сте до гуша в тия досиета. Вие иззехте данните за осеммесечния период от служебното досие на Макандрю.

— Само това сме направили.

— Осем месеца! По времето, когато са станали събитията в Часонг! Всичкия компрометиращ материал. За клането, за хилядите негърски войници, които Макандрю хвърля на самоубийствена гибел. Тия данни съдържат всичко, но не и истината. И вие отлично сте знаели при кого са попаднали.

— В началото нищо не знаех — едва чуто прошепна генералът. — Просто обичайна процедура. Всякаква компрометираща информация за офицери, кандидати за Комитета на началник-щабове, се изважда от досиетата и се предава на архивите на Военното разузнаване. Но някой реши, че това е опасно, и затова ги прехвърлих в ПА.

— Това какво е?

— Отделение за психиатрични изследвания. До неотдавна някои хора от ФБР имаха достъп дотам. ПА се занимава с дисиденти, потенциално изнудване на високопоставени военни и шпионаж.

— Значи, знаели сте, че Макандрю е попаднал в досиетата на Хувър.

— Подразбрахме.

— Как?

— От един човек на име Лонгуърт. Той е пенсиониран агент на ФБР и живее на Хавайските острови. Върна се само за ден или два да предупреди Хувър, че се готвят да го убият. Заради досиетата му. Хувър изгуби разум. Той прерови подробно всички досиета, мъчейки се да идентифицира евентуалните убийци. Запознал се е със случая Часонг и ни се обади. Ние се заклехме, че нямали нищо общо с тая история, предложихме гаранции, охрана, всичко. Хувър просто искаше да ни извести, че знае. После, разбира се, го убиха.

Питър изпусна пистолета. Ударът на метал в дърво екна гръмко и силно, но той сякаш не го чу. В ушите му кънтяха само думите на генерала:

После, разбира се, го убиха... после, разбира се, го убиха... после, разбира се, го убиха.

Изрече го така, сякаш тази вест не бе нито шокираща, нито изненадваща, нито ужасяваща, нито дори необичайна. Изрече го като нещо обикновено, ежедневно, известно на всички — като нещо отдавна прието, станало азбучна истина.

И все пак това не бе истина. Друго да, но не и това, Не и убийството. То съществуваше само във въображението му, в романа, чието действие го бе тласнало в този чудовищен кошмар, но в действителност убийство нямаше!

— Какво казахте?

— Нищо ново за вас — отвърна Рамирес, приковал очи в пистолета в нозете му.

— Хувър почина от сърдечен удар. Медицинската експертиза го определи като сърдечносъдово заболяване Така настъпи краят му. Беше много стар! — Чансълър изрече всичко на един дъх.

Генералът го погледна в очите.

— На играчки ли си играем? Знаете, че нямаше аутопсия. Знаете и защо, както знам и аз.

— Кажете ми. Не мислете, че знам всичко. Защо нямаше аутопсия?

— Така бе наредено от Белия дом.

— Защо?

— Защото те го убиха. Поне те така мислят. Вярват, че някой отвътре го е извършил. Или е наредил да го извършат. Техните наредби

са доста мъгляви и доста двусмислени. Ако работите за тях, знаете как да тълкувате думите им. Хувър трябваше да бъде убит. Има ли значение кой го е извършил?

— Заради досиетата ли го направиха?

— Отчасти — да. Но това бяха досиета. Тях човек може да изгори или унищожи. Струва ми се, че ударните групи отидоха малко далече.

— Какви ударни групи? За какво говорите?

— За бога, Чансълър! Отлично знаете за какво става дума, иначе нямаше да сте тук! И нямаше да стигнете дотук!

Питър сграбчи Рамирес за ризата:

— Какви са тези ударни групи? Какво представляват Хувъровите ударни групи?

Очите на генерала гледаха безизразно, сякаш нищо повече не го интересуваше.

— Отреди на смъртта. Хора, обучени да инсценират ситуация, в която други хора да бъдат убити. Те или провокират насилие, намесвайки местната полиция или националната гвардия, или наемат психопати, известни или потенциални убийци да свършат работата, след което се отърват от тях. Тяхната дейност бе строго секретна. Никой не знаеше докъде се простира. Докъде се простира и сега. Какви убийства могат да се припишат на Хувър. Или кой утре ще бъде обявен за враг.

Бавно, гледайки го с недоумяващ поглед, Чансълър отпусна генерала. Слепоочията му болезнено пулсираха, ослепяващи бели петна заиграха пред очите му.

Ударни групи! Отреди на смъртта.

Написаните от него думи нахлуха в съзнанието му. Мислено зачете написаното:

„— Знаехте ли нещо за тия наказателни отреди?

— Говореше се за тях.

— Какво сте чули?

— Нищо особено. Няма доказателства... Хувър разделяше хората на отдели... Държеше всичко в строга секретност... И всеки бе под наблюдение...

- Гестапо!
- Какво сте чули?
- Че се стигало до крайни решения.
- Ако се нуждаем от последно решаващо доказателство — ето, имаме го. Хувър ще бъде убит след две седмици и досиетата ще бъдат иззети.“

Всичко се оказа истина. Истина от самото начало. То не съществуваше само в романа му. То бе действителност!

Джон Едгар Хувър не бе починал от естествена старческа смърт. Той е бил убит.

Изведнъж Питър ясно прозря кой бе настоял за това убийство. Не Белият дом. А група от недостижими хора, — които взимаха решения от такава важност, че често се явяваха като невидимата, непровъзгласена сила, която ръководи страната.

„— Не бива да го вършите! Имате всички доказателства! Изправете го на съд! Нека отговаря пред законите на страната!

— Как не разбирате... в тая страна няма нито съдилища, нито съдии, нито хора от Камарата или от Сената, нито президент, нито член на правителството, който да го изправи пред съда. Той е недостижим.

— Това не е вярно. Съществуват закони!

— Съществуват досиета... И тези, които трябва да оцелеят... ще посегнат на други.

— Тогава вие с нищо не сте по-добри от Хувър.“

Ето самата истина.

„Инвър Брас“ бяха пожелали смъртта на Едгар Хувър и тяхното решение бе приведено в изпълнение.

Всичко стана толкова бързо, че Чансълър не можа да реагира. Само се изви и отмести настрана. Усети ръце върху гърдите си, сетне рамото на Рамирес в ребрата си. Той падна и се изтърколи настрана, за да предотврати втория удар, но отново закъсния.

Генералът се бе подпрял на коляно, ръката му се стрелна към пистолета на пода. Сграбчи го, изви го ловко, палецът му нещо провери предпазителя и се прицели.

Питър разбра, че ако трябва да умре в този момент, по-добре е да се опита да избегне тази смърт. Скокна на крака и се хвърли към генерала.

Но отново закъсна. Силен гръм разтърси стаята. Кръв оплиска стената. Пушекът от дулото се виеше в димен облак.

Рамирес лежеше мъртъв в краката му. Бригадният генерал Рамирес, ръководител на операцията в Часонг, се бе застрелял.

Гърмежът бе толкова силен, че сигурно бе чул в съседните къщи. Някой можеше да повика полиция. Не биваше да го виждат, че излиза от къщата. Трябваше да се измъкне незабавно, да се потули в тъмнината и сенките на улицата.

В луда паника той побягна през тесния коридор към кухнята. Прекоси покрития с плочки под към задната врата и я откряна предпазливо. Измъкна се, прилепил гръб в касата, а после в стената.

Висок жив плет делеше отсрещната къща от тази на Рамирес. Пред гаража се виждаше автомобилна алея. Питър скокна от малката тераса върху тревата и се спусна към живия плет. С усилия си проби отвор през гъсталака и влезе в отсрещния двор. По автомобилната алея излезе на улицата, сви наляво и продължи да тича. Колата на Браун беше на една пресечка от къщата на Рамирес. На ъгъла отново свърна вляво. Полицейска сирена запищя в далечината и воят ѝ ставаше все по-близък. Той забави ход и се опита да си придаде небрежен, спокоен вид. След съобщението за изстрел полицията не би изпуснала от погледа си бягащ човек.

Стигна до „Триумфа.“ и се вмъкна вътре. През задното стъкло забеляза, че на поляната пред къщата на Рамирес се бе събрала малка, възбудена тълпа. Въртящата се сигнална лампа на патрулната кола съпътствуваше виещата сирена.

Чу шум от друг автомобил, само че от отсрещната страна. Извърна глава. Това бе автомобилът на Военната полиция, който спря редом с „Триумфа“. Браун слезе и едно от войничетата му подаде ключовете. Козирува на майора. Той не отвърна-на поздрава. Колата на Военната полиция потегли.

— Много добре, че сте тук — каза Браун, като отвори вратата.

— Трябва веднага да се измитаме! Моментално!

— Какво е станало? Каква е тая тълпа?...

— Рамирес е мъртъв.

Браун не каза нищо. Той седна зад волана и „Триумфът“ потегли. Бързо преминаха по улицата и изведнъж насреща им се зададе лимузина с ослепяващи фарове като гигантска акула, пореща тъмни води. Питър не се сдържа и се загледа в прозорците ѝ, когато мина покрай тях. Тя летеше право към дома на Рамирес.

— Какво стана? — запита Браун, като сви към магистралата. — Вие ли го убихте?

— Не. Макар че бих могъл. Но вие бяхте прав. Той се застреля. Не можа да преживее истината за Часонг. За всичко е виновен той. Цялата престъпна операция е била замислена, за да се скрие какво са направили с жената на Макандрю.

Браун не реагира веднага. Когато заговори, в гласа му звучеше недоумение и погнуса:

— Подлеци!

— Ако случаят с жената на Макандрю се разкриел — продължи Питър, — щели да се разплетат още десетки подобни случаи, подобни експерименти. Те отлично са съзнавали какво вършат.

— Рамирес призна ли?

Питър го погледна:

— По-скоро истината сама изплува. Но умопомрачителното е друго. Просто не мога да го изрека. Абсолютна лудост!

— Досиетата на Хувър ли?

— Не. Самият Хувър. Бил е убит. Насилствена смърт! И това излезе истина! Не е било измислица!

— Не го приемайте толкова надълбоко! Май споменахте, че Варак ви е казал, че е лъжа.

— Той ме е излъгал! Той е прикривал... — Питър млъкна. Варак. Професионалистът. Човекът със стоиците оръжия, с множеството лица, с множеството имена. Господи! Така е било, а той да не забележи! Лонгуърт! Варак е приел името на този агент в нощта на първи май. Никой друг. Варак, предрешен като Лонгуърт, е бил един от мъжете, които необяснимо защо проникват в Бюрото в нощта преди смъртта на Хувър — доказателство, че-са били убедени в неизбежната му смърт! Виждат, че половината от досиетата липсва. Това дотук е така. И Варак отдаде живота си, за да открие изчезналата половина, като същевременно закриляше Браво, закриляше този изключителен дипломат, познат на света като Мънро Сейнт-Клеър.

Нима Варак бе убиецът на Хувър! Какво бе казал Фредерик Уелс? *Убиецът е Варак, не „Инвър Брас“... Аз ще продължавам да задавам тревожни въпроси за всяка негова стъпка... От десети април до нощта на първи май... Варак държи досиетата!*

А това значеше, че досиетата са в Мънро Сейнт-Клеър. Самият Варак е бил измамен; той също е бил манипулиран.

От неговия закрилник Браво.

Случаят Часонг падаше изцяло върху Рамирес. Случай, който Мънро Сейнт-Клеър бе използвал, както бе използвал Варак и останалите. Включително Питър Чансълър.

Събитията вървяха към развързка. Силите се сблъскаха помежду си, както бе казал Монтелан, хващаха се гуша за гуша. Тази нощ всичко трябваше да свърши — по един или друг начин.

— Ще ви разкажа всичко, което узнах — каза Чансълър. — Карайте в Аръндел. Не могат да ни проследят. Ще ви разказвам по пътя. Искам да останете при Алисън. Като пристигнем при нея, искам да взема колата ви. Ще ви помоля да почакате малко и после да позвъните на Мънро Сейнт-Клеър във Вашингтон. Кажете му, че ще го чакам в къщата на Генезис на залива. Да дойде сам. Ще следя внимателно. Ако не дойде сам, няма да ме намери.

Откъм водната ивица се носеше плисъкът на вълните, които се разбиваха в крайбрежните скали. Питър лежеше в мократа трева. Въздухът бе студен, земята бе също студена, вятърът откъм залива идеше на талози и свиреше сред високите дървета, които обграждаха неголямата поляна. Човекът, който го бе предал, човекът, комуто той вярваше и приемаше за приятел, го бе научил на много неща. Затова Питър бе избрал тази позиция, втренчил поглед в пътя и в каменните порти на петдесетина ярда отгук.

Когато устройваш среща, позицията е най-важното. Избери си защитно положение, от което да наблюдаваш всички приближаващи се превозни средства, и си осигури възможност за бързо и незабелязано отстъпление в случай на нужда.

Приятелите се оказаха врагове, но те го научиха на стратегия, която сега използваше срещу тях. Ето още една частица от тоталното безумие, което бе толкова реално.

На около половин миля разстояние блеснаха фарове на автомобил. На Питър му се стори, че светлината несигурно играе ту на една, ту на друга страна. Тя се заковаваше за миг, сякаш автомобилът е спрял на място, а после отново започваше да се мята колебливо. При по-други обстоятелства Чансълър би повярвал, че наблюдава пиян шофьор, който се мъчи да намери пътя за в къщи. Нима бе възможно този всемогъщ властелин, манипулиращ с хора и правителства, да си попейва? Рамирес си тегли куршума, защото не може да понесе разкритието на случая Часонг. Нима Сейнт-Клеър не би могъл да понесе разкритията за дейността на „Инвър Брас“ на трезва глава?

Автомобилът със спирания влезе през каменния вход. Питър моментално затаи дъх, очите му не се откъсваха от зловещата гледка. Автомобилът бе сребристият „Кон-тинентал-Марк IV“! За да пристигне Сейнт-Клеър с него на тази решаваща среща, показваше, че той бе същото чудовище, както и автомобилът му!

Питър видя как отвратителната сребриста кола се изкачи по автомобилната алея към главния вход. После отново прикова очи към каменните стълбове и пътя. Съсредоточи се напълно. По пътя не се забелязваха никакви фарове, нито пък черни контури на фона на сивеещия мрак, което би означавало, че се движи кола с изгасени светлини.

Той остана върху мократа трева още няколко минути, като от време на време поглеждаше към Сейнт-Клеър. Дипломатът бе слязъл от колата, изкачил стълбите и стигнал до дъното на верандата. Сега стоеше до перилата и гледаше във водите на залива.

Един друг човек, изпълнен със състрадание, бе стоял на рибарския кей, пак така загледан във водите на залива. Прели дванадесет часа. Призори. Сега този човек бе мъртъв, попадна в клопката на врага, стана жертва на фанатиците, които изпълняваха заповедите на това чудовище.

Чансълър бе доволен: дипломатът бе пристигнал сам.

Питър се надигна от тревата и тръгна към верандата във викториански стил. Сейнт-Клеър продължаваше да стои до перилата. Чансълър се приближи отзад. Бръкна в джобовете и извади автоматичния пистолет на Браун в дясната и фенерът в лявата си ръка. Когато бе на десетина стъпки, насочи и двете към дипломата и светна фенера.

— Вдигнете дясната си ръка — заповяда той. — С лявата извадете ключовете от автомобила и ми ги хвърлете.

На посланика му трябваша няколко секунди, за да се осъзнае. Изглеждаше разсипан. Внезапната поява на Чансълър, ослепителният блясък на прожектора, строгите заповеди, разнесли се от мрака, го сковаха напълно. Питър бе признателен на О'Брайън, на своя враг, за тактиката, на която го бе научил.

— Ключовете не са в мен, млади човече. Те са в колата.

— Не ви вярвам! — озлобено рече Питър. — Дайте ги!

— Тогава нека заедно отидем до колата, за да се уверите. Ще си вдигна и двете ръце, ако пожелаете.

— Настоявам.

Ключовете наистина бяха на таблото на „Континентала“. Чансълър накара стария човек да се опре в капака, докато претърси джобовете му. Сейнт-Клеър не носеше оръжие. Това хвърли Чансълър

в недоумение. Недоумяваше и защо ключовете бяха оставени в колата. Колата е средство за бягство; ръководителят на „Инвър Брас“ не можеше да не знае това. Питър угаси фенера и опря пистолета в гърба на Сейнт-Клеър. Изкачиха отново стъпалата и се върнаха на верандата. Той обърна стария човек с гръб към перилата и застана срещу него.

— Извинете ме, ако съм закъснял — рече дипломатът. — Но не съм шофирал повече от дванадесет години. Опитах се тъкмо това да обясня на вашия приятел по телефона, но той отказа да ме изслуша.

Обяснението на Сейнт-Клеър изглеждаше правдиво. То показваше причината за блуждаещите фарове. Показваше също, че дипломатът е напласен. Никога не би поел такъв риск по шосета и странични пътища, ако се касаеше за нещо друго.

— Но все пак пристигнахте!

— Знаехте, че не мога да откажа. Открили сте моя човек. Открили сте и преподавателя. Допускам, че могат да ми се припишат на мен.

— А не бива ли?

— Нищо не разбирам от тия неща. Варак беше специалист, но аз не съм. Дори не знам откъде се появиха.

— Това не мога да приема. Човекът, който управлява „Инвър Брас“, е далеч по-изобретателен.

Сейнт-Клеър се отдръпна в мрака. Сякаш споменаването на това име му причини болка.

— Значи, ви разказаха, така ли?

— Нима това ви изненадва? Казах ви, че знам кои хора се крият зад Венис, Кристофър, Парис и Банър. Също и Браво. Тогава защо да не знам и за „Инвър Брас“?

— И много ли още научихте след това?

— Достатъчно, за да ми настръхне косата от ужас. Четиридесет години, безчет милиони. Неизвестни хора, които ръководят цялата страна.

— Вие преувеличавате. Ние помагахме на страната в кризисни моменти. Това е по-близо до истината.

— А кой определяше кой момент е кризисен? Вие ли?

— Кризисните моменти сами проличават.

— Не винаги и не за всеки.

— Ползувахме информация, недостъпна за други.

— И действувате според тази информация, вместо да я направите публично достояние.

— Обикновено се занимавахме с благотворителност. И то за благото на този „всеки“, за когото вие говорите. Никога не сме вършили нещо за лични облаги. — Сейнт-Клеър повиши глас, бранейки пламенно „Инвър Брас“.

— Има начини благотворителността да се прави открито. Защо не ги използвате?

— Този вид благотворителност винаги е временна. Не атакува корените на явлението.

— А защо не оставихте корените на явлението на тия, избрани да се занимават тъкмо с тях?

— Прекалено опростявате позицията ни и го знаете, мистър Чансълър!

— Знам, че бих предпочел да следвам една несъвършена система, която разбирам, отколкото тази, която въобще не проумявам.

— Софистика. Лесно е да се оспорват гражданско-правни въпроси, но докато спорите, празните джобове, недоимъкът неумолимо растат. И ако се обединят, ще избухне неподозирана вълна от насилия. Тогава свободата на избора ще бъде заличена. Всичко е толкова просто. През тия години се стараехме да контролираме разпространението на това недоволство. Бихте ли искали да ни спрете?

Питър бе длъжен да признае логиката в обяснението на Сейнт-Клеър, знаейки, че този блестящ и лукав човек, скрит зад маската на благочестието, го принуждава да мине към отбрана, мъчеше се да го изтласка настрана от предмета на спора. Не биваше да забравя, че Сейнт-Клеър е едно чудовище, че ръцете му са изцапани с кръв.

— Съществуват други начини и други решения — каза Питър.

— Може би съществуват, но не съм сигурен, че ще ги открием в рамките на нашия живот. Поне не в моя. Може би в търсенето на тези решения се крие възпирането на насилията, на което се надяваме.

Питър рязко мина в атака.

— И вее пак приехте решение, основано на насилие, нали? Уловката, стръвта, която ми подхвърлихте, се оказа истина?

— Моля?

— Убихте Хувър! „Инвър Брас“ даде нареждане за неговата смърт!

При тези думи Сейнт-Клеър замръзна. Къс, сподавен вик се изтръгна от гърлото му. Увереността му рухна. Внезапно се превърна в жалък старец, обвинен в жестоко престъпление.

— Откъде... Кой... — не можа да формулира въпроса си.

— В момента това не е важно. Важното е, че заповедта е била дадена и изпълнена. Убихте човек без съд и присъда. Ето кое ви отличава от мнозинството, господин посланик. От насилието, което толкова презирате.

— Имаше причини!

— Защото бяхте убеден, че той е убиец! Защото бяхте чували за неговите ударни групи, за отредите на смъртта?

— До голяма степен — да!

— Това не е основание. Ако сте знаели със сигурност, трябваше да го кажете открито! Всички вие!

— Не можеше да стане така, казвам ви, имаше причини!

— Искате да кажете — други причини?

— Да!

— Досиетата?

— За бога, разбира се! Досиетата!

„— Не бива да го вършите! Имате всички доказателства! Изправете го на съд! Нека отговаря пред законите на страната! Закони съществуват!

— Съществуват досиета... И тези, които трябва да оцелеят... ще посегнат на други...

— Тогава вие с нищо не сте по-добри от Хувър.“

— Бие с нищо не сте по-добри от него — каза Чансълър.

— Вярвахме с цялата си душа и сърце, че е така. — Сейнт-Клеър взе да се съвзема след първия удар и донякъде възстанови изгубеното самообладание. — Просто не мога да повярвам. Така да се излъжа във Варак!

— Само това не казвайте — студено го пресече Чансълър. — Ненавиждам много от действията му, но Варак даде живота си за нас. Истината е, че вие сте го лъгали.

— Не е вярно! Няма такова нещо!

— И то през цялото време. Варак бе Лонгуърт, а Лонгуърт е влязъл в кабинета на Хувър през нощта преди неговата смърт. Варак е измъкнал досиетата! И ги е предал на вас!

— От „А“ до „Л“ — да, никога не съм отричал! Тези досиета бяха унищожени. Но не и досиетата от „М“ до „Z“! Те изчезнаха. Те все още липсват.

— Не е истина! Варак вярваше, че е така, защото вие искахте така да мисли!

— Това е лудост! — прошепна Сейнт-Клеър.

— Същата вечер с Варак е имало още двама души. Единият или двамата са изпразнили папките или просто са излъгали. Не знам точно, но там е станало всичко. Вие сте знаели, че Варак е безкомпромисен по отношение на досиетата, и затова сте действували зад гърба му.

Сейнт-Клеър поклати глава. Имаше, измъчен вид.

— Не. Грешите. Теорията ви е правдоподобна, дори изобретателна, признавам. Но просто не е вярна!

— Другите двама изчезват! Имената им са само прикритие, личността им е невъзможно да се установи!

— По съвсем други причини. Хувър трябваше да бъде отстранен. Страната не би могла да понесе дори намек за ново убийство. Щеше да настъпи хаос, фанатиците, които искат да управляват страната, потъпквайки всички конституционни права, щяха да се разбеснеят. Ние не можехме да оставим никакви улики. Повярвайте в това!

— Лъгахте и продължавате да лъжете! Няма начин да ме заставите да ви повярвам!

Сейнт-Клеър замълча и се замисли.

— Начин може би има: като ви обясня причината и като заложа във ваши ръце живота си и всичко, на което съм се посветил през тези петдесет години.

— Първо причината — сурово рече Питър. — Защо убихте Хувър?

— Той бе абсолютен властелин. Нямахме никаква определена линия на ръководство. Неговото Бюро бе аморфно, без структура. Нарочно го поддържаше в този вид. Бе стигнал твърде далеч в суровите си беззакония. Колко далеч, това никой не знае, но съществуваха достатъчно доказателства за убийствата, които споменахте. Знаехме за неговите шантажи и изнудвачества. Беше

стигнал до Овалния кабинет на Белия дом. Дори само това бе достатъчно, за да оправдае решението ни, но съществуваше още едно съображение, което го правеше неотложно. Аморфната система започна да се организира, създаде се верига от хора вън и вътре в Бюрото. От безпринципни, порочни хора, които ограждаха Хувър, ласкаеха го, коткаха го, преструваха се, че го боготворят. Те имаха едничка цел: досиетата. С тези досиета те можеха да управляват страната. Затова Хувър трябваше да бъде отстранен, преди да бе влязъл в някакви сделки.

Сейнт-Клеър млъкна. Почувствува се уморен; личните му съмнения се изписаха по лицето му. Глождеха го съмнения.

— Не съм съгласен с вас — каза Питър, — но нещата взеха да се изясняват. Как ще предадете в ръцете ми вашето петдесетгодишно дело?

Сейнт-Клеър пое дълбоко дъх:

— Вярвам в човешкия инстинкт да прозира в определени моменти истината, независимо каква е тя. Само двама души на тази земя знаеха всяка стъпка от плана на убийството на Хувър. Човекът, който изработи плана, и аз. Този човек сега е мъртъв: загинал е пред очите ви. Аз съм изоставен. Този план е последното доказателство, защото никоя стратегия, изработена от човешки ум, не е съвършена. Все нещо остава незавършено, стига другите да знаят къде да го търсят. Доверявайки ви това, аз не само поставям живота си във вашите ръце, но и още нещо, много по-важно: оставям на ваше разположение делото на целия си живот. Но за мен е много по-важно да знам как ще постъпите с него, а не колко ми остава да живея. Приемате ли? Ще ми позволите ли да се опитам да ви убедя?

— Продължавайте.

Докато Сейнт-Клеър говореше, Питър разбра опустошителната същност на това, което му доверяваше. Посланикът бе прав в две отношения. Чансълър инстинктивно чувствуваше, че чува истината, но покрай тази увереност той съзнаваше, че малко е нужно, за да потвърди убийството на Хувър. Сейнт-Клеър не назоваваше имена — освен това на Варак, — но бе разумно да се вярва, че самоличностите на останалите ангажирани можеха да се разкрият.

Актриса, чийто съпруг бе станал жертва на зверствата на Маккарти; двама бивши специалисти по електронна и

телекомуникационна техника от Морските сили; единият — безпогрешен снайперист. Оперативен работник от британското контраразузнаване, работил в тясно сътрудничество със Съвета за Национална сигурност. Един американски хирург, принуден да се пресели в Париж, чиито жена и дете били премазани от кола на ФБР. Тези бяха участниците в операцията. Връзките не са прекъснати, може да се проследят... Самият план бе изработен от един гений на шпионажа, дори бил включен и съветник от Белия дом.

А това обясняваше думите на Рамирес: Аутопсия нямаше... Така бе наредено от Белия дом... Те го убиха... Поне те така мислят... Вярват, че някой отвътре го е извършил... или е наредил да го извършат.

Какъв невероятен ум притежаваше Варак! Сейнт-Клеър привърши, изтощен, останал без сили.

— Казах ви самата истина. Сега вярвате ли ми?

— Дотук — да. Но има още един въпрос. Ако подуша някъде измама, значи, всичко е лъжа. Ще играем честно, нали?

— Лъжа повече няма. Поне що се отнася до вас. Честно е, нали?

— Какво означава Часонг?

— Не знам.

— Не е важно ли?

— Напротив. Варак смяташе, че то е „примамка“. Той бе сигурен, че това е ключът към разкритието на човека от „Инвър Брас“, който ни предаде.

— Пояснете ми!

Сейнт-Клеър отново пое дълбоко дъх, умората му пролича още по-силно.

— Има връзка с Макандрю. Нещо се е случило, което го дискредитира като командир. Оттук е и фразата „Мак палачът, убиецът от Часонг“. Там бяха дадени безчет жертви. Макандрю се смята за виновен. След като веднаж се е установила вината му, би трябвало да се спре дотук. Но Варак не бе на това мнение. Той чувствуваше, че има нещо, в което е замесена неговата жена.

— Знаели ли сте някога какъв е бил съставът на войските в сражението при Часонг?

— Съставът?

— Расовият състав. — Чансълър зорко наблюдаваше стария човек.

— Не. За първи път чувам, че съществува такова нещо като „расов състав“.

— Нека ви кажа, че сведенията за загубите в Часонг са сред най-секретните и строго охранявани военни архиви. Стотици убити се числят като безследно изчезнали. Има само тридесет и седем оцелели, шестима от тях неспособни да говорят. Останалите тридесет и един са разхвърляни из тридесет и една болници по цялата страна. Това говори ли ви нещо?

— Това е още едно доказателство за лудостта, обхванала хората в Пентагона. Там нещата не са по-различни от Хувъровото ФБР.

— Само това ли?

— Говорим за загуба на човешки живот. Може би терминът „лудост“ е твърде слаб.

— Така ми се струва. Защото не става дума за неоправдани жертви по вина на Макандрю. Става дума за клопка, устроена от нашата армия. Заговор в ръководството. Цялата войска, участвувала в Часонг — до последния войник, — са негри. Часонг представлява расово убийство.

Сейнт-Клеър продължаваше да стои до перилата. Изведнъж застина. Мина време. Единственият шум бе плисъкът на вълните в крайбрежните скали и поривът на вятъра. Посланикът накрая намери сили да продума:

— И защо всичко това, божичко?

Питър не снемаше очи от дипломата; излита едновременно облекчение и почуда. Старият човек не лъжеше. Недоумението му бе напълно искрено. Сейнт-Клеър бе извършил редица непрости неща, но той не бе предателят на „Инвър Брас“. Досиетата не бяха у него. Питър пъкна пистолета обратно в джоба си.

— За да прикрият една разузнавателна операция, в която е участвувала жената на Макандрю. За да предотвратят всякакви въпроси от страна на генерала. Разкритието на тази операция би довело до разкритието на десетки подобни. Мъже и жени, наблъскани с наркотици, с халюциногени. Експерименти, които, излязат ли найаве, биха разрушили кариерите на тези, които са ги измислили, и между тях

сигурно щеше да има жертви — Макандрю, попаднал в клопката им, щеше да си отмъсти.

— И заради тази причина те жертвуват... о, боже!...

— Ето какво означава Часонг — отвърна кротко Питър. — Всичко останало бе примамката на Варак.

Сейнт-Клеър пристъпи напред, краката му трепереха, чертите на лицето му се изкривиха от ужас.

— Вие съзнавате ли какво говорите? „Инвър Брас“... единственият член на „Инвър Брас“, който...

— Той е мъртъв.

Дъхът му секна. Тялото му се сгърчи в конвулсия. Чансълър кротко продължи:

— Съдърланд е мъртъв. Също и Джейкъб Драйфус. А досиетата не са у вас. Остават двама — Уелс и Монтелан.

Вестта за смъртта на Драйфус бе твърде много за Сейнт-Клеър. Очите му сякаш изскокнаха из орбитите. Той потърси пипнешком парапета и несръчно впи пръсти в него.

— Няма ги! Вече ги няма! — прошепна той с дълбока печал.

Питър пристъпи към него с чувство на състрадание и облекчение. Ето накрая съюзник! Авторитетен човек, който може да сложи край на целия този кошмар.

— Господин посланик...

При споменаването на титлата Сейнт-Клеър го погледна. В очите му Питър безпогрешно прочете искрица благодарност.

— Да?

— Би трябвало да ви оставя за малко сам, но не мога да го направя. Мен ме преследват. Разбрали са какво съм успял да науча. Дъщерята на Макандрю е скрита, с нея има още двама души, но това не е гаранция за сигурността ѝ. Не мога да се обърна към полицията, не мога да получа закрила. Имам нужда от вашата помощ.

Дипломатът призова всичките си останали сили.

— Ще имате помощта ми, разбира се — започна той. — Вие сте прав, сега не е време за разкаяние. Ще дойде време и за размисли. По-късно. Не сега.

— Какво можем да предприемем?

— Да изрежем тумора с пълното съзнание, че пациентът може да умре. А в случая пациентът е вече мъртъв. „Инвър Брас“ не

съществува.

— Мога ли да ви заведа при приятелите си? При дъщерята на Макандрю?

— Разбира се. — Сейнт-Клеър се отблъсна от парапета. — Но да не губим време. По-бързо ще действваме по телефона. Каквото и да мислите, все пак във Вашингтон има хора, на които може да се доверим. Ще си осигурим закрила.

Сейнт-Клеър го подкани към входа и бръкна в джоба за ключа.

Премина през сводестата врата в просторната всекидневна и запали осветлението. Пристъпи към телефона, вдигна слушалката, спря се и я постави отново върху вилката. Обърна се към Чансълър:

— Най-добрата защита е да се спрат атакуващите. Уелс, Монтелан или и двамата.

— Според мен Уелс.

— Защо? Той какво ви каза?

— Че страната има нужда от него.

— Той е прав. Дръзкото му самочувствие с нищо не накърнява блестящия му ум.

— Но мисълта за досиетата го хвърля в паника. Каза, че и той фигурира в тях.

— Да, така е.

— Не разбирам.

— Уелс е фамилното име на майка му. Това е отбелязано в досиетата. Той получава законно това име малко след развода на родителите си. Бил е още дете. Рожденото му име е Райслър. Влиза в липсващите досиета от „М“ до „Z“. Това говори ли ви нещо?

— Да — спомни си Питър. Това име извика образа на един наперен и порочен човек от преди тридесет и две години. — Фредерик Райслър. Един от лидерите на Гер-мано-американския съюз. Бях го използвал като прототип на герой в „Райхстаг!“. Бил е борсов агент.

— Един от гениалните умове на Уол Стрийт. Препращал е милиони на Хитлер. Уелс цял живот бяга от този позор. И което е по-съществено, най-предано е служил на родината си, за да заличи това петно. Ужасява се при мисълта, че досиетата ще разкрият публично позора на неговия баща.

— Тогава той е. Всичко съвпада.

— Може би, но не допускам. Освен ако коварството му е толкова скрито... Иначе защо ще се страхува от разкритие, ако досиетата са в него? А какво каза идалгото?

— Кой?

— Монтелан. Парис. Много по-привлекателен от Банър, но и много по-високомерен. Поколения кастилски богаташи, семейство с огромно влияние, ограбено и опустошено от фалангистите. Карлос таи в себе си дълбока омраза. Ненавижда абсолютния контрол във всичките му проявления. Понякога дори си мисля, че иска да събере всички пропаднали аристократи на света...

— Какво казахте току-що? Какво ненавижда?

— Абсолютизма. Фашистката идеология във всичките и форми.

— Не, вие казахте контрол!

— Да, казах.

„Рамирес! — помисли Питър. — Подобни бяха и неговите думи за контрол на операцията в Часонг. Дали нямат връзка? Рамирес й Монтелан. Двама аристократи от една кръв. Двамата изпълнени с омраза. Дали не използват онова малцинство, което така презират?“

— Нямам време да ви обясня — каза Питър с внезапна увереност. — Но явно е Монтелан. Може ли да се свържете с него?

— Разбира се. С всеки член на „Инвър Брас“ може да се установи връзка само за няколко минути. Има кодове, които той не може да пренебрегне.

— Монтелан би могъл.

Посланикът повдигна вежди.

— Той няма да знае защо се обаждам. Страхът му от разкритие ще го принуди да се обади. Но, разбира се, разкритието не е достатъчно, нали? — Сейнт-Клеър замлъкна. Чансълър не го прекъсна. — Той трябва да бъде убит. Последният живот в жертва на „Инвър Брас“. Колко трагично се обърна всичко! — Сейнт-Клеър вдигна слушалката. Изведнъж застина, пепелявото му лице стана бяло. — Прекъснат е.

— Не може да бъде!

— Преди минута работеше.

Неочаквано разтърсващият звън на входния звънец изпълни огромната, прилична на пещера стая.

Чансълър моментално се извърна към свода, дясната му ръка се плъзна в джоба и извади малкия автоматичен пистолет.

Последва изстрел, трясък на разбито стъкло от прозореца на верандата. Светкавична, парализираща болка прониза рамото и ръката на Питър. По сакото му избиха кървави петна. Той изпусна оръжието на пода.

Разнесе се удар на дърво в дърво. Тряскаше се входната врата. Две стройни фигури — двама чернокожи с тесни панталони и черни ризи — с котешка пъргавина се хвърлиха в стаята и насочени към Чансълър пистолети.

Една огромна фигура изплува от тъмнината на антрето и влезе в зловещата светлина на стаята.

Това бе Даниъл Съдърланд.

Застана неподвижно, гледаше Питър, преизпълнен с презрение. Протегна грамадната си ръка и разтвори длан. В нея имаше капсула. Стисна шепа и обърна надолу ръката си.

Гъста червена течност обагри пръстите му, взе да се стича по ръката му и да капе по пода.

— Малко театър, мистър Чансълър. Изкуството на измамата.

Събитията се развиха динамично, чувствуваше се ръката на професионалисти. Нахълтаха още черни. Къщата бе обградена. Хванаха Мънро Сейнт-Клеър до масата, а Питър избутаха встрани. Бързо превързаха с парче платно раната на рамото му. Изпратиха един човек до входните врати да чака местната полиция с подходящо обяснение защо е задействувала сигналната инсталация.

Даниъл Съдърланд кимна, обърна се и излезе в тъмното преддверие. Тогава се случи най-невероятното. Човекът, който държеше Браво, го пусна и се отдалечи. Силна стрелба изпълни стаята.

Мънро Сейнт-Клеър политна към стената — тялото му, надупчено като решето, се свлече на пода. В мъртвите му очи се четеше недоумение.

— О, господи!... — Чансълър чу тези ужасени слова, без да осъзнава, че са негови. Съзнаваше само чудовищното престъпление, на което бе станал свидетел.

След няколко секунди Съдърланд се върна от тъмното преддверие. В очите му имаше печал, достолепно изправената фигура сега бе приведена от скръб. Той погледна падналия Сейнт-Клеър и заговори бавно:

— Никога няма да си обясните тези неща. Нито вие, нито другите. Досиетата не бива да се унищожават. Те могат да се използват, за да изправят стотици неправди. — Съдията вдигна глава и погледна Питър. — Устроихме на Джейкъб много по-достойно погребение от онова, което вие му бяхте предложили. Вестта за неговата смърт скоро ще се появи. Както и за останалите.

— Вие убихте всичките — прошепна Чансълър.

— Да — отвърна Съдърланд. — Банър преди две вечери, Парис — снощи.

— Ще ви хванат.

— Мисис Монтелан знае, че съпругът ѝ е изпратен от Държавния департамент в Далечния Изток. Имаме хора в Държавния департамент,

ще се набавят нужните документи и след известно време ще се разпространи, че Монтелан е бил убит от терористи. В наши дни това е нещо обикновено. Уелс тежко катастрофира по мокрия паваж, вълн от шосето. В това отношение вие доста ни помогнахте, Колата му бе намерена сутринта.

Съдърланд говореше делово, сякаш насилието и убийствата бяха нещо съвършено естествено, нещо обичайно, което не заслужава да се обсъжда.

— Казахте, че имате свои хора в Държавния департамент? — изумено запита Питър. — Тогава сте могли да разкриете „стерилното“ укритие в Сейнт Майкълс.

— Можяхме и го направихме.

— Не е било нужно. След като имахте О'Брайън.

— Не правете опити да ни заблуждавате, Чансълър. Ние не сме герои от романите ви. Ние сме реални хора.

— Какво искате да кажете?

— Много добре знаете. Никога не сме имали О'Брайън. Имаме други, но не него.

— Не него... — Чансълър едва чуто повтори думите на Съдърланд.

— Много находчив и безстрашен човек е този О'Брайън — продължи Съдърланд. — Той стреля в бензиновите резервоари, за да запали лодките, а после с риск на живота си ни подмами далеч от колата ви, за да можете да ни избягате. Храброст, съчетана с изобретателност — това е изключително ценно съчетание.

Питър не можа да възпре острия хрип, който се изтръгна от гърлото му. О'Брайън не ги беше предал!

Съдърланд говореше, но думите му нямаха вече смисъл. Вече всичко беше безсмислено.

— Какво казахте? — попита Питър и огледа откритите лица на чернокожите. Бяха петима, всеки с оръжие.

— Казах колкото е възможно по-мекко, че смъртта ви е неизбежна.

— А защо не ме очистихте досега?

— Опитахме се в началото. Но после размислих. Вие бяхте започнали романа си. Трябваше да докажем, че не сте в ред. Не знаехме колко хора са чели това, което сте написали. В книгата си стигате удивително близко до истината. Това не биваше да позволим.

Народът трябва да вярва, че досиетата са унищожени. А вие твърдите обратното. За щастие, поведението ви е под съмнение и доста хора вярват, че не сте с всички си. Претърпели сте тежки мозъчни травми при злополуката, която едва не ви е струвала живота. Изгубвате любима, а възстановителният процес вървял ненормално бавно. Вашата налудничавата мания за заговори присъствува във всичките ви книги, при това се изяснява в остра прогресия. Последното доказателство за вашата душевна нестабилност...

— Последно доказателство ли? — прекъсна го Питър, смаян от мотивите на Съдърланд.

— Да — продължи съдията, — последното доказателство за вашата душевна нестабилност представлява твърдението ви, че аз съм мъртъв. Беше ми забавно! Веднаж съм ви срещал и споменът за тази среща е доста смътен. Нямам и особена памет за такива неща. Вас ще ви обявят за невменяем, за маниакално луд.

— Маниаци има във ФБР. Наследниците на Хувър. Те работят съвместно с вас.

— Само трима от тях. Те не проумяват, че нашето сътрудничество е краткотрайно. Имаме еднаква цел: досиетата на Хувър. Но те не знаят, че ние държим половината от тях, а другата половина бе унищожена. На нас ни трябва някои отявлени фанатици, които да бъдат задържани и убити, за да се приеме, че с тяхната смърт са изчезнали и досиетата. Другата тяхна задача бе да ви докарат до ръба на пропастта. Ако ви бяха убили, отговорността щеше да бъде само тяхна. В същност вие бяхте безобиден провирач, но те ви приемаха сериозно.

— Вие ще ме убиете. Иначе не бихте ми разказвали тези неща — отбеляза Питър спокойно, дори цинично.

— Не съм лишен от чувства. Не искам да отнемам живота ви. Това не ми доставя удоволствие. Но трябва. Най-малкото, което мога да направя, е да задоволя любопитството ви. И да ви направи едно предложение.

— Какво предложение?

— Животът на момичето. Мис Макандрю няма причина да умира. Това, което знае, е научила от един писател, който прозрял собствената си лудост и се самоубил. Патологията е нещо присъщо на

творците. Депресия настъпва, когато чертите на действителността започват да се размиват.

Питър се учудваше на спокойствието си.

— Благодаря ви. Говорите ми неща, които едва ли заслужавам. Какво искате в замяна? Ще направя каквото пожелаете.

— Къде е О'Брайън?

— Какво?... — Чансълър издаде изумлението си.

— Къде е О'Брайън? Говорихте ли с него, докато бяхте при Рамирес? Той не може да отиде нито в полицията, нито във ФБР. И в двата случая ще узнаем. Къде е?

Питър изпитателно се взря в Съдърланд. „Върни се към книгата — помисли си той. — Все нещо може да се подсетиш, колкото и различни да са обстоятелствата. А възможност все пак има.“

— Ако ви отговоря, какви гаранции ми давате, че ще я оставите жива?

— Никакви освен моята дума.

— Вашата дума! Май вие сте лудият! Да повярвам в думата на човек, който изменя на приятелите си, който става предател на „Инвър Брас“?

— Няма никакво противоречие. „Инвър Брас“ се сформира да оказва извънредна помощ на страната, на всички нейни граждани, в моменти на остра необходимост. Но стана очевидно, че Америка *не е еднаква* към всички свои граждани. И никога няма да бъде. Затова трябва да бъде *заставена* да приеме тези, които сега предпочита да пренебрегва. Нацията ме измами, мистър Чансълър. И милиони като мен. Независимо от поста ми. Тя може да промени поста, но не и същността ми. Сега говоря от името на измамените. Давам ви честната дума на един от тях.

Мисълта на Питър трескаво препускаше, преценяваше, подбираше. О'Брайън би могъл да отиде само на едно място след случката в залива Чезапийк. Единственото място, където не ги бяха проследили. Мотелът в Оушън Сити. Сигурно там ще чака ден-два да го потърсят Алисън и Питър. Куин нямаше къде другаде да отиде.

Върни се в литературата. Друг избор нямаш!

В „Контраудар!“ бе използвал телефонен разговор за помощ при едно бягство. Методът бе прост: подхвърлят се фалшиви данни, но логични за този, който подслушва, данни, които за търсения нищо не

означават. Но в тях се крие ключ към определено местонахождение. Разчита се на изобретателността на партньора да разгадае този ключ.

— Приемам сделката — каза Питър. — О'Брайън за мис Макандрю.

— В тази сделка не влиза майор Браун. Той си е наш.

— Значи, знаете за него?

— Разбира се. От Центъра за преработка на информация в Маклийн. Бяхме известени минути след изтеглянето на документацията за Часонг.

— Ясно. Ще го убие ли?

— Зависи. Не го познаваме. Може да го преназначим в някоя болница на хиляди мили отгук. Ние не отнемаме безцеремонно живота на хората.

Ще го очистите — мислеше си Чансълър. — Щом сте научили за него, ще го очистите.

— Твърдите, че знаете къде са Браун и Алисън, така ли?

— Знаем, разбира се. В Аръндел Вилидж. Пред хотела имаме наш човек.

— Искам да я откарате във Вашингтон, където да мога да й телефонирам.

— Поставете условия, Чансълър.

— Щом като искате О'Брайън.

— Няма нищо да й се случи. Честна дума.

— Нека това — бъде първоначалното доказателство, че ще удържите думата си. За бога, не ме пришпорвайте. Не искам да умирам. Не виждате ли, че съм изплашен? — Питър бе снишил глас, не бе трудно да му се повярва.

— А аз какви гаранции ще получа? — запита съдията. — Как ще осигурите О'Брайън?

— Трябва да се доберем до телефон. Този е прекъснат, това добре знаете. Знам само номера и стаята. Не знам мястото. — Чансълър вдигна ръка да погледне часовника си. Движението предизвика остра болка в раненото рамо. — О'Брайън ще бъде там още двадесет минути, до половин час. След което сам ще ме потърси.

— Какъв е номерът?

— Това няма да ви помогне. Той е на петдесет мили отгук. Познава ми гласа. Изработил е код, който да ползвам, и няколко

места, където да установяваме връзка през определено време. — Мисълта на Питър течеше трескаво. Преди няколко дни О'Брайън бе споменал фиктивен телефон на Уисконсин Авеню като прикритие на друго място, на друг уличен телефон, където Питър трябваше да чака да му позвъни. Имаше такъв телефон на една бензиностанция във от Солсбъри. Куин и Алисън бяха там, когато Питър позвъни на Морган в Ню Йорк. О'Брайън щеше да си спомни тази кабина.

— Сега е два и петнайсет. Къде можете да се срещнете в този час? — Съдърланд стоеше неподвижно, в гласа му се улавяше напрежение.

— При една бензиностанция близо до Солсбъри. Аз трябва да потвърдя. Ще поиска да му опиша автомобила, който карам. И не вярвам, че ще се покаже, ако види в колата други хора. Вие ще трябва да се скриете.

— Това не е проблем. Какви са думите на кода? Точните думи? — запита съдията.

— Те нищо не значат, просто фраза, взета от вестник.

— Какви са?

— „В — последната минута сенаторът събра, кворум за обсъждане на военните разходи.“

Чансълър потръпна и се пресегна да докосне раненото си рамо. Този жест съвсем омаловажи смисъла на изречения код. Наистина прозвуча като случайно подбрана фраза от вестник.

— Ще използваме колата на посланика — каза накрая Съдърланд. — Вие ще карате последните няколко мили. Иначе ще седите отзад до мен. Двама от хората ми ще ни придружават. Когато седнете зад волана, те ще се скрият. Вярвам, че ще ни съдействувате напълно.

— И аз очаквам вашето съдействие. Искам вашият човек да се махне от Аръндел и Алисън да замине за Вашингтон. Браун ще я откара. Вие после ще го хванете. Къде най-близо има телефон?

— На масата, мистър Чансълър. Или ще има след минути. — Съдията се извърна към едрия чернокож вляво. Каза му нещо на непознат език.

На същия този език крещяха на пристанището в залива Чезапийк. На този език крещяха в лицето на смъртта. Това бе езикът, който Варак не бе успял да разпознае.

Стройният чернокож кимна и бързо изтича навън.

— Телефонът ще бъде свързан — обясни Съдърланд. — Кабелът не е прекъснат, само разединен, без да се нарушава изходната верига. — Съдията замълча, после продължи: — Аз говорех на, ашанти. Това е езикът на африканците от Златния бряг още от XVII и XVIII век. Трудно е да се усвои. Друг език като него няма. Но така можем да разговаряме навсякъде и пред всеки. Да предаваме команди и информация, без никой да ни разбере.

Съдърланд се обърна към двамата мъже в стаята и заговори на странния ашанти. Двамата бързо втъкнаха пистолетите в поясите си и се надвесиха над мъртвия Мънро Сейнт-Клеър. Вдигнаха трупа и го изнесоха от стаята.

Телефонът звънна веднаж.

— Вече работи — каза Съдърланд. — Обадете се на О'Брайън. Нашият човек ви слуша по линията. Ако кажете нещо недопустимо, връзката ще бъде прекъсната и момичето ще умре.

Питър пристъпи към телефона. По стената до масата кръвта на Сейнт-Клеър бе изписала назъбени криволици. Питър усещаше как подметките му лепнат в кръв. Вдигна слушалката. Набра номера на мотела в Оушън Сити и поиска горния южен апартамент. Телефонът зазвъня. Никой не вдигаше. Чакането бе непоносимо. *О'Брайън не беше там!*

Изведнъж се чу изпращяване и тихото:

— Да?

— Куин!

— Питър! Господи, къде си? Аз бях...

— Нямаме време! — прекъсна го Чансълър, говорейки с неприсъщ за него гневен тон с надеждата, че О'Брайън ще разчете посланието в думите му. — Ти пожела тоя идиотски код, ето ти го: „В последната минута сенаторът събра кворум за обсъждане на военните разходи.“ Така ли беше? Ако не е точно, то поне е приблизително.

— Какво, по дяволите...

— Трябва незабавно да се срещнем! — Питър отново го прекъсна грубо, невъзпитано, дори с отвращение. — Сега е между два и три сутринта. Според твоя план трябва да се видим на бензиностанцията по пътя за Солсбъри. Ще карам сребрист „Континентал-Марк IV“. Обезателно ела сам.

В другия край на линията настъпи мълчание. Питър гледаше в кървавите петна по стената и притвори очи, извърна лице от Съдърланд. Когато чу отговора на Куин, сълзи напиреха в очите му. Сълзи на облекчение.

— Ясно! — отвърна О'Брайън със същия враждебен тон. — „Континентал-Марк IV“. Ще бъда там. А за твоє сведение кодът съвсем не е глупост. Когато го използваш, знам, че си в безопасност. Което с тебе, кучи сине, рядко става. Хайде — до след час!

О'Брайън затвори телефона. *Той бе разбрал! Последните му думи го потвърдиха. Те бяха също така непривични като тези на Питър. Фалшивото послание бе пренесло истинския смисъл.*

— Сега е ваш ред — обърна се Питър към съдията. — Обадете се в Аръндел.

Съдърланд седеше до Питър на задната седалка на „Континентала“, а двамата му помощници бяха отпред. Летяха на юг, прекосиха река Чоптанк, минаха покрай селищата Престън, Бетлеем, Хърлок. Напредваха към Солсбъри. Съдията удържа думата си. Алисън тръгна за Вашингтон, щеше да пристигне в хотел „Хей-Адамс“ много преди те да стигнат Солсбъри. Питър щеше да ѝ се обади от телефонна кабина веднага щом пипнат О'Брайън. Това щеше да бъде тяхното сбогуване, след което Питър трябваше да умре, смъртта му трябваше да настъпи бързо и в неочакван момент — това също бе уговорено.

Чансълър погледна съдията. По голямата му черна глава прелитаха отблясъци от светлините по пътя.

— Как се сдобихте с досиетата? — запита Питър.

— Само с досиетата от „М“ до „Z“, мистър Чансълър, само това притежаваме. Тези от „А“ до „Л“ бяха унищожени от „Инвър Брас“. Можех да взема само половината.

— Зная, че смъртта ми е неизбежна. И все пак преди това ми се иска да науча как попаднах във вас.

Съдията го изгледа; очите му, и без това огромни, сега изглеждаха като увеличени.

— Нищо не ми пречи да ви кажа. Не бе трудно. Както знаете, Варак бе приел името на Лонгуърт. А истинският Алан Лонгуърт бе точно такъв, какъвто ви го описах в кабинета си преди няколко месеца: един от най-близките съратници на Хувър, но бе убеден да работи

срещу него. Като отплата трябваше да прекара остатъка от живота си мирно на Хавайските острови, напълно задоволен и далеч от онези, които биха пожелали да посегнат на живота му. На Хувър бе казано, че Лонгуърт е починал от естествена смърт: от някаква болест. Дори му бе отслужена панихида, на която Хувър говори хвалебствено за неговите заслуги.

Питър си спомни за своя роман. Отново художествената измислица се потвърждаваше от действителността.

„Изготвя се фалшив медицински документ... представя се на Хувър... Агентът е застрашен от рак на дванадесетопръстника, разраснал се толкова, че хирургическата намеса става излишна. Остават му само няколко месеца живот. Хувър няма избор. Той го освобождава от работа, сигурен, че агентът се оттегля в къщи да си умре спокойно...“

— Нима Хувър никога не е питал за смъртта на Лонгуърт? — запита Питър.

— Нямаше смисъл. Беше му извратено заключението на медицинската комисия. Място за съмнения нямаше — отвърна съдията.

Художествената измислица — действителност.

— Аз върнах Алан Лонгуърт отново към живота — продължи Съдърланд. — От Хавай. За един ден. Бе страхотно драматично! Човек да се завърне от отвъдния свят само за един ден! Но в този ден Хувър почти спря колелото на управлението. Обзе го бяс. И страх! — Бавно по устните му се плъзна усмивка, която добре се забеляза на бързо пробягващите светлинни отражения. Продължи да говори, загледан напред: — Лонгуърт каза на Хувър истината — доколкото му беше известна, доколкото я знаеше от нас. Той бе психологически готов за тази постъпка, толкова бе дълбоко чувството му за вина. Хувър бе негов покровител; Лонгуърт дори го боготвореше, а бе принуден да стане предател. Лонгуърт съобщи на Хувър, че се готви заговор да го убият. Заради личните му досиета. В заговора участвуват агенти от ФБР и външни хора. Хора, запознати с всички секретни кодове, с

отварянето на всички сейфове. Както предвиждахме, Хувър изпадна в панически ужас. Започна да звъни на кого ли не из Вашингтон — включително и на Рамирес, по случайност, разбира се, — но нищо не можа да узнае. Чувствувахе, че има само един човек, на когото може да се довери: Клайд Толсън, най-близкия му приятел. Започна систематично да измъква досиетата и да ги прехвърля в дома на Толсън, по-точно в мазето му. Но се забави, не можа да изнесе всички папки до срока, който бяхме предвидили. Не можехме да го насилваме; това бе рисковано. В дома на Толсън можехме да проникнем. Това ни бе достатъчно. Имахме досиетата от „М“ до „Z“. Те ни осигуряваха преимущество, каквото никога не сме имали.

— За какво ви е?

— За да диктуваме позициите на правителството — натърти Съдърланд.

— Какво стана с Лонгуърт?

— Вие го убихте, мистър Чансълър. Макандрю дръпна спусъка, но убиецът сте вие. Вие изпратихте Макандрю по следите му.

— А вашите хора убиха Макандрю.

— Нямахме друг избор. Той бе разбрал твърде много неща. На всяка цена трябваше да умре. Макар той да не бе виновният, той бе символът на Часонг. Загинаха стотици чернокожи войници, хвърлени от командирите си на явна гибел. Това е най-позорното престъпление, на което е способен човек.

— Расово убийство — тихо промълви Питър.

— Геноцид. Най-отвратителна форма на геноцид — каза Съдърланд, изпълнен с омраза. — Масово убийство заради нечие спокойствие. За да възпрат един човек да научи истината, защото тази истина може да доведе до разplitането на цяла мрежа от престъпления — или експерименти, напълно недопустими за цивилизовани същества. И все пак тяхно дело...

Чансълър не продума. Мълчанието стана напрегнато.

— А телефонните обаждания? Убийствата? Те защо бяха? Какво общо имат Филис Максвел, Брумли или Роулинс с Часонг? Или пък О'Брайън? Него защо преследвахте?

Съдията отговори веднага:

— Тези жертви не бяха от значение. Те нямаха нищо общо с Часонг. Филис Максвел се бе добрала до сведения, които самите ние

искахме да използваме, защото водеха до Овалния кабинет, до президента. Брумли си го заслужаваше. Той има кураж да се противопостави на Пентагона, но осуети един проект за благоустройство на бедняшки квартал в Детройт, който щеше да облекчи бедственото състояние на хиляди обитатели. Чернокожи обитатели, мистър Чансълър. Той се продаваше на разни престъпни елементи, които го снабдяваха с информация, увеличаваща шансовете му в пословичната офанзива срещу военната машина. За сметка на чернокожите! Роулинс бе най-опасният представител на „новия юг“. Той подмазвачески приемаше „новите ценности“, а на закрити заседания в комитета задущаваше всеки опит на конгреса да проведе на практика новото законодателство. А на всичкото отгоре се гавреше с чернокожи момичета, не забравяйте това. Родителите на тия деца никога няма да му простят.

Съдърланд млъкна.

— А какъв е случаят с О'Брайън? — запита Питър. — Сега защо ви е?

— Тук пак вие сте виновен. Той бе единственият, който проумя измамата за унищожените досиета. Разбира се, можехме да го оставим да живее, като го принудим да мълчи. Той нямаше сигурни доказателства. Но сега това е невъзможно. Той знае кой е Венис. Вие сте му казали.

Питър извърна очи. От всички страни бе заобиколен със смърт. Сякаш бе предвестник на смъртта.

— Защо вие? — тихичко промълви Питър. — Защо не друг, а тъкмо вие?

— Защото аз мога — отговори Съдърланд и отново се загледа в пътя.

— Това не е отговор.

— Цял живот ми бе потребен да разбера това, с което младите всеки ден се сблъскват. Бях изпълнен със съмнения, но не се оказа чак толкова сложно. Тази страна е изоставила своите чернокожи поданици, хвърлила ги е на произвола на съдбата. Чернокожите нямат право никъде да се бъркат. Америка е отегчена от своите американски мечти: постиженията на черните я дразнят. Преди бе модно да ги поддържат, защото ги приемаха като случайност. Но сега, когато черните стават

предизвикателство, когато започват да се заселват редом с белите, нещата са свършено други.

— Вас никой не ви е хвърлил на произвола на съдбата!

— С талантливите това рядко става. Не го казвам с гордост. Моите дарби са ми от бога, те наистина съществуват. Но какво ще кажете за обикновения негър, за обикновената негърка, за обикновеното негърче, което расте като дете от втора категория, защото е белязано по рождение! Промяната на името на може да заличи този белег. Никоя диплома не може да промени цвета на кожата. Аз не съм конвенционален революционер, мистър Чансълър. Знам много добре, че една такава политика може да доведе до унищожение, непознато дори на евреите. Нещата са прости: нямаме преимущество нито по брой, нито по въоръжение. Затова използвам оръжията на обществото, в което живеем. Страхът. Най-простото оръжие, познато на човека. То не признава предрасъдъци, не признава расови граници. Ето силата на тези досиета! С тях можем да повлияем на законопроекти, можем да въведем закони, да въдворим изпълнението на статuti, които всеки ден се нарушават. Ето каква работа могат да ни свършат досиетата! Аз не търся насилие, което ще доведе до нашето унищожение. Нищо подобно. Искам само това, което законно ни принадлежи и което непрекъснато ни се отнема. Затова провидението ни даде в ръцете това оръжие. Моята цел е да изведе редовия чернокож от състоянието на непълноценност и подтиснатост, в което живее.

— Но вие си служите с насилие! Вие убивате!

— Убиваме само онези, които биха посегнали на нашия живот — прогърмя гласът на Съдърланд и изпълни автомобила. — Защото нас никой не ни е щадил. Убиваме само онези, които се изпречват на пътя ни!

Яростното избухване на Съдърланд накара Питър да отговори гневно и възбудено:

— Око за око, зъб за зъб, така ли? Към това ли се стремите? Дотук ли достигнахте след цял един живот, посветен в служба на закона? Боже милостиви, защо тъкмо вие?

Съдърланд се извърна на седалката, очите му святкаха от гняв:

— Ще ви кажа *защо!* Не съм се стремил към това цял живот, но ми трябваше само половин час преди пет години, за да стигна до това решение. По едно дело излязох с решение, което не бе посрещнато с

въодушевление в Министерството на правосъдието. Това решение потвърждаваше присъдата над известен началник в полицията.

— Спомням си — рече Питър. Наистина си спомни, че го нарекоха Съдърландовото решение, то бе като проклятие за пазителите на реда и закона. Ако то бе постановено от друг съдия, а не от Съдърланд, Върховният съд щеше да го отхвърли.

— Тогава ми позвъни Джон Едгар Хувър и ми нареди да се явя в кабинета му. По-скоро от любопитство аз пренебрегнах дръзкото му държане и отидох. На тази среща чух невероятни неща. Върху бюрото на този най-висш служител на учреждението, което трябваше да поддържа правото и реда в страната, бяха разхвърляни досиетата на всички по-видни борци за негърски граждански права: Кинг, Абърнати, Уилкинс, Роуън, Фармър. Те съдържаха море от мръсотии — долни клевети, подли сплетни, телефонни разговори, записи с електронно подслушвателна апаратура, думи, извадени от контекста и раздухани до невероятни извращения в морално, сексуално, правно и идеологическо отношение! Бях побеснял от гняв и изумен от ужас! Какви неща ставаха в *неговия кабинет!* Изнудвачество! Дръзки извращения! Но Хувър отдавна бе свикнал с такива реакции. Остави ме да си излея възмущението и когато свърших, той най-злобно заяви, че ако продължавам да му преча, тези досиета ще влязат в действие. Ще разори цели семейства! Ще *удави* негърското движение! Й най-накрая ми каза: „Ние не искаме Часонг да се повтаря, нали, мистър Съдърланд!“

— Часонг! — повтори Питър тихо. — Значи, тогава го чухте за първи път?

— Трябваша ми цели две години, за да узная какво бе станало в Часонг. А щом разбрах, взех решение. Децата се оказаха прави. В своята наивност те виждат неща, които аз не можех да прозра. Всички ние — като хора — сме смъртни. Но после видях нещо, което младите не виждат. Отговорът не е в безразборното насилие и протести. Трябваше да се използва оръжието на Хувър, да се атакува в системата отвътре. Като се всява *страх!* Да не говорим повече. Да помълчим. Помолете се пред бога!

Мъжът до шофьора изучаваше пътна карта с помощта на фенерче, голямо колкото писалка. Извърна леко глава и заговори на съдията на ашанти.

Съдърланд кимна и отговори на странния африкански диалект. После погледна към Питър:

— Намираме се на миля и половина от бензиностанцията. Ще спрем на четвърт миля от нея. Тия момчета са ловки скаути. Тренирали са се в патрулните отреди в Югоизточна Азия. Тия патрулни отреди са обикновено от чернокожи, там процентът на жертвите е най-висок. Ако О'Брайън е довел някого със себе си, ако подушим и най-далечен опит за клопка, те ще се върнат и ще изчезнем оттук, а момичето ще умре пред очите ви.

Чансълър усети, че гърлото му пресъхна. Край на всичко. Трябваше да предположи. Съдърланд никога нямаше да се задоволи само е телефонен разговор. Питър сам прати Алисън на смърт. Две жени бе обичал в живота си и двете бе изпратил на смърт.

Замисли се как да надхитри Съдърланд, когато останат сами. Тази мисъл поне го възпираше да не почне да крещи.

— Как може О'Брайън да постъпи така? — запита Питър. — Вие сам казахте, че няма към кого да се обърне и че ако потърси съдействие, вие веднага ще узнаете.

— Външно погледнато — невъзможно е. Той е напълно изолиран.

— Тогава защо ще спираме. Защо да губим време?

— Вчера сутринта на пристанището видях на какво е способен О'Брайън. Храбростта и находчивостта са качества, които заслужават уважение. Една предпазна мярка не е излишна.

Колата спря. Всички мисли на Питър да атакува Съдърланд бързо се изпариха. Мъжът до шофьора изскокна от колата, отвори вратата на Чансълър и го сграбчи за ръката. Бързо надяна белезници на китките му и ги прикачи към металната скоба под прозореца. От рязкото извиване рамото остро го заболя. Той потръпна и не можа да си поеме дъх.

Съдията слезе от задната седалка.

— Ще ви оставя с мислите ви, мистър Чансълър.

Двамата млади чернокожи потъгнаха в тъмнината. Това бяха най-дългите четиридесет и пет минути в живота на Питър. Той се опита да

размисли върху разнообразните тактически ходове, към които би могъл да прибегне О'Брайън, но колкото повече мислеше, толкова по-мрачно и безизходно изглеждаше всичко. Ако Куин е успял да извика някого на помощ, което положително бе опитал, хората му щяха да бъдат открити от скаутите на Съдърланд. И тогава — смърт! Ако О'Брайън все пак бе решил да дойде сам, тогава и той ще загине. Но поне Алисън ще остане да живее. Тази мисъл му носеше утеха.

Скаутите се завърнаха, плувнали в пот. Бяха тичали, изминавайки с кръг огромно разстояние.

Единият отвори вратата и Съдърланд се качи.

— Изглежда, мистър О'Брайън спазва условията. Седи насред шосето в автомобил със запален мотор и има видимост към всички страни. Няма някой друг на три мили около бензиностанцията.

Чансълър бе вцепенен, чувствуваше се така зле, че не може да реагира. Със своите аматорски действия щеше да вкара Куин в клонката.

Край на всичко!

„Континенталът“ потегли. Приблжиха кръстовката. Шофьорът плавно намали. Спряха. Мъжът от предната седалка свали белезниците от ръцете на Питър, той закърши китки да възстанови кръвообращението си. Рамото отново го заболя. Но това нямаше значение.

— Седнете зад волана, мистър Чансълър. Вие ще карате. Моите двама другари ще приклекат на задната седалка с извадено оръжие. Момичето ще умре, ако не се подчинявате на указанията.

Съдърланд излезе от колата заедно с Питър и го загледа.

— Вие не сте прав и знаете това, нали? — рече Чансълър.

— Защо търсите съвършеното? И прецедентите са твърде често несъвършени, понякога неприложими. Между нас няма прави и криви. Ние сме продукти на продължителна криза, за която никой от нас не носи отговорност, но в която и двамата сме затънали до гуша.

— Това ли е мнението на едно юридическо лице?

— Не, мистър Чансълър. Това е мнението на един чернокож. Аз съм преди всичко негър, а после съдия. — Съдърланд обърна гръб и се отдалечи.

Питър се загледа след него, после седна зад волана и хлопна вратата. *Край на всичко! Мили боже, ако съществуваеш, моля те,*

помогни ми краят ми да настъпи бързо, изведнъж! Нямам сили!

Питър свърна вдясно и продължи по шосето. Бензиностанцията бе от лявата му страна, една-единствена крушка на метална скоба висеше над колонката.

— Забавете! — чу се тиха заповед отзад.

— Какво значение има?

— *Забавете!*

Дулото на пистолет го подпря в тила. Питър натисна спирачката на „Континентала“ и се насочи към бензиностанцията. Стигна зад колата на Куин. Това бе колата на О’Брайън. Но вътре нямаше никой.

— Няма го! — прошепна Чансълър.

— Той е под седалката — каза глас отдясно.

— Излезте и отидете до колата му — заповяда другият.

Питър загаси двигателя, отвори вратата и стъпи на пътя. За миг притвори очи, помисли си, че в момента, в който се появи Куин, ще го гръмнат. Не се заблуждаваше. Съдърланд може и да пощади живота на Алисън, но няма да му позволи да разговаря с нея по телефона. Не би поел такъв риск.

Но О’Брайън не излезе от автомобила си.

— Куин! — извика Чансълър. Никакъв отговор.

Какво вършиш, О’Брайън! Край на всичко!

Мълчание.

Питър стигна до колата, кръвта в слепоочията му пулсираше лудо, болката в гърлото го стягаше като с клещи. Бръмченето на запаления мотор се смесваше със звуците на нощта — вятърът носеше сухи листа по пътя. Всеки момент Куин щеше да се появи, а след него щеше да последва изстрел. Щеше ли да чуе изстрелите, когато издъхва? Надникна през прозорчето на шофьора.

Вътре нямаше никой.

— *Чансълър! Легни долу!*

Викът долетя от тъмата. В същия миг ревът на мощен двигател разкъса нощта. Ослепителни фарове блеснаха отляво, от самата бензиностанция! Една кола стремително изскокна от мрака и се понесе право към сребристия „Континентал“. Шофьорската врата бързо се разтвори и нечия фигура се претърколи навън.

Неизбежен удар, гръмотевичен грохот, свистене на метал, строшени стъкла, човешки писъци отвътре... всичко стана толкова

внезапно, толкова светкавично, че Питър разбра: настъпва ужасният последен миг.

Чуха се изстрели, това и очакваше. Той затвори очи и притисна длани в твърдата настилка на пътя. Сега ще усети затъпяващата, вледеняващата болка и после всичко ще потъне в мрак.

Стрелбата продължаваше! Чансълър обърна лице на една страна. Стреляше Куин О'Брайън!

Питър надигна глава. Из въздуха се носеха талази от пушек и прах. Видя пред себе си О'Брайън, който се хвърли към колата със запаления двигател. Той бе само на крачка от Чансълър! Агентът приклепна с насочен пистолет.

— Бързо насам! — ревна той към Питър.

Питър запълзя напред, раздирайки длани и колене по асфалта, докато се добере до автомобила.

Забеляза, че О'Брайън се подвоуми за миг, но после вдигна глава и внимателно се прицели.

Последва експлозия. Резервоарът на „Континентала“ избухна. Питър приклепна пред Куин. През пелена от пламъци видя как един от скаутите на Съдърланд излетя от горящия „Континентал“, стреляйки по Куин. Ясно го виждаха на светлината на разрастващите се огнени езици; дрехите му се бяха подпалили. О'Брайън отново се прицели. Чу се писък; скаутът се свлече зад горящия автомобил.

— Куин! — извика Питър. — Как?

— Разбрах те! Щом като употреби думата „сенатор“ в твоя код, разбрах, че това е последната ни надежда, че си в критична ситуация. Поиска да бъда сам, което значеше, че ти не си. Но ти беше в една кола, което значеше, че на мен са ми нужни две! Една за примамка! — О'Брайън крещеше, приближавайки се към капака на колата.

— Примамка ли?

— За заблуда! Платих на едно момче да ме последва и да остави колата си. Ако можех да сполуча и да избягам, имахме шанс. По дяволите, нищо друго не ни оставаше! — Той вдигна пистолета и се прицели.

— Нищо друго не ни оставаше... — повтори Питър, изведнъж прозрял истината в думите му.

Куин бързо изстреля три куршума. Питър сякаш бе потънал някъде, но втори взрив откъм „Континентала“ го върна в

действителността.

— Бързо вътре! — извика О'Брайън. — Да се махаме оттук!

Питър стана и се хвана за палтото на О'Брайън.

— Куин! Чакай! Други няма. Само той. Там на пътя! Сам.

— Кой той?

— Съдърланд. Даниъл Съдърланд.

О'Брайън се загледа за миг в Питър.

— Влизай вътре! — изкомандува отново. Направи обратен завой и пое към пресечката.

В далечината фаровете осветиха огромната фигура на Даниъл Съдърланд, сам насред шосето. Черният гигант бе видял какво се бе разиграло. Той вдигна ръка към главата си.

Разнесе се последният изстрел.

Съдърланд падна.

Венис бе мъртъв. „Инвър Брас“ престана да съществува.

ЕПИЛОГ

Утро. Питър стоеше в кабинета си, с телефонната слушалка в ръка, заслушан в гневните приказки на човека от Вашингтон. Слънчевите лъчи нахлуваха през прозорците. Навън бе натрупал дебел, чисто бял сняг, който блестеше ослепително. Доказателство, че земята не стои на едно място. Както и гласът от Вашингтон доказваше, че на този свят все още има и почтени хора.

Обаждаше се синът на Даниъл Съдърланд, Аарон. Блестящ и непримирим поборник на негърското движение, човек, когото Чансълър би желал да нарече свой приятел, макар че това никога нямаше да стане.

— Аз няма да се боря с вас по този начин! Аз никога няма да се принизя да използвам подобни средства! Нито ще допусна други да си служат с тях! Намерих ония досиета! И ги изгорих! Давам ви честната си дума!

— Аз бях готов да повярвам в честната дума на вашия баща дори когато ме изпращаше на смърт! И му повярвах. Сега вярвам и на вас!

— Нямайте друг избор! — И адвокатът затвори телефона.

Чансълър се върна при канапето и седна. През северния прозорец зърна Алисън, загърната в дебело палто, притиснала ръце към гърдите си, да се предпази от зимния мраз. До нея бяха мисис Олкът — мълчаливата икономка, и Бъроуз, които днес, изглежда, бяха особено приказливи. Мисис Олкът се усмихваше на Алисън.

Тримата се отправиха към хамбара и минаха по изринатата пътека, оградена със зелени храсти от двете страни, като бяло-зелена колонада. В далечината, отвъд оградата, едно жребче волно препускаше, после спря, вдигна глава към тримата и скокна срещу тях с развята грива.

Питър сведе очи към страницата пред себе си. Към своя роман. Към художествената измислица, която се оказа реалност. Вече бе взел решение.

Щеше да започне отначало, бе сигурен, че сега ще стане по-добре. Но замисълът ще остане, мислите и думите на героите — също. Нямаше нужда да измисля: преживяното бе силно и никога нямаше да се забрави.

Щеше да пресъздаде събитията, които станаха част от живота му, негова действителност. А нека някои търсят в нея друг смисъл.

Наведе се и взе молив. Започна на страниците на нов жълт бележник.

„Тъмнокосият мъж гледаше вторачено стената пред себе си. Столът, на който седеше, както и останалите мебели в стаята, бе приятен на вид, но неудобен. Ранният американски колониален стил и спартанската подредба бяха сякаш нарочно подбрани, за да могат посетителите да оценят в неприветливата обстановка грандиозния си шанс да се срещнат с човека, пред чийто кабинет се намираха.

Мъжът приближаваше тридесетте, лицето му бе ъгловато, чертите остри и изсечени, сякаш издялани от скулптор, много по-грижлив към детайлите, отколкото към образа като цяло. Това лице издаваше вътрешен сблъсък...“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.